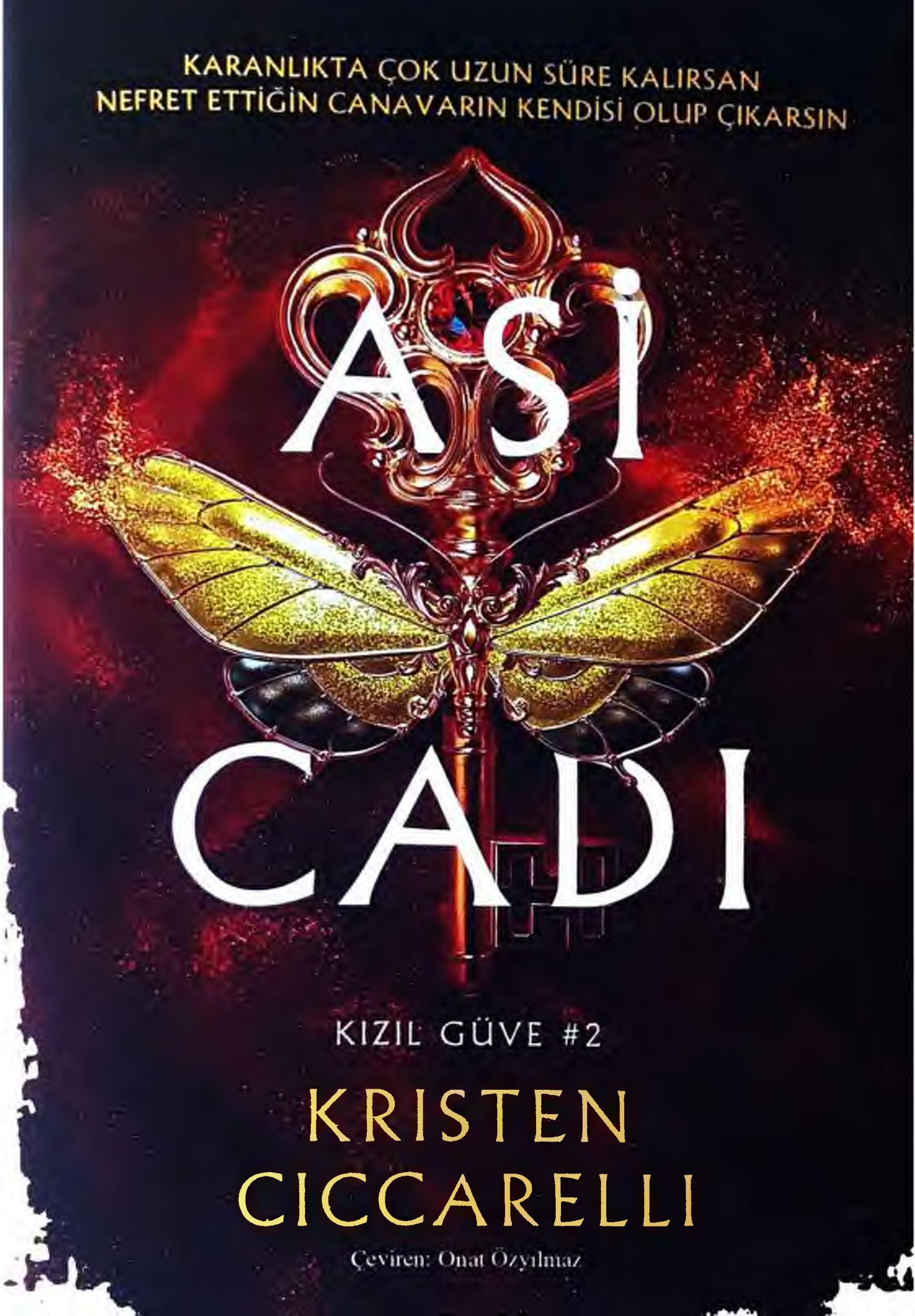
KARANLIKTA ÇOK UZUN SÜRE KALIRSAN
NEFRET ETTİĞİN CANAVARIN KENDİSİ OLUP ÇIKARSIN

Asi Cadı

KIZIL GÜVE #2

KRISTEN CICCARELLI

Çeviren: Onat Özyılmaz

Bu hikâyede o kimdi?
Av mı, avcı mı yoksa âşık mı?

Rune Winters, sevdiği adam gerçek kimliğini keşfedip onu düşmanlara teslim ettiğinden beri kaçak hayatı sürdürüyordu. Yeni Cumhuriyet'te kalan cadıları kurtarmak için zalim Cadı Kraliçe Cressida Roseblood'la ittifak kurması gerekmişti. Amacı, Umbria Prensi'yle evlenerek Cressida'ya Cadılar Saltanatı'nı yeniden başlatmak için ihtiyaç duyduğu orduyu sağlamaktı.

Gideon ise geçmiş kâbusların Cumhuriyet'e yeniden musallat olmaması için elinden geleni ardına koymamaya kararlıydı. Aynı zamanda Rune'un oyunlarına kandığı için zedelenen itibarını geri kazanmalıydı. Uğruna canla başla savaştığı bu yeni dünyayı koruyacaksa her bir cadı tek tek ölmeliydi. Özellikle de Kızıl Güve.

Rune'un sağlam bir planı olduğunu öğrenen Gideon onunla ittifak kurmuş gibi yaparak son anda onu tuzağına düşürmeyi hedefliyordu. Ama beraber zaman geçirdikçe, ona olan hislerinin yerli yerinde durduğunu, hatta gitgide güçlendiğini fark edecekti.

Gideon'ın önünde sadece iki seçenek kalmıştı: Ya bir canavarın tahta geçmesini engellemek için sevdiği kızı feda edecek ya da Rune'un yaşamasına izin verip dünyanın yanmasını izleyecekti.

KALPSİZ

AVCI

ASİ

Duzenleme
Ny.ozlem

CADI

KRISTEN CICCARELLI

Çeviren: Onat Özyılmaz

İ N D İ G O K İ T A P

Ninova

Ninova

Yolu aydınlatan cesur insanlar için.

Ninova

Ninova

BİRİNCİ KISIM

Başta sadece karanlık vardı. Ta ki Yedi Kız Kardeş'in gülmesiyle dünya oluşana kadar. Kız kardeşler dalgaların üzerine atlayıp kıyıları oydular. Her şeye hayat üflediler; dünyayı sevgi, iyilik ve güzellikle ilmek ilmek ördüler.

Fakat sonsuza dek kalamazlardı. Yollarına koyulmadan önce yokluklarında dünyaya göz kulak olacak birkaç kişi seçtiler. Yedi Kız Kardeş yarattıkları her şeyi sevip korumaları için bu bekçilere bir armağan bahşetti.

Büyü.

Ardından da sönüp giden bir alev gibi ortadan kayboldular.

– YARATILIŞ EFSANESİ, KADİMLER İNANCI

BİR

GIDEON

Gideon çalıntı üniformasının ceketini çekiştirdi. Koyu yeşil kumaş hiç giyilmemiş gibi sertti.

Üniformanın esas sahibi zavallı muhafız şu an Larkmont Sarayı'nın üçüncü katındaki bir malzeme dolabında eli kolu bağlanmış vaziyette bilinçsizce yatıyordu. Diğer dört muhafızsa onun kadar şanslı değildi. Cesetleri fiyordun buz gibi sularında yüzüyordu.

Gideon'ın başka çaresi yoktu.

Düşman topraklarının derinlerine sızmıştı. Fark edilirse sonu ölümden beter olurdu.

Kafasındaki karanlık düşünceler, içinde bulunduğu ışıl ışıl balo salonuna taban tabana zıttı. Başlamak üzere olan özel resitale hazırlanmak üzere hafif hafif tıngırdatılan enstrümanların mırıltısı içeriyi dolduruyordu. Hizmetkârlar, Prens Soren'ın balo salonunda göz kırpan avizelerin altında iki dirhem bir çekirdek konukların arasında geziniyor, esas gösteri başlamadan önce herkese son ikramları servis ediyordu.

Duvarın dibinde duran Gideon diğer muhafızlar gibi etrafına bakınıyordu. Bakışları hedefine kilitlenmişti: Altın rengi elbiseli güzel kıza.

Rune Winters'a.

Prens Soren hemen yanında duruyordu, elini kızın beline yaslamıştı. Umbria Prensi'nin üzerinde özel dikim bir takım elbise vardı.

Ailesinin gümüş renkli arması, tek omzundan atılmış şık pelerine işlenmişti. Aç bakışları Rune'un elbisesinin üzerinde geziniyor, zengin arkadaşlarını da aynısını yapmaya davet ediyordu.

Onları izlerken kan Gideon'ın beynine sıçradı.

Rune'un elbisesinin güzelliğini inkâr edemezdi. Muhtemelen şaşaalı bir tasarımcının elinden çıkmıştı ve küçük bir servet değerindeydi. Fakat bu, *Rune* değildi. Altın tonları ona yakışmıyordu ve dekoltesi çok abartılıydı. Önde göbek deliğinin birkaç santim üzerinde, arkadaysa tam belinde biten derin V dekoltenin verdiği mesaj açık ve netti.

Ona bakın. O benim.

Prens koluna taktığı güzel cadıya tüm konuklarının hayranlıkla bakmasını istiyordu. Soren'ın gözünde Rune egzotik bir yaratıktı. Koleksiyonuna katmayı kafasına koyduğu kanlı canlı bir şaheserdi.

Harrow'un söyledikleri doğruysa Prens bir hafta önce ona evlenme teklifi etmişti. Rune bunu bir şartla kabul etmişti: Soren onu eşi yapmak istiyorsa Cressida'ya bir ordu vermek zorundaydı.

Gideon da bu yüzden bu göreve gitmeye gönüllü olmuştu.

Cressida bir orduya kavuşursa Yeni Cumhuriyet'e savaş açacaktı. Galip gelirse Cadılar Saltanatı'nı yeniden başlatacak, çok daha fazla insanın ölümüne neden olacaktı.

Gideon bunun olmasına müsaade edemezdi. Cressida ve Soren arasındaki bu korkunç ittifakın kilit noktası olduğu sürece Rune'un yaşamasına izin veremezdi.

Gideon öldürme emri almıştı ve görevini yerine getirmeye kararlıydı. Burada. Bu gece.

Akşamın başından beri fırsat kolluyordu. Balo salonunun duvarına yaslanmış, çalıntı üniformasının içinde terden sırılsıklam olurken Rune'un müstakbel kocasıyla flört etmesini izlemişti. Soren'ın ona aynı şekilde karşılık vermesine, tenindeki aç dokunuşlarına ve kibirli gözleriyle onu yiyip bitirmesine şahit olmuştu.

Sabrı tükenmek üzereydi.

Rune, Alex'in cesedi bile soğumadan başka bir herifle nişanlanmıştı. Hem de bir prensle.

Başından beri istediği şey bu muydu? Bir prens mi?

Gideon onunla bir şansı olduğunu sandığı için aptalın tekiydi.

Elini belindeki tabancaya götürdü. Hazırdı. Hazırdan da öteydi. Yalnızca doğru anın gelmesine ihtiyacı vardı.

"Evini özlüyor musun?"

Gideon'ın bakışları bir süre Rune'la Soren'in etrafını sarmış davetlilerin üzerinde gezindi ve sorunun sahibini buldu. Sırma saçları bir taç oluşturacak şekilde başının etrafında örülmüş genç bir kız.

Rune güldü. "Herkesin ölmemi istediği bir yeri nasıl özleyebilirim?"

Adam, kızın şampanya kadehini kırmızı rujlu dudaklarına götürüp içkisinin son yudumunu almasını izledi.

Bu üçüncü kadehi olmuştu.

Gideon'ın saydığı yoktu elbette.

"Devrimden önce hayat nasıldı?"

Rune avizelerin ışık saçtığı, resimli tavanın mermer sütunların üzerinde yükseldiği geniş balo salonunu işaret ederek, "Biz cadılar da bir zamanlar sizler gibi yaşardık," dedi. "Hayatlarımız müzikle, güzelliklerle, sanatla doluydu..."

Evet, diye geçirdi içinden Gideon. *Siz bir eliniz yağda bir eliniz balda yaşarken biz sefalet içindeydik.*

Kemanların uğultusu şiddetlendi. Gideon salonun diğer ucuna, sahnenin önüne dizilmiş sandalyeleri doldurmaya başlayan konuklara baktı.

"O güzel günler, Gideon Sharpe'ın bir grup devrimciyle sarayı bastığı gece bizden çalındı."

Adının Rune'un dudaklarından döküldüğünü duyunca adamın dikkati gerisingeri kıza döndü.

"O iki Kraliçe'yi yataklarında öldürürken yoldaşları kalanlarımızı sokak ortasında katletti. Cressida yardımıma koşmasaydı beni de öldürmelerine müsaade edecekti."

Gideon sinirlendi. *Hikâyenin büyük bir kısmını atlamıyor musun, canım?*

Prens parmak eklemlerini Rune'un omurgasından aşağı kaydırarak, "İçin kan ağlıyor olmalı," dedi. "Evinden bu kadar uzakta olmak, orada yaşanan korkunç şeyleri hatırlamak... Artık özgür olmana seviniyorum."

Soren kolunu kızın beline doladı. Belki bunu onu rahatlatmak için yapmıştı ama daha çok herkese bir şey hatırlatıyormuş gibiydi. Rune *onundu.*

Gideon omuzlarını yuvarlayarak kendini gevşemeye zorladı.

"Cadılar sırf oldukları şey yüzünden katledilmeye devam ediyor," dedi Rune, Soren'ın kollarının arasından boş kadehini inceleyerek. "Kız kardeşlerimin her biri huzur bulana kadar özgür olmayacağım."

Enstrümanların uğultusu kesildi ve bir anons duyuldu. Resital başlıyordu.

Prens'le kızın etrafına toplanmış konuklar birer birer dağılıp sahneye doğru ilerledi.

Soren parmaklarım Rune'unkilere geçirerek onu yerlerine doğru götürmeye başladı. İlk şarkı başlarken henüz iki adım atmışlardı ki Rune tökezledi.

Gideon kızın gerildiğini fark etti.

Prens ona dönerek, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Şarkı hızlanırken Gideon müzisyenlere bir bakış attı. Bu tanıdık bir ezgiydi. Fakat Gideon nereden anımsadığını çıkaramıyordu.

"B-burnumu pudralamam gerek." Kızın kendini toplamakta zorlanıyormuş gibi bir hali vardı. "Hemen dönerim."

"Saçmalama," dedi Soren. "Konser daha yeni başladı." Sesini alçaltti. "Bu resital *senin* için, Rune. Nişanımızı kutlamak için. Yanımda olman gerek."

Kızınkilere dolanmış parmaklarının eklemleri bembeyaz kesildi.

Gideon gözlerini kıstı. Soren'm onu doğruca sahneye, Rune'un kaçmaya çalıştığı şarkıya sürüklemesini izlerken vücudu yay gibi gerildi.

"Gitmem gerek..." Rune adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Soren onu bırakmayı reddedip onu daha sıkı kavradığında Gideon yaslandığı duvardan doğruldu. Fakat on adım ötesindeki muhafızlar ona bir bakış attığında etrafının düşmanlarla çevrili olduğunu hatırladı. Dikkatleri üzerine çekemezdi.

Dahası, Rune'un kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Kız, Soren'ın önüne geçip sandalyelerine giden yolu keserek Gideon'a haklı olduğunu kanıtladı.

"Söz veriyorum hemen döneceğim." Parmak uçlarına yükselerek bembeyaz kollarını Prens'in boynuna dolayıp yanağına hafif bir öpücük kondurdu. Soren'ın boştaki eli Rune'un kıvrımlarını takdir edercesine kalçasını kavradı. "Gecenin ilerleyen saatlerinde, resital bittiğinde ve konuklar gittiğinde sana bir sürprizim var," diye ekledi kız.

Bu sözler karşısında Gideon'ın kalbi tekledi. Prens'in elini yukarı kaydırıp parmaklarını kızın çenesinde gezdirmesini izlerken kaskatı kesildi.

Adam, "Sürpriz mi?" diye mırıldanarak Rune'un dudaklarını öpmek için ona doğru eğildi.

Rune parmaklarını Soren'ın kahverengi saçlarının arasına geçirip öpücüğüne karşılık vererek adama onu neyin beklediğine dair bir ipucu verdi. Gideon bunun ilk olmadığını biliyordu. Defalarca kez öpüşmüşlerdi. Muhtemelen daha ileriye de gitmişlerdi.

Bu farkındalık içinde bir şeyleri hareketi geçirdi. Sızlayan, huzursuz bir şeyi. Göğsünü daraltan ve onu denizin dibine sürüklemekle tehdit eden bir şeyi.

Yeter.

Gideon tabancasına uzandı.

Ama eli kabzayı bile bulamadan Rune, Soren'ın kollarından çıktı.

"Bence sürprizim çok hoşuna gidecek." Kız al al olmuş yanaklarıyla geri geri yürümeye başladı. "Ben yokken tahmin etmeye çalış."

Rune ona göz kırparken Prens'in gözleri arzuyla kararardı.

Gideon ise kusacak gibiydi.

Rune topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşırken Soren'la Gideon arkasından bakakaldı. Elbisesi hiçbir yerini örtmüyordu.

Kız yerlerine doğru ilerleyen konukların ve duvar boyunca sıralanmış muhafızların yanından hızlı adamlarla geçip gitti. Aceleyle kapıya ilerlerken neredeyse içeri giren bir hizmetçiye çarpacaktı ama son anda durmayı başardı. Genç hizmetçi bir eliyle bardaklarla dolu tepsiyi dengede tutmaya çalışırken diğer elinde bir şişe viski taşıyordu.

Gideon, Rune'un genç kıza bir şeyler söyleyip elindeki şişeyi alarak koridorda gözden kaybolmasını izledi.

İşte.

Beklediği fırsat gelmişti.

İKİ

RUNE

Ağlama, ağlama, sakın ağlama.

Rune yaşlı gözlerle koyu yeşil üniformaları içindeki donuk yüzlü muhafızların yanından geçerek koridorda ilerledi. Şapkalarının yüzlerini gizleyen, onun hakkında ne düşündüklerini görmesini engelleyen siperliklerine minnettardı.

Ağlayamazdı. Burada olmazdı. Tüm gözler onun üzerindeyken olmazdı.

Fakat ne kadar hızlı koşarsa koşsun balo salonunda çalmaya devam eden, her notası kalbine bir ok gibi saplanan şarkıdan kaçamıyordu.

Alex'in şarkısından.

Hüzünlü melodi Rune'u Wintersea'ye, kuyruklu piyanosunun tuşlarının üzerine eğilmiş en yakın arkadaşının, yeteneğini konuşturmasını kütüphanesinin kapısına yaslanıp izlediği ana götürüvermişti.

Alexander Sharpe.

Onu kaçıran bu şarkı arkadaşının bestelediği son eserdi.

Rune bir keder dalgasına kapılırken hâlâ parmağından çıkarmadığı yüzüğe dokundu. Kendini bu korkunç histen, berbat *kayıp* duygusundan koruyacak bir şey arıyor ama bulamıyordu.

Balo salonundan bu yüzden apar topar kaçmıştı. Yoksa bir prensle nişanını kutlamak için düzenlenen partinin ortasında hıçkıra hıçkıra ağlayacaktı.

Şimdiye çoktan evlenmiş olurduk.

Alex'i Soren'a yeğlerdi. Alex en yakın arkadaşıydı. Büyükannesini saymazsa bu dünya üzerinde onu gerçekten seven tek kişi o olmuştu. Rune ona *âşık* değildi ama belki zaman içinde olurdu.

Fakat özlediği tek şey Alex değildi.

Dürüst olması gerekirse evini de özlüyordu.

Ev.

Bu kelime içini dağladı.

Soren'ın dostları balo salonunda ona Yeni Cumhuriyet'i özleyip özlemediğini sorduğunda Rune buna gülüp geçmişti.

Peki işin aslı neydi?

İşin aslı Rune büyükannesinin bahçesini, çiyle parıldayan bitkilerini izlemeyi çok özlemişti. Leydi'nin sırtında Wintersea'nin en sapa bölgelerinde dörtnala gezmeyi özlemişti. Denizin, ormanların ve çayırların kokusu burnunda tütüyordu. Rüzgârların ve fırtınaların hasretini çekiyordu.

Umbria'yı ve başkenti Caelis'i sevmişti. Mimariye, sanata, kültüre, modaya ve yemeklere hayran kalmıştı. Cadı karşıtı düşüncenin yokluğundan da şikâyetçi değildi. Kısa bir ziyaret veya küçük bir tatil için harika bir yerdi burası. Fakat Rune buraya ait değildi.

Alex'le evlenip Yeni Cumhuriyet'ten kaçmayı kabul ettiğinde böyle hissedeceğini hiç düşünmemişti. Adayı terk ederken kalbini de geride bırakacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Herkesin onun ölmesini istediği bir yeri özleyebilir miydi gerçekten?

Rune elindeki viski şişesini sıktı. *Görünüşe göre evet.*

Bir düzine muhafız arkasına bakmadan kaçmasını izlemiyor olsaydı Rune şişeyi doğruca kafasına dikerdi. Üç kadeh şampanya onu çakırkeyif yapmış, içini ısıtmış, başını ufaktan döndürmüştü. Artık çoğu akşama ancak böyle katlanabiliyordu. Alkolün beraberinde getirdiği uyuşuklukla.

Fakat *bu* akşamı atlatmak için üç kadehten fazlasına ihtiyacı vardı. Bir küvet dolusu içki onu anca keserdi.

Alex'in şarkısı devam edip enstrümanların sesi şiddetlendikçe notalarda saklı hüzün iliklerine işledi ve Rune eteklerini eline toplayıp koşmaya başladı. Soren'ın peşinden gelmediğinden emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı.

Soren. Nişanlısı.

Rune ürperdi. Teninde dokunduğu her yer uyuşmuş gibiydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, resital bittiğinde ve konuklar gittiğinde sana bir sürprizim var.

Vücudu soğuk soğuk ter attı.

Neden öyle söyledim ki?

Rune'un ona bir sürprizi yoktu. Tek derdi balo salonundan bir an önce kaçmaktı.

Birkaç saat sonra onunla *baş başa* kalacağını düşünmek midesini bulandırdı. Ceplerini taşlarla doldurup denize atlamayı tercih ederdi.

Seni arzulamasını sağla.

Umbria'ya ilk geldiklerinde Cressida ona böyle söylemişti. Umbria Prensi Soren Nord'u baştan çıkaracaktı.

Sonuçta Rune'un en iyi bildiği şey buydu.

Erkekleri baştan çıkarmak.

Soren'ın koca bir savaş gemisi filosu vardı. Donanmanın eski amirali olarak dünyayı gezmiş, egzotik ve güzel şeyleri toplamaya bayılır olmuştu. Cadılara sempati beslemesi ve kendine bir eş arıyor olduğuna dair söylentiler de cabasıydı.

O yüzden bir gece operadan sonra Cressida salonun bir köşesinden izlerken Rune, Prens'in locasının önüne pusu kurup adamın locasından çıkmasını beklemiş ve ansızın yoluna atlamıştı. Soren ona çarpmış ve elindeki şarabı pahalı elbisesinin üzerine dökmüştü.

Prens sakarlığı karşısında dehşete düşmüş, Rune ise bütün nazikliği ve bağışlayıcılığıyla önemli olmadığı konusunda ısrarcı olmuştu. Soren bu küçük kazayı telafi etmek için onu ertesi geceki bale gösterisine davet etmişti. Ardından da iki gece sonraki tiyatro

oyununa. Rune ne olduğunu bile anlamadan her akşamı onunla geçirir olmuştu. Yürüyüşlere ya da at arabasıyla gezintilere çıkıyor, baş başa yemekler yiyorlardı.

Prens ona fena tutulmuştu ve Rune rolünü kusursuz oynayarak Cressida'nın istediği şeyi, evlenme teklifini alana kadar onun sevgisini körüklemişti.

Ardından onu reddederek Soren'ı şaşkına çevirmişti.

Seninle evlenemem, demişti tıpkı provasını yaptığı gibi. *Her bir cadı güvende olana kadar bunu yapamam.*

Diğer bir deyişle, Cressida'ya Yeni Cumhuriyet'e savaş açması için bir ordu vermediği müddetçe onunla *evlenmeyecekti.*

Rune'un o adamın karısı olmak gibi bir isteği yoktu. Cadı Kraliçe'nin emirlerine uymak da umurunda değildi. Cressida için çalışma fikri bile Rune'un kendinden nefret etmesine neden oluyordu.

Fakat Cressida hem onun hem de Seraphine'in hayatını kurtarmıştı. Gideon ve Yeni Cumhuriyet'in tamamının aksine Rune'un ölmesini istemiyordu. En önemlisi de arkada bıraktıkları cadıları, şu anda bile bir bir idam edilen kızları kurtarma niyetindeydi.

Öldürülen cadıların isimleri her hafta Rune'un kulağına çalınıyordu. Kan Muhafızları geçmişi, bugünü ve geleceği görebilen güçlü bir kâhin olarak bilinen Aurelia Kantor'u yakalamıştı. Şimdi de bu yeteneğini saklanan tüm cadıların yerlerini öğrenmek için kullanıyor, hepsini acımasızca avlayıp infaz ediyorlardı. Bazen haftada üç dört cadıyı bile öldürdükleri oluyordu.

Onu işbirliğine zorlamak için Aurelia'ya neler yaptıklarını Kadimler bilirdi.

Eskiden olsa Kızıl Güve yardımına koşardı. Fakat Güve burada, Barrow Boğazı'nın öbür ucundaki Lankmont Sarayı'nda şampanyadan çakırkeyif haldeydi.

Şu haline bak, diye düşündü Rune. *Kız kardeşlerin öldürülürken sen prenslerle eğleniyorsun.*

Tüm o kızlara sırt çevirmişti. Dahası, birileri Gideon Sharpe'a dur demezse Yeni Cumhuriyet'te tek bir cadı kalmayacaktı.

Rune hâlâ adada olsa çoktan Aurelia'yı kurtarıp onu gizlice Kıta'ya kaçırmış, hem onu hem de saklanan cadıları kurtarmış olurdu. Ne var ki adaya sadece deniz yoluyla ulaşabilirdi ve her liman cadı avcıları ve büyü kokusunu almak üzere eğitilmiş tazılarla doluydu. Adaya gidip gelen gemilere bile birlikler konuşlandırılmıştı.

Yalnızca *Arcadia* isimli bir gemi Kan Muhafızları'nın ve köpeklerinin güvertesine adım atmasına müsaade etmiyordu. Elbette bu sadece cadı avcılarının üniformasız seyahat ettiği anlamına geliyordu. Üstelik gemi Yeni Cumhuriyet sularına girdiğinde bir yığın tazıyla cadı kontrolü yapılıyor, adaya ayak basmalarına müsaade edilmiyordu.

Rune bir şekilde kâhini kurtarsa bile Kan Muhafızları onun gibileri avlamaktan asla vazgeçmeyecekti. Yeni Cumhuriyet casusları, kıta boyunca Cressida Roseblood'ı ve sayıları gitgide artan takipçilerini arıyordu. Ellerinde bir kâhin varken, saklandıkları yeri bulmaları an meselesiydi.

Bizi avlamayı asla bırakmayacaklar.

Cadıları güvende tutmanın tek yolu Kan Muhafızları'nı yok etmek ve Yeni Cumhuriyet'i yıkmaktı.

Bunun tek yolu da Cressida'nın tahtına tekrar oturmasıydı.

Rune göğsüne bir delik açılmasını ne kadar istiyorsa Cressida'nın tahtına dönmesini de o kadar istiyordu. Aşağılık bir kadındı o. Soğukkanlı bir katildi. Ama öteki seçenekle –Rune gibi kızların ayak bileklerinden bağlanıp gırtlakları kesilerek kanlarının kurumasını izlemek isteyen bir toplumla– karşılaştırıldığında Cressida Roseblood kötünün iyisiydi.

Hiç değilse bir Cadı Kraliçe'nin himayesinde cadılar *güvende* olacaktı.

Soren'ın da desteğiyle Cressida bu cadı avına bir son verecekti.

Cressida başkentte, daha fazla ittifak kurma peşindeydi ama her an dönebilirdi. Döndüğünde de Soren'ın avukatının hazırladığı sözleşmeyi imzalayarak ittifaklarını mühürleyeceklerdi.

Rune'un da Prens'le evlenmesi gerekecekti.

Makyaj odası nihayet göründü. Rune bakışlarını kapıya kenetledi. Güvenli duvarların arasına girdiğinde dağılacaktı. Sadece birkaç dakikalığına. Vakti dolduğunda da...

Kapıyı itip içeri girdi ve ahşabın arkasından kapanmasına müsaade etti.

İçeriyi aydınlatan mumların alevleri duvarlara asılmış aplikler-de ve lavabonun yanlarına dizilmiş şamdanlarda titreşiyordu. Rune lavaboya doğru ilerlerken şişenin tıpasını açtı ve viskiden uzun bir yudum aldı. İçki dilini ve boğazını yaktı.

Her şeyi arkamda bıraktım sanıyordum.

Rune her şeyin kolay olacağını varsaymıştı. Rol yapmaya alışkındı ne de olsa. "Sırılsıklam âşık" nişanlı rolünü oynamak çocuk oyuncağı olmalıydı.

Fakat Alex'in ölümünden beri erkeklerle flörtleşmek, planlar yapıp oyunlar çevirmek onu etkiler olmuştu. Soren'ın arkadaşlarının gözü önünde sinir krizi geçirmenin eşiğinden dönmüş olması ve elinde bir viski şişesiyle makyaj odasına saklanması da bu yüzdendi.

Rune o kadar aptaldı ki Yeni Cumhuriyet'ten kaçtıktan sonra nihayet kendisi gibi davranabileceğini sanmıştı. En sonunda kuş beyinli, sığ bir sosyetikmiş gibi davranmayı bırakıp gururlu bir cadı, *gerçek* Rune Winters olacaktı.

Kim o peki? diye düşündü. *Gerçek Rune Winters kim?*

Bu soruyu bir kenara itti.

Bir önemi yok. Cressida'ya bir ordu lazımdı ve Soren'ın da ordusu vardı. Anlaşmayı güvence altına almak Rune'a düşüyordu. Önemli olan tek şey *kim olması* gerektiğiydi: Kan Muhafızları'nın sonunu getirecek ve nihayet tüm cadıların güvenliğini sağlayacak kız.

Bunu yapabilirsin. Neyin tehlikede olduğunu sakın aklından çıkarma.

Lavabonun başında viskiden büyük bir yudum daha aldı ve acı tatla ürperip aynadaki yansımasına baktı. Gözyaşları yanaklarına süzülüyordu. Kızarmış gözleri ona bakıyordu. Burnu ve yanakları al al olmuştu.

Bakışları vücuduna kaydı. Soren'ın ona hediye ettiği elbise zevkine hiç uymuyordu. Altın rengi yalnızca tamamlayıcı olarak kullanılmalıydı, aksi halde çok dikkat çekiyordu. Öte yandan dekoltesi... çarpıcıydı. Bütün vücudu ortadaydı.

Rune bundan nefret ediyordu.

Aklı birden başka bir elbiseye kaydı. Ona başka hiçbir elbisenin yakınından bile geçemeyeceği kadar yakışan elbiseye. Çünkü terzi sadece vücudunun değil, ruhunun da neye ihtiyacı olduğunu anlamıştı.

Rune bu düşünceyi zihnine pençelerini geçiremeden hemen kovdu.

Gideon Sharpe'ı *düşünmeyecekti.* Onu düşünmeyi *bırakmıştı.*

Ama belli ki yanılıyordu.

Tıpkı Alex gibi Gideon da Rune'a bir teklifte bulunmuştu. Ona evlilikten ziyade bir birliktelik, ortak bir gelecek sunmuştu.

Kız yumruklarını sıktı.

Gideon seni hiç sevmedi. Olduğunu sandığı kızı sevdi. O yüzden ne teklif ettiğinin bir önemi yok.

Gideon bir cadıyı hayatta sevemezdi.

Rune hangisine daha çok üzüldüğünü bilmiyordu. Alex'in onu sevmesine mi yoksa Gideon'ın onu sevmemesine mi?

Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nın peşine düşeceğinden o kadar emindi ki. Adam buna yemin etmişti. Fakat aradan iki ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ gelmemişti.

Belki intikamına bile layık olmadığıma karar vermiştir.

Belki her şeyi geride bırakmıştır.

Rune yumruklarını sıktı.

Nedeni kimin umurundaydı? Gitmişti işte. Hayatından çıkmıştı.

Viskiden bile acı yaşlar gözlerini yaktı. Rune içkinin onu balo salonuna dönecek kadar uyuşturacağını umarak şişeden bir yudum daha aldı. Alex'in şarkısı şimdiye bitmiş olmalıydı.

Fakat ayakları onu partiye geri götürmeyi reddediyordu.

Rune elindeki yüzüğe bir bakış atıp şişeyi indirdi.

O gitti. Asla geri dönmeyecek. İki aydır yas tutuyorsun. Artık önüne bakma vakti.

Alex bunu neden yapmak zorunda olduğunu, Soren'la neden evlenmesi gerektiğini anlardı. Bundan hoşlanmazdı ama anlardı. Onu bağışlardı.

Rune'u kahreden de Alex'in –nazik, altın kalpli, güvenli limanı Alex'in– onu *bağışlayacağı* düşüncesiydi ya.

Rune kendini toplayamadı, aksine bir şey zorla zincirlerinden boşanmaya çalışıyordu. Kız onu dizginlemek için çaresizce seramik lavabonun kenarlarını kavradı.

Ama yapamadı.

Keder patladı.

Rune lavaboyu daha sıkı kavradı ve zincir gibi etrafını sarıp onu dibe çeken hüzne teslim olarak sessiz, titrek hıçkırıklara boğuldu. Kendini o kadar kaptırmıştı ki arkasındaki kapının açıldığını az kalsın duymayacaktı.

Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırsa da aynadan koyu yeşil bir ceket gördü.

Ne güzel. Soren muhafızlarından birini peşimden göndermiş.

Rune beş dakika bile yalnız kalamayacak mıydı?

Hayatının geri kalanı böyle mi geçecekti?

Gözlerindeki yaşları elleriyle silerek bir silah olarak kullandığı gülümsemesine sarıldı. İçindeki boşluğu gizleyen maskesine. Tam bunu içeri giren masum muhafızın üzerinde kullanmak üzereydi ki aynadaki yansımaya bir bakış daha atınca duraksadı. Rune o zalim dudakları nerede görse tanırdı.

Gideon şapkasının siperliğini geriye itip tabancasını çekti.

Bakışları buluştuğunda Rune kalbinin yerinden çıkacağını düşündü.

Beni unuttuğunu sanmıştım.

ÜÇ

GIDEON

Gideon kızı öldürmek üzere tabancasını çekerken gecenin ilk hatasını yaptı.

Tetiğe basmadan önce Rune'a baktı.

O soğuk, gri gözler ruhuna işledi. Her gece rüyalarına musallat olan o gözler. Kafasından silip atmak istediği kızın gözleri.

Neden ağlıyor?

Gideon tabancasının kabzasını daha sıkı kavradı.

Önemi yok. Umurumda değil.

Fakat yanaklarına süzülen yaşları görmüştü bir kere. Balo salonundan kaçarken kaptığı viski şişesinin büyük oranda boşaldığını fark etmemek mümkün *değildi.*

Kızın bu hali içindeki bir şeyleri parçalanmakla tehdit ediyordu. Bu tehlikeli, Gideon'ın ayarını bozan bir duyguydu. Gardım alması gerekiyordu.

"Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?"

Bakışları aynadan onun gözlerine kenetlenmiş Rune'un sesi sakindi. Gideon ellerini kızın üzerindeki altın renkli elbisenin hatlarında gezdirme dürtüsüne karşı koydu.

Vur onu, kahrolasıca.

"Bir kızı öldürme niyetiyle makyaj odasına kadar takip etmek senin için gündelik bir iş. Değil mi, Gideon Sharpe?"

"Bu gece de adımı dilinden düşüremiyorsun."

Kızın gri gözleri çelik gibi sertleşti. "Kardeşin şu halini görse ne derdi?"

Sözleri adamın suratına bir tokat gibi çarptı. Kendine karşısındaki cadının insanı aldatma konusunda bir uzman olduğunu zorla hatırlatarak yüreğindeki sızıyı yatıştırdı. Gideon'ı masum biri olduğuna, onu sevdiğine inandırmıştı. Ama onca zaman boyunca perde arkasında Cressida'ya bir ordu kurmak için gizlice cadıları kurtarıyordu. Bir de üstüne Alex'le nişanlanmıştı.

Alex.

"Kardeşim senin yüzünden öldü."

Rune ona döndüğünde Gideon kendini tutamadı. Bakışları artık çok daha yakınında olan elbisenin derin dekoltesine kaydı. Bir an için Rune'da kayboldu.

Keskin bir nefes verdi. "Ne rezil bir elbise."

Yalancı.

Rune yemi yuttu ve gözleri öfkeyle parladı. "Soren seninle aynı fikirde değil sanırım. Gecenin başından beri ellerini üzerimden çekemedi."

Gideon'ın içi zehirli bir hisle doldu.

Kız çenesini kaldırıp sırıttı.

Gideon onun Prens'in elini tuttuğunu, öpücüklerini ondan hiç sakınmadığını, yanından bir an bile ayrılmadığını hatırladı. Prens arkadaşlarına Rune'la hava atıyor ve o da buna izin veriyordu.

Bunları Gideon'layken hiç yapmamıştı.

Bu, başından beri Rune'a layık olmadığının acı bir hatırlatıcısı gibiydi. Gideon kızın onun gibi biriyle yetinebileceğine nasıl inanmıştı?

En başından beri salaklık etmişti.

"Çıtanı resmen arşa çıkarmışsın," dedi. "Gözüne bir prens kestirdin demek."

Kızın yüzü sertleşip bir maskeye döndü ama bu, Gideon'ın alışkın olduklarından biri değildi. Bir zamanlar takındığı uçarı sosyetik kız rolünden artık eser yoktu. Yeni maskesi taş gibi donuktu.

"Tam aksine. Son günlerde taliplerimden tek beklentim beni öldürmek istememeleri. Bana soracak olursan çıtam *yerin dibinde.*"

"Öyle olsun." Gideon omuzlarını dikleştirip yeniden hedef aldı. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu. "İyi ki Alex hayatına ne çabuk devam ettiğini hiç bilmeyecek."

Sözleri Rune'u gözle görülür şekilde sarstı. Yumruklarını sıktı. "Alex burada olsaydı hayatıma devam etmeme *gerek kalmazdı.*"

"Ta ki gerçeği görene, senin ne denli sinsi küçük bir..."

Rune viski şişesini kafasına fırlattı.

Gideon eğildi. Tepesinden hızla uçan şişenin rüzgârı saçlarını savurdu. Arkasındaki duvara çarpan cam tuzla buz oldu ve kehribar renkli sıvı ensesine sıçradı. Önünden altın rengi bir bulanıklık geçip gittiğinde Gideon biraz geç de olsa Rune'un kapıya doğru koştuğunu fark etti.

Kafasına şişe fırlatmasını değil, bir tür büyü yapmasını beklemişti.

Gideon onu belinden yakalayıp duvara itti. Ciğerlerinden boşalan havanın sesini duydu. Rune'un kendini toplamasına fırsat vermeden bileklerini başının üzerine sabitleyip dizini bacaklarının arasına sıkıştırarak onu kıskıvrak yakaladı.

Rune keskin bir nefes verip ona öfkeyle baktı.

Gideon kızın bileklerini kavrayan tek elini çekmeden tabancasının namlusunu şakağına dayadı.

Ardıç ve deniz tuzunu andıran kokusu adamın duyularını işgal etti. Onu yolundan döndürmekle tehdit ediyordu. Gideon yutkundu, kalbi son sürat atıyordu. Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi.

"Keşke Alex o kurşunun önüne hiç atlamasaydı," dedi Rune. "*Senin* ölmen gerekiyordu! Keşke sen ölseydin!"

Sözleri karnına saplanmış paslı bir bıçak gibi canını yaktı.

Gideon kaç kez aynı şeyi dilemişti?

Her şeyi dün gibi hatırlıyordu. Cressida ondan kendisiyle gelmesini istemiş, Gideon bunu reddedince de tabancasını çekip ateş etmişti. Alex de kurşunun önüne atlamıştı.

Rune'un çığlığı hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Son nefeslerini veren Alex'e sımsıkı sarılmış hali gözlerinin önündeydi, kardeşinin kanına bulanmıştı.

Fakat Rune, Cressida Roseblood'a yardım etmemiş olsaydı Alex hâlâ hayatta olacaktı. Tetiği çeken Cressida'ydı ama onu saklayan Rune'du. Rune başından beri Gideon'ın en büyük düşmanıyla işbirliği içindeydi. Şimdi bile Alex'in katilini tekrar tahta çıkarmaya çalışıyordu.

İşte bu yüzden buradasın.

Avına âşık olarak Cumhuriyet'e ihanet etmişti. Rune'un iki yıldır kovaladığı kötü kalpli cadı Kızıl Güve olduğundan şüphelenmiş, yine de ona tutulmaktan geri durmamıştı.

Rune ise Gideon'ı hiç sevmemişti. Her şey ilmek ilmek işlediği bir oyundan ibaretti. Ona kur yaparken bile içten içe kardeşine âşıktı.

Foyası ortaya çıktığında ona ne demişti?

Sen adamlıkta kardeşinin tırnağı bile olamazsın.

Rune, Gideon'ı onun gibi bir kız tarafından sevilebileceğine inandırmıştı. Bu koca bir yalandı. Gideon onun aşağısındaydı ve daima öyle kalacaktı.

Fakat o, gerçeği görmek istememişti.

Rune'u istemişti.

Çünkü zayıf herifin tekiyim.

Gideon ona âşık olarak kurulmasına yardım ettiği Cumhuriyet'e, saflarında durmaya ant içtiği dostlarına ve askerlerine, korumaya yemin ettiği vatandaşlara ihanet etmişti. Rune onu zayıflatmış ve bu zayıflık insanların ölmesine neden olmuştu. Bir şey yapmazsa böyle sürüp gidecekti.

Buraya bu yüzden gelmişti. Kalbine işlemiş zayıflıktan kurtulmak için sorunun kaynağını, *onu* ortadan kaldıracaktı. Ardında kalan boşluğu da eriyik çelikle dolduracaktı. Tekrar eski Gideon olacak, o güçlü, buz gibi adama dönüşecekti.

Tabancasının namlusunu kızın şakağına bastırdı.

Rune ne irkildi ne de bakışlarını kaçırdı. Gözlerinin içine bakmaya devam etti. Bu anı bekliyordu sanki. *Onu* bekliyordu.

"Hadi. Çek tetiği."

"Niyetim o yönde."

"Öyle mi? *Kanıtlasana.*"

Gideon, Rune'un öfkelendiğinde nasıl göründüğünü unutmuştu. Gri gözlerinde kendini doğruca içine atmak istediği bir fırtına kopuyordu.

"İkimiz de bana ne yapmak istediğini biliyoruz, Gideon. Fırsat ayağına geldi."

Adamın bakışları kızın dudaklarına kaydı. "Sana neler yapmak istediğime dair en ufak bir fikrin bile yok."

Bu kadar yakınındayken en küçük detayları dahi görebiliyordu. Şişip kızarmış gözlerini, al al olmuş yanaklarını, kurumuş gözyaşlarının teninde bıraktığı izleri.

Nefesindeki alkol kokusunu.

Gideon, Rune'un ara sıra kendini şımarttığını biliyordu ama bu öyle bir şey değildi.

Kaşları çatıldı. "Birahane gibi kokuyorsun."

"Centilmenliğinden hiç ödün vermiyorsun." Kızın sesi boğuk bir hırıltıdan ibaretti.

"Hiçbir zaman centilmen olmadım." Biraz daha eğildi. "Öyle olduğumu sandıysan senin hatan."

Onun her santimini hissetmemek imkânsızdı. Gideon'ın dizini iki yandan saran uyluklarının sıcaklığı. Avucunun altındaki kalbinin telaşlı atışı. Tam da hatırladığı kadar minik ve yumuşaktı. Kusursuz. *Gözalıcı.*

Gideon kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp ona ne olduğunu sormak, neye bu kadar üzüldüğünü öğrenmek için yanıp tutuştu.

Bu arzudan silkindi.

Rune ona bunu yapıyordu işte. Gideon'ın aklını başından alıyordu.

O taş kalpli, baştan çıkarıcı bir kadın. Seni kandırmasına izin verme.

Rune'un dudakları muhtemelen ona birkaç hakaret daha savurmak için aralanmıştı ki birkaç muhafızın bağırışı ikisinin de kaskatı kesilmesine neden oldu. Koridordan yeri döven botların sesi duyuldu. Kırılan şişenin sesini duymuş olmalıydılar, şimdi de kaynağını arıyorlardı.

Gideon makyaj odasında etrafına bakındı. Tek çıkış, seslerin geldiği koridora açılan kapıydı. Tabancasını ateşlediği an yerini ele vermiş olacaktı. Kaçacak hiçbir yeri olmadığından da doğruca muhafızların kucağına düşecekti.

Muhtemelen ölecekti. Ölmekten *beter* olacaktı. Tutuklanırsa Cressida'nın insafına kalacaktı. Bir kez daha onun tutsağı olamazdı. Onun eline düşmektense kendi canını almayı yeğlerdi.

Rune'un bileğinde, Gideon'ın başparmağının altında atan nabzı hızlandı. Kız sesini çıkarırsa muhafızların Gideon'ı yakalaması an meselesi olurdu.

Muhafızların sesleri yaklaşırken tabancasını kızın şakağına daha sert bastırıp, "Bağırırsan beynini dağıtırım," diye fısıldadı.

"Sesimi çıkarmasam da beni öldüreceksin."

Haklıydı. Ama çığlık atmamasına bakılırsa Rune biraz daha yaşamak istiyordu.

Gideon tereddüde düştüğü için kendine bir küfür savurdu. İçeri girip onu vurmalı ve arkasına bakmadan gitmeliydi. Düşünmeden görevini yerine getirmeliydi.

Fakat o en başından beri kontrolsüz ve vahşi Rune'u bir zarafet ve ağırbaşlılık maskesinin ardına saklanan kıza tercih etmişti. Karşısında ikincisini –kusursuz burnunu pudralayan, tek bir saç teli bile yerinden çıkmamış, elbisesinde tek bir kırışıklık bile olmayan kızı– bulsaydı muhtemelen bu konuşmayı yapıyor olmazlardı. Çoktan ölmüş olurdu.

Fakat karşısında *bu* Rune'u bulmuştu.

Onun Rune'unu.

Darmadağın olmuş kızı.

Gideon'ın en derinlerindeki yanı kızın başını geriye eğip neden ağladığını anlatana kadar onu öpmek istiyordu.

Hayır. Dişlerini sıktı. *Bu istediğim şeyin tam tersi.*

Fakat bu düşünce aklına düşmüştü bir kere. Gideon bunu kafasından atamıyordu ve zihni onu daha tehlikeli sulara sürüklüyordu. Birbirlerine en son bu kadar yaklaştıklarında Rune onun altındaydı. Yatağındaydı. Gideon ağzıyla onun her bir santimine tapıyordu. Tenine enfes sözler fısıldıyordu. Geri dönüşü olmayan bir eylemle birbirlerine teslim olmuşlardı ve Gideon şimdi bu kararın sonuçlarına katlanıyordu.

Bu kız.

Ona layık olmayı her şeyden çok istemişti. Bütün aptallığıyla bunu başarabileceğine inanmıştı.

Oyunlarına bir daha asla kanmayacağım.

Ayak seslerinin uzaklaştığını fark ettiğinde dayanamayıp, "Doğru mu anlıyorum?" diye fısıldadı. "Yapabileceklerini bile bile Cressida'yı tekrar tahta çıkarmak mı istiyorsun? Dehşet ve kan mı istiyorsun?"

"Beni avlayıp boğazımı kesmek isteyen insanlar için mi?" Rune mükemmel kaşlarını çattı. "Onları için başka ne istemeliyim?"

Gideon'ın gözleri kısıldı. "Her şey sona erdiğinde, pek kıymetli cadıların güvende olduğunda, zalim Kraliçe bir kez daha tahta geçtiğinde seni övünülecek bir nesne gibi gören bir prensin karısı olacaksın. Bunu da istiyor musun? Cam vitrinin içine konmuş bir ödül gibi sergilenmeye razı mısın?"

Rune bir an tereddüt etmiş gibi görünse de ona meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Soren beni *bazı* erkeklerin asla yapamayacağı kadar mutlu edecek."

Gideon bir de kalkıp bu lafları eden dudakları öpmüştü.

"Herkesi kandırabilirsin ama beni değil. Şu haline bir bak, Rune. Onunla bir akşam geçirebilmek için kendini içkiye veriyorsun." Çok da uzun sayılmayacak bir süre öncesine kadar kendisinin de aynı

şeyi yaptığını hatırladı. Bunu anımsamak hiç hoşuna gitmedi. "Soren Nord'un karısı olmaktan nefret edeceksin."

"Neden nefret ettiğime dair en ufak bir fikrin bile yok."

"Aklıma birkaç şey geliyor."

Rune'un gözlerinde şimşekler çaktı. "Beni zerre tanımıyorsun."

"*Rune Winters*'ı tanımıyor olabilirim," diye fısıldadı Gideon. Dudakları arasında yalnızca birkaç santim vardı. "Ama Kızıl Güve'yi iyi tanırım. Ve o bir kafese kapatılmaya boyun eğecek biri değil."

Rune irkildi. "Kes şunu."

"Kanatlarını kesmeye kalkışacak adama acırım."

"Kapa çeneni."

"Özgürlüğüne veda et, Rune."

"Kapa çeneni dedim!"

Kız debelenmeye başladı, bileklerini neredeyse Gideon'ın elinden kurtaracaktı. Gideon, onun ufak tefekliğine rağmen ne kadar güçlü olduğunu unutmuştu. Kontrolünü geri kazanmak için dizini geriye çekti.

Bu da gecenin ikinci hatası oldu.

Rune dizini doğruca kasıklarına geçirdi.

Acı Gideon'ın içinde bir bomba gibi patlayıp her zerresini ele geçirdi. Oda beyaza boyandı. Dünya hayalarındaki dayanılmaz sızı karşısında solup giderken iki büklüm olup yere yığıldı. Kendini Rune'un ona bir kere daha vurması ihtimalinden korumak için dizlerini göğsüne çekti.

Rune tabancasını aldı. "Bu beni arınmaya gönderdiğin içindi."

Küçük bir viski birikintisi ve kırık cam parçalarının arasında yatan Gideon acıyla inledi.

Odanın kapısı çat diye açıldı.

Biri içeriye adım attığında etraf kan ve gül kokusuyla doldu.

"Gideon Sharpe," dedi hâlâ kâbuslarına musallat olan o ses, "bu ne hoş bir sürpriz."

Onun üzerine düşen gölgesi kanını dondurdu. Gideon başını kaldırıp ona bakmadı. Karşısında kimi bulacağını biliyordu. Huş ağaçlarının gövdeleri kadar beyaz saçları ve donmuş bir deniz kadar soğuk gözleri olan o cadıyı.

Cressida Roseblood.

Gideon gözlerini yumdu.

Siktir.

Kendisine daima Cressida'nın pençesine düşmektense ölmeyi yeğleyeceğini söylemişti. Bir daha tutsağı olursa kendi canını almanın bir yolunu bulacağını.

Rune'un hâlâ elinde tuttuğu tabancasına baktı.

Onu alması mümkün değildi.

DÖRT

GİDEON

Muhafızlar Gideon'ı kollarından tutup ayağa kaldırdı ve bileklerini arkasında kelepçeledi.

Cressida yanına yaklaştı. Saçları sanki buraya gelmek için fırtınada at sürmüşçesine nemliydi. Gözleri adamın göğsüne saplanan bir çift hançer gibiydi. Gideon'ın acısı yerini her yanını uyuşturan bir korkuya bıraktı.

En kötü kâbusu gerçek oluyordu.

Cressida tabancasını hâlâ Gideon'a doğrultmuş vaziyette duran Rune'a bir bakış attı. Genç Cadı Kraliçe'nin gözlerinde bir merak parlasa da bir şey söylemedi. Elini muhafızlara uzatıp kelepçelerin anahtarını istedi.

Onunla birlikte içeri giren genç kadına dönerek, "Sana ihtiyacım olacak, Ava," dedi Cress. "Diğer herkes dışarı."

Gideon bir adım öne çıkan kızı tanıdı. Ava Saers. Bir cadı ve Rosebloodların eski büyü izi sanatçısı. Kraliçe Kız Kardeşler saltanatında varlıklı cadılar tenlerine büyü izlerinden güzel motifler çizmesi için onun gibi yetenekli zanaatkârlar tutardı. Roseblood kardeşler birbirlerinin yaralarını şekillendirmeye bayılsa da özel günlerde Ava da onlara katılırdı. Gideon kadının narin dokunuşlarla onların tenlerine kesikler atmasını izlediğini hatırlıyordu.

Ava, Kızıl Güve'nin hücrelerden kaçırdığı ilk cadılardan biriydi.

Kestane kızıl saçları şık bir modelle başının yanında topuz yapılmıştı ve Kraliçe'sine doğru yürürken üzerindeki safir renkli elbise

içeriyi dolduran mum ışığının altında parıldıyordu. Resitalin konuklarından biri olmalıydı.

Soren daha kaç cadıyı himayesine aldı?

Ava payetli çantasını açıp içinden küçük bir hançer çıkardı.

Cressida pelerininin ipini çözüp yere düşmesine izin vererek çıplak kollarını ortaya çıkardı. Gideon kızın teninin her santimini kaplayan, bileklerinden başlayıp yukarı doğru kıvrılarak omuzlarına tırmanan bir çiçek bahçesini andıran gümüş renkli büyü izlerinin hepsine acı verecek denli aşinaydı.

Ava hançerini Cressida'nın tenine batırıp kesmeye başladı. Bahçedeki bir zambağa yapraklar ekledi.

Cadı Kraliçe'nin büyüsünün kokusu içeriyi ele geçirdi. Kanın bakırımsı kokusuna karışan güllerin mide bulandıracak kadar tatlı aroması Gideon'ın burun deliklerini yaktı.

Ava işini bitirdiğinde Cress parmaklarını süzülen kana bastırdı. Çömelip yere parlak kırmızı renkli semboller çizmeye başladığında Gideon'ın beti benzi attı. Hava güçlenen büyüyle ağırlaştıkça Gideon'ın midesi bulandı.

Kalın, görünmez sarmaşıklar bacaklarına dolanarak onu yerine mıhladı. Büyü bununla da yetinmeyip kollarını, göğsünü ve omuzlarını sarmaladı. Onu hareketsiz bıraktı.

Gideon mücadele etti. Sanki sadece iradesiyle Cressida'nın büyüsüne kafa tutabilirmiş gibi kaslarını gerip dişlerini sıktı. Fakat o debelendikçe sarmaşıklar onu daha çok sıktı.

Cressida'nın büyüsü onu kıskıvrak yakalamıştı.

Bunu hak ediyorsun.

Rune'un gözyaşları karşısında tereddüde düşmeyip tetiği çekseydi çoktan görevini tamamlayıp Caelis'e doğru yola çıkmış olacaktı.

Cressida doğrulup Gideon'a doğru yürümeye başladı ama birden durdu.

"Rune?" Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "Dediğimi duymadın mı?"

Gideon'ın bakışları Cadı Kraliçe'nin arkasına kaydı ve Rune'un hâlâ içeride, birkaç adım gerilerinde durduğunu fark etti. Hâlâ Gideon'ı hedef alan tabancasıyla oracıkta donakalmış gibiydi, gri gözlerinde okunaksız bir bakış vardı.

Bakışları birbirlerine kenetlendi. Hava tuhaf bir enerjiyle çıtırdadı.

Bitir işimi. Acıma bir son ver.

Rune, Cress'in geçmişte ona yaptıklarını biliyordu. Şimdi ne yapacağını da öyle.

"Rune." Gideon ona yalvardı. "*Vur beni.*"

Kızın gri gözlerindeki fırtına hâlâ dinmemişti. Tetiği çekse bile bunu ona acıdığından değil, çok daha güçlü bir nedenden yapacaktı.

Cressida kızın önüne geçti. "Tabancayı Ava'ya ver."

Rune, Kraliçe'sinin emriyle daldığı düşüncelerden birden sıyrıldı. "*Tabanca,* Rune."

Rune'un bakışları elindeki silaha kaydı. Sonra da uslu bir emir eri gibi onu Ava'ya uzattı.

Gideon'a tekrar bakmadı. Arkasını dönüp odadan çıkarken ayaklarının altındaki cam kırıkları çatırdadı. Kapıyı arkasından kapayıp Gideon'ı Cressida ve büyü izi sanatçısıyla baş başa bıraktı.

Sanki onu hiç önemsemiyormuş gibi.

Ava porselen lavabonun başına geçip tabancayı kenarına baktı ve aynadaki yansımasına bakıp makyajını tazelemeye koyuldu.

"Şuna bak. Birbirimize kavuştuk nihayet."

Gideon bakışlarını Rune'un çıkıp gittiği kapıdan ayırıp dikkatini düşmanına verdi. Cressida Roseblood'ın soğuk ve ürkütücü bir güzelliği vardı. Sizi öldüreceğini bildiğiniz bir kar fırtınasında kaybolmak gibiydi.

Kraliçe'nin kolundan aşağı süzülen kan, parmaklarını kırmızıya boyuyordu. Gideon'ın birkaç adım ötesinde durup büyü hançerini çıkardı. Hilal şekilli bıçağın düz yüzeyini Gideon'ın çenesine dayayarak onu yüzüne bakmaya zorladı.

Sivri ucunu boğazından aşağı kaydırarak, "Larkmont'a yalnız mı geldin?" diye sordu.

Gideon'ın ağzı kurudu. "Evet."

Cressida hançerini bir omzundan diğerine sürükleyerek etrafından dolanıp arkasına geçti. Gideon muhafızlardan aldığı anahtarı kelepçenin yuvasına sokup çevirdiğini hissetti. Zincirler şıngırdayarak yere düştü.

Hançere, *kadına* uzanmaya çalıştı ama kelepçeler gitmiş olsa da büyü hâlâ yerli yerindeydi.

Cressida hançerini onun vücudunda gezdirerek etrafında dolanmaya devam etti ve tekrar karşısına döndüğünde durdu. Hançerin ucunu çalıntı ceketinin yakasına takıp aşağı çekerek üst düğmesini açtı. Gideon altına giydiği gömleğin yırtıldığını duydu.

Nabzı hızlandı.

"Ziyaretini neye borçluyuz peki?"

"Rune Winters'ı öldürmeye geldim."

Cressida bir sonraki düğmeyi de açıp gömleğini biraz daha yırttı. "Neden?"

Gideon yutkundu. "Soren Nord'la bir ittifak kurmana mâni olmak için."

"Seni gördüğüne sevindi mi bari?"

Gideon sessiz kaldı, ne sormaya çalıştığını anlayamamıştı.

Cressida tek hamleyle ceketi ve altındaki gömleği boylu boyunca kesti. İki yana düşen kumaş Gideon'ın göğsünü ortaya çıkardı.

Kadının bakışları boğazından aşağıya kayarken ağzının köşeleri kıvrıldı. Gideon bu bakışı biliyordu. Soğuk terler dökmeye başlamasına neden oldu.

"Her şeyimi elimden aldın, Gideon."

"Durumun tam tersi olduğundan epey emindim halbuki."

"Seni affetmek istiyorum. Gerçekten."

Affetmek mi?

"Kız kardeşlerimi öldürmenin ardından acı çekmeni istedim. Seni tekrar elime geçirdiğimde ne yapacağımı düşünecek bolca vaktim oldu. Ama sonra fark ettim ki... bir bakıma sana *borçluyum.*"

Gideon suratına bakakaldı.

Cressida en sonunda delirmiş miydi?

Kadın çenesini kavrayıp onu gözlerine bakmaya zorladı. Buz mavisi irisleri Gideon'ın kanını dondurdu.

"Bana kardeşlerimin kıymetini bilmediğimi, onlara ne kadar *ihtiyaç duyduğumu* gösterdin. Elowyn, Analise ve ben birlikteyken çok daha güçlüydük. Dolayısıyla" –dudakları dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle kıvrıldı– "onları geri getirmeye karar verdim."

Gerçekten delirmişti.

"Kız kardeşlerin artık toprağın altına gömülmüş bir yığın kemikten ibaret." Bunu kesin olarak bilmiyordu. Analise ve Elowyn'in cesetleri Yeni Cumhuriyet'in şafağında patlak veren kaos esnasında ortadan kaybolmuştu. İnsanlar bedenlerinin çalınıp parçalandığını ya da devrim sırasında öldürülen cadıların toplu mezarlarına atıldığını varsaymıştı.

"Ah, Gideon." Cressida güldü. "Kardeşlerimin çürüyüp gitmesine göz yumabilir miydim sence?" Başını iki yana salladığında bembeyaz saçları kar taneleri gibi etrafa savruldu. "Cesetlerini güvenli bir yere saklıadım. İki yıldır onları büyüyle koruyorum."

"Bu mümkün değil."

Fakat karşısındaki Cressida Roseblood'dı. Neler yapabileceğini en iyi Gideon bilirdi.

"Bir diriltme büyüsü sadece yakın bir akrabanın, ölen kişiyle güçlü bir kan bağı olan birinin kurban edilmesine bakar." Başını yana eğip gözlerini kıstı. "Uykumda bile yapabilirim."

"Bütün ailen öldü," dedi Gideon. "Hiç akraban kalmadı."

"Ah, hiç de öyle değilmiş."

Gideon'ın kaşları çatıldı. *Ne?*

"Meğer kayıp bir kardeşim varmış." Gülümsedi. "Ne yazık ki kim olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmiyorum. Elimin altındaki hiçbir kâhin onu göremiyor. Birisi onu kadim bir büyüyle saklamış. Şimdilik yani."

Kayıp bir Roseblood vârisi mi?

Gideon'ın göğsü dehşetle doldu. Cressida tek başına her şeyi başaramazdı. Tahtını ele geçirebilirdi belki ama hâkimiyeti elinde tutmak için mücadele etmesi gerekecekti. Arındırmalar sayesinde cadı nüfusu büyük ölçüde azalmıştı. İnsanlar Cadı Saltanatı sırasında çektikleri zulmü unutmamıştı ve geri dönüşünü hoş karşılamayacaklardı. Cressida güçle korkuya başvurmak zorunda kalacaktı ve Soren'ın ordusuna tam da bu yüzden ihtiyacı vardı.

Rune'un bundan haberi var mı?

Elowyn ve Analise ondan çok daha güçlü, çok daha gaddardı. Gideon'ın annesine işkence etmişler, hem onun hem de babasının ölümüne sebep olmuşlardı. Cressida onları diriltecek olursa üç Cadı Kraliçe de tahta dönecekti. El birliğiyle Yeni Cumhuriyet'in kökünü kazıyacaklardı.

"Her neyse." Cressida'nın elleri Gideon'ın ceketinin yakalarında gezindi, gömleği de kavrayarak ikisini beraber omuzlarından geriye çekip kollarından aşağı indirdi. Bütün bu süre boyunca gözlerini bir kez olsun Gideon'ın göğsündeki damgadan ayırmamıştı.

Kendi damgasından.

"*Bize* dönelim. Bunu senin iyiliğin için yapıyorum, Gideon."

Gideon *bunu* derken neyi kastettiğini düşünerek, "Nedense pek inanasım gelmedi," dedi.

"Seni affedebilmem için sana güvenmem gerek."

Kadın aralarında birkaç santim kalana kadar ona yaklaştı. Gideon'ın bütün vücudu bu yakınlık karşısında gerildi ama büyü hâlâ elini kolunu bağlıyordu.

"Sana güvenmek için de tamamen bana ait olduğunu bilmem gerek." Hançerinin ucunu adamın çıplak köprücükkemiklerinde usul usul gezdirdi. "*Sadece* benim."

Gideon geçmişteki haline dönemezdi. Her gece, belki bu kez kaburgalarına tekme yemek yerine biraz şefkat görürüm diye sahibine dönen bir köpek gibi sürüne sürüne ayaklarına kapanan o zavallı çocuk olamazdı.

Artık o Gideon değilsin.

O Gideon'ın Cadı Kraliçe'ye boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Sevdiklerinin hayatta kalması buna bağlıydı.

"Benden kaçamazsın," dedi Cressida. "Birbirimizden ayrı kaldığımız zamanlarda bile her adımına musallat oldum. Kâbuslarına dadandım. Öyle değil mi?"

Gideon ona gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Açıkçası aklıma bile gelmedin."

"Yalancı." Kız dudaklarını büktü. Hançerini tekrar boğazına dayadı. "Daha önce kırılmış bir şeyi tekrar kırmak kolaydır. Şafak söktüğünde ayaklarıma kapanmış olacaksın. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

Bu düşünce Gideon'ı her şeyden çok korkuttu.

Yine de korkusunu gizlemeye çalışarak ona sert bir bakış attı. "Canın ne istiyorsa yap. Bir daha kulun kölen olmayacağım."

Düşmanının gözünün içine baka baka böyle büyük yalanlar söylemeyi nereden öğrenmişti?

Belki de bunu Rune'a borçluydu.

"Sevdiğim herkes öldü," dedi, genç Kraliçe hançerinin soğuk metalini adamın tenine bastırırken. "Bana karşı kullanabileceğin kimse kalmadı."

Cressida'nın gözleri buz kristalleri gibi parıldadı. "Öyle olsaydı, Kızıl Güve'yi vurup kimse olanları fark etmeden Larkmont'u terk ederdin."

Gideon'ın kaşları çatıldı. *Ne?*

"Ona nasıl baktığının farkındayım, Gideon. Bir zamanlar bana da öyle bakardın."

Gideon neredeyse bir kahkaha patlatacaktı. "*Rune*'a mı? Yanılıyorsun."

"Pek yanılmam." Kraliçe'nin sesi dümdüz bir hal aldı. "Kör değilim. Rune güzel bir kız. Ona neden kapıldığını anlıyorum."

Kapıldığımı mı?

"Buna kapılmak denmez. Sana karşı ne hissediyorsam Rune'a da aynılarını hissediyorum."

Cressida gülümsedi. "Peki. Sana ayak uyduruyım o halde." Ellerini onun çıplak göğsüne koydu. Cressida'nın teni bir cesedinki kadar soğuk muydu yoksa onda mı böyle bir etki uyandırıyordu? "Şunu sakın unutma, Gideon. Beni isteyip istememen umurumda değil. Önemli olan, bana itaat etmen. Ve bana itaat *edeceksin*..."

Avucunu göğsüne dağladığı damgaya bastırdı.

"Seni damgaladığım gün buraya bir şey bırakmışım." Parmak uçlarını bir hilalle çevrelenmiş gül şeklindeki yaranın kabarık kenarlarına vurdu. Bu onun imzasıydı. "Uzun zaman önce etkinleştirmek istediğim ama fırsatını bir türlü bulamadığım bir büyü."

Kız eğilerek dudaklarını yara izine bastırdı.

Gideon titredi, vücudu dokunuşundan kaçmak istedi. Ama ne yaparsa yapsın ona karşı koyamadı.

"Biraz canın yanacak," diye mırıldandı Cressida.

Biraz son derece yetersiz bir ifadeydi.

Bedeni acıyla dolduğunda Gideon'ın gözünde şimşekler çaktı. Bütün vücudu kavurucu bir sıcaklığın esiri oldu. Sanki Cressida onu sil baştan damgalıyor gibiydi. Fakat bu kez ortada ateşten çıkarılıp derisine bastırılan kızgın bir demir yoktu. Yanan etin kokusu yoktu.

Sadece aynı yoğunluktaki acı vardı.

Gideon bir an kendini tutmaya çalıştı ama sonra avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bu ateş sonsuza dek sönmeyecek gibiydi. Onu içten dışa yakıp kül ediyordu. Ölümü ya da hiç değilse Rune'un kasıklarına geçirdiği dizini mumla aratıyordu. Çektiği ıstırap deminkinin yanında hiçbir şeydi.

Rune.

Gideon kıza dair anılarına dört elle sarıldı. Meydan okurcasına kaldırdığı çenesine. Sivri dilli hakaretlerine. Kafasına fırlattığı viski şişesine.

Saçmalıyordu. Birbirlerinden nefret ediyorlardı. Fakat Gideon ne zaman başka bir şeye odaklanmaya kalksa acı geri dönüyor, onu paramparça ediyordu.

Buna daha fazla dayanamayacağını anlayınca zihnini sadece ama sadece Rune'a odakladı: teninin kokusunu, içkili nefesini, onu duvarla arasına sıkıştırdığında vücudundan yayılan sıcaklığı.

Fakat çok geçmeden bu bile yeterli gelmedi. Ateş şiddetlendi ve Rune'u yutup ona dair her şeyi küle çevirdi.

Istırabı ancak Gideon ölmek için yalvardığında durdu.

Cressida'nın elini çekmesiyle acı solup gitti. Büyü onu sımsıkı sarmalamış olmasaydı kesin yere yığılırdı. Alnı boncuk boncuk ter içinde kalmıştı, sırtı sırılsıklamdı. Bütün vücudu acıdan titriyordu.

Ava hâlâ aynanın önünde makyajını tazeliyordu.

Cressida biraz daha yakınına sokuldu.

Parmağını Gideon'ın göğsünden aşağıya kaydırarak, "Beni özlediğini söyle," diye fısıldadı. "Beni aklından bir türlü çıkaramadığını söyle."

Gideon yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Soğukkanlılığını korumaya uğraştı. Ne olursa olsun, Cressida ona ne acılar çektirirse çektirsin teslim olmayacaktı. Bunu başarmak için etten kemikten değil, soğuk ve sert çelikten olması gerekiyordu.

Genç Kraliçe'nin gözleri buz kristalleri gibi parıldadı. "Ya aşkıma kucak açarsın, Gideon. Ya da gazabımla yüzleşirsin."

Aralarında bir fark mı var?

Cressida kollarını adamın boynuna dolayarak vücudunu onunkine bastırdı. Dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Hangisini seçiyorsun, sevgilim?"

Gideon bakışlarını kadının arkasındaki duvara dikti. Kendini olacaklara hazırlamaya çalıştı. Çelik gibi sertleşirse, lavabonun kenarında duran tabancası kadar duygusuz olmayı başarabilirse Cressida'nın yapacağı hiçbir şeyin önemi kalmazdı.

"Bana kendi isteğinle mi döneceksin yoksa zorla mı?"

BEŞ

RUNE

Rune koridora adım atar atmaz makyaj odasının kapısına yaslandı ve içinde öfke fırtınaları koparken yumruklarını sıktı.

Bir zamanlar Gideon Sharpe'a karşı hissettiği her şey uçup gitmişti. *Gitmişti.* İçini dolduran bu duygu aşkın taban tabana zıddıydı. Cayır cayır yanan, dinmek bilmeyen *nefretti.*

Nasıl bir kız, doğasının özünden iğrenen ve *ölmesini* isteyen birine âşık olurdu ki?

Acınası, kendinden nefret eden biri.

Rune artık o kız olmayı reddediyordu.

Unut onu.

Anıları silmek için kullanılan büyüler vardı. Rune, Gideon Sharpe'a dair her şeyi unutabilmek için hiç değilse bir tanesini bilmeyi diledi. Çünkü şu an bile ona bir nefes kadar yakındı. Rune hâlâ Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'yla duvar arasına sıkışmış gibi hissediyordu. Sakalları tenini çiziyordu. Ağızları arasında sadece birkaç santim vardı. Alev alev yanan gözleri onu yakıp kavuruyordu.

Rune çığlık atmak istedi. Yaslandığı kapıdan doğrulup uzaklaşmak, adamı sonsuza dek arkasında bırakmak istedi.

Fakat Cressida onunla içerideydi.

Gideon, Cadı Kraliçe'nin ona yaptıklarını anlatmıştı. Fakat Rune adamın *kendine sakladığı* şeyler de olduğunu biliyordu. Mide bulandırıcı şeyler. Cressida'nın eline düşerse tekrar yapacağı şeyler.

Düştü bile.

Rune gözlerini yumdu.

Bu yüzden kıza onu vurması için yalvarmıştı. Gideon, Cressida'nın gazabıyla yüzleşmektense ölmeyi yeğlerdi.

Buraya seni öldürmeye geldi, diye hatırlattı kendine.

Rune, Gideon'ı umursamak istemiyordu. Hele de adam onu *kesinlikle* umursamazken. Umursasa kafasına bir tabanca dayamazdı. Bunca yolu onun canını alma niyetiyle gelmezdi.

Adamın ıstırap dolu çığlıkları koridorda yankılandı.

Ses, Rune'u kendine getirdi. İçinde bir şey kopmuştu sanki.

Rune yüzünü odanın kapısına döndü. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Gideon'ın çığlıkları şiddetlendi.

Rune yumruklarını öyle sıkıyordu ki tırnakları avuç içlerini deliyordu. Yaptığı şey yüzünden ondan nefret etse de, Gideon onun en büyük düşmanı olsa da kulaklarını dolduran acı çığlıklar yüreğini parçalıyordu.

Ona ne yapıyor?

Rune kapıya bir adım daha yaklaştı. Topuzu kavrayıp içeri dalmak istedi. Sonra da...

Sonra da ne?

Gideon'a yardım etmesi Cressida'ya karşı çıkması anlamına gelirdi. Rune, Cadı Kraliçe için değerli bir müttefik olsa da *vazgeçilmez* değildi. Elini kolunu sallaya sallaya içeri girip Cressida'ya durmasını söyleyemezdi. Kız suratına güler ya da daha da kötüsü, Gideon'ın canını daha çok yakardı.

Hem onu *kurtarsa* bile Gideon yine Rune'u öldürmeye kalkışacak, üstelik bu kez muhtemelen başarılı da olacaktı.

Ya hiçbir şey yapmazsam?

Gideon'ın çığlıklarının kesilmesiyle koridora çöken sessizlik Rune'u daha beter huzursuz etti. Sesini duyarken hiç değilse hâlâ yaşadığından emin olabiliyordu.

Daha demin seni öldürmeye çalıştı! Ne acımanı ne de yardımını hak ediyor!

Fakat Rune'un kafasını kurcalayan bir şey vardı. Aklından atamadığı bir şey.

Gideon içeri girdiğinde avantaj elindeydi. Rune'un aynaya bakıp onu görmesinden çok önce kızı vurabilirdi. Hatta muhtemelen Rune makyaj odasına *girmeden* çok önce işini bitirebilirdi.

O zaman neden tereddüt etmişti?

Bunu umursamamalıydı. Üzerine biraz bile düşünmemeliydi.

"Rune!"

Kız arkasını döndüğünde Soren'ın ona doğru koştuğunu gördü. Adamın pelerini gitmişti ve ceketinin kuyruğu arkasında dalgalanıyordu. Yanında dört muhafız vardı. "Saldırıya uğradığını söylediler..."

Rune kapı topuzunu bıraktı. Görevi Prens'i tavlamaktı, Gideon'ı kurtarmak değil.

"Seni daireme götürüyorum." Soren kolunu kavrayıp onu sertçe kendine doğru çevirdi. Bir şeyi olup olmadığını görmek için onu tepeden tırnağa süzerken yüzünde soğuk bir ifade vardı. "Bu düşman her kimse yalnız olmayabilir. Koridorlarımda başka suikastçıların gezinip gezinmediğini bilemeyiz."

Rune omzunun üzerinden makyaj odasına bir bakış attı. *Ama onu bırakıp gidemem.*

"Sana zarar vermesine asla müsaade etmem." Soren onu kendine çekti. Parfümünün keskin kokusu Rune'un burnunun direğini sızlattı. "Dairemde kalacaksın. Kapıya beni korumaktan sorumlu muhafızları dikeceğim."

"Ama ben..."

"Ben etraf güvenli diyene kadar orada kalmanı istiyorum."

Rune omzunun üzerinden yine makyaj odasına baktı. Zihin gücüyle açmaya çalıştı. Cressida'nın çıkıp Gideon'ı saray muhafızlarına teslim etmesini, muhafızların onu Larkmont'un altındaki hücrelere götürmesini ve adamın orada sonsuza dek çürümesini istiyordu.

Fakat kapı açılmadı. Üstelik artık Soren'ın onu peşinden sürüklemesiyle gitgide küçülüyor, aradaki mesafe açıldıkça Rune'un göğsü sıkışıyordu. Prens'in onu bir köşeden döndürmesiyle makyaj odası tamamen gözden kayboldu.

Rune'un midesi bulandı.

Bir şey yapmam gerek.

Ama ne yapacaktı?

Soren'dan onu geri götürmesini isteyemezdi. Hem Cressida sırf Rune öyle istedi diye Gideon'a eziyet etmeyi bırakacak değildi. Rune'un onu zorla durdurması gerekirdi ve bunu yapması mümkün değildi. Seraphine'in yardımıyla son iki ayda kaydettiği ilerlemeye rağmen Cadı Kraliçe ondan çok daha güçlüydü.

Geride bıraktıkları cadıları kurtarmanın tek yolunun Cressida'dan geçmesi de cabasıydı.

Rune ona karşı gelemezdi.

"Nasıl bir tehlike altında yaşadığını anlamaya başlıyorum," dedi Soren. İki muhafız, Prens'in yatak odasının kapılarını açtığında içeri girdiler. "O adamı *öldürebilirim.*"

"Ona ne yapmayı düşünüyorsan..." Rune muhafızların kapıları arkalarından kapamasını izledi. "Cressida ona daha beterini yapacak."

Lambaların ışıkları kısılmıştı. Rune'un gözlerinin loş ortama alışması biraz vakit aldı. Yanan tütsü içeriyi ağır bir tarçın ve sandal ağacı kokusuyla dolduruyordu. Görüşü netleştiğinde Rune içeriyi inceledi. İçeride sayvanlı bir yatak, bir gardırop ve bir tuvalet masası vardı.

"Seni içeri kilitleyeceğim," dedi Soren. "Sarayın güvenliğinin sağlandığından ve artık tehlike altında olmadığından emin olduğumda geri döneceğim."

Rune onu dinlemiyordu. Hâlâ Cressida'nın Gideon'a zarar vermesini engelleyemeyecek kadar aciz olduğunu düşünüyordu. Elinde hiçbir kozu, onu bırakması için Cadı Kraliçe'ye sunabileceği hiçbir şeyi yoktu.

Ama Soren'ın var.

Bu düşünce zihninde aniden parladı.

Soren çoktan kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. Burası onun saraydı. Babasının *krallığıydı.* Dahası, Cressida'nın adamın ordusuna çaresizce ihtiyacı vardı.

Rune kalkıp Soren'dan onu öldürmeye yeltenmiş adamı kurtarmasını isteyemezdi elbette. Fakat Soren'ın Gideon'ı kurtarmasına ihtiyacı yoktu. Onu Cressida'nın elinden alsa yeterdi.

"Kapılar ve muhafızlar beni güvende tutmaya yetmez," dedi Rune telaşla.

Soren durdu ve arkasına dönüp kızın darmadağın olmuş halini inceledi. Rune nasıl göründüğünün farkındaydı; gözleri ağlamaktan kızarmış, hırpalanmış. Her şeyiyle tam bir kurbandı. Prens'in öfkesinin ardında –elin herifi *nişanlısına* dokunmaya nasıl cüret ederdi?– Rune'un daha önce de gördüğü şey saklıydı.

Açlık.

Ona duyduğu arzu.

Normalde bu, Rune'a kendini kapana kısılmış bir hayvan gibi hissettirirdi. Fakat bu gece onu kendi lehine kullanacaktı.

Rune, Prens'i yatağa doğru sürükledi. Sayvanlardan sarkan örtüleri kenara çekip omuzlarını kavrayarak Soren'ı yatağın ucuna oturttu ve adamın bacaklarının arasına girdi.

"Cressida tahtına dönene kadar güvende olmayacağım," dedi adamın gözlerinin içine bakarak. Eteklerini toplayıp Soren'ın kucağına oturdu ve kollarını boynuna doladı. "Cressida, *senin* ordunun da yardımıyla tüm cadı avcılarını öldürene kadar tehlike peşimi bırakmayacak."

Rune adamın pantolonunda anında beliren kabarıklığı görmezden geldi. Gideon için endişelenmiyor olsa bundan iğrenirdi. Fakat genç kızın sadece bir yarısı buradaydı; öteki yarısı hâlâ makyaj odasındaydı.

Rune'un iyi olduğu şey buydu işte: erkekleri baştan çıkarmak, kandırmak, avını tuzağına düşürmek için yalan ağları örmek.

"Dürüst olacağım," diye fısıldadı Prens'in sinekkaydı tıraşlı yanağına. "Bu geceden önce nişanımıza dair şüphelerim vardı. Benimle sadece ilginç bir sanat eseriymişim gibi gösteriş yapmak uğruna evleneceğini sanıyordum."

Prens'in ellerini kavrayıp kalçalarına götürdü.

Soren'ın gözleri kızın beline toplanmış eteklerinden bembeyaz bacaklarına kaydı.

"Peki ya şimdi?" diye sordu nefes nefese.

Rune adamın kucağına biraz daha yerleşti. "Şimdi... Operada tanışmamızda kaderin parmağının olduğuna inanıyorum. Evrenin seni beni koruman için gönderdiğini düşünüyorum."

Soren, "Hımm," diye mırıldanarak dudaklarını kızın boynuna götürdü.

Rune başını geriye eğerek ona müsaade etti. Normalde adamın öpücükleri onu rahatsız ederdi. Şimdiyse hiçbir şey hissetmiyordu. Bu oyunu şimdiye dek yüzlerce kez oynamıştı. Onca cadıyı böyle kurtarmıştı.

Rune bu gece kendisi gibi hissetmiyordu. Soren'ın kucağında oturan, elini adamın saçlarının arasında gezdiren o değildi sanki. Bu kız bir hayaletti ve etten kemikten yapılmış gerçek Rune başka bir yerlerdeydi.

Ağını ördün, diye düşündü, *şimdi avını yemle.*

Boşa harcadığı her dakika Gideon, Cressida'nın elinde biraz daha acı çekiyordu.

"Bahsettiğim sürprizi hatırlıyor musun?" diye sordu. Soren dişlerini köprücükkemiğine sürttüğünde yalandan usulca inledi.

"Nasıl unutabilirim?" diye mırıldandı adam tenine doğru.

"Küçük bir tatile çıkacağız," dedi Rune. "Hafta sonumuzu Caelis'te geçireceğiz. Her şeyi ayarladım. Akşam yemeklerini, bale gösterilerini, otel odasını..."

Soren *otel odası* sözcüklerini duyar duymaz geri çekildi. Mavi gözleri karardı ve gözbebekleri irileşti. Bir otel odasında baş başa kaldıklarında yapacaklarını hayal ediyordu muhtemelen.

Rune'u da aynı şeyi hayal etmeye zorluyordu.

Yakında her gece yatağına girmek zorunda kalacağım.

Yakında bu sadece bir hafta sonuna mahsus olmayacaktı. Evlendiklerinde hayatının geri kalanı böyle geçecekti.

Rune'un tüyleri diken diken oldu.

Soren'ın elleri artık her yerindeydi. Bacaklarında, elbisenin altında.

Kızıl Güve'yi iyi tanırım. Ve o bir kafese kapatılmaya boyun eğecek biri değil. Gideon'ın zihnini dolduran sesi belli belirsiz bir fısıltıdan ibaretti. *Kanatlarını kesmeye kalkışacak adama acırım.*

Rune, Soren'ın bileklerini kavrayarak onu durdurdu. "Senden bir şey isteyeceğim."

Adam titrek bir nefes verdi. "Nedir?"

"Cressida'yla kuracağın ittifakı *bu gece* mühürle. Yarın da bunu Caelis'te kutlayalım."

Soren iki eliyle kızın ensesini kavrayıp yüzünü kendine yaklaştırdı. "Peki," diyerek dudaklarına saldırdı. "İşimiz biter bitmez onu..."

"Hayır." Rune vücudunu adamınkine sımsıkı bastırdı. "Onu *hemen* bul. Ve hayırı cevap olarak kabul etme."

"Tamam, tamam." Soren kıkırdadı, kızın niyetini çok yanlış anlamıştı. Rune'un kalçalarını sıktı. "Hallettim say, sevgilim."

Rune'u bırakıp yataktan kalktı ve ona son bir bakış atıp kapıdaki muhafızlara hiçbir yere ayrılmamalarını emretti.

Ardından onu içeriye kilitledi.

ALTI

GİDEON

"Bu inadından vazgeçmen için kimin canını yakmam gerek?" Cressida bakışlarını Gideon'ın yüzünde gezdirdi, ince uzun vücudu onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Cressida'nın hemen arkasında, lavabonun başında Ava saçlarını düzeltiyordu.

"Hizmetkârlardan birini mi?" dedi Cressida, Gideon sessiz kaldığında. "Onların çocuklarını mı?" Duraksayıp bir düşündü. Ardından ellerini adamın göğsünden pantolonunun düğmelerine kaydırdı. "Yoksa Rune Winters'ı mı?"

Gideon'ın yüzünde beliren ifadeyi yanlış anlamış olacaktı ki konuşmaya devam etti. "Sana yaptığım her şeyi Kızıl Güve'ye de kolayca yapabilirim. Hatta" –sırıtarak Gideon'ın pantolonunun en üstteki düğmesini açtı– "beni iş üzerinde izleyebilirsin. Bu hoşuna gider mi?"

Gideon'ın vücudundaki tüm kaslar gerildi.

"Bence *çok* eğleniriz..."

Cressida tam ikinci düğmeye geçmişti ki kapı çalındı.

Cadı Kraliçe omzunun üzerinden arkasına bakıp gözlerini kıstı. Ava lavabonun başından ayrılıp kapıya yöneldi.

"Her kimse gitmesini söyle," dedi Cadı Kraliçe.

Cressida emri verir vermez kapı ardına kadar açıldı.

Lacivert frakıyla son derece görkemli, biraz da telaşlı görünen Prens Soren içeri daldığında Ava duraksadı. Cressida davetsiz

misafirle yüzleşmek için hışımla arkasını döndü ama karşısında Prens'i bulunca öfkesini dizginledi.

"Lordum." Neşeli bir tını takınsa da gerildiği ortadaydı. "Larkmont'un başına açtığımız dertler için üzgünüm. En kısa sürede..."

Soren elini geçiştirircesine sallayarak sözünü kesti. Bakışları Gideon'a kenetlenmişti. "Bayan Winters'a saldıran barbar bu mu?"

"Ta kendisi," diye yanıtladı Cressida. "Onu bir büyüyle etkisiz hale getirdim. Bozmadığım müddetçe size zarar veremez."

Soren birkaç adımla Gideon'ın önüne geldi. Omuzlarını dikleştirip ellerini belinde kavuşturarak Gideon'a sadece bir prens değil, aynı zamanda bir amiral olduğunu hatırlattı. Aşağı yukarı aynı yaştalardı fakat deniz havasından yıpranmış yüzü Soren'ı olduğundan daha yaşlı gösteriyordu.

Ama Gideon ondan biraz daha uzundu. Gideon ona tepeden bakmak için yanıp tutuştuğunu hissetse de Soren onunla göz göze gelmek için kafasını *kaldırmak* zorundaydı.

Prens'e bakarken Gideon adamın Rune'un üzerinde gezinen ellerinden, onu lavabonun başında elinde bir viski şişesiyle ağlarken bulmasından başka bir şey düşünemiyordu.

Düşünceleri hiç istemediği yerlere kaydı.

İnsan içinde değillerken Rune ne kadar ileri gitmesine izin veriyor?

Öfkesi yeniden alevlendi. Nabzı boğazının çukurunda bir davul gibi atmaya başladı.

Soren'ın dudakları sanki ölü bir sıçanı inceliyormuş gibi tiksintiyle aşağı kıvrıldı. "Ona dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Gideon çenesini kapalı tutması gerektiğini iyi biliyordu. Fakat kendine hâkim olamadı.

"Hiç değilse benim dokunuşumdan iğrenmiyor."

Soren'ın suratı kıpkırmızı kesildi.

Çat!

Prens'in yumruğu çenesine çarptığında Gideon'ın başı darbenin şiddetiyle yana savruldu. Ağzına dolan kanı Soren'ın beyaz kravatına tükürdü.

Adam belki ona ikinci bir yumruk indirmeye, belki de ellerini boynuna sarıp onu boğmaya yeltenecekti ki Cressida araya girdi.

"Bırakın onunla ben ilgileneyim, Majesteleri. Ellerinizi hiç kirletmeyin."

Soren kim –sıçanların seviyesine inmeyen bir prens– olduğunu hatırlamış gibi geri çekildi ve kanlı kravatını çözüp yere attı.

"Ne yazık ki planlarının beklemesi gerekecek," dedi Cressida'ya dönerek. Yüzü hâlâ kıpkırmızıydı. "Avukatlarım sözleşmemizi hazırladı. Geriye bir tek imzalarımız kaldı."

Cressida'nın kaşları şaşkınlıkla havalandı.

"Ne harika bir haber." Bu kez sesi sahiden neşeli çıkmıştı. "Fakat gerçekten düşmanımızın icabına bakmalıyım." Gideon'a bir bakış attı. "İmza faslını yarın kahvaltıdan sonra halletsek olmaz mı?"

"Rune evliliğimiz için sabırsızlanıyor," dedi Soren. "Senin de tahtına dönmek için yanıp tutuştuğunu biliyorum. Haliyle, bunu bir an önce halletmemiz konusunda ısrarcı olacağım. Daha fazla" –Gideon'a bir bakış attı– "pürüz çıksın istemiyorum."

Gideon, Cressida'nın yanağının belli belirsiz seğirmesini izledi. Onu bırakıp gitme fikrinden nefret ettiği belliydi fakat bir prensin isteğini geri çeviremezdi. Ayrıca istediği şeye de kavuşmuştu. Yeni Cumhuriyet'e savaş açmasını sağlayacak ittifakı nihayet bulmuştu.

Cressida büyü hançerini pelerinin arasına sokup Ava'ya döndü. "Onu daireme götür."

Gideon bu sözleri duyunca ürperdi.

"İşimizi orada bitiririz. Dönmem uzun sürmez."

Gideon, Cadı Kraliçe'nin Soren'ın peşinden dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapamasını izledi. Yalnız kaldıklarında Ava yaslandığı duvardan doğruldu.

"Yürü hadi."

Gideon hâlâ lavabonun yanında duran tabancasına baktı. Tek bir mermisi kalmıştı. Diğerlerini Soren'ın muhafızlarını aşmak için kullanmıştı. Ava'nın onu Cressida'nın dairesine götürmek için büyüyü bozması gerekiyordu.

Gideon'ın hepi topu beş saniyeye ihtiyacı vardı.

Cadı, hançeriyle tenini kesti ve parmak uçlarını kanına bulayarak adamın göğsüne parlak kırmızı renkli bir sembol çizmeye koyuldu. Parmak uçları Gideon'ın derisinin üzerinde gezindi; yuvarlaklar çizip çizgiler çekti. Büyünün bakırımsı, mide bulandırıcı kokusu içeriyi sardı.

Başka bir büyü mü?

Ava gülümseyerek uzaklaştı. Arkasını dönüp lavaboya ilerledi ve avucuna biraz su doldurup Cressida'nın yere çizdiği sembollerin üzerine döktü. Ayakkabısının ucunu sembollerin üzerinde gezdirip Cadı Kraliçe'nin büyüsünü bozarken neredeyse sıkılmış görünüyordu.

Cressida'nın dört bir yanını sarmış büyüsü gevşedikçe Gideon'ın kasları gerildi. Önce omuzları ve kolları, ardından da bacakları ve ayakları özgür kaldı.

Büyü tamamen kaybolduğunda Gideon tabancasına atıldı.

"Dur!"

Gideon sanki görünmez bir duvara toslamış gibi duraksadı. Ava'nın emri karşısında bütün vücudu kaskatı kesildi ve sırtı sopa yutmuş gibi dimdik oldu.

"Kapıya doğru dön."

Gideon dehşet içinde söylediğini yaptı.

Göğsündeki büyü sembolü...

Beni söylediği her şeyi yapmaya zorluyor.

Gideon cadının emirlerini yerine getirmek zorundaydı.

"Dört ayak üzerine çök, cadı avcısı."

Gideon istemsizce dört ayak üzerine çöktü. Önünde fayanslara saçılmış cam kırıkları parıldıyordu.

"*Emekle.*"

Gideon camların üzerinde ilerlemeye başladı, kırıklar ellerini kesip dizlerine battıkça dişlerini sıktı. Geçtiği her yerde kan izleri bırakıyordu.

Kaçabileceğini düşünerek aptallık etmişti.

Kapıya uzanan yolun yarısına geldiğinde koridordan ayak sesleri duyuldu. Gideon başını kaldırıp kapı topuzunun dönmesini izledi.

Cressida'nın işi bu kadar çabuk mu bitti?

Okyanus kadar soğuk ve karanlık bir korku dalgasına kapıldı.

Ancak içeri başka bir cadı girdi.

Altın rengi elbisesi ışıkta parıldayan, kızıl sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülen ve gri gözlerinde fırtınalar kopan bir cadı.

Rune.

YEDİ

RUNE

Gideon yarı çıplaktı ve göğsünde kanlı bir büyü sembolü vardı. Adamın halini, *üstsüz* olduğunu gören Rune bir an donakaldı.

Gideon Sharpe son iki aydır düşüncelerine musallat oluyordu ama hatırası, etten kemikten haliyle kıyaslanamazdı. Vücudunun her hattı ve kıvrımı güçle, kuvvetle dolup taşıyordu.

Adam Rune'un kesilen nefesinin çıkardığı belli belirsiz sesi duymuş olmalıydı ki başını kaldırdı. Bakışlarının buluşmasıyla adamın gözleri Rune'u bir büyü gibi olduğu yere hapsetti ve oda kaybolup gitti.

Kızın dikkati adamın pantolonuna kaydı ve düğmelerinin açık olduğunu fark etti.

Bu manzara Rune'un içinde tehlikeli bir şey uyandırdı.

"Burada ne arıyorsun, Winters?" Oda ve Ava geri döndü.

"Ben..." Rune, Ava'nın arkasındaki lavaboda duran tabancaya bir bakış attı. Gideon'ın yirmi dakikadan kısa süre önce şakağına dayadığı tabancaya. "...Cressida'nın emirlerini iletmeye geldim."

"Cressida emrini zaten verdi."

"Fikrini değiştirmiş." Rune daha iyi bir plan yapacak zamanı olmasını diledi. Cressida'nın birkaç kâğıdı imzalaması uzun sürmezdi ve Gideon'ın o dönmeden gitmiş olması gerekiyordu.

Rune lavaboya doğru minik bir adım attı. "Prens'in çalışma odasına gitmeni istiyor. Atacakları imzalara, ıı, şahitlik etmen için. Sen yokken cadı avcısına ben göz kulak olacakmışım."

Ava bakışlarını Rune'unkilere dikti. "*Sen* neden şahitlik etmiyormuşsun?"

"Seni istedi."

Ava'nın gözleri kısıldı. "Sen halihazırda oradayken neden böyle bir şey istesin ki?"

Rune daha iyisini yapabilirdi. Bundan daha *akıllıydı.* Fakat Prens'in yatak odasından kaçmak için balkona çıkıp bir alt kattakine atlamak zorunda kalmış, bunun için beklediğinden çok daha fazla zaman ve dikkat harcaması gerekmişti.

"Çıkar çatışması yüzünden." Rune lavaboya doğru bir adım daha attı. "Soren'ın karısı olacağım. Cressida'nın şahidi olamam."

"Sana inanmıyorum," dedi Ava buz gibi bir sesle.

Boşa kürek çektiğini anlayan Rune tabancaya atıldı.

Ava, Gideon'a bir bakış attı. "Yakala onu."

Gideon, Rune'un önünü kesti ve bileklerini kavrayıp kollarını kızın arkasında kenetledi.

Ne yapıyorsun sen? diye bağırmak istedi Rune. *Sana yardıma geldim!*

Omuzlarına saplanan acı başını döndürdü.

Sözcükler boğazına düğümlendi.

"İhanetin Cressida'yı hayal kırıklığına uğratacak." Ava dilini şaklattı. Ardından Gideon'a dönüp, "Kızıl Güve'yi öldür," dedi.

Gideon tereddüt etmedi.

Rune'u kendine doğru çevirerek ellerini boğazına sardı ve kızı aynaya doğru itti. Ayna kızın başını çarpmasıyla çatladı. Rune'un bütün bedeni acıyla doldu.

Ardından Gideon boğazını *sıktı.*

Rune'un gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

Tırnaklarını adamın ellerine geçirerek tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Fakat Gideon hep ondan daha güçlü olmuştu ve elleri bir mengeneden farksızdı. Boğazını gitgide daha fazla sıkan, nefesini kesen bir mengene. Adam boynunu kırmayı mı, onu boğmayı mı yoksa her ikisini birden mi yapmayı planlıyordu emin değildi.

Koyu renkli gözleri onunkilere kenetlenmişti.

Rune'un zihni dört dönüyordu.

Lütfen... Seni kurtarmaya çalışıyorum!

Ama Gideon bunu neden umursayacaktı ki?

Unuttun mu? Zaten bu yüzden gelmişti. Ona hatasını telafi etmesi için ikinci bir şans verdin.

Ava kollarını göğsünde kavuşturmuş, onları güvenli bir mesafeden izliyordu. Kızın hayatta kalmak için verdiği mücadeleyi umursamıyordu. Rune ondan ufacık bir sempati görmeyecekti.

Tam o an tabancayı hatırladı.

Gideon onu lavabonun yanındaki aynaya çarpmıştı. Tabanca hâlâ oradaydı. Ona uzanabilirse...

Ciğerleri havasızlıktan yanmaya başlayan Rune'un parmak eklemleri lavabonun soğuk seramiğine çarptı. Titreyen elleriyle kenarını yokladı... ama tabanca lavabonun öteki tarafındaydı.

Oda bir bulanıklıktan ibaret hale geldi.

Rune, Gideon'ın göğsündeki parlak kırmızı sembolden başka bir şey seçemez oldu.

Ciğerleri patlamak üzereydi. Yakında hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı çünkü Rune ölecekti.

Eli metal bir şeye sürtündü.

Parmakları tabancanın kabzasına sarılırken içinde bir umut filizlendi.

Tek şansın var. Boşa harcama.

Rune namluyu kaldırıp tetiği çekti.

SEKİZ

RUNE

Patlayan silahın sesi Rune'un kulaklarında çınladı.

Gideon'ın kızın boğazındaki elleri gevşedi ve geriye tökezleyip dehşet dolu gözlerle Rune'un suratına baktı. Arkasında duran Ava yere yığıldı. Beynine isabet eden kurşunla son nefesini vermişti.

İçeriye çöken sessizliği bozan tek şey Rune'un ve Gideon'ın kesik nefesleriydi.

Rune tabancanın geri tepmesi yüzünden sızlayan elini silkeledi ve bakışlarını Gideon'ın göğsündeki büyü sembolüne çevirdi. Az kalsın onu vuracaktı fakat son anda sembolü tanımıştı.

Bağlayıcı. Kurbanı, cadının emirlerini yerine getirmeye zorlayan bir büyü.

Rune kısıtlı büyü bilgisine dayanarak bir tahmin yürütmüş ve Gideon'ın ellerini boğazından çekmesine bakılırsa haklı çıkmıştı. Yani adam kendi isteğiyle boğazına yapışmamıştı. Yalnızca başka çaresi yoktu.

Ava *Bağlayıcı*'nın yanı sıra *Sürgit* büyüsü yapmış olsaydı onu öldüren kurşuna rağmen büyüsü bozulmayacak, Rune da tıpkı onun gibi yerde cansız yatıyor olacaktı. Fakat öleceği Ava'nın aklının ucundan bile geçmemişti. Bir cadının yaptığı büyünün ölümünden sonra bile devam etmesini sağlayan *Sürgit*'i yapmaya gerek duymamıştı.

Seraphine, Yeni Cumhuriyet'ten kaçtıklarından beri ona pek çok şey öğretmişti ve bu da onlardan biriydi.

"Sakin ani bir hareket yapma," dedi Rune tabancayı kan kırmızı sembolün hâlâ yerli yerinde durduğu Gideon'ın göğsüne doğrultarak. Ava da öldüğüne göre artık Rune'u tekrar öldürmeye kalkışmakta özgürdü. Sadece bu kez kendi hür iradesiyle eyleme geçecekti.

Fakat...

Kız lavaboya bir bakış attı. Gideon onu bilerek mi hemen yanındaki aynaya çarpmıştı? Tabancasına uzanıp Ava'yı vurarak büyüyü bozmasını mı *istemişti*?

Zihni bu düşüncelerle dört dönüyordu.

"Seni de vurmaktan çekinmem," dedi tekrar adama dönerek.

Rune sesinin kulağa kendinden emin geldiğini umdu. Birkaç dakika öncesine kadar hiç tabanca kullanmamıştı ve Ava'yı şans eseri vurmuştu.

Gideon bakışlarını Rune'dan tabancaya çevirdi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

"Şarjör boş. Yeniden doldurman gerek."

Benimle dalga mı geçiyor?

"Dene de gör." Başıyla namluyu işaret etti. "Bas tetiğe."

"Blöf mü yapıyorsun?"

Adam sırıttı.

Rune gözlerini kıstı. Pekâlâ. Madem öyle istiyordu.

Onu öldürmek yerine yaralamak için tabancayı birkaç santim indirerek tetiği çekti.

Klik sesi geldi ama hiçbir şey olmadı.

Rune tekrar denedi ama sonuç aynıydı.

Off! Kim adım başı muhafızlarla dolu bir saraya tek kurşunu olan bir tabancayla dalardı ki?

Rune silahı bir kenara atıp belindeki kında duran hançerini çekti. Gideon'a başka bir silahı daha olduğunu göstermek ve aptalca bir şeye kalkışmasın diye gözdağı vermek için bıçağını önüne kaldırdı.

Gideon, Ava'nın yerde yatan cansız bedenine baktı, hiç endişelenmiş görünmüyordu. "Birileri muhtemelen sesi duymuştur."

Rune kapıya doğru ilerledi. "Bir an önce buradan gitmemiz için *daha fazla* neden."

Odanın kapısını açıp koridora bir göz attı.

İlerideki muhafızların onlara doğru koştuğunu görünce kapıyı gerisingeri kapadı.

"Geliyorlar."

Başka hiçbir kaçış yolu olmadığından Rune'un tek seçeneği görünmezlik büyüsü *Hayalet Yürüyüşü* kullanmaktı. Fakat büyüyü yaparsa ardında Kızıl Güve'nin imzasını bırakacaktı ve herkes bundan onun sorumlu olduğunu anlayacaktı.

İmzamı gizlemezsem tabii.

Rune etrafa bir göz gezdirdi ve köşedeki küçük dolabı fark ettiğinde duraksadı.

Orayı işaret ederek, "İçine gir," dedi.

Lavabonun başında üzerindeki kanı yıkamakla meşgul Gideon önce dolaba, ardından Rune'a baktı. Gözlerinde kuşku vardı.

"Şimdiye kadarki en iyi planın sayılmaz."

Pantolonunun düğmelerini Rune'un arkası dönükken iliklemiş olmalıydı.

"Ortalık yerde büyü yapamam." Ava'nın cesedinin etrafında göllenmiş kana doğru ilerledi. "Cressida imzamı görüp sana yardım ettiğimi anlar. Onu bir yere saklamam gerek."

Gideon başını iki yana sallayarak lavabodan uzaklaştı. "Bana büyü yapamazsın."

Rune, Ava'nın kanını avucunun içine alarak, "Sadece bir Minora," dedi.

Gideon bir adım daha geriledi. "Gecenin başından beri *iki* büyüyle zaptedildim zaten."

Genç kız yüzünü ona döndü. "Bunu yapmazsam..."

Koridordan gelen bağırış sesleri sözünü kesti.

Muhafızlar neredeyse gelmişti.

"Bak," diye tısladı Rune. "Kendimi kurtarıp seni kendi başının çaresine bakmaya bırakmak benim de işime gelir. Ama yaşamak istiyorsan büyümü yapmama izin vermeni öneririm."

Gideon'ın bakışları kapıyla Rune'un parmaklarının arasından damlayan kan arasında gidip geldi. Ona bir cevap vermek yerine dolaba doğru yürüdü ve kapağını açıp içine girdi.

"İçeride ikinci bir kişiye yer yok."

"*Kay* o zaman." Rune hançerini kınına koydu ve arkasında kan izi bırakmamaya özen göstererek Gideon'ı takip etti.

Adam haklıydı. İçerisi iki kişinin sığamayacağı kadar dardı.

Küçücük dolap üzerleri havlu, sabun ve temizlik malzemeleri dizili sıra sıra raflarla doluydu. Bu da Rune'la Gideon'a bir şekilde sığmaları gereken birkaç metrekarelik bir alan bırakıyordu. Gideon'ın cüssesi alanın çoğunu kaplıyordu ve Rune güçbela adamla rafların arasına sıkışmayı başardığında vücutlarının arasında bir santim bile kalmamıştı.

Tanrım. Rune onun bir dağ kadar *kocaman* olduğunu unutmuştu.

Açık duran dolap kapağı odadaki ışığın içeriyi aydınlatmasını sağlıyordu. Rune daha fazla vakit kaybetmeden Ava'nın kanıyla Gideon'ın az önce temizlediği göğsüne üç büyü sembolü çizdi.

"Bil diye söylüyorum," diye fısıldadı avucundaki kanın son damlalarıyla sembolleri çizmeyi bitirirken, "Bunu senin değil, Alex'in hatırına yapıyorum." Daha alçak sesle ekledi, "Cressida'nın seni incitmesine izin verirsem beni hayatta affetmezdi."

Rune başını kaldırdığında Gideon'ı parmağındaki yüzüğe bakarken buldu. Alex'in ona evlenme teklifi ettiğinde verdiği yüzüğe.

Gideon bakışlarını kaçırarak, "Anlaşıldı," dedi.

İşaretlerin tamamlanmasıyla büyü Rune'un boğazını yaktı. Ondan akarak Gideon'ın etrafına dolandı. Adam bir hayalet gibi parıldadı ve Rune tam olarak nerede durduğunu bilmese onu hayatta bulamazdı.

Hayalet Yürüyüşü tam anlamıyla bir görünmezlik büyüsü değildi. İnsanların dikkatini kişinin üzerinden uzaklaştırarak fark

edilmemeyi sağlıyordu. Fakat biri orada olduğunu biliyorsa büyünün etkisi de kayboluyordu.

GÜM! GÜM! GÜM!

Rune yerinden sıçradı.

"İçeride her şey yolunda mı?"

Rune odanın diğer ucunda yatan Ava'ya baktı. Hâlâ kendi üzerine büyü sembollerini çizmesi gerekiyordu ama cadının bütün kanını Gideon için kullanmıştı.

GÜM! GÜM! GÜM!

"Kim var orada?" diye bağırdı muhafızın biri.

Gideon dolabın kapağını kapayıp onları karanlığa gömdü. Çatlaklardan içeri minik ışık huzmeleri sızıyordu.

"Al." Yüzbaşı elini ona uzattı. "Benim kanımı kullan."

Rune adamın avucuna baktığında düzinelerce minik kesikten sızan parlak kanı gördü. Gideon elini içeri süzülen ışığa tuttuğunda Rune, onun tenine batmış cam kırıklarını fark etti.

Enfeksiyon kapmadan hepsinin çıkarılması gerekiyordu.

"Acele et," diye fısıldadı muhafızlar kapıyı açıp içeri dalmadan hemen önce.

Rune zaman kaybetmeden Gideon'ın avucuna birikmiş kana dokundu ve üç sembolün aynısını hızlıca kendi bileğine çizdi. Acele etse de parmakları titriyordu. En küçük hata bile büyünün işe yaramamasına neden olurdu. Ama elini çabuk tutmazsa da...

Büyünün tuzlu tadı ağzını doldurdu. Hemen sonra büyü etrafını sarmaladı ve teni Gideon gibi onu da gizleyen güçle karıncalandı.

Başını kaldırdığında birkaç santim üzerlerinde iki güvenin uçuştuğunu gördü. Karanlığın içinde kıpkırmızı parıldıyorlardı.

Ayak sesleri onlara doğru yaklaştığında büyüyü yapmayı henüz bitirmişti. Gideon içgüdüsel bir hareketle kolunu kızın beline dolayıp onu kendine doğru çekerek Rune'u dolap kapağından uzaklaştırdı.

Gideon'ın vücudu sıcacıktı. Odunsu, biraz da barutu andıran kokusu dolabı doldurmuştu. Eski anıları su yüzüne çıktıkça Rune alev

alev yanmaya başladı. Saygı dolu bakışlar, fısıldayarak verilen sözler, çıplak bedeninde gezen elleri ve ağzı, tenine değen teninin hissi.

Bir zamanlar aralarındaki şeyin nasıl da kudretli bir büyü olduğu...

Rune'un zihninde uyarı çanları çaldı.

Hepsi yalandı. Anıları bastırıp hepsini en derinlere gömdü. *Her saniyesi.*

Dolabın kapısı hışımla açıldı. Muhafızın biri başını içeri soktu.

Bakışları raflardan doğruca Rune'la Gideon'a kaydı... ve geçip gitti. Büyü işe yaramış, dikkatleri üzerlerinden çekmişti.

Adam başını kaldırmaya yeltenmedi. Bunu neden yapsındı ki? Dolap boştu.

Fakat yukarı baksaydı tepesinde süzülen, alev alev yanan iki kızıl güveyi görecekti.

"Temiz!" diye bağırdı arkasını dönerek.

Gideon'ın kızın belindeki eli gevşedi. Rune hafifçe geri çekilip aralarına az önceki o bir santimlik boşluğu koyarak rahat bir nefes verdi.

Dolabın kapağı açık kaldı.

Ya şimdi ya hiç.

Rune'un Gideon'ı ahıra götürmesi, bir at bulup onu Larkmont'tan göndermesi gerekiyordu. Parmağını Gideon'ın pantolonun kemer köprüsüne geçirdi ve onu da peşinden sürükleyerek dolaptan çıktı.

"Ne oldu burada?" Tiz bir ses muhafızların gürültüsünü yarıp geçti.

Rune'la Gideon durdu.

Cressida, Ava'nın cesedinin başına yürüyüp kıstığı gözleriyle kurşun yarasını ve kan gölünü inceledi. Eğilerek Gideon'ın tabancasını aldı ve öylece silaha baktı.

Ardından soğuk bakışlarını kaldırdı. Rune'un içi buz gibi bir korkuyla doldu. Büyüsünün Cressida'nın dikkatini savuşturacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Hepi topu bir Minora'ydı bu. Cressida çok daha kudretli bir cadıydı.

Cadı Kraliçe odayı taradı. Bakışları kapağı açık dolabın üzerinden geçti ve tam da Rune'la Gideon'ın dikildiği noktada duraksadı.

Rune, Gideon'ın kemer köprüsünü daha sıkı kavradı.

Cressida tam ayağa kalkmıştı ki Soren içeri girdi. "Tanrım." Ava'nın halini görmesiyle Prens'in beti benzi attı. "Ne oldu böyle?"

Cressida bakışlarını Rune'la Gideon'ın durduğu yerden Prens'e çevirip, "Tutsağımız kaçmış," dedi.

Rune gevşedi. Büyüsü onları gizlerken Gideon'ı peşinden sürükledi. Onlar kapıya ulaştıklarında Cressida dolaba doğru ilerliyordu. "Rune'un yatak odanızda kilitli olduğunu söylemiştiniz, değil mi?"

Gideon koridora adım atarken Rune arkasına bir bakış attı ve Cressida'nın başını dolabın içine uzattığını... ardından da yukarı kaldırdığını gördü.

Hayır.

Soren onu başıyla onayladı. "Kapıya dört muhafız diktim. Kimse içeri giremez."

Cressida arkasını döndüğünde masmavi gözleri alevler saçıyordu. "Belki de bundan emin olmalıyız."

Biliyor.

Soren başını iki yana salladı. "Seni temin ederim ki Rune..."

Cressida, Prens'in sözünü kesti. "Gideon Sharpe buraya Rune Winters'ı öldürmek için geldi. Şu anda da elini kolunu sallaya sallaya sarayda dolaşıyor. Onu bulmadığından emin olmak sizce de en iyisi değil mi?"

Rune'un kalbi tekledi. Soren'ın dairesine gidip onu içeride bulamazlarsa...

Cressida, Rune'un yanından geçip koridora çıktı. Prens de peşinden takip etti.

Rune'un içi panikle doldu. Korktuğu başına gelmiş, büyü imzası onu ele vermişti.

Ama...

Rune acele edip Soren'ın kilitli dairesine dönerse Cressida'nın gördüklerinden şüphe etmesine neden olabilirdi. Sonuçta Rune tüm bu olaylardan önce makyaj odasında birkaç büyü yapmış olabilirdi. Güzelliğine güzellik katacak bir sürü büyü vardı. Saçını ya da makyajını düzeltmek ya da ağlamaktan şişmiş gözlerini ya da cildindeki kızarıklıkları geçirmek için yapılacak büyüler. Rune pekâlâ böyle bir şey için oraya gitmiş olabilirdi. Soren'ın onu çekici bulması için.

Daireye ulaşmaları ne kadar sürer?

Prens'in dairesi ikinci katta, sarayın öteki ucundaydı. Rune'la Gideon ise zemindeydi.

Üç dakika. Muhtemelen daha az.

Yeteri kadar zamanı yoktu. Yatak odasına Cressida'dan önce varsa bile aşması gereken kilitli bir kapı ve dört muhafız olacaktı. Rune'un içeri girebilmek için bir büyü daha yapması gerekecekti. Cressida şüphelerinde haklı olduğunu anlayacak ve Rune'un kaderi mühürlenecekti.

Hiçbir kurtuluşu yoktu.

O odaya zamanında dönmesi mümkün değildi.

DOKUZ

GİDEON

Gideon, Rune'un büyüsünün Cressida ve Ava'nınkinden ne kadar farklı olduğunu hissetmişti. Cadı Kraliçe ve yardakçısı üzerinde ona istediklerini zorla yaptırarak küçük düşürecek güçlü bağlama büyüleri kullanmıştı. Fakat Rune'unki o kadar yumuşaktı ki neredeyse hiçbir şey hissetmemişti.

Ne onu ne de başkalarını kontrol etmişti. Yaptığı şey sadece insanların bakışlarını ondan uzaklaştırmaya, onun ötesine bakmaya ya da onu tamamen görmezden gelmeye *teşvik ediyor* gibiydi. Bu neredeyse... nazik bir büyüydü.

"Ahırın girişi Larkmont'un doğu kanadında," dedi Rune. Gideon nedense onu hâlâ görebiliyordu. Büyünün onu neden etkilemediğinden emin değildi. "Atım kahverengi bir kısrak. Onu al ve arkana bakmadan kaç."

Gideon kızın gergin sesinden ortada bir sorun olduğunu anlayabiliyordu.

"Sen nereye gideceksin?"

"Soren'ın yatak odasında olmam gerekiyor," diye yanıtladı. "Tercihen Cressida oraya ulaşmadan. Ama kapı kilitli ve Soren'ın dört adamı kapıda nöbet tutuyor. Kısacası içeri girmem mümkün değil. Kaçtığımı öğrenirse..."

Cressida, Rune'un ona yardım ettiğini anlayacaktı.

Neden bana yardım etti?

Kızın dolaptaki sözlerini hatırladı.

Bunu senin değil, Alex'in hatırına yapıyorum. Cressida'nın seni incitmesine izin verirsem beni hayatta affetmezdi.

Doğru ya. Alex.

Cressida'nın kurşunuyla can vermemiş olsa şu an Rune'un kocası olacak adam. Alex'in yüzüğünü hâlâ takıyor olması Gideon'a bilmesi gereken her şeyi söylüyordu.

Hâlâ kardeşime âşık.

Yoksa neden onu öldürmeye çalışan adamı kurtarmak için bunca zahmete girsindi ki?

"Dışarı nasıl çıktın?" diye sordu Gideon bu gerçeği düşünmemek için.

"Balkondan atladım."

"Geri tırmanamaz mısın?"

Rune başını iki yana salladı ve köşeyi dönerken adımlarını hızlandırdı. Koridor boyunca uzanan mermer heykeller yanındaki cadının büyüsünden etkilenmeden geçip gitmelerini izliyor gibiydi.

"Duvarlar pürüzsüz." Kız ona bir bakış attı. "Benim için endişelenme. Bir yolunu bulurum. Cressida benimkini alt edecek bir karşı büyü kullanmayı akıl edemeden Larkmont'u terk et."

"Bunu yapabilir mi?"

Rune sessiz kaldı.

Gideon bir nefes verdi. Elini saçlarının arasından geçirdi. Oyalandığı her saniye tekrar yakalanma riski artıyordu. Fakat Rune onun için kendini tehlikeye atmıştı ve bunun bedelini ödemek üzereydi. Gideon onu öylece bırakıp gidemezdi.

"Balkon seni kaldırsam yetişebileceğin kadar alçak mı?"

Kızın adımları bir an için yavaşladı. "Ben... emin değilim."

Gideon ona yardım edecekti. Sadece bir seferliğine. Alex'in hatırına. Sonra da güvenli bir yere kaçıp toparlanacaktı.

Bu yalnızca *küçük* bir aksaklıktı.

"Yolu göster."

Rune, Gideon'ı Soren'ın sarayının kalbindeki bahçeye götürdü. Akşam havası nemli ve ılıktı. Cırcırböcekleri dur durak bilmeyen bir koro gibi alçak sesle hep bir ağızdan ötüyordu. Bahçenin dört bir yanı taş duvarlarla çevriliydi ve balkonlar ikinci kattaydı.

Gideon onların Soren'ın özel daireleri olduğunu tahmin etti.

"Hangisi?"

Bir grup sarı yıldızçiçeğinin arasında duran Rune tepelerindeki balkonu işaret etti. Camlardan gelen ışık onu sıcacık bir parıltıyla boyuyordu. Gideon'ın nefret ettiğini sık sık kendine hatırlatması gereken altın rengi elbisesiyle cayır cayır yanan alevleri andırıyordu.

Birden kızın dudaklarının şiş olduğunu fark etti.

Gideon'ın kaşları çatıldı. Onu makyaj odasında köşeye sıkıştırdığında da dudakları böyle şiş miydi?

Hayır. Rune'un fazlasıyla yakınına girmişti. Böyle bir şeyi gözünden kaçırması imkânsızdı.

Boynundaki morluklarsa dudaklarından daha beterdi. Bu izlerin sorumlusu Gideon'ın elleri değildi. Bunlar birinin ağzı yüzündendi.

Soren'ın ağzı yüzünden.

Gideon'ın çenesi gerildi. Başını Prens'in balkonuna doğru çevirdi. "Yatak odasında sık kalıyor musun?"

Rune da balkonu incelemekle meşguldü. "Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Haklıydı. Geceleri kimin yatağını ısıttığı Gideon'ın daha az umurunda olamazdı. Buraya yalnızca ona olan borcunu ödemeye gelmişti. Hepsi buydu. Onu başka bir adamın kollarına teslim ediyor olması hiçbir şey değiştirmezdi.

Rune onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Tıpkı Gideon'ın da onun için hiçbir anlam ifade etmediği gibi.

Peki neden o aptal çenesini bir türlü kapalı tutamıyordu?

"Bu sefer kendini gerçekten aşmışsın. Bir prensi baştan çıkardın demek, ha?"

Rune onu duymazdan geldi.

"Karısı olarak hayal bile edemeyeceğin kadar şaşaalı balolara, şaşaalı arkadaşlara, şaşaalı kıyafetlere kavuşacaksın."

"Kıskandın mı?" dedi Rune duvarları incelerken. "Benimle evlenmek istiyorsan teklif etmeliydin, Gideon."

Sesindeki küçükseyici tını Gideon'ın dikkatinden kaçmadı.

Sanki onunla evlenmek dünyanın en aşağılayıcı şeyi olurmuş gibi.

"*Seninle* evlenmek mi?" dedi ona ayak uydurarak. "Cressida'ya kız kardeşlerini diriltip Cadı Saltanatı'nı tekrar başlatması için yardım eden kızla mı? Sağ ol, ben almayayım."

Rune bakışları birden ona çevirdi. "Ne?"

"Cressida bana her şeyi anlattı. Analise ve Elowyn'i geri getirmeyi planlıyormuş. İstediğiniz her şeye kavuşacaksınız. Psikopat katiller tekrar başa geçecek."

"En son baktığımda psikopat katiller *zaten* baştaydı." Rune ona doğru dönüp kaşlarını çattı. "Cressida sana gerçekten bir diriltme büyüsü yapacağını mı söyledi?"

Buna şaşırmış görünüyordu. Fakat Gideon kızın usta bir yalancı olduğunu biliyordu.

"Bilmiyormuş gibi mi yapacaksın?" İşin aslını anlamaya çalışarak Rune'u inceledi.

"İlk kez senin ağzından duyuyorum." Kız bakışlarını tekrar duvara çevirdi. "Her neyse. Bu imkânsız zaten. Diriltme büyüleri hayata karşılık başka bir hayat ister. Ölüyü canlandırmak için ailesinden biri kurban edilmelidir. Cressida'nın ailesinden geriye kimse kalmadı. Yaşayan son Roseblood o."

"O aksini düşünüyor."

"O halde kafayı yemiş," dedi Rune, Prens'in balkonunun altındaki yıldızçiçeklerinin arasında daha da ilerleyerek. Görüşüne göre söyleyecekleri bitmişti. "Ya da sana işkence etmeye çalışıyordu."

Belki.

Vakit hızla tükenirken Gideon şüphelerini kendine saklamaya karar verdi. Duvarları inceleyip tırmanılabilecek bir şey aradı. Fakat Rune haklıydı. Taşlar pürüzsüzdü. Onlara yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Öte yandan balkon, Rune'u kaldırırsa ulaşabileceği kadar *alçaktı.*

Çiçeklerin arasından ona doğru ilerledi. Çömelip ellerini kavuşturarak öne uzattı.

"Bana tutun."

Rune ona güvenip güvenmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi Gideon'ı inceledi. Fakat çok geçmeden omuzlarını sıkıca kavradı. Gideon ipek elbisesinin eteklerinin üzerinden kızın bacağını kavrayıp ayağını açtığı avucunun içine çekti.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi Rune, Gideon doğrulurken. "Yollarımız tekrar kesişecek olursa sana ikinci kez merhamet göstermemi bekleme."

Rune düşecek gibi yalpaladığında adamın omuzlarını daha sıkı kavradı ve dengesini sağlamayı başardı.

"Güzel," diye karşılık verdi Gideon. Kızı biraz daha yükseğe kaldırdığında kasları gerildi. "Çünkü bir daha tabancamı kafana dayadığımda o tetiği *çekeceğim.*"

"*Harika,*" dedi Rune onun omuzlarına çıkıp tepesindeki balkona uzanırken. "Hemfikir olmamıza sevindim."

Kız homurtuyu andıran belli belirsiz sesler çıkardı ve Gideon'ın üzerindeki ağırlık hafifledi. Rune balkonun demir korkuluklarını tutmuş kendini yukarı çekiyordu.

Sonra gözden kayboldu.

Gideon biraz geri çekilmesiyle balkon kapılarının kapandığını ve ışığın söndüğünü gördü. Cırcırböcekleri korosu ve yıldızçiçeklerinin arasında bir başına kalmıştı.

Onu ellerimle neye gönderdim?

Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Rune farklı bir seçim yapmak isteseydi bunu pekâlâ yapardı.

Gideon'ın *hisleri* bir kenara bırakması gerekiyordu. Bir savaştaydılar. Daha doğrusu, bir savaşa girmek üzereydiler. Gideon'ın et ve kandan değil, barut ve çelikten olması gerekiyordu. Dayanıklı. Boyun eğmez.

Rune'un kaybolduğu kapılara arkasını dönerek önce bahçeden, ardından da Larkmont'tan kaçtı.

ON

RUNE

Anca gidersin, Gideon Sharpe.

Buraya onu öldürmeye gelmiş olmasına rağmen Rune adamı kurtararak zaten fazlasıyla aptallık etmişti. Bir kez daha onu öldürmeye kalkışırsa Cressida'nın ona istediğini yapmasına müsaade edecekti.

Koridordan gelen sesleri duyduğunda hızlıca yatağa girdi. Önceden açtığı yorganlar onu bekliyordu.

Kirlenmiş elbisesini çıkarıp bir yere saklamaya da ellerindeki kan izlerini temizlemeye de vakit yoktu.

Sadece bileğindeki sembolleri silip *Hayalet Yürüyüşü* büyüsünü bozmaya yetecek zamanı vardı.

Kapı açıldığında Rune yorganları üzerine çekip gözlerini henüz kapamıştı.

Soren'ın, "Gördün mü?" diyerek yatağa doğru yürüdüğünü duydu. Prens birkaç tutam saçını yüzünden çekerken kız uyuyormuş numarası yapmaya devam etti. "Rune güvende."

Soren muhafızlarına döndü. "Larkmont'un tüm çıkışlarını kapatın. Hiç kimse saraydan dışarı adımını atmayacak." Koridora dönerken sesi gitgide boğuklaştı. "O adamın hemen bulunmasını istiyorum."

Rune güvende olduğunu düşünüp neredeyse gözlerini açacaktı ki başka ayak seslerinin yaklaştığını duymasıyla duraksadı.

İçerisi soğudu ve üzerine bir gölge düştü. Buz gibiydi. Rune gözlerini kapalı, vücudunu hareketsiz tuttu. Yerinden çıkacakmış gibi

atan kalbini sakinleştirmeyi denedi, Cressida'nın çılgın nabzının her atışını duyduğundan korkuyordu.

Cadı Kraliçe üzerine eğildi. Nefesi Rune'un yanağını okşadı.

"Ne yaptığını biliyorum."

Rune'un nabzı daha da hızlandı.

Büyü imzalarımı gördü.

Güvelerin yaptığı kozmetik amaçlı büyülerden kalma olduğunu söyleyebilirdi. Cressida, Soren'la arasını bozmamak için konuyu uzatmazdı. Fakat Cadı Kraliçe, Rune'un Kızıl Güve rolünü oynarken insanları nasıl kandırdığını bizzat görmüştü. Neler yapabileceğini çok iyi biliyordu.

İçten içe gerçeği biliyordu.

Buraya benden intikam almak için mi geldi? Yoksa bekleyecek mi?

Rune yataktan fırlayıp kaçmak istese de korku tüm uzuvlarını uyuşturmuş, kaslarını taşa çevirmişti.

Vahşi bir yırtıcı tepesine dikilmişti. Kılını kıpırdatacak olursa saldırmaktan çekinmezdi.

"Gerçekten *beni* kurnazlıkta alt edebileceğini mi sanıyorsun?" Cressida'nın sesi Rune'un damarlarını zehirle dolduran bir yılan ısırığından farksızdı. "O benim, Rune. Bir daha bana karşı gelirsen..."

"Her şey yolunda mı?"

İçeri birisi girdi. Rune, Cressida'nın doğrulup davetsiz misafire döndüğünü hissetti.

"O iyi mi?" Seraphine'in sesi kızın donmuş uzuvlarını çözen bir güneş ışığı gibiydi. "Ava'nın başına gelenleri duydum. Korkunç. Rune'un bir şeyi var mı?"

Safına bir dostun katılmasıyla Rune gözlerini açmak istese de uyuyormuş gibi yapmaya devam etti.

"Yanında ben kalırım," dedi Seraphine. "Prens Soren'a muhafızlar sarayın güvenliğinden emin olana kadar odanın kapı ve pencerelerini büyüyle koruyacağıma söz verdim."

"Ne incesin." Cressida'nın sesi cam kırıkları kadar keskindi.

"Cadı avcını hâlâ yakalayabilirsin." Seraphine'in tonu da Cadı Kraliçe'ninki kadar sertti. "Onu elinden kaçırmak istemediğine eminim."

İçeriye gergin bir sessizlik çöktü. Cressida, Rune'u itaatsizliği yüzünden cezalandırmak istiyor ama Gideon'ı yakalamayı daha çok istiyordu. Burada vakit kaybettikçe de cadı avcısının kaçma ihtimali o kadar artıyordu.

Birkaç saniye sonra Cressida'nın gölgesi kayboldu.

Kapının kapanması ve koridorda yankılanan ayak seslerinin gitgide uzaklaşmasıyla Rune rahat bir nefes verdi. Gözlerini açıp oturur pozisyona geçti.

Seraphine yatağın başına geçip ellerini beline koydu. Rune yorganı üzerinden çekip bacaklarını yataktan sallandırdığında Seraphine ellerini tekrar iki yanına indirip kızı süzdü.

"Ne *yaptın* sen?"

Rune kendine bir bakış attı. Altın rengi elbisesi mahvolmuş, parmakları kan içinde kalmıştı.

"Ava beni öldürmeye çalıştı," dedi ayaklarını yere basarak. "Başka çarem yoktu. Onu vurmak zorundaydım."

"Ava'yı *sen* mi vurdun? Cadı avcısının işi sanmışım." Seraphine başını iki yana salladığında koyu renkli bukleleri etrafında savruldu. Sinirli bir nefes verdi. "Ah, Rune. Orada ne işin vardı?"

Rune sessiz kaldı. Yataktan kalkarak kan lekeli elbisesini çıkarıp şöminede yanan ateşin içine attı. Alevlerin kumaşla beraber işlediği suçun kanıtlarını da küle çevirmesini izledi. Ardından Soren'ın dolabını karıştırdı ve bulduğu uzun kollu bir gömleği üzerine geçirdi.

Seraphine yanına geldi. "Nerede o?"

"Gideon mı? Bilmiyorum." Rune yatak odasının bitişiğindeki banyoya girdi. *Umarım çoktan gitmiştir.*

Seraphine peşinden içeri girip, "Soren onun buraya seni öldürmeye geldiğini söyledi," dedi.

Rune lavabonun başına geçip musluğu açtı ve ellerini soğuk suyun altına tuttu. "Öyle."

Cadı ellerini hışımla havaya savurdu. "O halde neden onu kurtardın?"

Rune üzerindeki kanı temizlerken düşünceleri makyaj odasına, kapalı kapının ardından duyduğu ıstırap dolu çığlıklara kaydı. Gideon'ın yerdeki yırtık gömleğine. Düğmeleri açılmış pantolonuna.

Cressida ne yapmıştı da adam öyle bağırmıştı bilmiyordu ama Cadı Kraliçe'nin ne yapmak *üzere* olduğundan emindi.

Rune girdap halinde giderde dönen kanlı suya bakarak, "Kimse böyle bir kaderi hak etmez," diye fısıldadı.

Ezeli düşmanı bile.

Analise ve Elowyn'i geri getirmeyi planlıyormuş. Gideon'ın sesi zihninde yankılandı.

Rune bahçede adamın sözlerinin onu ne kadar korkuttuğunu belli etmemeye çalışmıştı.

Kraliçe Raine diriltme büyülerini asırlar önce yasaklamıştı. Bu, Cressida'nın umurunda değildi elbette.

Rune bunun mümkün olmadığını düşünmek istiyordu. Analise ve Elowyn'in ölümünün üzerinden uzun zaman geçmişti ve diriltme büyüleri anne, baba, kardeş ya da evlat gibi ölen kişiyle birinci dereceden kan bağı olan bir kurban isterdi.

Ortada bir akraba olmazsa büyü işe yaramazdı ve hâlâ nefes alan tek Roseblood, Cressida'ydı.

O aksini düşünüyor, demişti Gideon.

Bu doğru olabilir miydi? Bir yerlerde Roseblood kanı taşıyan başka biri daha mı vardı?

Dahası, bu gecenin ardından Cressida'nın tahta çıkmasına nasıl yardım ederdi? Gideon'a yapacaklarını *bile bile*?

Bu soruyu kendine ilk soruşu değildi.

Cevabı hep aynı olmuştu. Bunu yapmazsa Gideon –ya da başka bir cadı avcısı– yarım kalmış işi bitirmeye gelecekti.

Bir daha tabancamı kafana dayadığımda o tetiği çekeceğim.

Gideon'ın verdiği söz gerçeğin bir kanıtıydı sadece. *Bizi avlamayı asla bırakmayacaklar.*

Gideon, Yeni Cumhuriyet'e eli boş dönmeyecekti. Cressida'nın bir orduyu ele geçirmesi Rune'un kafasına sıkılacak bir kurşuna bakarken öylece gitmezd. Muhtemelen şu anda toparlanıp yeni bir plan yapıyor, bir sonraki suikastına hazırlanıyordu.

Cressida'nın tek çaresi olması da bu yüzdendi. Kraliçe'nin başa geçmediği senaryoda cadılar kökleri kuruyana kadar katledilecekti. Kan Muhafızları'nı durdurmanın tek yolu Cressida'yı tahta çıkarmaktı.

Gideon kendi başının çaresine bakabilir.

Cressida, Yeni Cumhuriyet'i fethederse Gideon arkasına bakmamacasına adadan kaçmayı başaracak kadar yetenekliydi. Bunu yapacak kadar akıllı olup olmamasıysa Rune'u hiç ilgilendirmezdi.

Rune'un Kraliçe tekrar başa geçtiğinde Yüzbaşı'na ya da diğer vatanseverlere ne olacağını umursamasını gerektirecek hiçbir nedeni yoktu. Kaç tanesi kendisi gibi kızları ihbar etmişti? Kaç tanesi masum cadılar sokak ortasında katledilirken sevinç nidaları atmıştı? Kaç tanesi muhafızların işini üstlenip onları öldürmüştü?

Başlarına gelecek her şeyi hak ediyorlardı.

İyi de onlar da bizim hakkımızda tıpkı böyle düşünmüyor mu?

Rune bu düşünceyi bir kenara itti.

"Cressida cadı avcısının kaçmasına yardım ettiğinden şüpheleniyorsa," dedi Seraphine, "seni cezalandırması an meselesi demektir."

Ellerindeki kanı temizlemeyi bitiren Rune musluğu kapadı ve gözlerini lavaboya dikip düşünmeye çalıştı.

"Kaçman gerek, Rune."

Rune başını kaldırdığında Seraphine'in parmaklarını boğazının çukurunun yakınındaki yara izinin kabarık hatlarında gezdirdiğini gördü. Rune onun bu alışkanlığına büyü derslerinde onlarca kez şahit olmuştu. Bu, Seraphine'in bir şeye odaklandığı anlamına geliyordu.

Seraphine genelde yara izini giydiği kıyafetlerle gizlerdi. Fakat bu geceki elbisesinin ince askıları onu açıkta bırakmıştı. Rune kadının kahverengi teninde gümüş gibi parıldayan kuş motifine son derece aşinaydı.

Büyükannesinin mektuplarında kullandığı mührün aynısıydı.

Bir kerkenez.

"Eğer kaçarsam," dedi Rune yüzünü ona dönerek, "ortada bir ittifak kalmaz."

Seraphine elini yara izinin üzerinden çekti. "Ee?"

Eesi, geride kalan cadıları kim kurtaracaktı?

Yeni Cumhuriyet'te cadılar hâlâ birer hayvanmış gibi avlanıyordu. Kan Muhafızları hâlâ o kâhini kendi kız kardeşlerinin nerede saklandığını ifşa etmesi için tehdit ediyordu. Rune onlara sırtını dönemezdi.

Alex burada olsa bunu yapabileceğini söylerdi. Yapması *gerektiğini.* Rune'un cadıları arındırılmaktan kurtarmak için gereğinden fazlasını yaptığını.

Fakat Alex burada değildi.

Rune onu daima el üstünde tutan genç adam olmadan kendini kaybolmuş hissediyordu. Alex bir daha asla ona başka bir soygunda yardım edemeyecek ya da yalancı şahitlikle onu koruyamayacaktı.

Aynı zamanda ona *durmasını,* başını başka tarafa çevirmesini ve başkaları için kendini riske atmamasını da söyleyemeyecekti.

Rune kim olmak istiyorsa o olmakta özgürdü.

Onu geride tutacak kimse yoktu.

Kâhini kurtarırsam, diye düşündü, *Kan Muhafızları diğer cadıların nerede saklandığını öğrenemez.*

Onları Cressida gibi koruyamazdı; başa geçerek sonsuza dek güven içinde yaşayacakları bir ortam kuramazdı. Fakat geçici süreliğine de olsa bunu sağlayabilirdi.

Kayıp bir Roseblood varsa onu Cressida'dan önce bulup koruyabilirim.

Rune kayıp bir kişiyi bulmaya yarayan büyüyü biliyordu. İşe yaraması için kadim bir mekân gerekiyordu ve bu tarife uyan bildiği tek yer adadaki dairesel şekilli anıtlardı.

"Rune," dedi Seraphine ona doğru bir adım atarak. "Bir gemiye bin ve dünyanın öteki ucuna git. Seni asla bulamayacağı bir yere saklan. Kaç ve bir daha arkana bakma."

Rune'un daha iyi bir fikri vardı.

Kafasında bir plan şekilleniyordu. Tehlikeli bir plan.

"*Rune.*" Kadın omuzlarını kavradı. "Bana kaçacağına dair söz ver."

"Tamam," dedi. "Söz veriyorum. Kaçacağım."

Son görevimi de tamamlar tamamlamaz...

ON BİR

GIDEON

GIDEON SHARPE
LARK & CROWN, CAELIS

İYİ YÜREKLİ KOMUTAN HEDEFİ ETKİSİZ HALE GETİRİP GETİRMEDİĞİNİ BİLMEK İSTİYOR.

HARROW

Gideon odasına döndüğünde onu bir telgraf bekliyordu. Caelis'teki Lark & Crown isimli otel bir bataklık kadar nemliydi. Botlarının altındaki halılar attığı her adımda vıcık vıcık sesler çıkarıyordu ve duvarkâğıtları kabarmıştı. Burada geçirdiği birkaç gece bile muhtemelen Gideon'ın ciğerlerinin küf tutmasına yetmişti.

Kan Muhafızları, Caelis'te hoş karşılanmıyordu ve çoğu işletme cadı avcılarını geri çeviriyordu. Fakat Lark & Crown kazanabileceği her kuruşa muhtaçtı. Gideon bir oda istediğinde hiçbir şey sormamış, yalnızca parayı alıp anahtarı uzatmışlardı.

Gideon saçlarındaki yağmur damlalarını silkeleyip Harrow'un telgrafını tekrar okudu.

Daha geleli bir hafta olmadı, diye düşündü. *Bana biraz zaman verin.*

Fakat adam bu kontrolün nedenini biliyordu.

Ninova

Kızıl Güve, Gideon'ın adına leke sürmüştü. İki yıl boyunca kovaladığı kötü cadı tarafından kandırılmış, Yeni Cumhuriyet'i hayal kırıklığına uğratmıştı. Sadakatini kanıtlayana kadar ne yeni Komutan ne de diğerleri ona tam anlamıyla güvenecekti.

Kızıl Güve'yi öldürmek yalnızca Cressida'nın ittifakını baltalamakla kalmayacak, Gideon'ın artık Rune'un etkisinde olmadığını da kanıtlayacaktı.

Adam Harrow'a Cressida'nın kız kardeşlerini diriltme planından bahsetmek istese de bilginin yanlış ellere geçmesini göze alamazdı. Bu yüzden de belirsiz bir cevap yazdı.

İSTİHBARAT ŞEFİ
İYİ YÜREKLİ KOMUTAN'IN OFİSİ

YENİ BİLGİLER EDİNDİM. CUMHURİYET'İN GÜVENLİĞİ SANDIĞIMIZDAN DAHA BÜYÜK BİR TEHLİKE ALTINDA. DÖNDÜĞÜMDE HER ŞEYİ ANLATACAĞIM.

GIDEON

Harrow'un cevabı bir saat içinde geldi.

GIDEON SHARPE
LARK & CROWN, CAELIS

KIZIL GÜVE HÂLÂ YAŞIYOR YANİ?

HARROW

Harrow'un yakıcı kınaması kâğıttan dalgalar halinde yayılıyordu.

İSTİHBARAT ŞEFİ
İYİ YÜREKLİ KOMUTAN'IN OFİSİ

BİRKAÇ GÜNE DAHA İHTİYACIM VAR.

GIDEON

Kadının son cevabı ertesi sabah geldi.

GIDEON SHARPE
LARK & CROWN, CAELIS

KOMUTAN ARTIK BU GÖREVİN ALTINDAN KALKABİLECEĞİNİ DÜŞÜNMÜYOR. KIZIL GÜVE'NİN İCABINA BAKMASI İÇİN DAHA YETKİN BİRİNİ GÖNDERECEK. DERHAL CUMHURİYET'E DÖN.

HARROW

Daha yetkin birini mi?

Gideon telgrafı yumruğunun arasında buruşturup ateşe attı.

Görevini yerine getirebilirdi. Sadece bunu kanıtlaması gerekiyordu. Komutan, Yeni Cumhuriyet'e döndüğünde itaatsizliği yüzünden onu cezalandırmak isterse de fark etmezdi. Cressida Roseblood'ın ne pahasına olursa olsun durdurulması gerekiyordu. Tahtına dönüp kız kardeşlerini diriltmesi söz konusu bile *olamazdı*.

Cress tek başına bile güçlü ve acımasızdı. Fakat Elowyn ve Analise'le kıyaslandığında yeniyetme sayılırdı.

Gideon bu işe bizzat son verecekti. Bu kez tereddüde yer yoktu. Rune'u bulacak ve onu öldürecekti.

İçindeki küçük ses hâlâ onun pençesinden kurtulamadığı için buna itiraz ediyordu. Onun yüzünden *zayıfladığından.* Rune'un dün akşam ona yardım etmek için hayatını nasıl riske attığını düşünürse yine tereddüt ederdi.

Oysa böyle bir lüksü yoktu.

Küçücük bir hata bile Cressida'nın tahta dönmesine yeterdi. Kız kardeşlerini diriltir, birlikte Yeni Cumhuriyet'i yıkıp öncekinden de beter bir terör saltanatı başlatırlardı.

Gideon'ın başka çaresi yoktu. Bunu engellemenin tek yolu Rune'u öldürmekti.

Bunun bedeli ruhunun paramparça olmasıysa yapacak bir şey yoktu.

ON İKİ

GIDEON

PRENS SOREN SÜRGÜN VÂRİSLE EVLENİYOR!

Prens Soren Nord ve kısa süre önce Yeni Cumhuriyet'ten kaçan cadı Leydi Rune Winters nişanlandıklarını duyurdu! Çift mahremiyet gerekçesiyle tarihi ve yeri gizli tutsa da düğünün bir ay içinde gerçekleşeceği ima edildi. Bu mutlu haberle beraber Prens Nord, dün gece Caelis'teki Kraliyet Balesi'nde Kraliçe Cressida'nın Roseblood tahtı üzerindeki iddiasını destekleyeceğini ve halkının başına geçmesine yardımcı olmak için elinden geleni esirgemeyeceğini açıkça belirtti.

Çiçeği burnunda çift başkentteydi demek.

Gideon'ın Rune Winters'a dair bildiği bir şey varsa o da modaya düşkünlüğüydü. Bir aristokrat olarak o an rağbet gören stile ayak uydurma ihtiyacı hissediyordu.

Soren Nord'a dair bir bildiği bir şey varsa o da gösteriş yapmaya bayıldığıydı.

Prens'in hem yeni nişanlısını şımartmak hem de onunla Caelis'in kaymak tabakasına hava atmak isteyeceğinden şüphelenen Gideon, onları bulma umuduyla şehrin lüks alışveriş bölgesine gelmişti. Bir

Ninova

terzinin duvarına yaslanmış, gölgelerin arasından hafta sonu kalabalığını tarıyordu.

Gideon'ın onları bulması ve aralarına güvenli bir mesafe koyarak peşlerine takılması uzun sürmedi. Soren'ın korumalarını kapıya dikip Rune'la bir dükkâna girmesini izledi. Vitrine sıralanmış yüzsüz mankenlerin üzerinde dantel ve incilerle süslenmiş gelinlikler vardı.

Rune'u dükkândan çıkarken mı vurmalıydı? Yoksa onu tek başına kıstırmak daha mı iyi olurdu? Kızı tenha bir yerde öldürüp fark edilmeden kaçmalı mıydı?

Çok geçmeden kararı onun adına Soren verdi. Prens içeri girmelerinden birkaç dakika sonra yanında Rune olmadan dışarı çıktı. Belki de gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk getireceğine inanıyordu. Belki de Rune gelinlik denerken kendine damatlık bakacaktı.

Sebebi her ne ise Soren dışarı çıkmış, korumalara bir şeyler söyleyip içlerinden birini yanına alarak yolun aşağısında gözden kaybolmuştu. Diğer adam Rune'u korumak için kapıda kalmıştı. Gözleri caddedeki tüccarların ve müşterilerinin her hareketini takip ediyordu.

Gideon rahatladı. İki yerine bir korumanın icabına bakmak daha kolaydı.

İşe koyulma vakti.

Dükkâna doğru yöneldi. Muhafızların onu tanıyıp tanımayacağını bilemediğinden bir şapkacının önünden geçerken bir fötr şapka aşırdı ve üzerindeki takım elbiseye uyacağını umarak başına geçirdi.

Şapkasını yüzünü gizleyecek şekilde öne eğerek muhafızın yanından geçip dükkâna girdi.

Kapının açılmasıyla tepesinde bir zil çaldı.

Muhafız ona hızlı bir bakış atıp caddeyi taramaya geri döndü.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kapı arkasından kapanırken dükkân sahibi olduğunu varsaydığı ihtiyar kadın elinde bastonuyla tezgâhın arkasından çıktı. Gümüş renkli saçları abartılı bir topuzla toplanmıştı.

"İyi günler, hanımefendi." Gideon bakışlarını dükkânın içinde gezdirdi ama kimseyi göremedi. *Rune bir şeyler deniyor olmalı.* Başıyla iki tarafta deneme kabinleri ve bir ayna bulunan arka kısmı işaret etti. "Nişanlımı arıyordum. Gelinlik deniyor."

Yaşlı kadın Gideon'ı tepeden tırnağa süzdü. Gözleri kısıldığında kazayakları derinleşti.

Gideon'ın giydiği takım elbise babasınındı. Ebeveynleri bir zamanlar Cadı Kraliçeler'in özel terziliğini yapan ünlü Sharpe İkilisi olarak bilinirdi. Ellerinden çıkan parçalar son derece nadir, haliyle paha biçilmezdi. Daha doğrusu Rune ona böyle söylemişti.

Ne var ki karşısındaki yaşlı kadın onunla aynı fikirde değilmiş gibiydi. Belki de tasarımcıyı çıkaramamıştı. Dudaklarını memnuniyetsizlikle bükmesine bakılırsa Gideon'ın takım elbisesinin bir ucuzcuda satılması gerektiğini düşünüyordu.

"Yanlış dükkâna girdin herhalde. Halihazırda sadece bir genç kadın içeride elbise deniyor." Gideon satır aralarını okuyabiliyordu: *O da senin gibi bir adama gözünün ucuyla bile bakmaz.*

Gideon parmak eklemlerini kütleterek öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Bir yanlışlık olmadığından eminim." Kadının etrafından dolanmaya yeltendi.

Kadın önüne geçerek ona engel oldu ve bastonunu bir sopa gibi havaya kaldırdı. Bu yaştaki biri için son derece hızlı tepki vermişti.

"Kulaklarını dört aç, evlat. Hırsızlara tahammülüm yoktur."

Gideon'ın çenesi kasıldı. *Şimdi de hırsız mı olduk?*

"Hemen dükkânımı terk etmezsen kapıda duran şu barbarı çağırırım."

Gideon dükkânın arka kısmına baktı. Biri hariç tüm kabinlerin perdeleri açıktı. Rune içeride olmalıydı. Kabinlerin ilerisinde bir kapı olduğundan emindi. Böyle dükkânların daima arka sokaklara açılan bir çıkışı olurdu.

Gideon ihtiyarın sözünü dinleyip dükkândan çıkmayı, arka sokağa girip kapıyı bularak gizlice içeri sızmayı düşündü. Fakat kapı muhtemelen kilitliydi.

"Dediğimi duydun mu, evlat?"

Kapının üzerindeki zil tekrar çınladı ve güzel giyimli bir grup genç kadın içeri girdi. Bir yandan hararetle bir şey konuşuyor bir yandan da ellerindeki ipek eldivenleri çıkarıyorlardı. Yaşlı kadın şahin gözlerini Gideon'dan ayırdı ve bastonunu indirip ağırlığını tekrar üzerine verdi.

Kızları neşeli bir gülümsemeyle selamladı. Gideon'la tartışırken görülmek istemiyordu. Dükkânında ayak takımından birinin olması müşteri kaçırırdı.

Kızlar vitrindeki elbiselere akın etti.

İhtiyar, ağzını oynatarak Gideon'a, *Dışarı,* dedi.

Gideon fötr şapkasıyla ona selam vererek geriye doğru bir adım attı ve dükkânın öteki ucuna ilerleyen kadının bastonundan gelen *tak tak tak* seslerini duyana dek ön kapıya doğru yürüdü.

İhtiyarın, "Size nasıl yardımcı olabilirim, canlarım?" dediğini duydu.

Kapıyı açtı. Tepedeki zil bir kez daha çınladı. Fakat caddeye çıkmak yerine dükkân sahibinin dağılmış dikkatini fırsat bilip hızlıca geri döndü. Doğruca perdesi çekili tek kabine yöneldi. Elini cebindeki tabancaya götürdü ama silahını çekmedi. Daha çok erkendi.

Bu kez sakın düşünme. Sadece tetiği çek.

Bunu yapar yapmaz arka kapıya koşup kendini dışarı atacaktı. Deneme kabininin perdesini kavrayıp açtı.

Rune içerideydi, üzerinde beyaz dantelli bir elbise vardı. Gideon silahına davranmaya fırsat bulamadı çünkü kız halihazırda ona bir silah doğrultuyordu.

Doğruca alnına nişan almıştı.

ON ÜÇ

GIDEON

"İçeri gir," dedi Rune. Parmağı tetikteydi. "Ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Belli ki kız Gideon'ı bekliyordu.

Üzerinde omuzlarından bileğine kadar uzanan dantel kollu bir gelinlik vardı. Bu halini görmek adama kızın başka birinin gelini olacağını bir kez daha hatırlatmıştı.

Gideon yutkundu.

Vurulmak ya da dükkânın yaşlı sahibine yakalanmak istemediğinden Rune'un söylediğini yaptı. Dar deneme kabinine girip perdeyi kapayarak onları dışarıdaki gözlerden gizledi. Ardından ellerini havaya kaldırarak Rune'a döndü.

Kızın kızıl sarı saçları lüle lüleydi. Gideon onu hiç böyle görmemişti. Rune bu haliyle bir oyuncak bebeği andırıyordu.

Ölümcül bir oyuncak bebeği.

Gideon üzerine doğrultulmuş silaha bir bakış attı. Düellolar dışında pek bir şey için kullanılmayan küçük bir altıpatlar.

"Bu sefer dolu olduğundan emin misin?"

Rune tabancanın emniyet kilidini açtı. "Soren kendi elleriyle doldurdu."

Gideon gerildi. Hangi adam ona nasıl kullanılacağını öğretmeden bir kızın eline dolu bir silah tutuştururdu ki?

Yoksa öğretmiş miydi?

Ninova

Karşında sıradan bir kız durmuyor, diye hatırlattı Gideon kendine. *İnsanları manipüle etmeyi çok iyi bilen bir cadı o.*

Büyüsüne kapılmış Prens de bu oyunun bir parçası olmalıydı. Muhtemelen yanında birkaç muhafızla iki çıkışı da tutmuştu.

Gideon onun için hazırladıkları tuzağa düşmüştü.

"Paslanmışsın," dedi Rune. "Burada olduğunu, beni öldürmeye fırsat kolladığını *bile bile* Caelis sokaklarında salınacağımı mı sandın?"

"Böbürlenmeyi bırakıp," dedi Gideon, "acıma son verdiğin kısma geçebilir miyiz?"

"Seni öldürmeyeceğim."

"Evet, nişanlının muhafızlarını çağırıp onlara öldürteceksin."

Rune onu şaşırtarak silahını indirdi. "Sana bir ateşkes teklif ediyorum."

"*Ne* teklif ediyorsun?" Gideon ellerini indirdi.

Bu da planının bir parçası mıydı?

"*Geçici* bir ateşkes," diye düzeltti Rune. "Bana yardım edersen Soren'la nişan atar, Cressida'yla arasındaki ittifakı bozarım. İstediğin de bu, değil mi? Beni öldürmeye bu yüzden geldin."

Kız Gideon'a yem atıp onu oltaya getirmeye çalışıyordu. Evet, onu öldürmeye *tam* da bu yüzden gelmişti.

"Nişanı neden atacaksın ki?"

Rune bakışlarını kaçırdı. "Haklıydın. Onun karısı olmak istemiyorum."

Gerçek Rune, Gideon'ın haklı olduğunu asla kabul etmezdi. Ona yalan mı söylüyordu?

İki gece önce kendini Cressida'ya bir ittifak kazandırmak için oynaması gereken role adamıştı. Fakat görünüşe göre karşısındaki kız sürprizlerle doluydu.

Gideon onu temkinli bakışlarla süzdü. "Peki benden ne tür bir *yardım* istiyorsun?"

Rune duvara yaslanmış küçük bir banka oturdu. Tabancasını yanına, kolayca ulaşabileceği bir yere koyup zemine uzanarak bir çift

ayakkabıyı önüne çekti ve bir tekini ayağına geçirdi. Ellerini meşgul tutarak bir risk alıyor, Gideon'a bu ateşkes konusunda ciddi olduğunu gösteriyordu.

Ne de olsa Gideon'ın da tabancası vardı.

Fakat Rune adamın merakını kabarttığının farkındaydı.

"Beni Yeni Cumhuriyet'e götürmeni ve rehin aldığınız kâhini teslim etmeni istiyorum." Ayakkabının ikinci tekini giyerken ona bir bakış attı. "Beni öldürürsen Soren kanımı yerde bırakmamak için Cumhuriyet'e savaş açacaktır. Bana yardım etmek senin de yararına olacak yani."

Blöf yapıyor.

Peki ya yapmıyorsa?

Gideon elini saçlarının arasından geçirip kızın teklifini düşündü. Soren, Umbria Prensi'ydi. Otoriter, kibirli, istediği her şeyi elde etmeye alışkın bir adamdı. Onun gibiler oyuncaklarının ellerinden alınmasını hiç hoş karşılamazdı. Gideon, Rune'u idam ederse Soren tam da kızın söylediğini yapar, nişanlısının ve incinen gururunun intikamını almak için Cressida'ya ordusunu sunabilirdi.

Gideon, Kızıl Güve'yi öldürerek Kan Muhafızları'na sadakatini kanıtlayabilirdi. Fakat Rune'un sözleri bir blöften ibaret değilse, ölümü savaşı engellemeyecek aksine *fitilini ateşleyecekti.*

Böyle bir risk alamazdı.

Fakat bana ihanet eden cadıyla bir ateşkes yapmak?

Gideon böyle bir risk de alamazdı.

Tabii önce ben ona ihanet etmezsem.

Adamın kafasında bir fikir belirdi.

Ya bunu kendi lehime çevirmenin bir yolu varsa?

"Bana yine ihanet etmeyeceğine emin olmam gerek," dedi.

"*Ben* mi *sana* ihanet ettim?" Ayağa kalkan Rune ona kaşlarını çattı. "Tam aksi olmuştu diye hatırlıyorum."

"Bu konuda anlaşamayacağız."

Kızın burun delikleri genişledi. "Sen *bana* nasıl bir güvence vereceksin? Burada kendi güvenliğimi riske atıyorum. Cressida zaten kaçmana yardım ettiğimden şüpheleniyor! Sen neyi riske atıyorsun?"

"Seni Cumhuriyet'e sokarak mı? İşimi. Gururumu. Bir de muhtemelen hayatımı."

Cadılara yardım ve yataklık etmek artık ölümle cezalandırılan bir suçtu. Rune da bunu biliyor olmalıydı ki dudağını ısırarak gözlerini kaçırdı.

Gideon ona güvenemezdi. Öyle bir şey söz konusu bile olamazdı. Fakat adaya ayak bastıklarında buna gerek kalmayacaktı. Rune'un ona yalan söyleyip söylemediğinin bile bir önemi olmayacaktı.

Ona önce ben ihanet edersem bana ihanet edemez.

Gideon ne yapması gerektiğini biliyordu.

Rune'un şartlarını kabul edecek, onu Yeni Cumhuriyet'e sokacaktı. Limana ayak bastıkları an da onu bizzat tutuklayacaktı.

Kız canlı ve zarar görmemiş vaziyette Kan Muhafızları tarafından gözaltına alındığında Gideon Prens'le pazarlık masasına oturabilirdi. Şartları *o* belirleyecek, Cressida tehdidi ortadan kalktığında biricik nişanlısını ona geri verecekti.

Cressida ve cadı ordusu Yeni Cumhuriyet'i yıkmadan önce öldüğü müddetçe Soren'ın bunu nasıl yapacağı Gideon'ın umurunda değildi. Prens sözünü tuttuğunda Gideon, Rune'u ona teslim edecekti. Kan Muhafızları'nın kılını kıpırdatmasına bile gerek kalmayacaktı. Tek yapmaları gereken anlaşma şartları yerine getirilene kadar Rune'u rehin tutmaktı.

Bunu başarırsa Gideon bir taşla iki kuş vuracaktı. İstediği her şeye kavuşacaktı. Hem Cressida ölecek hem itibarını geri kazanacak hem de adada huzur hüküm sürmeye devam edecekti.

Öngöremediği tek unsur Rune'du.

Bu onu aradan çıkarmak ve Cumhuriyet'i çökertmek için hazırlanmış detaylı bir plan olabilirdi. Fakat Rune yalan söylüyorsa bile Gideon'ın tek yapması gereken ondan önce davranmaktı.

"Seni adaya götürdüğümde ne yapacaksın?" diye sordu kızın oyununa ayak uydurarak.

Rune silahını adamın göğsüne doğrulttu.

"Sana her şeyi anlatayım da planlarımı sabote et, değil mi? Bunu yapacağımı düşünüyorsan göründüğünden daha aptalsın demektir."

Gideon tabancaya bir bakış attığında horozun çekilmediğini fark etti. Bir şey söylememeye niyetlendi. Rune'un bunu ne kadar ileri götüreceğini, tetiği çekmeye yeltenip yeltenmeyeceğini görmeyi ve hatasını fark ettiğinde üzerine atılmayı düşündü.

Fakat kendini tutamadı.

"Tetiği çekmeden önce horozu kaldırman gerek."

Rune'un yanakları kızardı. "Kahretsin," diye mırıldanarak horozu çekip namluyu tekrar ona doğrulttu.

Fakat duruşu hâlâ hatalıydı. Ateşli silahlara dair hiçbir tecrübesi olmadığı gün gibi ortadaydı. Soren'ın aptallığı hayret vericiydi. Rune *onun* nişanlısı olsaydı Gideon ilk iş ona bir tabancanın nasıl tutulacağını, nasıl nişan alınıp ateş edileceğini öğretirdi.

Sonra da kalkıp beni öldürürdü.

Fakat Rune onu hâlâ vurmamıştı.

Gideon onu inceledi.

Sadece saçı değil, makyajı da kusursuzdu. Gözlerine sürme çekmişti. Dudakları ve yanakları al aldı. Kirpikleri bile her zamankinden daha koyu görünüyordu.

Gideon makyajını silmek, saçlarındaki bukleleri açmak, tüm bunların altında yatan Rune'a ulaşana kadar hepsinden kurtulmak istedi.

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu. "Çünkü bunun Soren'la bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Kızın gözlerinden geçen duygular, fırtınalı bir denizin ortasında mahsur kalmış bir gemiyi andırıyordu. Bu hali Gideon'ın merakını daha da kabarttı.

"Soru faslı bitti. Şartlarımı kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

"Benden aldığım emirlere karşı gelmemi istiyorsun. İstediklerini yaptığım an kaçıp gitmekten seni ne alıkoyacak? Bana daha önce de ihanet ettin, unuttun mu?"

"Sen de güven timsali sayılmazsın," diye karşılık verdi Rune. "Ne olduğumu öğrenir öğrenmez beni idama gönderdin."

Ve aynısını tekrar yapacağım.

"Beni bana âşık olduğuna *inandırdın.*" Gideon ona o kadar yaklaştı ki silahın namlusu göğsünün ortasına yaslandı. "Beni istihbarat için kullandın. Benimle bir oyuncak gibi oynadığın onca zaman boyunca arka planda Cress'in ordusuna cadı topluyordun!"

"Onun Cressida olduğunu bilmiyordum!"

Rune yüzünü buruşturdu, muhtemelen ne kadar bağırdığını fark etmişti. Onları dükkânın geri kalanından gizleyen perdeye bir bakış attı.

"Onu Verity sanıyordum," dedi usulca. "Arkadaşım olduğunu düşünüyordum. Kim olduğunu *bilmiyordum.*"

Gideon bu kızı bir türlü anlayamıyordu.

"Seninle konuşurken gerçekle yalanı ayırt edemiyorum," dedi.

Rune sessiz kaldı. Tabancasını indirdi.

Ona güvenmek diye bir şey yoktu. Gideon'm onun istediği şeyi yapması için kendini adadığı her şeye, ona *güvenen* herkese karşı gelmesi gerekiyordu. Rune'la bu anlaşmayı yapmak hepsine ihanet etmek demekti.

Önce ben ona ihanet etmezsem, diye hatırlattı kendine bir kez daha.

Onun da aynı şeyi planladığından adı gibi emindi. Gideon onun bu ateşkese sadık kalacağını düşünecek kadar aptal değildi. Elbette gizli bir planı vardı. Gideon anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirdiğinde kendi verdiği sözü tutmadan ortadan kaybolacak ya da ona olabilecek en kötü şekilde ihanet edecekti.

Bu kez onun üç adım ilerisinde olmam gerek.

"Ee?" dedi Rune.

"İyi," dedi Gideon. "*Geçici* ateşkesini kabul ediyorum."

Kızın omuzları gevşedi ve tabancayı indirdi. Sanki bunca zamandır Gideon'ın onu geri çevireceğinden emin olduğu için gergindi. Tabancanın emniyet kilidini kapadı. "Güzel. Şöyle yapacağız: Soyunma kabinlerinin ilerisinde bir arka kapı var. Eğer..."

"Sevgilim?" diye seslendi Soren perdenin öteki tarafından. "Nasıl gidiyor?"

Gideon donakaldı. Rune'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Nişanlısının bu kadar çabuk dönmesini beklemediği ortadaydı.

Gideon'ı kenara itip tabancasını arkasına saklayarak perdeden başını çıkardı. "Henüz giyinmedim, aşkım. Neden dışarıda beklemiyorsun? Ben de birazdan geliyorum."

"Utanmanı gerektirecek bir şey yok." Soren'ın sesi bu kez daha yakından gelmişti. "Yakında zaten seni çıplak göreceğim..."

Rune'un adamın sözleri karşısında gerilmesi Gideon'ın hiç hoşuna gitmedi.

Prens birkaç saniye içinde perdeyi aralayıp kabine girmeye çalışacak ve Gideon'ın içeride olduğunu görecekti.

"Soren," dedi Rune ısrarla. "Gelini düğünden önce görmenin uğursuzluk..."

Prens perdeyi kavradı.

Gideon, Rune'un tabancasını alıp kızın kafasına dayadı. Rune kaskatı kesildi.

Soren perdeyi açtı. Onu bekleyen manzarayı görünce yüzündeki yılışık sırıtış yerini şoka bıraktı.

"Söylediklerimi yap," diye tısladı Gideon. "Yoksa *sevgilinin* minik kafasını dağıtırım."

ON DÖRT

GİDEON

"*Sen.*" Gideon'ı karşısında gören Soren'ın dudakları kıvrıldı. Ne var ki Prens kuru gürültüden ibaretti. İstediği şey Gideon'ın kollarının arasındaydı, dolayısıyla avantaj cadı avcısının elindeydi.

"Aynen öyle." Gideon kolunu Rune'un beline dolayarak onu kendine çekti. Hareketiyle birden üzerine tuhaf bir sakinlik çöktü. "Müstakbel gelininin beynini duvardan toplamak istemiyorsan söylediğim her şeyi yapacaksın."

Şaşkına dönmüş Prens'in gözleri Gideon'dan Rune'a sonra da tabancaya kaydı.

"Ön kapıyı kilitle," dedi Gideon.

Kelimeleri idrak edebildiğinde Soren şoku bir kenara bırakıp Gideon'ın emrine itaat ederek dükkânın girişine doğru ilerledi ve kapıyı kilitledi. Dışarıda dikilen muhafızı uyarmak gibi bir aptallığa kalkışmadı.

Gideon tabancanın namlusunu şakağından ayırmadan Rune'u deneme kabininden çıkardı.

"Tezgâhın arkasına geçin." Başıyla Soren'ı, dükkân sahibi ihtiyarı ve ürkmüş bir kuş sürüsünü andıran bir grup müşteriyi işaret etti. "Hepiniz."

Hepsi söylediğini yaparken Gideon yanında Rune'la dükkânın arka kısmına doğru geriledi.

"*Sola.* Kapı *solunda*," diye fısıldadı kız usulca.

Rune planını anında anlamış gibi onu rehin almasına karşı koymamıştı. Onları bu durumdan kurtaracağına güvenip dizginleri Gideon'a vermişti sanki.

Gideon kapıyı buldu. Omzunu ahşap yüzeyine yasladı.

"Peşimizden gelirsen," dedi Soren'a, "kızı gebertirim."

Kapıyı iterek Rune'u dışarı sürükledi ve kapının arkalarından kapanmasına müsaade etti.

Gökyüzündeki parlak güneş bir an için adamın gözlerini kör etti.

Kızı bırakıp, "Bir otelde kalıyorum," dedi. Başındaki fötr şapkayı çıkardığı gibi yakındaki çöp konteynerine attı. "Ben bir plan yapana kadar orada kalabiliriz."

"Benim zaten bir planım var."

Rune adamın kollarının arasından çıkıp konteynere yöneldi. Arkasına saklanmış iki valizi çıkardı.

"Tabancamı geri ver," dedi. "Bunları taşımak için iki elini de kullanman gerek."

Kız valizleri konteynerin arkasından çıkarırken Gideon kaşlarını çattı. Bunları hazırlayıp buraya o mu saklamıştı? Fakat bu...

"*Hadi,* Gideon. Peşimize düşmeleri uzun sürmez."

"Bu, *Prens'in* çantası mı?"

"Her şeyi yolda anlatacağım."

Rune tabancayı alıp elbisesinin korsesine sıkıştırdı. Gideon onu oraya nasıl sığdırdığına akıl sır erdiremedi. Ardından gri bir pelerin çıkarıp üzerindeki bembeyaz gelinliği gizlemesi için kumaşı omuzlarına sardı. Kızıl sarı saçlarını başlığın altına sakladıktan sonra koşmaya başladı.

"Hadi!"

Tiz bir ıslık duyuldu. Gideon, Caelis polisi tarafından kullanılan bu işaretin yaklaşan bir tutuklamanın habercisi olduğunu biliyordu.

Durup düşünmeye vakit yoktu. Gideon çantaları iki kolunun altına sıkıştırıp Rune'un peşine takıldı.

Belki de taşıdığı ağır yük onu yavaşlattığı için ona öyle geliyordu ama Rune üzerindeki süslü gelinliğe rağmen şaşırtıcı derecede hızlı hareket ediyordu. Arka sokaklarda koşturup alışveriş bölgesinden uzaklaşırlarken Gideon'ın ona yetişmesi bir dakikayı buldu. Denize doğru koşuyorlardı.

Rune bu rotayı önceden planmış ve kafasına kazımıştı sanki.

"Çabuk ol!" dedi kız. "Yoksa geç kalacağız!"

Gideon çantaları daha sıkı kavrayıp, "Beni yük katırı gibi kullanmasan," dedi Gideon nefes nefese, "daha hızlı..."

Bir saniye.

"Nereye geç kalacağız?"

Bir silah sesi duyuldu. İkisi de eğildi. Gideon arkasına bir bakış attığında iki sokak ötedeki askerin tekrar ateş etmeye hazırlandığını gördü. Elleri doluyken kendi tabancasını çekemezdi. Tam çantaları bırakmaya niyetlenmişti ki silah tekrar patladı. Başının yakınından geçen kurşunun sesi sağır ediciydi.

Gideon eğilerek kurtulmayı başarmıştı ama merminin sıcaklığını hâlâ yüzünde hissedebiliyordu. Başını tekrar kaldırdığında Rune'un tabancasını peşlerindeki polislere doğrulttuğunu gördü.

Namluyu kavrayıp yere eğdi.

"Neredeyse beni vuracaktın," diye tısladı.

"*Üzgünüm.*" Ses tonuna bakılırsa onu ıskaladığına daha çok üzülmüş gibiydi.

Arkalarından birkaç el silah sesi daha geldi. Ardından da tehditkâr bağırışlar duyuldu. Bu sefer bir çöp konteynerinin arkasına saklandılar.

"Kalabalık bir cadde bulmamız gerek," dedi Gideon metalden ve tuğlalardan seken kurşun seslerinin arasından.

Kalabalığın arasında polisleri daha kolay atlatabilirlerdi.

Rune onu başıyla onayladı. "Bu taraftan."

Kız onları denize götürmeye devam etti. Bir yandan Rune'un çantalarını taşıyıp bir yandan da ona yetişmeye çalışmaktan Gideon'ın pazuları alev alev yanıyordu.

Çok geçmeden hem yerli halkla hem de turistlerle dolup taşan eğlence bölgesinin yer aldığı limana ulaştılar. Sanat galerilerinin ve kafelerin sıralandığı kalabalık kaldırımda yürürlerken Rune dikkat çekmemek için yavaşladı. Gideon kollarını bir nebze olsun dinlendirebilmek için çantaları yere bıraktı ve bu kez saplarını tutarak taşımaya başladı.

Artık o ve Rune şehre yeni ayak basmış, otellerini arayan diğer turistlerden farksız görünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Gideon. Bakışları kalabalığı tarıyor, üniformalı adamları arıyordu.

"*Arcadia*'ya."

Gideon bahsettiği gemiyi biliyordu. *Arcadia* cadı avcılarını ve tazılarını güvertesine almayan tek yolcu gemisiydi.

"İkimize de bilet aldım. Gemi saat birde kalkıyor."

Gideon afalladı. "Birde mi?"

Saat *zaten* birdi.

"Aksi halde önümüzdeki hafta limana dönmesini beklememiz gerekecek. Bütün polis teşkilatı –Cressida'yı saymıyorum bile– gece çökene kadar her yerde didik didik bizi aramaya başlamış olur. O kadar uzun süre beklememiz söz konusu bile olamaz."

Tanrı merhamet etsin. Rune ondan üç adım öndeydi.

Teklifini kabul edeceğimi daha ben dükkâna adımımı atmadan biliyordu.

Gideon *gerçekten* paslanmıştı.

"Adaya varmamız üç gün sürecek." Arkalarında kalabalığı yararak ilerleyen polis memurlarını gördü. "Tüm eşyalarım otelde."

"Her şeyin icabına baktım ben." Rune başıyla daha hafif çantayı işaret etti. "İçinde Soren'ın eşyaları var. Bir süre onun kıyafetleriyle idare edeceksin artık."

Gideon üç gün boyunca ortalıkta Prens'in kıyafetleriyle mi dolanacaktı?

"Hayatta olmaz."

"Ah, ipek ve sırmalı kumaşlara alerjin mi var?" Rune'un gri başlığının ardından gözlerini devirdiğini gördü.

"Üzerime olmazlar!" diye sızlandı.

"Peşimizde silahlı adamlar var, Gideon. Endişelenmen gereken son şey üzerine uyan kıyafetler."

Haklıydı.

Gideon'ın keyfi kaçtı.

Karşılarına binaların mimarisine aval aval bakan turistler çıktığında Gideon ve Rune polislerle aralarındaki mesafeyi korumak için grubun etrafından dolanıp bir sokağa döndü. Önlerinde yükselen *Arcadia*'yı görebiliyordu. Buharlı yolcu gemisinin uzun sürme iskelesi, binmek için sıra bekleyen birkaç geç kalmış yolcuyla dolu rıhtımdan üst güverteye kadar yükseliyordu.

Arcadia'nın ötesinde, körfezde, Soren'ın savaş gemisi filosu sabah sisini yarıp geçiyordu. Gemilerin bacalarından yükselen gri dumanlar gökyüzünü kaplıyordu.

Prens'in donanması Yeni Cumhuriyet'e yelken açmaya hazırlanıyor olmalı.

"Planın yolunda gitse iyi olur," dedi Gideon arkalarına bir bakış atarak. Yirmi adım ötelerindeki memurlar kalabalığı tarayıp birkaç sivile sorular soruyordu.

Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Rune nasıl bu kadar sakindi?

"Ya birisi ismini ya da yüzünü tanırsa?"

"Biletler senin adına," diye yanıtladı Rune. Sürme iskeleye ulaşıp güverteye tırmanmaya başladılar. Önlerinde sıralarını bekleyen dört kişilik bir grup vardı. Gideon şık kıyafetlerine dayanarak turist olduklarını ya da Caelis'e iş için geldiklerini tahmin etti. "Ayrıca yüzümü değiştirme niyetindeyim."

Kızın sözleri Gideon'ın hiç hoşuna gitmemişti.

"Sıradaki!" Yüksek ses iskeleye çökmüş sessizliği delip geçti.

Önlerindeki yolcular güverteye adım atarken ikisi de başlarını kaldırdı. Lacivert renkli şık bir üniforma içindeki biletçi karşılarında duruyordu. Sıkılmış bakışları onları bulduğunda adam duraksadı. Gözleri Rune'un gelinliğiyle Gideon'ın takım elbisesi arasında gidip geldi.

"Ah, ne hoş bir manzara! Genç bir çiftin günlerini gün etmek yerine evlenip barklandığını görmek ne güzel! Tebrik ederim."

Gideon tam adama yanıldığını söylemek üzereydi ki Rune kolunu onunkine geçirip yanına sokuldu. Kızın vücudunu hissetmek Gideon'ı afallattı.

"Çok güzel bir törendi," dedi Rune kocaman bir gülümsemeyle. "Kaçıp evleniverdik."

Ah. Hayır.

Hayır hayır hayır.

Gideon önce Rune'un dantelli gelinliğine, ardından da üzerindeki eski takım elbiseye baktı ve dışarıdan *tam olarak* nasıl göründükleri birden kafasına dank etti. Çiçeği burnunda evli bir çift gibiydiler.

"Küçüklüğümden beri Umbria Dağları'nda evlenmenin hayalini kurardım." Rune tatlı bir gülümsemeyle Gideon'a bir bakış attı. O kadar tatlıydı ki adamın midesi kasıldı.

Ne yaptım ben?

Planı bu değildi. Olamazdı. Fakat Caelis polisi hâlâ etraftaydı ve Prens Soren'ın nişanlısını kaçıran cadı avcısının peşindeydi. Her şeyin mahvolması tek bir yanlış harekete bakardı. Gideon'ı fark edip onu ve Rune'u köşeye sıkıştırırlarsa kız onu düşünmeden kurtların önüne atardı. O hapse tıkılırken Rune hayatına devam eder, Yeni Cumhuriyet'e sızmak için başka bir yol aramaya koyulurdu.

Gideon'ın enselenmemesi gerekiyordu. Caelis yetkilileri cadı avcılarından hoşlanmazdı. Dahası, onu bir hücreye attıklarında Cressida'dan kaçması mümkün olmazdı.

"*Arcadia*'ya hoş geldiniz, Bay ve Bayan Sharpe."

Biletçinin sözleri karşısında Gideon yıldırım çarpmışa döndü. Yanında Rune da şaşkınlıkla irkildi.

"Teşekkürler," diye fısıldadılar aynı anda.

Biletlerini adama verdikten sonra Rune güverteye çıktı. Gideon da elinde çantalarla onu takip etti.

Gemide tanıdık bir yüz olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bir bakış atarken, "Ben böyle bir şeyi kabul etmedim," diye homurdandı alçak sesle. Personel bir o yana bir yana koşturup yelken açmaya hazırlanırken yolcular etrafta gezinip sevdiklerine el sallıyordu.

Gideon gemideki kimseyi tanımıyordu. Aynısının dönüş yolculuğu için de geçerli olacağını umdu.

Rune adamın kolunu bırakıp, "Beni Yeni Cumhuriyet'e sağ salim götüreceğine söz verdin," dedi. "Yardımına koştuğum için bana teşekkür etmen gerek."

"*Teşekkür etmem* mi gerek?"

Küstahlığa bak.

Gideon kızın arkasından alt katlara inen merdivenlere doğru ilerlerken hâlâ rıhtımda sivilleri çevirip sorguya çekmeye devam eden memurlara bir bakış attı. Hiç değilse gemiye sorunsuzca binmeyi başarmışlardı. *Arcadia*'nın polisler gemiyi aramaya kalkmadan limandan ayrılmasını umdu.

Birkaç adım önündeki Rune basamakların başından, "Kamaramızı bulmamız gerek," dedi.

Gideon yutkundu.

"Kamaramızı mı?" Rune'un gelinliğini fark edip ona gülümseyen ve Gideon'ı tebrik eden diğer yolcuların ve valizlerinin arasından sıyrılırken elindeki çantaların deri saplarını daha sıkı kavradı. "*Tek* kamara mı? Birlikte mi kalacağız?"

Rune omzunun üzerinden ona bir bakış atarak, "Biletleri son dakika aldım," dedi. "Üçüncü sınıfta tek kamara kalmıştı."

Gideon merdivenin başında duraksadı. Başı dönüyordu.

Üçüncü sınıf kamaraları ayakkabı kutusundan halliceydi. Küçük bir yatak bile içeriye güçbela sığardı.

Rune'un bunu bildiğini sanmıyordu. Hayatı boyunca muhtemelen üçüncü sınıf kamaraların bulunduğu kata adımını bile atmamıştı.

Üstelik artık bunun geri dönüşü yoktu. Çiçeği burnuna çift rollerini sürdürmek zorundaydılar. Üç koca gün boyunca.

"Hadi!" Rune'un sesi merdivende yankılandı. "Geride kalıyorsun!"

Az bile söylemişti.

Gideon kızın ne kadar zeki olduğunu unutmuş muydu? Üç adım önüne geçmek bir yana, bu gidişle Rune'a asla yetişemeyecekti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Nirvana

ON BEŞ

RUNE

Rune kamaralarının kapısını açtığında büyük bir hata yaptığını fark etti.

Oda bir köpek kulübesi boyutlarındaydı. İçeride iki insanın güçbela sığabileceği bir yatak vardı. Kapıyla yatak çerçevesi arasındaki çantalarını koymaları için ayrılmış küçük alanı saymazsa içeride başka hiçbir şey yoktu.

Ne bir dolap ne bir şifoniyer vardı. Üstelik tek ışık kaynakları yatağın üzerindeki küçük pencereydi.

"Öldüm ve cehenneme gittim," dedi Gideon arkasından.

Adam çantalarını yere bırakıp kapıyı kapadı. Böylesine küçük bir alanda iki kişi olunca sıcaklık şimdiden dayanılmaz olmuştu. Rune pelerinin iplerini çözüp kumaşı yatağın üzerine attı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi savunmacı bir tavırla.

Gerçi bundan *daha kötü* ne olabilirdi bilmiyordu.

Önlerindeki iki gece boyunca kalacakları odayı inceleyen Gideon'ın kafasından geçen düşünceleri duyar gibiydi.

Adam en sonunda kaderine boyun eğip ceketini çıkardı ve yatağın üzerine attı. Rune bunun Sharpe İkilisi'nin elinden çıkma bir parça olduğunu Gideon soyunma kabinine adım atar atmaz anlamıştı. Şimdi, Gideon gömleğinin manşetlerini açarken babasının takım elbisenin içinde ne denli yakışıklı göründüğünü fark etti. Her

Nihova

parçayı kendi üzerine uyacak şekilde tadilattan geçirmişti ve takımın klasik havası Rune'un üzerindeki vintage esintili gelinliğe beklenmedik derecede uyum sağlıyordu.

Gerçekten de yeni evli bir çift gibiyiz.

Midesi kasıldı. Fakat bu tuhaf hissi üzerinden atmaya fırsat bulamadan koridordan sesler duyuldu. Gideon gömleğinin öteki kolunu sıvarken kapıya bir bakış attı. Rune telaşlı seslerin kaynağını öğrenmek için kapıyı açıp dışarıya baktı.

Üniformalı memurlar kattaki odaların kapılarını tıklatıp yolculara sorular soruyordu.

Rune'un kalbi tekledi.

"Polis gelmiş."

Kattan çıkmanın tek yolu merdivenlerdi ve o da memurların arkasındaydı.

Köşeye sıkıştık.

Rune adamlar onu fark etmeden kapıyı kapayıp Gideon'a döndü. "Soyun."

Gideon tek kaşını kaldırdı.

"Dükkân sahibi polislere ilk önce üzerindeki eski takım elbiseden bahsetmiştir," diye açıkladı.

Gideon ona hak vermiş olmalıydı ki gömleğinin düğmelerini açmaya koyulup başıyla Rune'un gelinliğini işaret etti. "Çalıntı bir gelinlikten bahsetmeyi unutmuş mu peki?"

Rune üzerine bir bakış attı. Elbise onu anında ele verirdi.

Gideon gömleğini çıkarırken Rune korsesinin iplerine uzandı. İhtiyar kadın elbiseyi giymesine yardım etmiş, ipleri sıkıca bağlamıştı. Şimdiyse onları ne kadar sert çekiştirirse düğümler o kadar sıkılaşıyordu.

Tıklatılan kapılardan çıkan sesler yükseldi.

Yakınlaştı.

Rune, Gideon'a baktı. Adam çoktan üstünü çıkarmış, pantolonunun düğmelerini açmaya geçmişti. "Şey... Gideon?"

Yüzbaşı kıza dönerek belirgin karın kaslarını gözler önüne serdi.

Rune ona sırtını dönüp korsesinin iplerini işaret etti.

"Şaka yapıyor olmalısın," dedi Gideon.

Ona doğru yürüdü. Adamın yarım adımı aralarındaki birkaç santimlik mesafeyi katetmesine yetmişti.

"İnan bana," dedi Rune sıktığı dişlerinin arasından, "başka çarem olsa senden yardım istemezdim."

"İnan bana," diye hırladı Gideon, "başka çarem olsa sana yardım etmezdim."

Adam biraz uğraşsa da düğümlerden birini gevşetmeyi başardı. Ardından ipe *asıldı* ve Rune'u da peşinden sürükledi. Kız, Gideon ipleri çekiştirip dururken bir bez bebek gibi etrafa savrulmamak için ellerini ahşap duvara yaslamak zorunda kaldı.

Gideon korsesinin iplerine asılmaya devam ederken, "Bir dahaki sefere," dedi, "bana bütün planını *önceden* anlatacaksın."

Rune duvara doğru kaşlarını çattı. "Planı önceden anlatsaydım itiraz ederdin."

"Aynen öyle," diye karşılık verdi. Gitgide sertleşen hareketleri tırmanan öfkesinin kanıtı gibiydi.

"*Bu yüzden anlatmadım.*"

Gideon bağcıkları bir bir gevşeterek korsenin aşağılarına ilerlerken kızın omuzları, sırtı ve beli ortaya çıkmaya başladı.

Bunu fark eden Rune'un vücudu ısındı.

"Baştan söyleseydin bu durumda olmaz–"

Gideon işini bitiremeden kapıları çalındı.

Öfkesini Rune'dan kapıdaki davetsiz misafire yönelten Gideon, "Ne istiyorsunuz?" diye kükredi.

"Polis! Kapıyı açın!"

İkisi de donakaldı.

Kız başıyla ona kapıyı açmasını işaret etti. Gideon tereddüt etse de Rune eğilip bükülerek elbisesini çıkardığında nihayet girişe

yöneldi. Genç kız adamın ceketini de yere atıp gelinlikle ikisini bir tekmeyle yatağın altına tepti.

Rune'un bir illüzyon büyüsüne ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

Gideon kapıyı açtı ve vücudunu artık sadece iç çamaşırlarıyla kalmış Rune'u gizleyecek şekilde eğdi.

Rune bacağındaki kında duran hançerini çekip bilenmiş kenarını baldırına bastırarak tenini süsleyen, özenle işlenmiş gümüş rengi güve motifli büyü izlerine bastırdı. Güveler ayak bileğinden başlayıp bacağının arkasına doğru kanat çırpıyordu.

En yeni, henüz yarısı oluşmuş güveye bir kesik ekledi.

"Ne vardı?" Gideon'ın sesi saklamaya tenezzül etmediği nahoş bir tınıyla doluydu.

Rune parmaklarını teninin üzerinde belirmeye başlayan kana batırdı.

"R-rahatsız ettiğimiz için üzgünüz, efendim," dedi bir kadın sesi.

Rune onu kıskanacak değildi. Gideon'ın yarı çıplak vücudu karşısında başı dönmeyecek kadın yoktu.

Kanıyla ayak bileğine Serap büyüsünün sembolünü çizdi.

"Sharpelar siz misiniz?"

Bu soyadı kızın kulaklarını tırmaladı. *Sharpelar.* Alex'le evlense onlara böyle hitap edeceklerdi. Bunun Gideon'la ikisi için kullanıldığını duymak...

"Biziz," dedi Gideon. "Ne istiyorsunuz?"

İllüzyon nihayet etkisini gösterdiğinde Rune'un ağzı büyünün keskin tadıyla doldu. Bunun yeterli olacağını umdu.

"Size birkaç sorumuz olacaktı."

Kendini göstermesi gerektiğini bilen Rune, "Kim gelmiş, balkabağım?"

Bu sevgi sözcüğü karşısında Gideon'ın içinde bir şeylerin öldüğünü görür gibiydi.

"Önemli biri değil, *çileğim.*" Sesindeki bir kurdun uyarı dolu hırıltısını andıran sert tını kızın dikkatinden kaçmadı. Gideon tekrar polise döndü. "Gördüğünüz üzere biraz meşgulüz. Anlarsınız ya."

Kapıyı kapamaya yeltendi ama memur içeri doğru bir adım atarak ona engel oldu.

"Sadece bir dakikanızı alacağız."

İç çamaşırlarıyla dikilen Rune çantasına bir bakış attı. Üzerine geçirecek bir şeyler bulmaya yetecek zamanı var mıydı? Tam şansını denemek üzereydi ki memur, Bayan Sharpe'ı görmek için kapıyı hafifçe itti.

Kahretsin.

Cayır cayır yanan kızıl güve hemen önünde uçuşuyordu.

Kahretsin kere kahretsin.

Rune kendini hızla güvenin önüne atıp büyüsüne dair kanıtı vücuduyla gizledi.

Açık kapının ardındaki memurla göz göze geldi. Erkek memurun bakışlarının ağır ağır vücudunda gezinmesini izledi. Sanki ona bakmaya hakkı varmış gibi.

Rune'un öfkesi göğsünün ortasında akkor gibi yandı. Fakat yapabileceği hiçbir şey yoktu. Adamın insafına kalmıştı. Hem o hem de Gideon.

Gideon birden aralarına girerek Rune'u adamın bakışlarından korudu. Birkaç dakika önce yere fırlattığı gömleği alıp nazikçe kızın üzerine geçirdi. Şaşkına dönen Rune kollarını geçirip kumaşın bacakları dışında her yerini örtmesine izin verdi.

Başını kaldırdığında Gideon'ın gözlerinde yanan öfkeyi gördü.

Onu polislerden koruyordu.

Ya da, büyük olasılıkla, cadı olduğunu gösteren kanıtları saklıyordu: baldırından damlayan kanı, ayak bileğindeki büyü sembolünü, arkasında uçuşan imzasını.

Görünüşündeki değişiklik onu şaşırttıysa bile hiçbir şey çaktırmadı.

"Elinizi çabuk tutabilir misiniz?" Memurlara dönen Gideon'ın sözlerinin altında bir uyarı yatıyordu. Kapıya doğru bir adım

atarak polisleri koridorda kalmaya zorladı. "Yeni evlendik ve baş başa kalmak istiyoruz."

"Elbette," dedi memur. "Biz, şey, bu kızı görüp görmediğinizi sormak istiyorduk."

Kısa bir duraksamanın ardından, "Görmedik," dedi Gideon.

"Peki ya karınız? Bayan Sharpe, bu kızı gördünüz mü?"

Gideon hafifçe kenara çekilerek Rune'un soruya cevap vermesine müsaade etti. Kapı eşiğindeki memurlardan biri ona bir madalyon uzattı. Rune altın zincire takılı kolye ucunu hemen tanıdı.

Bunu iki hafta önce Soren'a o hediye etmişti. Prens'in ona verdiğinin tıpatıp aynısıydı.

İçine *kendi* yüzü resmedilmişti.

"Bu kızı hayatımda görmedim," dedi Rune. Kaşla göz arasında illüzyon büyüsünü yapma fırsatı olduğuna memnundu.

"Oldu mu? İşimiz bitti mi?" Gideon'ın sert, sabırsız sesi yeni evli adam rolünü son derece inandırıcı gösteriyordu. Memurların ona cevap vermesine fırsat vermeden, "Harika. Güle güle," dedi.

Kapıyı suratlarına çarptı.

Oda öncekinden daha da küçülmüştü sanki. Hâlâ yüzü kapıya dönük duran Gideon iç geçirdi. Rune adamın çıplak sırtma baktı, bakışlarını omuzlarındaki ve kollarındaki sıkı kaslarda gezdirmekten kendini alamadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kız.

"Bu şartlar altında olmasak" –ona döndü ve bakışları Rune'un ufak tefek bedeninden sarkan kocaman gömleğe takıldı– "onu yaka paça dışarı atardım."

Kendinde konuşacak gücü bulamayan Rune onu başıyla onayladı.

Yarı çıplak vaziyette dikilirken aralarındaki birkaç adımlık mesafe daha da kısa geliyordu.

Rune bakışlarını adamın yüzünde tutmaya çalışsa da başaramadı, gözleri aşağı kayıp vücudunda gezindi. Gideon'ın verdiği nefesi

duydu, sanki istemsizce, *Kim daha uzun süre dayanabilecek?* isimli bir oyuna girişmişlerdi de Rune pes edince Gideon da aynısını yapmıştı. Tıpkı Rune gibi o da bakışlarını kızın vücudunda gezdirmeye koyuldu.

İçeriye gergin bir hava çökmüştü. Rune kılını kıpırdatmaya bile korkuyordu. Birden arkasındaki yataktan başka bir şey düşünemez olmuştu.

"Sen..."

"Ben..."

Ağızlarını açmalarıyla aralarındaki gerginlik kaybolup gitti.

Gideon bir adım geriledi. Çantaya yöneldi. Soren'ın eşyalarıyla dolu olanı alıp fermuarını açtı ve içine uzanıp eline gelen ilk şeyi çıkardı: Gri yünden örülmüş bir kazak. Kazağı üzerine geçirip, "Gidip başka boş oda olup olmadığını soracağım," dedi.

Koridora çıktı.

Kapı arkasından kapandı.

Rune yatağa oturup derin bir nefes verdi. Boş oda yoktu. Normalde personellere ayrılmış bu kamarayı alabilmek için bile çok uğraşmıştı. Gideon'a bunu söyleyebilirdi ama yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini sakinleştirebilmek için adamın gitmesini istemişti.

İki gece, dedi kendi kendine. *Sadece iki gece.*

Rune gözlerini sımsıkı yumarak bunun olabilecek en korkunç, en feci şekilde yanlış gidebileceği sonsuz sayıdaki ihtimali düşünmemeye çalıştı.

ON ALTI

GIDEON

Boş kamara yoktu.

Görevli ona personel odasında bir ranza vermeyi teklif etmişti ama bunu kabul etmek çiçeği burnunda evli çift imajını yerle bir ederdi.

Gideon'ın kafasını toplayıp Rune'un ona dayattığı plana uymaktan başka çaresi yoktu.

Daha önce de ona âşıkmış gibi davrandın. Aynısını yine yapabilirsin.

Fakat kafasının içindeki o belli belirsiz, sinir bozucu ses yine araya girdi.

Bunun ne kadarı bir oyundan ibaretti?

Gideon, Rune'dan başından beri etkilendiğini inkâr edemezdi. On beş yaşında onunla tanıştığı gün kalbi ağzına gelmişti. O zamandan beri de kardeşinin hatırı ve gururu uğruna kendini ondan *hoşlanmadığına* ikna etmeye çalışmıştı. Gideon gibi biri asla onun gibi bir kıza layık olamazdı. Rune bunu iki ay önce, Kızıl Güve olduğu ortaya çıktığında kendi ağzıyla söylemişti.

Gideon üst güvertenin küpeştesinden Kıta'nın gitgide gözden kaybolmasını izlerken titrek bir nefes verdi. Limana varmaları iki gün alacaktı. Bu maskaralığı üç gün daha sürdürebilirdi.

Sonrasında Rune onun merhametine kalacaktı. Limana yanaştıkları an Kızıl Güve'yi tutuklayıp Cumhuriyet'e teslim edecekti.

Vatansever olarak itibarını geri kazanacak, yönetime sadakatini kanıtlayacaktı.

İçindeki zayıflığın kökünü kazıyacaktı.

Aklı kamarada olanlara kayarken tuzlu rüzgâr yanaklarını yaktı. Rune'un yarı çıplak vücudunu gören o polis memurunu düşündü. Soğuk havaya rağmen içindeki öfke usul usul kaynamaya devam ediyordu.

Kızın ona yaşattığı onca şeye rağmen Gideon'ın ilk içgüdüsü onu korumak olmuştu. Rune onun ahlaki pusulasını şaşırtan bir mıknatıs gibiydi. Gideon'a kim olduğunu ve kendini adadığı her şeyi bir çırpıda unutturuveriyordu.

Ne var ki durum bundan daha kötüydü.

Gelinliğin korsesinin iplerini çözerken kızın kürekkemiklerini ve sırtını hayran hayran izlememek için büyük çaba harcaması gerekmişti. Onun porselen kadar pürüzsüz tenine dokunma, elbiseyi omuzlarından aşağı itip onu çırılçıplak bırakma arzusunu görmezden gelmeye çalışmıştı.

Gideon yumruklarını sıktı.

Hayır.

Yine onun oyuncağı olmayacaktı. Rune'un bir adım önünde olmak istiyorsa zırhının delinmez olması gerekiyordu. Aralarındaki mesafeyi korumalıydı. Ondan ne kadar uzak olursa Gideon'ın kafası o kadar netleşiyordu. Ve kafası ne kadar net olursa, planına o kadar iyi odaklanabilirdi.

Peki ama aralarındaki mesafeyi o küçücük yatakta nasıl koruyacaktı?

Rune'un yanında yattığını düşünmek bile Gideon'a istemediği, unutmak için çok uğraştığı şeyler hissettiriyordu.

Elleriyle buz gibi olmuş yüzünü ovuşturdu.

Tanrım, merhamet göster. Nasıl bir boka batmıştı böyle?

Güneş ufkun ardında kayboluyordu. Hava gitgide daha da soğuyacaktı. Ürperince arkasını dönüp alt güverteye indi ama kulağına tanıdık sesler geldiğinde duraksadı.

"Bayan Winters *Arcadia*'daysa onu öylece tutuklamayacaklardır."

Rune'la onu sorgulayan memurlar güvertenin ilerisinde, küpeşteye yaslanmış vaziyette denizi izliyordu. Gideon yanlarına yaklaşıp bir direğin arkasına saklandı.

"Sence onu öldürecekler mi?"

"Yeni Cumhuriyet'te cadılar sorgusuz sualsiz idam edilir. Casus da aynı emri almıştır."

Arcadia*'da bir casus mu var?*

Gideon, Harrow'un telgrafını anımsadı. KOMUTAN BU GÖREVİN ALTINDAN KALKABİLECEĞİNİ DÜŞÜNMÜYOR. KIZIL GÜVE'NİN İCABINA BAKMASI İÇİN DAHA YETKİN BİRİNİ GÖNDERECEK.

Harrow'un Kan Muhafızları'nı ve cadı avcısı tazılarını güvertesine sokmayan tek gemiye bir casus yerleştirmesi şaşırtıcı değildi. Gideon'ın bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Farklı şartlar altında bu güvenlik tedbirini takdir ederdi. Ama yolcuların arasında gerçekten bir casus varsa Rune'u öldürmek bir yana, onu bulmasına bile müsaade edemezdi. Pazarlık yapmak için kıza canlı ihtiyacı vardı.

Öte yandan gemideki casus Harrow'un adamlarından biriyse Gideon'ı tanıma ihtimali son derece yüksekti. Kızıl Güve'ye suikast düzenlemekte başarısız olmasının ardından kimsenin varlığını bile duymadığı karısıyla Cumhuriyet'e döndüğü İyi Yürekli Komutan'ın İstihbarat Şefi'nin kulağına giderse durumu son derece şüpheli görünürdü. Harrow en kötüsünü farz edip Gideon'ın *yine* Rune'un tuzağına düştüğünü varsayardı.

Bunun olmasına izin veremezdi. *Vermeyecekti.*

Gideon casusun kim olduğunu bulacak ve işine karışmaması için ona planını anlatacaktı. Fakat casus ondan önce davranır ve Rune'u bulup onu öldürürse Gideon elleri bomboş kalacak, bir suçluyla işbirliği yapmış gibi görünecekti. Hain damgası yiyecekti.

Gideon bedeli ne olursa olsun buna mâni olmalıydı.

Rune...

Rune.

Göğsü sıkıştı. Ya casus onu çoktan bulduysa?

ON YEDİ

RUNE

Tekne çoktan açılmış, güneş batmıştı ama Gideon hâlâ ortalıkta yoktu. Karnı acıkan ve sıkış tepiş kamaralarından bunalan Rune, üzerine pastel yeşil bir elbise geçirip ellerine krem rengi bir çift eldiven takarak yiyecek bir şeyler bulmak üzere dışarı çıktı.

Arcadia'nın altı güvertesi vardı ve Rune görevlilerin de yardımıyla alt güvertedeki üçüncü sınıf yolcuların yemek salonuna giden yolu nihayet buldu. Lombozların ardından gitgide kararan gökyüzünün altındaki çalkantılı denizi görebiliyordu. Caelis limanı çoktan ufukta kaybolmuştu.

Yemek salonuna sohbet eden yolcuların uğultusu ve gümüş çatal bıçakların şıngırtıları hâkimdi. Duvarlardaki apliklerde yanan mumlar içeriye loş bir ışık yayıyordu. Herhangi bir görevli göremeyen Rune, oturacağı yeri kendi başına seçti. Fakat masaların hepsi tıka basa doluydu ve insanların çoğu ona kaçamak bakışlar atıyordu.

Abartılı giyinmişim, diye düşündü.

Kıyafeti tüm dikkatleri üzerine çekiyordu.

Odanın öbür ucunda boş bir yer bulup hemen yerleşti.

Masanın üzerinde iki menü duruyordu. İçlerinden birini alıp yemeklere göz gezdiriyormuş gibi yaparak etrafı taradı.

Hiç değilse Arcadia'*dayım.*

Arcadia, Caelis yasalarına göre yönetiliyordu. Bu gemiyi seçmesi de bu yüzdendi. *Arcadia*'nın yolcularına sunduğu güvenlik ve onu

Nihova

başka biriymiş gibi gösteren illüzyon hiç değilse şimdilik rahat etmesini sağlıyordu. Yaptığı büyü gecenin ilerleyen saatlerinde sona erecekti ve sabaha tekrarlaması gerekecekti.

Ama Yeni Cumhuriyet'e ayak bastığında savunmasız kalacaktı. Limana yanaştıklarında cadı avcıları ve tazıları güverteye akın edip her kamarayı didik didik arayacaktı. Yalnızca bir sorun olmadığına kanaat getirdiklerinde yolcuların inmesine müsaade edilecekti.

Rune'un büyünün kokusunu anında alan tazıları kandırması imkânsızdı. Gideon onları atlatmanın bir yolunu bulamazsa her şey başlamadan bitecekti.

Rune her şeyiyle onun merhametine kalmıştı.

Ne yaptım ben?

"Sizin gibi güzel bir kadın neden bir başına yemek yiyor?"

Rune başını kaldırdığında karşısında genç bir adam buldu. Adamın dudakları dostane bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ve gözleri mum ışığında pırıldıyordu. Altın sarısı saçları ona Alex'i hatırlatmıştı. Genç adam bir elinde bir şarap şişesi, diğerindeyse iki kadeh tutuyordu.

"Ah... kocam... kocamı deniz tutuyor da," diye yalan söyledi.

Üzerinde personel üniforması olmamasına bakılırsa genç adam yolculardan biriydi.

"Ne kötü." Kadehleri masaya bırakıp şarap doldurmaya koyuldu. "Yalnız kalmamak için size eşlik edecek bir arkadaş ister miydiniz?"

"Yalnız olduğunu kim söyledi?"

Aşina olduğu gür ses Rune'u bir deprem gibi sarstı.

Kadehlere şarap koymaya devam eden genç adam başını kaldırdı. Rune da gönülsüzce bakışlarını takip etti.

Gideon üzerini değiştirmiş, Soren'ın eşyalarıyla dolu çantadan koyu yeşil bir takım elbise giymişti. Üzerine çok dar gelen ceketin dikişleri patlayacak gibiydi. Ne var ki ceketin üzerine olmaması güçlü omuzlarını ve kaslı kollarını öne çıkarmış, onu daha etkileyici göstermişti.

"Deniz tutan koca siz oluyorsunuz sanırım?"

Gideon'ın bakışları ona minik bir tebessümle bakan Rune'a kaydı.

"Ta kendisi." Dikkatini tekrar genç adama çevirdi. "*Siz* de gidiyordunuz sanırım."

Bu mücadeleyi kazanamayacağını anlayan adam şarabı ve kadehleri bırakarak sessizce yanlarından ayrıldı. Gideon, Rune'un karşısına oturup yanında getirdiği içi su dolu bardağı masaya bıraktı.

Yerleri Gideon boyutlarındaki bir adam için çok dardı. Bacakları masanın altından Rune'unkileri sıkıştırıyor, kızı dizlerini onunkilerin arasına koymak zorunda bırakıyordu.

Kız şarabı getiren genç adamın gözden kaybolmasını izlerken, "Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?" diye sordu.

"Derdinin sadece sana eşlik etmek olduğunu sanıyorsan safın önde gidenisin demektir."

Rune gözlerini devirdi. "Herkes art niyetli değildir, Gideon. Bazı insanlar sadece *kibardır.* Bir ara sen de denemelisin."

"İnan bana." Gideon başka bir masa arayan potansiyel talibi izliyordu. "Ben de erkeğim. O adamın neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyorum."

Rune alaycı bir homurtuyla karşılık verdi. "Saçmalıyorsun. Tüm erkekler diğer erkeklerin kafasından geçen düşünceleri okuyabilme yeteneğiyle mi doğuyor?"

"Onun gibi bir şey."

Gideon'ın bakışları kızınkileri buldu. Bir an için aralarına tekrar sessizlik çöktü. Rune birden yanlarındaki aplikte yanan mumum loş ışığının, oturdukları masanın ne kadar küçük, karanlık ve diğer konuklardan uzak olduğunun, dışarıdan bakıldığında akşam yemeğine çıkmış bir çift gibi göründüklerinin fazlasıyla farkına vardı.

Bu daha önce oynamadıkları bir oyundu.

Boğazını temizleyerek konuyu değiştirdi. "Boş bir kamara bulabildin mi?"

Gideon başını iki yana salladı. "Hepsi doluymuş."

Rune gemiye binerlerken bunu ona söylemişti. Eldivenli parmağının ucunu şarap kadehinin ağzında gezdirdi. "Dönmen o kadar uzun sürdü ki denize atlayıp kıyıya yüzmeye kalkıştığından şüphelendim."

"Bunu neden yapacakmışım ki?" Gideon su bardağını dudaklarına götürdü. "Barrow Boğazı bu mevsimde buz gibidir."

"Belki buz gibi denizde yüzmek benimle aynı yatağı paylaşmaktan daha az göz korkutucudur."

Gideon'ın içtiği su boğazına kaçtı. Bardağı masaya bırakırken bakışları Rune'unkileri buldu.

"Neden gözüm korkacakmış?" Sesini alçalttı. "Daha önce de cadıların yataklarında yatıp geceyi sağ salim atlattım."

Cressida'yı mı kastediyor? Yoksa beni mi?

İkimizi de, diye fark etti.

Aptalca bir nedenden ötürü, Cressida'yla aynı kefeye konmak Rune'un canını çok yaktı. Normalde Gideon'ın yatağında geçirdiği geceyi düşünmemeye özen gösterirdi. Fakat şimdi tam da bunu düşünüyordu.

Kız bakışlarını kadehine dikerek, "Beni böyle mi görüyorsun?" diye sordu. "Sağ atlatman gereken bir şey olarak mı?"

"Bunu sen mi söylüyorsun?" Gideon arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Etrafa huzursuz edici bir enerji yayıyordu. "Beni baştan çıkardığın onca zaman boyunca kardeşime âşıktın. Duyguların incinmiş gibi davranma yani."

Rune başını kaldırdı.

Ne?

"Hadi ama. *Masum* ayaklarına mı yatacaksın?" Gideon bozuk bir şey yemiş gibi suratını ekşitti. "Artık rol yapmana gerek yok. İllüzyonuna rağmen seni çok net görüyorum." Sesini alçaltarak başıyla Rune'un değiştirdiği yüzünü işaret etti. "Seni Soren'la gördüğümde baştan çıkarma konusunda ne kadar becerikli olduğundan bir kez daha emin oldum. Onu sevdiğinden zerre kadar şüphe duymamasını izlemek iki ay önceki halimi izlemek gibiydi." Rune, adamın

sesindeki tiksinti dolu tınıyı duydu. "Beni bir kez kandırmış olabilirsin ama ikinci sefer olmayacak."

Rune bakışlarını kaçırdı.

Başlarda Gideon'a karşı bir şeyler hissediyormuş gibi yapmış mıydı? *Evet.* Ağzından kıymetli bilgiler almak için onu baştan çıkarmaya çalışmış mıydı? *Elbette.* Seraphine'i kurtarmanın tek yolu buydu.

Fakat Rune bir noktada numara yapmayı bırakmıştı.

Bir noktada yalanı gerçek oluvermişti.

Gideon'ın Rune'un hislerinde samimi olduğuna inanmasını gerektirecek hiçbir nedeni yoktu. Haliyle Alex'e âşık olduğunu sanması onu şaşırtmamalıydı. Sonuçta verdiği nişan yüzüğü hâlâ Rune'un parmağındaydı.

Bunu ona açıklamanın anlamı yok.

Gideon ağzından çıkan hiçbir şeye inanmazdı. İnansa bile bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Rune bir cadıydı. Yapacağı hiçbir şey onun fikrini değiştiremezdi. Olduğu kişi, değiştiremeyeceği *doğası* Gideon'ı iğrendiriyordu.

Kadehindeki şarabı tek yudumda bitirdi.

"Zavallı, masum Gideon. Bir cadının oyununa gelmiş." Rune aç olduğu için alkol etkisini çabuk gösterdi. Yüzü ısındı ve etraflarındaki uğultuyu daha az duyar oldu. "Mağdur olan hep sensin."

Şarap şişesine uzanıp kadehini tazelerken öfkesi iyice kabardı.

"*Elbette* seni kandırdım. Gerçeği en baştan bilseydin beni idama yollardın!"

Gideon yemek salonuna bir bakış attı. "Alçak sesle konuş."

Rune irkildi. Adam haklıydı. Bir anlık gaflete düşüp bağırmıştı.

O da bakışlarını etrafta gezdirdi ama herkesin kendi yemeğiyle meşgul olduğunu gördü. İçerideki uğultunun ve diğer masalarla aralarındaki mesafenin istenmeyen kulak misafirlerine engel olacağını umdu.

Yine de Rune ve Gideon'ın balayına çıkmış yeni evli bir çift olması gerekiyordu. Birbirlerine mide bulandıracak kadar âşıkmış gibi

davranmalıydılar. Fakat bunun yerine sözlü bir çatışmaya tutuşmuş iki düşman gibi görünüyorlardı.

Gideon da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki masanın üzerine uzanıp parmaklarını Rune'unkilere kenetledi.

Şaşkına dönen kız bön bön ellerine baktı.

Numara yapıyor, diye hatırlattı kendine. *Karısına deli divane âşık koca rolünü oynuyor.*

Gideon kolunu kendisine doğru çekip elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi. Parmak uçlarını yavaş, nazik hareketlerle eldivenli teninde gezdirmeye koyuldu.

Rune o geceyi, Gideon'ın o ona taparcasına bütün bedeninde gezinen ellerini hatırladı. Onun ne olduğunu öğrenmeden hemen öncesiydi.

Eldivenlerini çıkarıp atmak, tenini teninde hissetmek istedi.

Hayır. İstediğin son şey bu.

Rune'un aklını başına toplaması gerekiyordu. Karşısındaki adama asla ama asla güvenemezdi. Gardını ne olursa olsun düşüremezdi.

"Yanındayken nasıl kendim olabilirdim ki?" diye fısıldadı. Gideon elini nazikçe okşamaya devam ederken sesindeki garezin gerçek hislerini yansıtmasına müsaade etti. "Ömrünü benim gibileri *avlamaya* adadın. Sırf varlığımı bile bir suç addedip beni asar, boğazım kesilirken neşeyle haykırırdın."

Gideon'ın avucunda gezinen parmakları duraksadı, gözleri karanlık bir duygunun esiri oldu. Fakat Rune ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan kaybolup gitti.

"Yani evet. Sana yalan söyledim. *Herkese* söyledim."

Gideon eldivenin altındaki yüzüğe dokunarak, "Alex'e söylemedin," dedi.

"Hayır," diye fısıldayarak elini çekip kucağına koydu. "Alex'e yalan söylemedim. Kardeşin olduğum şeyden nefret etmiyordu."

"Bu yüzden de öldü."

Sözleri karşısında Rune'un gözleri doldu.

"Ne var biliyor musun? Buna bir son verelim." Yemek yiyen insanlarla dolu salona bir bakış attı. "Birbirimize birkaç gün daha tahammül etmemiz gerek. İkimiz de istediğimizi aldıktan sonra bir daha muhatap olmak zorunda kalmayacağız. Sadece... plana sadık kalalım."

"Bana uyar," dedi Gideon kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanarak.

"Plan demişken." Rune şarabından bir yudum alıp ciddiyetini takındı. "Ne yapmayı düşünüyorsun? Limana yanaştığımızda tazıları nasıl atlatacağız?"

Adam bakışlarını kaçırıp su bardağını baş ve işaretparmağının arasında döndürdü.

"Bazen köpekler de yanılır," dedi.

Kızın gözleri kısıldı. "O ne demek?"

"Farkında olmadan bir cadı ya da büyüyle temasa geçmiş ama kendisi cadı olmayan birinin üzerine sinmiş kokuyu alabilirler." Sanki hâlâ düşünüyormuş gibi çenesini sıvazladı. "Tazılar güverteye çıktığında büyünün kokusunu alacak. Ama muhafızların tutuklama yapmadan önce seni sorguya çekip vücudunda büyü izi olup olmadığını kontrol etmesi lazım. Tek ayak üzerinde kırk yalan söylemek senden sorulduğundan ve vücudunda hiçbir yara izi olmadığından ortada bir hata olduğunu varsayacaklar."

Rune yüzünü buruşturdu. "Aslında..."

Gideon suyundan bir yudum daha alırken ona baktı. "Aslında ne?"

Kızın içi bir sürü duyguyla doldu. Utanç, öfke, korku.

"Büyü izim var."

Adam bardağını yavaşça masaya bıraktı. "Benimle alay ediyorsun."

Rune ona meydan okurcasına çenesini kaldırdı. *Ne oldu? Tiksindin mi?* diye sormak istedi. Teninde yara izi yokken Gideon hiç değilse genç kız her zerresiyle nefret ettiği şeyin ta kendisi değilmiş gibi davranabiliyordu.

"Nerede?"

"Sana göstermeyeceğim."

"Göstermen gerekebilir."

"Sen Yüzbaşıları değil misin? Eminim bir şeyler..."

"*Gözden düşmüş* Yüzbaşı."

"Yeni Cumhuriyet limanındaki Kan Muhafızları'nın hepsinden daha rütbelisin."

"Belki ama üzerini aramalarına mâni olamam."

"Öyle mi?" Rune gözlerini onunkilerden ayırmadan öne doğru eğilip sesini alçaltı. "Gerçekten karın olsaydım muhafızların o pis elleriyle beni çırılçıplak soyup vücudumu gözleriyle yemelerine izin verir miydin?"

Gideon'ın yüzünden ilkel, *vahşi* bir ifade geçti. Sanki Rune onun içindeki yırtıcıyı bir an için özgür bırakmıştı.

"Vermezdim tabii," dedi adam iğneleyici bir tonla. "Sevdiğim kızı soyup vücudunda büyü izi aramalarına ölsem müsaade etmezdim. Ama sevdiğim kızdan değil, *senden* bahsediyoruz." Bakışları denizler kadar soğuk bir hal aldı. "Sen bir kız değilsin. Sen bir cadısın."

Adamın sözleri Rune'un canını suratına atılmış bir tokattan daha beter acıttı. İncindiğini belli etmemek için bakışlarını kaçırdı.

"Daha iyi bir fikrim var," diye devam etti Gideon. "Adaya vardığımızda seni tutuklayacağım. Bileklerini kelepçeleyip limandaki muhafızlara seni İyi Yürekli Komutan'a canlı teslim etmek üzere emir aldığımı söyleyeceğim."

"Sonra da kelepçeleri açmayı reddedip beni *gerçekten* ona teslim edeceksin." Rune ona bakmaktan kaçınarak şarabını yudumladı. "Teşekkür ederim. Ben almayayım."

Gözü birden Caelis'te gemiye binen, kamaralarının kapısına dayanıp onu utanmadan süzen polis memuruna takıldı. İskele tarafındaki bir masaya geçerken Rune'a bakıyordu.

Kızın tüyleri diken diken oldu.

Neden hâlâ güvertede?

Paniğe kapılmaya fırsat bulamadan Gideon'ın masanın altından dizlerini kıstırdığını hissetti. Bakışlarını ona çevirdiğinde Gideon'ın da memura dik dik baktığını fark etti. Ama onu gördüğüne hiç de şaşırmışa benzemiyordu, sanki yola çıkmalarından önce gemiden inmediğini biliyormuş gibiydi.

"Birbirimize güvenmek demişken..." Gideon kızın yüzüne düşmüş bir tutam saçını parmağına dolayıp kulağının arkasına sıkıştırdı. Hareketi o kadar nazik, o kadar tatlıydı ki Rune neredeyse ne denli tehlikeli bir adamla karşı karşıya olduğunu ve izlendiklerini unutacaktı.

Başını Gideon'ın avucuna doğru eğmek gibi tuhaf bir içgüdüyle dolup taştı.

Suçu şaraba atıp bakışlarını Gideon'ınkilere çevirdi.

"Aldığım emirlere karşı gelip hüküm giymiş bir suçluyu gizlice Cumhuriyet'e sokacaksam," dedi, "içeriden Cressida'ya yardım etmeyeceğinden emin olmam gerek. Bana ne planladığını anlat."

Rune başını iki yana salladı. "Anlaşmamızda bu yoktu."

"Bu da yoktu," diye karşılık verdi bir elini masanın altından kızın dizine koyarak. "Kocan rolünü oynayacağımdan haberim yoktu."

"Tabii," dedi Rune sert bir sesle. "Bunun düşüncesinden bile ne kadar nefret ettiğini ikimiz de biliyoruz."

Gideon'ın yüzü yine karanlık bir duyguyla doldu. Bu sözleri bir meydan okuma olarak algılamış gibi öteki elini de masanın altına soktu ve Rune'u dizlerinin altlarından kavrayıp kendine doğru çekti, bacaklarının arasında güvenle durana kadar da devam etti. Rune yere düşmemek için sandalyesinin kenarlarını kavradı.

Ne yapıyor böyle?

Adamın elleri o kadar büyüktü ki bir tanesiyle bir bacağını neredeyse çepeçevre sarabilirdi. İstese Rune'u şuracıkta alt ederdi.

"Bir takasa ne dersin?" dedi Gideon. "*Eğer* planlarını benimle paylaşırsan, cadı avcısı tazılardan kaçmana yardım ederim."

"Bunu yapacağına söz verdin zaten."

"O senin çiçeği burnunda çift numarandan önceydi. Kararımı değiştirdim."

Rune bunun ne kadar adaletsiz olduğuna dair sövüp saymaya fırsat bulamadan Gideon'ın, baldırlarını kavradığını hissetti. Teninin sıcaklığı elbisenin altına sızıp tenine işledi. Başparmaklarıyla onu okşamaya başladığında sandalyesinin kenarlarını daha sıkı kavradı. Dokunuşu hem şefkatli hem de biraz sahipleniciydi.

Rune'un nabzı hızlandı.

Bunların hepsi numara, diye hatırlattı kendine bir kez daha. *Gardımı düşürmeye çalışıyor.*

Ne Gideon onu bırakmaya yeltendi ne de Rune onun dokunuşundan kaçmaya.

Bunun yerine adamın sert yüz hatlarını inceledi. Ne öngörülmez biriydi. Muhtemelen içten içe onun sonunu getirecek planlar kuruyordu.

Peki öyleyse fikrini nasıl değiştirebilirdi?

Rune ona şüpheyle yaklaşmakta haklı olduğunun farkındaydı. Gideon'ın ona güvenmesini gerektirecek hiçbir nedeni yoktu. Onu kandırdıktan, Cressida'ya hem bilerek hem de bilmeden yardım ettikten sonra elbette haklıydı.

Planlarını açıklamayı reddetmesi adamın kafasındaki şüpheleri daha da kuvvetlendirecekti.

Sadece kendisine biraz olsun güvenmesine yetecek kadarını anlatabilir miydi?

Gideon ona güvenirse Rune'a ihanet etmesini gerektirecek bir nedeni olmazdı.

"Kayıp bir Roseblood vârisi olduğunu söylemiştin," dedi. Gideon'ın tenini okşamaya devam eden parmakları yüzünden biraz nefes nefeseydi. "Bu doğruysa o-onu bulmak istiyorum. Tek derdim onu Cressida'nın planı konusunda uyarmak." *Ve onu olabildiğince uzaklara kaçırmak.*

Gideon'ın gözleri kısıldı.

"Cressida vârisin güçlü bir büyüyle gizlendiğini düşünüyor," dedi Gideon. "Hiçbir kâhin yerini göremiyormuş."

İlginç.

Gideon bundan bahsetmemişti.

Gideon'ın bacakları hâlâ Rune'unkilere bastırıyor, onu ahşaba mıhlanan bir güve gibi yerinde tutuyordu. "Onu bulmak aylar, hatta yıllar sürer."

"Senin için belki. Ama ben onu belli bir yere çağıracak bir büyü biliyorum."

Gideon'ın başparmakları duraksadı. "Nereye?"

"Bunu sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Adama kibirli bir bakış atıp şarabını yudumladı. Sarhoşluğun o aşina olduğu sisi zihnini usul usul ele geçiriyor, masanın ötesindeki her şeyi bulanıklaştırıp kafasındaki düşüncelerin birbirine karışmasına neden oluyordu. "Yeri öğrenirsen cadı avcılarınla bize pusu kurarsın."

Rune saf değildi. Gideon ondan önce davranıp kayıp Roseblood'ı bulursa onu öldürürdü. Hiç tereddüt etmezdi. Cressida'nın kız kardeşlerini diriltme planına sonsuza dek engel olmasının tek yolu buydu.

"Sana neden inanayım?" diye sordu Gideon. "Vârisi çağırıp doğruca Cressida'ya teslim edebilirsin."

"Cressida'dan *kaçmaya* çalışıyorum, ona yardım etmeye değil."

"Soren'dan kaçıyorsun sanıyordum."

Rune irkildi. *Doğru.* Ona ateşkes teklifini sunarken Soren'ı bahane etmişti.

"İkisinden de kaçıyorum," diyerek ikinci kadehini de bitirdi. Alkolün sıcaklığı bacaklarına yayıldı.

Gerçekten bir şeyler yemesi gerekiyordu.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordu Gideon. "Tazılardan kurtulmana yardım edeyim diye beni kandırmaya çalışıyor olabilirsin."

Sabrı taşan Rune cebine uzanıp altın bir madalyon çıkardı. Kapılarına gelen memurların gösterdiklerinin aynısıydı. Tek fark, bunun içinde Soren'ın bir portresinin olmasıydı.

Bir de başka bir şey.

Rune meraklı gözlerden korunmak için madalyonu avucunun arasına alıp kapağını açtı.

Gideon bakışlarını kızın ellerine çevirdi. "Ne bu?"

Genç kız bir tutam saç çıkarıp adamın görebilmesi için hafifçe yukarı kaldırdı. "Cressida'nın saçı. Kayıp Roseblood'ı bulmak için birinci derece yakının saçına, kanma ya da tırnağına ihtiyacım olacaktı."

İçlerinden alması en kolay olan saçtı. Rune kaçmadan önceki gece *Hayalet Yürüyüşü* büyüsüyle Cressida'nın odasına girip Cadı Kraliçe uyurken saçından bir tutam kesmişti.

Saç tutamını madalyonun içine koyup sıkıca kapadı.

Gideon bakışlarını tekrar yüzüne çevirdiğinde Rune bir an için gözlerinde hayranlık gördüğünü düşündü.

Bir ışık oyunu olmalı.

"Kâhini kurtardıktan ve kayıp vârisi bulup onu yaklaşan tehlike konusunda uyardıktan sonra," dedi, "yüzümü bir daha görmeyeceksin. Her şeyi bırakıp gideceğim. Kaçabildiğim kadar uzaklara kaçacağım."

"Kâhini adada saklanan cadıları bulmak için kullanıp Cressida'nın ordusuna katılmaya ikna edebilirsin. Belki de Cumhuriyet'e hem içeriden *hem de* dışarıdan saldırmayı planlıyorsun. Ben olsam öyle yapardım."

"Ama ben öyle *yapmıyorum.*"

Gözlerini ayırmadan birbirlerini tarttılar. Gideon'ın sert bakışlarının ardında sayısız hesap dönüyordu.

Rune'a inanıp inanmadığına karar vermeye çalışıyordu.

"Bir noktada," dedi Rune, "bana güvenmek zorunda kalacaksın."

"Evet," diye mırıldandı. "Sorun da bu değil mi?"

Yakınlardaki bir hareketlilik ikisinin de polis memuruna dönmesine neden oldu. Ortağı da ona katılıp masaya oturmuştu. Adam Rune'la Gideon'ın oturduğu masayı işaret etti.

"Numaramızı yuttuğunu sanmıyorum," dedi kız.

"Bence de yutmadı," dedi Gideon.

Şimdiye dek oynadıkları rolün hakkını sadece Gideon vermişti. Rune'un da yeteneklerini göstermesinin vakti gelmişti belki de.

Önüne döndüğünde Gideon'ın çatık kaşları ve asık suratıyla hâlâ memurları izlediğini fark etti. O dudakların ufak bile olsa bir gülümsemeyle kıvrılması için ne yapması gerekiyordu?

Rune masanın üzerine doğru eğilerek başparmağını Gideon'ın altdudağına koydu. Parmağını boylu boyunca üzerinde gezdirirken adam nihayet tekrar ona döndü.

Gideon gülümsemek yerine ürperdi.

Rune birden ayıldı. Yüzbaşı'nın bir cadı olduğunu öğrendiği günü anımsadı. Ondan ne kadar iğrendiğini açık açık belirtmişti.

Hangisinden daha çok iğrendiğime karar veremiyorum, demişti ona. *Ne olduğundan mı yoksa numaralarına kanmamdan mı?*

Gideon'ın ellerini üzerinden bir türlü alamıyormuş gibi davranmasının tek nedeni memurları yakalarından düşürmekti. Aslında içten içe Rune'a dokunma düşüncesine bile katlanamıyordu.

Bu, Rune'un kaskatı kesilmesine neden oldu.

Bu tiksinti diğer her şeyi gölgede bırakmadan önce ne kadar ileri gidebilirdi?

Bakışları adamın kararmış gözlerine kenetlendiğinde cevabı bilmek istediğini fark etti.

Üçüncü kadehini doldurup şarabından uzun bir yudum aldı ve eldivenli elini masanın altına götürüp Gideon'ınkinin üzerine koydu. Adamın elini kalçasında yukarı çıkarırken kanına karışan alkol ona cesaret veriyor, çekincelerini alıp götürüyordu.

Gideon keskin bir nefes aldı. "Rune..."

Gördün mü? diye düşündü Rune. *Ben de bu oyunu oynayabilirim.*

Adam geri çekilmeye yeltenmedi. "Ne yapıyorsun?"

"Rol yapıyorum. Senin gibi." Yanakları şaraptan al al olmuştu. "Yeni evliyiz, değil mi ama? Hadi kafalarında tek şüphe bırakmayalım."

Gideon kızın kalçasını sıkıca kavradı. "Gerçek kocana böyle mi yapardın?"

Kız kirpiklerinin arasından ona baktı. "Kocamın kim olduğuna bağlı sanırım."

Adamın gözleri daha da karardı. *Tiksinti mi bu?*

Hayır. Tam olarak değildi.

Rune gördüğü şeyin arzu olduğuna yemin edebilirdi.

Onun içinde de benzer bir şey kıvılcımlandı.

"*Rune...*"

Adını söyleyişi Rune'un çok hoşuna gitmişti. Biraz çaresiz, biraz çılgına dönmüş.

"Efendim, Gideon?"

Adam ona doğru eğildi. O kadar yakınındaydı ki istese onu öpebilirdi. Ağzı tam ona bir sır verecekmiş gibi aralanmıştı ki bir kadın sesi araya girdi.

"Yüzbaşı Sharpe? Gözlerim beni yanıltıyor mu yoksa?"

ON SEKİZ

GİDEON

Gideon'ın Rune'un büyüleyici cazibesinden sıyrılıp sesin kaynağına dönmesi vakit aldı.

Tanıdık bir genç kadın masalarının başında duruyordu. Kestane kızılı bukleleri sıkı bir topuzla toplanmıştı, yüzündeki gülümseme yanaklarındaki gamzeleri ortaya çıkarıyordu. Gideon onu son gördüğünde kızın üzerinde kırmızı bir üniforma, belinde bir tabanca vardı.

Abigail Redfern.

Abbie, Gideon'ın devrim toplantılarında tanıştığı bir vatanseverdi. Tabancalarını nasıl doldurup ateşleyeceklerini birlikte öğrenmişlerdi. Yeni Çağ'ın şafağında omuz omuza çarpışmışlardı. Abbie de tıpkı Gideon gibi Yeni Cumhuriyet'e gibi yürekten inanmıştı.

Belki ondan bile çok.

Devrimden sonra daha da yakınlaşmışlardı. Uzun süre hapsoldukları karanlıktan beraber çıkan ve hâlâ hayatta olduklarından emin olmak için birbirlerine tutunan iki kişiydiler. Abbie'yle her şey kolaydı. *Hoştu.* Uzun vardiyaların ardından onun yatağına girmek ya da kızı kendi yatağına almak. Yaralarının acısını öpücüklerle gidermek. Korkunç kâbusları başlarından savmak için birbirlerine sarılmak.

Bunun uzun soluklu bir şey olmayacağını ikisi de biliyordu. Abbie çok daha yüksek maaşlı Mahkeme işini kabul ettiğinde

birbirlerinden kopmuşlardı. Gideon o zamandan beri kızı ne görmüş ne de onunla konuşmuştu.

"Abbie? Burada... ne işin var?"

Mahkeme üniformasının yerini *Arcadia* personelinin giydiği lacivert kıyafetler almıştı ve elinde bir not defteriyle bir kalem vardı. Onun burada ne aradığına dair kafasında birkaç fikir belirdi.

Sandalyesinden kalktı.

"Burada çalışıyorum," dedi Abbie kollarını adamın etrafına dolayıp ona sıkıca sarılarak. "Genelde mutfaktayım ama ara sıra garsonluk da yapıyorum."

Gideon da kadının sarılışına karşılık verdi. Abbie tarçın ve ekmek gibi kokuyordu.

"Hâlâ gözlerime inanamıyorum!" Abbie geri çekilip omuzlarını tuttu. Gideon'ın, Rune'un aksine onun gözlerine bakabilmek için eğilmesine gerek yoktu. "Görüşmeyeli... ne kadar oldu? Bir yılı geçmiş midir?" Bakışları Gideon'ın vücuduna kayınca geri çekilip başını hafifçe yana eğdi. "Bu ne fiyaka böyle."

Gideon da Soren'ın takım elbisesine bir bakış attı.

"Sorma. Kendimi tavus kuşu gibi hissediyorum."

Abbie bir kahkaha patlattı. "Evet. Zümrüt rengi seni pek *açmamış*."

"Katılıyorum. Kırmızı ya da siyahtan şaşmaması gerek."

Gideon, Rune'un sesini duyunca donakaldı. Abbie genç kıza hızlıca bir bakıp tekrar adama döndü.

Gideon ensesini ovuşturdu. "Bu..." Nedense sözcükler dilinde düğümlenmişti. "Abbie, bu..."

"Kestrel," dedi Rune bir gülümsemeyle.

Biraz fazla büyük bir gülümsemeyle.

Gideon kızın içtiği üç kadeh şarabı hatırladı.

"Kestrel Sharpe."

Gideon kızın sahte isminin ardına iliştirdiği soyadını duyunca yüzünü buruşturdu.

Abbie'nin gülümsemesi solar gibi oldu. "Ah. Ah, yoksa siz..." Gözlerini ahşap masanın koyu renkli budaklarından birine dikmiş Gideon'a baktı.

"Karı kocayız," dedi Rune. "Daha yeni evlendik aslında."

Dili mi sürçüyor?

"Ah! Öyle mi? Tebrik ederim." Abbie'nin gülümsemesi geri dönse de az önceki kadar neşeli değildi. Tekrar Gideon'a döndü. "Yarın günbatımında müsait misin? Birkaç arkadaşla C Güvertesi'nde Yoksul Adam Tuzağı oynayacağız. Bize katılmak ister misin? Belli ki arayı kapamamız gereken..." Rune'a bir bakış attı, "...çok şey var."

Rune'un kocası rolünü oynarken kalkıp bir zamanlar flört ettiği kızla arayı mı kapayacaktı?

Daha neler.

"Bunun pek iyi..."

"Çok isteriz," diye araya girdi Rune.

Gideon artık *kesinlikle* dili sürçen sahte karısına kaşlarını çattı.

"Şu Yoksul Adam Tuzağı bir kart oyunu mu?" diye sordu Rune. "Hiç duymadım."

Abbie tek kaşını kaldırarak Gideon'a bakıp hafifçe göğsüne vurdu. "Sen açıklarsın."

Biri adını seslendiğinde genç kız yemek salonun öteki ucuna döndü. "İşimin başına dönmem gerek." Kahverengi gözlerini Gideon'dan ayırmadan birkaç adım geriledi. "Saat altıda. C Güvertesi'nde. Unutma." Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Umarım paslanmamışsındır."

Ardından yanlarından uzaklaştı.

"Tatlı birine benziyor."

Gideon yerine otururken Rune'a sert bir bakış attı. "Ne yapıyorsun sen?"

"*Arkadaş canlısı* oluyorum," dedi. "Sen anlamazsın." Konukların arasında gezinen Abbie'yi izlemeye koyuldu. "Kim o?"

"Eski bir dost," diye yanıtladı Gideon.

Rune ona şüpheci bir bakış attı. "Eski dostlar birbirlerine öyle sarılmaz."

Gideon'ın kaşları çatıldı. "O da ne demek şimdi?"

Rune dirseklerini masaya koyup yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ellerini üzerinden çekemedi."

Gideon başını iki yana salladı. "Sarhoşsun."

Abbie'nin uzaklaşmasını izledi.

Neden Arcadia'*da çalışıyor?*

Personellerine ödedikleri para *o kadar da* yüklü olamazdı.

Gideon üst güvertede kulak misafiri olduğu konuşmayı hatırladığında parçalar yerine oturdu.

Casus o mu?

Barmene siparişleri ileten Abbie'yi bırakıp dördüncü kadehini doldurmaya koyulmuş Rune'a döndü.

Şişeyi tutup bardağı önünden alarak, "Hey, hey," dedi.

Üç kadehin dibini çoktan görmüştü. Rune *ufak tefek* bir şeydi. Zaten ince bir çizgi üzerinde yürüyorlardı. Gideon kızın sarhoş kafayla foyalarını meydana çıkarak bir şey söylemesine ya da yapmasına müsaade edemezdi.

"Ya!" Rune kadehine uzandı. "Ver şunu bana."

Gideon kadehi ve şarap şişesini onun ulaşamayacağı bir yere çekti. "Yeteri kadar içtin bence."

Kız yüzünü buruşturdu.

Gideon, Rune'u sadece bir kez sarhoş görmüştü. Onu yatak odasında baştan çıkarmaya kalkışıp başarısız olduğu zaman. Ne var ki bu haline ikinci kez şahit olmak, o gece düşündüğü şeyden emin olmasını sağlamıştı: Rune alkolün etkisindeyken fena halde sevimli birine dönüşüyordu.

"Pişman olacağın bir şey yapmak istemesin," dedi Gideon.

Kız ona gözlerini kıstı. "*Ne* gibi mesela?"

Bütün foyamızı ortaya çıkarmak gibi mesela, demek istedi.

"Aynı yatakta yatacağız, unuttun mu?"

Genç kızın yanakları birden al al oldu. "Senden faydalanmaya çalışacağımı sanıyor–"

Gideon bir kahkaha patlattı.

Ah, Rune. Bir bilsen...

Kızın suratı daha da kızardı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Benden faydalanman."

Rune kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benden cazibeme kapılmayacak kadar tiksindiğin için mi?"

Gideon daha da yüksek sesli bir kahkaha attı. "*Gerçekten* sarhoşsun. Gel hadi, çileğim. Odamıza dönelim."

Kızın eldivenli bileğini tutup onu ayağa kaldırarak peşinden sürükledi.

"Ama hâlâ karnımı doyurmadım..."

"Kamaramıza söylerim."

Gideon parmaklarını kızınkilere kenetledi ve pencere kenarında oturan memurlara bir bakış attı ama masanın çoktan boşaldığını gördü. Bakışlarını yemek salonunda gezdirdi ama ikisi de ortadan kaybolmuştu. Bu şehvet gösterisiyle onları başlarından savdıklarını umarak yürümeye devam etti. Arkasına son bir bakış attığında Abbie'nin onları izlediğini fark etti.

Gideon ona el sallarken Rune'un başlarına açtığı işi düşündü. İstediği son şey Abbie'nin dikkatli gözlerinin önünde kendini tamamen bu role adamaktı. *Bilhassa* casus gerçekten oysa. Fakat olan olmuştu ve bir bahaneyle onu ekmek şüpheli görünürdü.

Kamaralarına döndüklerine Gideon kapıyı kilitledi. Rune yatağa oturdu. Gökyüzündeki dolunayın içeri dolan ışığı üzerine gümüşi bir parıltı düşürüyordu.

"Her şey fırıl fırıl dönüyor," diye fısıldadı Rune.

"Biraz su içmen gerek." Gideon önünde diz çöküp Rune'un ayakkabılarını çıkardı. "Bir iki lokma yemenin de faydası dokunur."

Genç kız kendini geriye attı. "Beni yemek salonundan apar topar çıkarman kötü oldu o zaman desene."

"Evet. Oynadığımız oyunu herkese anlatabilmen için biraz daha kalmamamız gerçekten çok kötü oldu."

"Gideon?" Rune dirseklerinin üzerinde doğrulup kaşlarını çattı. "Ne yapıyorsun?"

Kızın eteğini yukarı kaldırıp çoraplarını çıkarmaya koyulmuş Gideon duraksadı.

Sahiden, *ne* yapıyordu?

Soyunmasına yardım ediyorsun. Gerçek karısı sarhoş olsaydı onu yatırmadan önce yapacağı gibi.

Gideon hızla doğrulup geri çekildi.

Kendine gel.

Karşısındaki kız *Rune*'du. Kızıl Güve'ydi. Tıpkı kendisinin yapmayı planladığı gibi ona ihanet etmeyi planlayan cadıydı.

Kapıya yöneldi. "Sana biraz su getireyim."

"Bir de yemek!" dedi Rune kendini tekrar yatağa atarak. "Açlıktan öleceğim."

Gideon on beş dakika sonra bir sürahi su ve boş bir bardakla geri döndü. Siparişini verdiği yemeklerse bir saat içinde odalarına teslim edilecekti.

"Kötü haberlerim var," dedi kamaraya girerken. "Akşam yemeği..."

Belli belirsiz horultuları duyduğunda duraksadı.

Ayışığıyla beyaza boyanmış Rune yorganın üzerinde sızmıştı. İllüzyon büyüsünün etkisi geçmişti ve adam yastığa dağılmış kızıl sarı saçlarını bütün netliğiyle görebiliyordu. Elbisesini yere atmış, üzerine Gideon'm gömleğini geçirmişti ve kumaş bacaklarını açıkta bırakıyordu.

Bu manzara karşısında Gideon'ın göğsü sıkıştı.

Yanına doğru düzgün bir gecelik almamış mıydı?

Rune'un ağzı hafifçe aralanmıştı ve yanağına yapışmış bir tutam saç her nefes alıp verişinde uçuşuyordu. Uykuya dalmış sıradan bir kıza benziyordu. Masum. Savunmasız.

Gideon bakışlarını kızın bembeyaz bacaklarında gezdirdi, gözleri gümüş rengi yara izlerine takıldı. Elindeki suyu bıraktı ve mıknatısa kapılmış bir metal gibi doğruca ona çekilip küçük yatağın kenarına ilişti. İzler, uçuşan güveler oluşturacak şekilde kazınmıştı. Narin yaratıklar kızın ayak bileğinden başlayıp baldırına doğru süzülüyor, dizinin hemen altında sona eriyordu.

Gideon onlardan nefret etmek istedi.

Ama etmedi.

Aksine, kızın bacağını ellerinin arasına alıp gümüşi çizgileri parmak uçlarıyla takip etmek, hepsini zihnine kazımak gibi tuhaf bir arzuya kapıldı.

Belki de ağzını kullanırdı.

Gözlerini yumdu. *Derdim ne benim?*

Bu kız ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmişti. Muhtemelen yine edecekti. Aksini düşünmek aptallık olurdu.

Üstelik Alex'in yüzüğü hâlâ parmağında.

Vicdanı sızladı.

Kafasından geçen düşünceler yüzünden kendinden nefret ediyordu. Yemek salonunda Rune'la öyle flört ettiği, kız sanki onunmuş gibi ona *dokunduğu* için. Kızın elini bacağının yukarılarına çekmesiyle içini dolduran kavurucu arzuyu çok net hatırlıyordu. Bu, kardeşinin sevdiği kızdı. Gideon onu korumakta başarısız olmasa şu an Alex'le evli olacak kızdı.

Yatağını paylaşması gereken adam Alex'ti. Fakat kardeşi bu dünyadan göçmüş, daima iyi bir abi olmaya çabalayan Gideon ise yerini hemen doldurmuştu. Her şey bir oyundan ibaret olsa bile.

Gideon titrek bir nefes verdi. Yataktan kalkıp Rune'u izledi. Kendine onun masum bir kız olmadığını hatırlattı.

Kızıl Güve olduğunu.

Asi bir cadı olduğunu.

Düşünceleri yemek salonundaki konuşmalarına kaydı.

Kayıp bir Roseblood vârisi olduğunu söylemiştin. Bu doğruysa onu bulmak istiyorum. Tek derdim onu Cressida'nın planı konusunda uyarmak.

Rune ona yalan söylüyor, Cumhuriyet'in içinden gizlice Cressida'ya yardım etmeyi amaçlıyor olabilirdi.

Fakat Gideon bunu o kadar da umursamıyordu. Onu rahatsız eden, kızın kendi planına çomak sokmuş olmasıydı. *Arcadia* limana ulaştığında bir karar vermesi gerekecekti. Rune'u tutuklayacak mıydı yoksa eline daha iyi bir fırsat geçmesini mi bekleyecekti?

Kız bu fikri ona kendisi vermişti.

Yeri öğrenirsen cadı avcılarınla bize pusu kurarsın.

Gideon sözünü tutar, Rune'u Kan Muhafızları ve tazılarından kurtarıp kâhini ona teslim ederse sadece Cressida ve ordusunun değil, şu kayıp Roseblood vârisinin de icabına bakabilirdi. Sonuçta Cadı Kraliçe'nin işini bitirse bile davasını devralmaya hazır başka cadılar da ortaya çıkacaktı.

Kız kardeşleri başka birisi tarafından da diriltilebilirdi.

Rune'un ona vârisi nereye çağıracağını söylemesine gerek yoktu. Tek yapması gereken farkında olmadan Gideon'ı oraya götürmekti. Kayıp Roseblood'u bulup onu öldürdüğünde Rune'u rehin alıp Soren'la pazarlık kozu olarak kullanma planına dönebilirdi.

Ortada tek bir sorun vardı.

Cadı avcısı tazılar.

Gideon'ın onları nasıl atlatacaklarına dair en ufak bir fikri yoktu.

ON DOKUZ

RUNE

Kazan dairesindeydiler.

İçeriyi dolduran buhar Rune'un saçlarının kıvırcıklaştırıyor, tutamların terli tenine yapışmasına neden oluyordu. *Adam* hemen önünde duruyordu.

Tartışıyorlardı. Konu kravattı. Kız takması konusunda ısrar ederken o bunu reddediyordu.

Etraflarında buhar bulutları döne döne yükseliyordu. Adam öfkeli bir tavırla kızı geri geri yürümeye zorladı. Omuzları duvara çarptı ve kız köşeye sıkıştı. Onu ittiğinde adam bileklerini kavradı. Birbirlerine sert bakışlar attılar. Adamın bakışları kızın dudaklarına kaydı. Kızınkiler de onun dudaklarına.

Yine tartışıyorlardı işte. Fakat bu kez sözcükleri kullanmıyorlardı. Adamın sıcak, ısrarcı ağzı kızın aç, doyumsuz, hevesli dudaklarının üzerindeydi.

Artık seni avlamak istemiyorum, diye hırladı adam kızın kulağına.

Bana ne yapmak istiyorsun peki?

Elleri adamın saçlarını çekiştiriyordu.

Adamınkilerse kızın gömleğinin düğmelerini açmakla meşguldü.

Bunu. Onu duvara yaslayıp adını tenine fısıldadı. *Rune, Rune...*

"Uyan."

Rune'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Dili damağına yapışmıştı ve oda sallanıyordu.

Nirvana

"*Uyan,* Rune."

Kız gözlerini karanlığa açtı.

"İyi misin?"

Gideon'ın yüzüne baktı. Rüyasındakinin değil, gerçek Gideon'ın yüzüne. Üzerine eğilmişti, üstü çıplaktı. Teni terle parlıyordu. Arkasında kamaralarının meşe panelli tavanı uzanıyordu.

"Çırpınıyordun. Ne yapsam bilemedim."

Rune doğrulup kendine baktı. Yorgan bacaklarına dolanmış, üzerindeki beyaz pamuklu gömlek terli tenine yapışmıştı. Saçları bile nemliydi.

Ayışığının altında oturan Gideon'a döndü tekrar. Çenesindeki hafif kirli sakalı seçebiliyordu, saçları uyurken dağılmıştı.

Kadimler yardımcım olsun.

Gideon Sharpe'ın başrolünü üstlendiği bir ıslak rüya görmüştü. *Hem de adamın kendisi yanı başında yatarken.*

Utançla ondan uzaklaşıp sırtını duvara yaslayarak dizlerini göğsüne çekti. Kendini olabildiğince gizlemek için gömleğinin eteklerini ayak parmaklarına kadar çekti.

Yanına aldığı tüm gecelikler iç çamaşırından halliceydi. Hepsi Soren'la yapacakları romantik kaçamak için hazırlanmıştı. Gideon'la yatarken içlerinden birini giymesi söz konusu bile olamazdı.

Gideon'ın gömleğiyle yatması da bu yüzdendi.

"İçerisi neden bu kadar sıcak?"

"Camı açmaya çalıştım ama sabitlenmiş."

Rune'un aklı yine rüyasına kaydı. Alev alev yanan terli vücutlarına ve...

"Bir şey... söyledim mi?" Sesindeki gerginliği duymamak imkânsızdı. "Ya da... bir şey yaptım mı?"

Bu düşünce karşısında yüzünü buruşturdu.

Lütfen bana kendimi utandırmadığımı söyle!

Gideon bir an için tereddüt etti. Ardından başını iki yana salladı. Yatağın ucuna kaydığında Rune bardağa bir şey koyduğunu duydu.

"İç biraz." Ona bir bardak su uzattı. "Başının ağrısına iyi gelir."

Rune itiraz etmedi.

"Bir şey yoksa uykuma dönüyorum."

Gideon'ın yanına uzanıp arkasını dönmesini izledi. Yatak o kadar küçüktü ki sırtüstü yatmaya kalksa Rune'a yer kalmazdı.

Kız suyu yudumladı. Başı zonkluyordu. Ne yatmaya ne de gözlerini tekrar kapamaya cesaret edebiliyordu.

Gideon tekrar uykuya daldığında üzerini değiştirip kamaradan çıktı.

Bir daha şarap içmek yok, diye düşündü. *Ağzına tek damla içki sürmeyeceksin. Sonsuza dek.*

YİRMİ

RUNE

Rune gizlice birinci sınıf yolcuların kütüphanesine girdi, buradaki koltuklar daha büyük ve rahattı. İçlerinden birinin üzerine kıvrılıp sabahın geç saatlerine, kütüphaneci gelene kadar uyudu.

Daha sonrasında kamaralarından, dolayısıyla da Gideon'dan uzak durmak için gemiyi keşfe çıkmaya karar verdi. *Arcadia* cadılara düşman değildi. İşi bittiğinde kâhini ve muhtemelen Roseblood vârisini Yeni Cumhuriyet'ten kaçırmak için deniz şartlarına dayanıklı bir gemiye ihtiyaç duyacağından *Arcadia*'yı bu amaç için kullanıp kullanamayacağını araştırmak istiyordu.

Güverteye sıradan yolcular gibi binmeleri mümkün değildi, limandaki cadı avcılarını ve tazılarını aşamazlardı. Fakat bu boyutlardaki her geminin birden fazla yük ambarı olurdu ve Rune içlerinden birini bulur ya da hiç değilse yüklemelerin nasıl ve ne zaman yapıldığını öğrenirse adadan kaçmak için bir planı olurdu.

Geminin alt katlarına inmeyi defalarca denemişti. Fakat kılık kıyafetiyle kimseyi personelden biri olduğuna inandırması mümkün değildi. Ne zaman bir kapının ardına geçmeyi başarsa görevlilerden biri onu fark edip kaybolduğunu düşünerek ona dışarıya kadar eşlik ediyordu.

Rune kapıları açmak için büyü kullanmayı düşünmüştü ama ardında kanlı büyü sembolleri ve kızıl güveler bırakmadan bunu yapması imkânsızdı. Bu da iki polis memurunu doğruca ona getirirdi.

Güneş battığında bir arpa boyu yol katedememişti.

Onu kapılardan geçirebilecek birine ihtiyacı vardı. Ona yardım edip dikkat çekmemesini sağlayacak bir gemi personeli bulmalıydı.

"Bu akşam içki içmememiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Gideon. Abbie ve dostlarıyla buluşmak üzere C Güvertesi'ne gidiyorlardı. Gideon, Soren'ın daha günlük takım elbiselerinden birini giymiş, ceketinin düğmelerini iliklememişti.

"Bundan böyle ağzıma tek damla alkol sürmeyeceğim," diye mırıldandı Rune serin hava yüzünden ürpererek.

Keşke yanıma bir şal alsaydım.

Yarın Yeni Cumhuriyet'in en büyük limanına yanaşacaklardı. Yani Rune bu gece yük ambarına inmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. Abbie'nin arkadaşları *Arcadia*'da çalışıyor olmalıydı, Rune kendini onlardan birine sevdirip onu alt güvertelerde bir geziye çıkmaya ikna edebileceğini umuyordu.

Açık havaya çıktıkları an Rune bir tabanca sesi duydu. İrkilerek Gideon'ın koluna uzandı. Tuzağa düştüklerini zannederek panikleyecekti ki kırılan porselenin ardından gelen kahkaha sesleriyle kaşlarını çattı.

Ne?

Güvertenin köşesini döndüklerinde tabanca sesinin ve kahkahaların kaynağını gördü.

Kırmızı kepli, üzerindeki üniformanın kollarını dirseklerine kadar sıvamış genç bir adam güvertenin öteki ucundan, "Sharpe!" diye bağırdı. "Abbie bize katılacağını söylediğinde ona inanmadığımı itiraf etmem gerek. Ona gününü göstermeye mi geldin?"

Abbie dağılmış topuzundan kurtulmuş bukleleriyle genç adamın hemen yanında duruyordu. Başka bir genç kadın havaya beyaz bir tabak fırlattığında Abbie elindeki tüfeği kaldırdı.

PAT!

Tuzla buz olan tabağın parçaları okyanusa düştü.

"Hepimizin kıçını tekmeliyor."

"Her zamanki gibi," dedi Abbie tüfeğini indirip Gideon'a sırıtarak. "Rekorumu kırmayı denemekten çekinme."

Rune birden Yoksul Adam Tuzağı'nın ne oyunu olduğunu anladı.

Buz gibi esintiyle ürpererek, "Atış... talimi mi yapacağız?" diye sordu.

Gideon onu duymadı. Ceketini çıkarıp Rune'un omuzlarına bırakırken, "Pek zorlanacağımı sanmıyorum," diye karşılık verdi Abbie'ye. Adamın sıcaklığı dört bir yanını sarmaladığında, büyük bir minnettarlıkla kumaşa sarınmaktan kendini alamadı.

Abbie'nin arkadaşlarının bakışları Gideon'ın ceketini takip ederek Rune'u buldu.

"Ah, bu aristokrat da kim?"

"Karısı," diye yanıtladı Abbie. Tüfeği Gideon'a uzatırken az önceki sırıtışının yerinde yeller esiyordu.

İçlerinden biri takdir dolu bir ıslık çaldı.

Bunun üzerine Rune hiç aşina olmadığı bir ortama girdiğini fark etti. Balo salonları, şık elbiseler ve vals çalan dört kişilik orkestralar varken Rune kim olduğunu ve tam olarak nasıl davranması gerektiğini bilirdi ama bir teknenin alt güvertesinde, eğlence için porselen tabaklara ateş eden ve güzel buldukları kızlara ıslık çalan insanların yanında... beyni donmuştu.

"Devrim kahramanı olmanın avantajları var belli ki."

Gideon, "Yeter," diye homurdanarak silahını kaldırdı.

Gruptan yükselen sesler kesildi.

Rune cesaretinin el verdiği ölçüde Abbie ve arkadaşlarına yaklaştı. Gideon arka arkaya üç el ateş edip üç tabağı da paramparça ederken grupla arasında birkaç adımlık mesafe bıraktı.

"Bu biraz... savurganlık sayılmaz mı?" dedi.

Abbie ona şimdiye dek gördüğü en aptal şeymiş gibi bir bakış attı.

"Sadece kırık tabakları kullanırız," dedi bir ses kulağının yanı başından. "Deniz hırçınlaştığında ve gemi mobilyaları devirecek kadar

sallandığında tabak çanakları tek parça halinde tutmak zor oluyor. Birçoğu ya bir şeylere çarparak ya da yere düşerek kırılıyor."

Rune başını sesin kaynağına çevirdiğinde karşısında dün yemek salonunda ona şarap getiren, Gideon'ın korkutup kaçırdığı nazik genç adamı buldu. Bu kez üzerinde lacivert *Arcadia* üniforması vardı ve denizden esen rüzgâr altın sarısı saçlarını yüzüne doğru savururken keyifli bir gülümsemeyle onu inceliyordu.

"Adım William bu arada."

"Kestrel," dedi Rune elini uzatarak. "Gideon'ın dün akşamki davranışı için özür dilerim."

Genç adam onun eldivenli elini sıktı. "Hiç önemi yok. Deniz tuttuğunda ben de huysuzlaşırım."

Elbette.

"Ee," dedi geldiklerinde onlara seslenen kırmızı kepli adam. Yapılı vücudu Rune'a onun da Gideon gibi bir asker olduğunu düşündürttü. "Senin gibi sosyetik bir kız nasıl oldu da kendini Gideon gibi bir herifle kirletti?"

Kendini kirletti...

Genç adamın sözleri Rune'un aklına dün geceki ahlaksız rüyasını getirdi. Neredeyse kazanların sıcaklığını ve Gideon'ın ellerini tenin-de hissedebiliyordu.

Gideon tüfeği kaldırıp bir el daha ateş ettiğinde daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Beşte beş yapmıştı.

"Aşk insanı kirletmez," dedi Rune. "Aksine, arındırır."

Daha doğrusu gerçek aşk böyle yapardı.

Gideon ona bir bakacakmış gibi duraksadı ama bunun yerine silahının şarjörünü doldurmaya koyuldu.

"Öyle mi?" Genç adam bunu *fazlasıyla* eğlenceli bulmuş gibi sırıttı.

Silahını tekrar omzuna dayayan Gideon, "*Singh,*" diye hırladı. "Onu rahat bırak."

"Kocamı tanıyor gibisin," dedi Rune gözlerini Gideon'dan ayırmadan. "Yeni Çağ'ın şafağında birlikte mi savaştınız?"

Gideon'ın Singh dediği genç adam başındaki kepi çıkardı. "Evet. Abbie de yanımızdaydı."

Bu yeni bir bilgiydi. Rune kızıl kahve saçları şiddetli esintide uçuşan, gömleğinin üst düğmelerini açmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamış vaziyette Gideon'ın tabakları vurmasını izleyen kızı incelerken öğrendiği şeyi sindirmeye çalıştı. Abbie rüzgârın ortasında vahşi görünüyordu.

"Yolunuz *Arcadia*'ya nasıl düştü?" diye sordu Rune. "Cadı avcılarının güverteye adım atması yasak sanıyordum."

"Ah, hiçbirimiz cadı avcısı değiliz," dedi Singh. "Şahsen devrimin çok ileriye gittiğini düşünüyorum. Yanlış anlama, bazı şeylerin değişmesi gerekiyordu. Kimse tepedeki insanların ayaklarının altında ezilmemeli. Fakat Cumhuriyet, zaman içinde devrimin fitilini ateşleyen şeyin ta kendisine, korkuyla yönetilen bir ülkeye dönüştü. Cadılar olmadan bir Cadılar Saltanatı başlattılar." Gideon'a bir bakış attı. "Alınma, Sharpe."

Gideon sessiz kaldı. Tüfeği tekrar ateşleyip bir tabağı daha paramparça etti.

Rune bu adamı sevmişti.

"Siyaset yok," dedi Abbie. "Kuralları biliyorsun."

Singh omuzlarını silkse de Rune'a bir gülücük atmaktan geri durmadı. "Adım Ash bu arada. Ash Singh."

"Kestrel," dedi Rune. "Kestrel Sharpe."

Gideon bir sonraki atışını ıskaladı. Tüfeği Abbie'ye uzattı. "Peş peşe dokuz tane. Rekorun kaçtı?"

"On bir." Silahın namlusunu dolduran Abbie, Rune'a döndü. "Şansını denemek ister misin?"

"*Bu*" –Gideon silahı işaret etti– "korkunç bir fikir. Vurulmak istemiyorsan tabii. Kestrel silah kullanmakta..."

Rune tek kaşını kaldırdı. "Silah kullanmakta ne?"

Gideon çenesini kapadı.

Zeki adam.

Rune ceketi çıkarıp tüfeği aldı. Silahın beklediğinden çok daha ağır olduğunu çaktırmadan namluyu havaya kaldırdı. Gideon'ın tabakları vurmasını defalarca kez izlemişti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

"Hazırım!" diye bağırdı tabakları atan kıza.

Beyaz bir tatlı tabağı havaya fırladı. Rune tek gözünü kapayıp nişan aldı ve tetiği çekti.

Hedefini ıskaladı. Tabak doğruca okyanusa düşerken porselenleri atan kız eğilip kollarını başına siper etti.

"Eh, hiç değilse denemiş oldun," dedi Abbie, Rune'un omzuna hafifçe vurarak.

Sesinde duyduğu bu tını alay mıydı?

Rune silahı Gideon'a vermek yerine denemeye devam etti.

Abbie'nin arkadaşları ona tavsiyeler verdi. Ash ve William ona tezahürat yaptı. Altıncı atışı da ıskalamasının ardından tam gevşemeye başlamıştı ki Gideon'la Abbie'nin ortalıktan kaybolduğunu fark etti.

Tüfeği indirip etrafına bakındığında birkaç metre ötede, küpeştenin orada durduklarını fark etti. Kalçasını demir parmaklıklara yaslayan Abbie başını kaldırmış Gideon'a bakıyor, Gideon ise ona doğru eğilmiş vaziyette kızın anlattıklarını pürdikkat dinliyordu. Genç kız güneşin alnındaki bir ayçiçeği gibi adamın ilgisinin tadını çıkarıyordu.

Eski bir dost. Gideon, Abbie için dün gece böyle demişti.

Rune buna inanmıyordu.

Bir atış daha yaptı. Tabağı yine ıskaladı. Ash ve William heyecanlarını kaybetmeye başlamıştı. Diğerleriyse çoktan daha ilgi çekici bir meşgale arayışıyla yanlarında uzaklaşmıştı. Fakat Rune bir tabağı bile olsa vurmayı kafasına koymuştu. Sekizinci atışı için nişan alırken Gideon'la Abbie'nin güvertede konuşmalarının duyulamayacağı bir yere ilerlediklerini fark etti. Ama hâlâ görüş açısındalardı.

Genç kadın şakayla Gideon'ın koluna bir yumruk attığında adam güldü.

Ne konuşuyorlar böyle?

Birbirlerinin yanında rahat görünüyorlardı. Yüzeyin hemen altında kaynayan bir gerginlik, sürtüşme ya da çatışma yoktu.

Gideon böyle bir kız mı istiyordu?

Nihayetinde böyle biriyle mi birlikte olacak?

Abbie, Rune'un erkekleri baştan çıkarmak için kullandığı taktiklere başvurarak Gideon'ın koluna girip onu kendine çekti ve dudağını ısırıp kirpiklerinin arasından ona baktı. Bu halleri karşısında Rune'un içi cız etti.

Rune silahın namlusunun nereye baktığını kontrol etmeden tetiği çekti.

PAT!

Gideon, Abbie'yi göğsüne çekerek onu ateş hattından uzaklaştırdı.

Tüh.

Rune tüfeği indirirken Gideon ona sert bir bakış attı.

"Affedersin!" diye bağırdı. "Çok üzgünüm!"

Gideon yanındaki kıza, "Seni uyarmıştım," diyerek onu arkasında bırakıp Rune'a doğru yürümeye başladı. Güverteyi ele geçiren bir fırtına gibi öfkeyle üzerine geliyordu.

Rune bir adım geriledi.

Gideon tüfeği kavradı. Kız kendini savunamayacağını bildiğinden ona engel olmadı.

"Sana nasıl silah kullanılacağını öğretmeden eline bir tabanca tutuşturduğu için o Prens müsveddesini gebertebilirim."

Ne?

Adam tüfeği alıp gitmek yerine Rune'un kolunu kavradı. "Gel buraya," dedi arkasına geçerek.

Gideon'ın elini beline koyup onu kendine çektiğini hissettiğinde, "N-ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Gideon'ın sıcak nefesi Rune'un ensesine çarptı. "Sana nasıl silah kullanacağını öğretiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi. Vücudu soğuk havaya rağmen cayır cayır yanıyordu.

"Güvertedeki herkesin güvenliği için evet, zorundayım." Rune'un elini namlunun üzerine koydu. "Dipçiği sıkıca kavraman gerek. Böyle." Göstermek için kızın elini hafifçe sıktı. "Sonra da tabanı omzuna sağlamca yaslayacaksın." Tüfeği, koluyla köprücükkemiğinin arasına sıkıca yaslanana kadar geriye çekti.

"Şimdi de parmağını tetiğe koy." Rune'un eldivenli parmağının ucunu –parmak ucuyla ilk boğumunun tam ortasını– tetiğe yasladı.

"Dirseklerini aşağıda, vücuduna yakın tut." Dudakları kızın kulağına sürtündü. "Bir de sakinleşmeye çalış."

Sakinleş. Tabii. Gideon onu dört bir yandan sarmalamışken bunu yapmaktan kolay ne vardı zaten? Beyni adamın ne kadar iri, sıcak ve güçlü olduğundan başka bir şey düşünmesine müsaade etmiyordu. Kolu beline dolanmışken, göğsünün sıcaklığı sırtına işlerken Rune nasıl sakinleşebilirdi ki?

Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Sol gözünü kapayıp dikkatini toplamaya çalıştı.

"Gözünü *kapama,*" dedi. "Onun yerine nefes alıp verişlerine odaklan." Boştaki elini kızın gövdesine, memelerinin hemen altına bastırdı. "Buradan nefes al. Nefes al ve tetiği çekene kadar verme."

Gideon'ın dokunduğu her yer yanıyor gibiydi.

"Bu... aklımda tutmam gereken ne çok şey var."

"İlk seferin günahı olmaz."

Rune, "Peki," diyerek derin bir nefes aldı.

Ardından tetiği çekti.

Tabak tek parça halinde okyanusa düştü.

Gideon'ın sesi bu kez daha yumuşaktı. "İyi atış."

"Iskaladım."

"Evet ama öncekilere göre daha isabetliydi. Tekrar dene."

Rune söylediğini yaptı. Hedefini ıskalamaya devam etse de mermiler hiç değilse tabakların yakınlarından geçip gidiyordu. Kolayca bir ritim tutturmuşlardı. Rune atışını yapıyor, Gideon ise duruşunu düzeltiyordu. Ona nefes almasını ya da tetiğe basarken tereddüt etmemesini hatırlatıyordu.

Rune tam rahatladığını hissediyordu ki adamın kirli sakalları yanağına sürtündü. "Dün akşam rüyanda ne gördün?" Alçak sesi kulağının hemen yanındaydı. "Adımı sayıklıyordun."

Kızın bir sonraki atışı tabağın yakınından bile geçmedi.

Ne?

Adını mı sayıklamıştı?

Utançtan yerin dibine gireceğini sandı.

Bakışlarını tabakları fırlatan kıza dikip odaklanmaya çalıştı. Fakat dün geceki rüyasının ateşli görüntüleri gözlerinin önünde belirip duruyordu. "Önemli bir şey değildi. Öylesine bir rüyaydı işte."

Gideon belini daha sıkı kavrayarak onu kendisine bastırdı. "Kulağa hiç öylesine gibi gelmiyordu."

Rune nefeslerini kontrol edememeye başladı. Tüfeği hafifçe indirerek başını Gideon'a çevirdi. Nefesleri birbirine karışıyordu. "İnan bana," dedi bakışlarını adamın dudaklarına kaydırarak, "ne gördüğümü bilmek istemezsin."

"Öyle mi?" Adamın kaşları havalandı. "Şimdi *daha çok* öğrenmek istiyorum."

Rune başını iki yana sallayarak tüfeği tekrar kaldırdı. Gideon'ın talimatlarını bir bir saydı: Gevşe. Nefes al. Gözlerini kapama. Dirseklerini vücuduna yakın...

"*Rune.*"

"Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Öyle mi?" Kızı daha da yakınına çekti.

Rune yutkundu. "Tartışıyorduk. Konu kravattı."

"Yalan söylüyorsun."

Kısmen.

"Bana doğruyu söyle."

Güvertenin öteki ucundaki kız bir sonraki tabağı havaya fırlattı. Bu kez porselen tuzla buz oldu.

Rune beyaz parçaların kayan yıldızlar gibi suya düşmesini izledi.

Silahı indirerek, "Başardım," diye fısıldadı şaşkınlıkla. "Gideon! Gördün mü? Tabağı vurdum!"

Göğsü gururla kabarırken ona döndü.

"Sharpe!" diye seslendi Abbie. "İçeri girip biraz ısınacağız. Kart oynamak ister misin?"

"İstemez miyim?" dedi Gideon geri çekilerek. Rune'u öylece bırakıvermişti.

Bir mıknatısa kapılmış metal misali Abbie'ye doğru çekildi. Rune onun gitmesiyle dört bir yandan üzerine hücum eden soğuk karşısında kollarını etrafına sardı. Ash ve diğerleri çoktan basamaklara doluşmuştu. Abbie, onu arkadaşlarının olduğu yere yönlendirirken Gideon kızın söylediği bir şeye gülümsedi. Rune'u hemencecik unutuvermişti.

Birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Rune gerçeği bir kez daha hatırladı. Gideon'ın Abbie ve arkadaşlarını gerçekten evli olduklarına inandırması gerekiyordu. Bunu başarmak için sahte karısıyla ona silah kullanmayı öğretme bahanesiyle flört etmekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

"Hep böyle midir?"

Rune bakışlarını onlardan ayırdığında altın sarısı saçlı William'ın yanında durduğunu, çatık kaşlarıyla Abbie ve Gideon'ı izlediğini fark etti.

"Nasıl yani?"

"Sürekli seni bırakıp başka kadınlarla mı ilgileniyor?"

"Ne? H-hayır. Elbette hayır. Abbie'yle eski arkadaşlar sadece."

William bir şey söylemedi. Rune'a acıyan gözlerle bakmakla yetindi.

Onları birlikte görmek genç adamın da aklına aynı şeyleri getirdiyse belki de Rune sezgilerinde haklıydı. Abbie, Gideon'dan hoşlanıyordu.

Peki ya Gideon?

Ne önemi var? Ondan hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil.

Umurunda *olsaydı* bile –tamamen varsayımsal olarak– ona kafa tutması imkânsızdı. Abbie sıradan bir kızdı, bir cadı değildi. Rune'un asla olamayacağı bir şeydi.

İçine bir ağırlık çöktü. Sanki omuzlarına iri bir kaya parçası yüklenmişti.

Tepelerindeki gökyüzü kararmaya başlamıştı. Rune serin esintiyle ürperdi. Güvertede ayaklarının dibinde duran Gideon'ın ceketine bir bakış attı.

"Isınacak güzel bir yer biliyorum." William ona kolunu uzattı. "Bana katılmak ister misin?"

Rune'a gülümserken gözleri pırıldıyordu.

Rune'un bakışları genç adamın üniformasının üzerindeki yaka kartına kaydı, onun *Arcadia*'nın mürettebatının bir parçası olduğunu gösteriyordu. Aşamadığı kapıları ve bulması gereken yük ambarını hatırlayarak, "Çok isterim. Teşekkürler," dedi.

Genç adamın koluna girdi ve Gideon'ın yere atılmış ceketini arkasında bırakarak diğerlerinin peşinden içeri girdi.

YİRMİ BİR

GİDEON

"Ee, Sharpe. O zavallı, tatlı kızı seninle evlenmeye nasıl ikna ettin?" Güvertenin altında, Tayfa Geçidi'ndeydiler; geminin en alttan ikinci katında personele ayrılmış uzun koridorda yürüyorlardı. Kamarotlar, garsonlar ve restoran personeli vızır vızır yanlarından geçip gidiyordu.

Gideon, Rune'u tanımlamak için *zavallı* ve *tatlı* sözcüklerini kullanmazdı ama bunu elbette kendine sakladı.

"Aslında," dedi, Rune'un gelinlikçinin deneme kabininde şartlarını bir bir sıralarken kafasına doğrulttuğu tabancayı düşünerek, "O beni ikna etti."

"Hah!" Ash bir kahkaha patlattı. "Komikmiş."

Bu katta geminin motoruna o kadar yakınlardı ki Gideon ayaklarının altında titreşimleri hissediyordu. Motorun çıkardığı sesler devasa bir kalbin atışları gibi Geçit'te yankılanıyordu.

"İster inan ister inanma." *Beni buna zorladı.*

Gideon hâlâ Rune'un minik, sıcacık, yumuşak vücudunun göğsüne nasıl da mükemmel uyduğunu düşünüyordu. Ona rüyasını neden sormuştu bilmiyordu, gecenin bir yarısı onun adını o şekilde sayıkladığını unutmak en iyisi olurdu sonuçta. Gideon adının kızın dudaklarından böyle döküldüğünü, hem sızlanır hem de inler gibi söylediğini hiç duymamıştı.

Rüyasında tam olarak ne yapıyorlardı?

Yanında William'la oldukça gerilerinden gelen Rune'a bir bakış attı.

Gideon onu o adamla bırakmak istemiyordu. Rune bunu görmeyi reddetse de William'ın ona attığı aç bakışlar niyetini açıkça ele veriyordu. Fakat Harrow'un casusunun Abbie olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. O değilse bile kim olduğunu biliyor olabilirdi. Ağzından laf almanın tek yolu da onunla yakınlaşmaktı.

Yine de tedbiri elden bırakmamalıydı. Yeni Cumhuriyet casusu gerçekten Abbie ise ve aralarında cadı yanlıları varsa –güvertede onlardan biri olduğunu söyleyen Ash gibi– ihbar edilmek istemiyordu.

"Eskiden aristokratlardan nefret ederdin," dedi yanında yürüyen Abbie. "Davetlerini geri çevirir, partilerinden köşe bucak kaçardın."

Gideon bunları hâlâ yapıyordu. Bir balo salonunda aristokratın tekiyle havadan sudan konuşmaktansa boks ringinde kaburgalarının kırılmasını yeğlerdi.

"Sadece o da değil. Hiçbir açıdan senin tipin değil."

Gideon tek kaşını kaldırdı. Bir yıldır görüşmedikleri düşünüldüğünde Abbie fazlasıyla açıksözlü davranıyordu.

"Bir tipim olduğundan haberim yoktu."

"Benim tanıdığım Gideon mücadeleden hoşlanırdı." Genç kız kahverengi gözlerini meydan okurmuş gibi onunkilere dikti. "Sürekli diken üstünde olmayı severdi. Benim tanıdığım Gideon karanlığa gözlerini dikmekten kaçınmaz ve onu sürekli yanında taşırdı."

Hızla yanlarından geçip giden iki personel Abbie'yi yoldan çekilip Gideon'a sokulmaya zorladı.

Abbie sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. "Aynı karanlığa gözlerini dikemeyen biriyle asla mutlu olamazdı."

"Kestrel bunu yapamıyor mu sence?"

Abbie ona bir bakış attı. "Tatlı bir kız. Ama senin dengin değil. Hareket eden bir hedefi vurmaktan çok eteğine çamur bulaşıp bulaşmadığını önemseyecek türden biri."

Gideon, Kızıl Güve'nin üstüne başına bulaşan çamur yüzünden sızlandığını düşündüğünde kahkahasını bir öksürükle gizledi.

"Bir zamanlar ben de öyle düşünürdüm." Yanıldığını artık biliyordu. Rune, dibine belki asla ulaşamayacağı derin bir okyanustu.

Arkasına bir bakış attığında Rune'un onu izlediğini gördü. Gözleri birbirlerine takıldı. William ona ne anlatıyordu?

Onu o herifle baş başa bırakmak hiç hoşuna gitmiyordu. Yanlarına gidip Rune'u ondan kurtarmalıydı.

Fakat Abbie'nin Harrow'un casusu olup olmadığını anlamak, öyleyse de kıza bütün planını anlatarak Rune'u ihbar etmesinin önüne geçmek için buradaydı.

"Son konuştuğumuzda Mahkeme'de çalışıyordun. Ne oldu? Kendini nasıl" –Tayfa Geçidi boyunca sıkış tıkış sıralanmış dar kamaralara bir bakış attı– "burada buldun?"

Artık duvarlardan motorun sesine kafa tutan farklı bir ritim yankılanıyordu. Daha melodik ve hareketli bir şey.

Müzik.

"Bürokrasi canımı sıktı."

Sesin kaynağına gitgide yaklaştılar ve Abbie onu bir kapıdan geçirip karanlık ve sıcak bir odaya soktu, içerisi gürültücü insanlarla doluydu. İçlerinden bazıları bir köşede durmuş içkilerini yudumluyor, bazıları kart oynuyor, bazılarıysa odanın ortasında dans ediyordu. Abbie'nin sesini duyurmak için bağırması gerekti.

"Gemide çalışmamı Harrow önerdi. Doğru güverteyi bulursan her sabah gözlerini farklı bir limana açıyorsun. Biraz tecrübe kazanmak için *Arcadia*'da başladım. Ama bu haftanın sonunda kontratım bitecek ve daha büyük bir gemiye geçebileceğim."

Gideon kızı inceledi. Harrow'un adını bilerek mi anmıştı yoksa bu sadece bir tesadüften mi ibaretti?

Gruplarıyla birlikte boş bir masaya doğru yürürlerken, "Harrow'la en son ne zaman konuştun?" diye sordu.

"Başkente en son demir attığımızda." Aşağı yukarı bir hafta önceydi yani.

Onun için mi çalışıyorsun? diye sormak istedi Gideon açık açık. Fakat etraf bu kadar kalabalıkken buna cesaret edemezdi. *Casusu sen misin?*

Abbie sandalyelerden birine oturdu. Eğer o da masaya geçerse konuşmaları burada sona erecekti. Fakat Gideon işin aslını öğrenmeliydi. Casus oysa Gideon'ı ihbar etmeden ya da –öldürme emri aldıysa– Rune'a zarar vermeden önce Abbie'ye kafasındaki planı anlatması gerekiyordu.

Etrafında dönüp ayaklarıyla zemini döverek dans eden gruba bir bakış attı.

"Abbie?"

Genç kız ona döndü.

Gideon elini ona uzattı. "Dans edelim mi?"

Abbie teklifini kabul edip elini tutarken dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı.

Genç kızı dans eden kalabalığın arasına götürürken Rune'un görüş açısında olduğundan emin olmak için içeriye bir bakış attı. O da William da diğer arkadaşlarının oturduğu masada değildi. Gideon içeriyi taradı ama Rune'a dair tek bir iz bulamadı. Peşlerinden içeri girip girmediklerini bile görmediğini hatırlayınca duraksadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Abbie.

"Ben..." Gideon etrafında dönerek duvarları, masaları ve dans edenlerin yüzlerini inceledi. "Karımı gördün mü?"

"William'la iyi anlaşmış gibi görünüyorlardı," dedi kız. "Ona göz kulak olduğundan eminim."

Sözlerinin altında başka bir şeyi kastediyormuş gibi manidar bir ima yatıyordu.

William'ın dün gece elinde bir şişe şarapla Rune'a nasıl yanaşmaya çalıştığını hatırladığında kaşlarını çattı. Güzeller güzeli bir kız

masasında tek başına oturuyordu. Rune buna inanmayı reddetse de Gideon, William'ın neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyordu.

Fakat birini baştan çıkarma konusunda kimse Rune'un eline su dökemezdi. O herifin oynadığı oyunun farkında olmalıydı.

Değil mi?

Gideon tereddüt etti.

Abbie'nin Harrow için çalıştığı düşüncesinde yanılıyorsa ve esas casus etrafta özgürce geziniyorsa her şeyden bihaber Rune tehlikede demekti.

Gideon, Abbie'nin elini bıraktı.

"Üzgünüm. Onu bulmam gerek..."

Başka birisi onu bulmadan önce.

YİRMİ İKİ

RUNE

"Burası sıcacık dememiş miydim?" diye bağırdı William motorun gürültüsünü bastırmaya çalışarak. Çelik iskeleden atlayıp döner merdivenden inerek Rune'u kazan dairesinin derinliklerine götürdü. Kazanlardan yükselen buhar bulutları kızın tenini nemlendirirken motorun gürültüsü kulaklarını çınlatıyordu. "Dikkat et de kayma!"

Rune tırabzanı kavradı, Gideon'la arasına olabildiğince çok mesafe koymak istediği için buraya gelmişti. Gideon'ın Abbie'nin elini tutup onu dans eden insanların arasına götürdüğünü görünce, gemi personelinin mesai sonrası eğlencesini William'la beraber terk etmişti.

O görüntü kalbini sızlatmıştı.

Gideon o kızın *eski bir dostu* olduğunu söylemişti. Peki neden aralarında daha fazlası varmış gibi görünüyordu?

Peki bu neden Rune'u böylesine rahatsız etmişti.

Neden *onu* değil de Abbie'yi dansa kaldırmıştı?

Senin gibi bir kadın virane yerlerde ayaktakımıyla dans ederken yakalanmak istemez, demişti bir keresinde ona.

Bana sormadan bunu nereden bilebilir ki?

İç geçirerek dikkatini William'a çevirdi.

"Sen de Yeni Çağ'ın şafağında onlarla birlikte mi savaştın?" Basamakları inerlerken genç adamın sorusunu duyabilmesi için sesini yükseltti. "Ash, Abbie ve Gideon'ın silah arkadaşı mısın?"

Merdiveni inmesine yardım eden William başını iki yana salladı. "Ben Kıta'da büyüdüm. Ash ve Abbie'yle burada, *Arcadia*'nın güvertesinde tanıştım. Gerçi devrim hikâyelerini o kadar çok anlatıyorlar ki bazen *gerçekten* de onlarla omuz omuza çarpışmışım gibi geliyor."

Rune cevabı duymaya korksa da dilinin ucuna bir soru daha geldi.

Kendini ağzındaki baklayı çıkarmaya zorladı. "Gideon'la Abbie o zamanlar sadece arkadaş değildi. Yanılıyor muyum?"

William merdivenin ortasında duruverdi. Kısa bir tereddüdün ardından ona dönüp başını iki yana salladı.

Rune onu başıyla onayladı ve bakışlarını bir sonraki basamağa dikip aşağı inmeye devam etti.

Neden yalan söyledi ki?

Gerçi Gideon ona ta en başından beri yalan söylememiş miydi zaten? Kızıl Güve'yi yakalamak için ona âşıkmış gibi davranmamış mıydı?

Basamakların sonuna geldiklerinde Rune karşısında bir sıra siyah kazan buldu, kıpkırmızı parlayan ağızları ateşçiler içlerine kömür attıkça bir açılıp bir kapanıyordu.

William elini Rune'un beline koyup onu ateşi körükleyen terli, yüzleri is içinde kalmış adamların arasından geçirirken, "Kenarda kalmaya çalış," dedi.

Kazan dairesini ilerideki bölmeye bağlayan geçidin iki yanına kömürler yığılmıştı. Daha birkaç dakika önce üzerinde yürüdükleri çelik iskele tepelerinde uzanıyordu.

Rune başını kaldırıp merdivenler ve tesisat borularından oluşan labirente bakarken, *Kaç kat aşağıdayız acaba?* diye geçirdi içinden.

Gemilere yabancı değildi, büyükannesinin filosu ona miras kalmıştı. Fakat büyükannesinin gemileri rüzgâr gücüyle çalışıyordu. Hiçbiri *Arcadia*'yla kıyaslanamazdı.

Bir an için Gideon'ı da Abbie'yi de göğsündeki sızıyı da unutup etrafındaki hareketliliği hayretle izlemeye daldı. Gece gündüz

başlarında duran insanlar tarafından çalıştırılan yüz binlerce parçalık devasa bir makinenin kalbinde yürüyordu.

Rune kendini hiç bu kadar küçük ve önemsiz hissetmemişti.

"İnanılmaz, değil mi?" diye bağırdı William yürürlerken.

Kız içten içe endişelenmeye başlasa da ona bir gülümsemeyle karşılık verdi. İpek eldivenlerinin altındaki elleri terlemeye başlamıştı.

Dikkatli olması gerekiyordu. Dış görünüşünü değiştiren büyünün sembolü uyluğundaydı. Çok terlerse sembol bozulur, illüzyonu kaybolarak foyasını meydana çıkarırdı.

Rune burada uzun süre kalamazdı.

"Etrafta başka neler var?" diye sordu.

"İleride bir yük ambarı var," dedi William ateşi körükleyenlere mâni olmamak için eğilerek yollarından çekilirken. "Kazan dairesinin öteki ucunda."

Yük ambarı.

Rune heyecanını belli etmemeye çalıştı.

Duymak istediği şey tam da buydu. İçeriye bir göz atabilirse –gerçi ambarlar muhtemelen kilitli olduğundan bu pek mümkün değildi– içeride birkaç cadıyı kaçırmaya yetecek yer olup olmadığına karar verebilirdi.

"Tek ambar bu mu yoksa başka ambarlar da var mı?" Sorusunun genç adamı şüphelendirebileceğinden endişelenerek hızla ekledi: "Büyükannemin bir zamanlar bir nakliye şirketi vardı. Gemileri *büyüleyici* bulurum."

William gülümsediğinde içine bir nebze su serpildi. "Başka ambarlar da var ama onlara sadece dışarıdan ulaşılabiliyor."

Kazan sırasının sonuna geldiklerinde dönüp bir sonraki bölmeye uzanan dar bir geçide girdiler.

Rune'un omurgasından aşağıya bir damla ter süzüldü. Buradan bir an önce çıkması gerekiyordu.

"Yüklemeler ne zaman yapılıyor?" Geriye bir tek mürettebatın ambara ne zaman girip çıktığını öğrenmek kalmıştı.

"Denize açılmadan birkaç saat önce. Cadı avcısı tazılar yüklerin hepsini kontrol ettikten sonra kapılarını mühürlüyorlar."

Rune kaşlarını çattı. "Mühürlemek derken... kapılarını mı kilitliyorlar?"

"Ambar kapağıyla," diye yanıtladı genç adam. "Onlar da sürgülenip derz çekiliyor."

Ah. İşte *bu* kötü olmuştu. Rune kilitli kapıları büyüyle açabilirdi ama ambar kapağını dikkatleri üzerine çekmeden açamazdı.

"Gerçi bu kattaki yük ambarı sadece kömür ve gemi malzemeleri için kullanılıyor. Sürgülü değil yani." William, Rune'u şaşırtarak kızın elini tutup kendi koluna geçirdi. "Gidip bir göz atalım mı? Yoksa kocanın yanına mı dönmek istersin?"

Genç adam başparmağıyla kızın parmak eklemlerini okşadı. Bu samimi harekete hazırlıksız yakalanan Rune başını kaldırdığında William'ın bakışlarıyla ona bir soru sorduğunu fark etti.

İnan bana. Gideon'ın sesi zihninde yankılandı. *Ben de erkeğim. Neyin peşinde olduğunu gayet iyi biliyorum.*

Gideon haklı mıydı? William onu buraya baştan çıkarma amacıyla mı getirmişti?

Rune genç adamın tuttuğu eline baktı. İçini bir huzursuzluk kapladı.

Fakat yük ambarına girmek istiyorsa...

Araştırmak için tek şansım bu olabilir.

Başka seçeneği var mıydı ki? Cadıları adadan *Arcadia*'yla kaçıracaksa ambarın içini kendi gözleriyle görmeliydi. Bunun için de William'a ayak uydurmalıydı.

Bu pek zor olmazdı. Rune bu oyunun ustasıydı.

William'ı kirpiklerinin arasından süzdü. "Kocamın yokluğumun farkında bile olmadığına eminim."

William'ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "O halde gi–"

Arkalarından gök gürültüsünü aratmayan, motorun gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksek sesli bir kükreme yükseldi.

"Karımla burada ne *bok* yiyorsun?"

Nihova

William irkildi.

Rune arkasına döndüğünde Gideon'ın buhar bulutlarının arasından çıktığını ve doğruca yanlarına doğru yürüdüğünü gördü. İri cüssesiyle dar geçidi dolduruyordu ve gözünü öfke bürümüştü.

William'ın üzerine atlayıp ceketinin yakasını kavrayarak onu bölmenin duvarına itti. Genç adam çarpışmanın etkisiyle yüzünü buruşturdu.

"Kes şunu!" Rune ona daha fazla zarar vermeden önce Gideon'ın koluna yapıştı. "O sadece..."

"Ya *sana* ne demeli?" Gideon, William'ı bırakmadan ona karanlık bir bakış attı. "*Onunla* baş başa buraya gelirken aklından ne geçiyordu?"

Rune sözlerinin altındaki, *Seni onun hakkında uyarmıştım,* suçlamasını gayet net duyuyordu.

Yine de öfkelenmeye ne hakkı vardı? Rune gerçekten onun karısı değildi ki. Gideon onunla evli olma düşüncesinden bile iğrendiğini açıkça belli etmişti.

Üstelik bütün akşam Abbie'yle flört etmişti.

Rune bu düşünce karşısında yumruklarını sıktı.

"Hep böyle barbarlık etmek zorunda mısın?" William'ın kolunu kavrayıp onu Gideon'ın elinden kurtardı. "Derdin ne senin? Alt tarafı bana etrafı gösteriyordu."

William ellerini önüne kaldırarak, "Evet," dedi. "İşimiz bittiğinde onu geri getirecektim. Yemin ederim."

"Onu hiçbir yere getirmene gerek yok." Gideon da tıpkı Rune gibi yumruklarını sıkıyordu. "Çünkü yukarı benimle dönecek."

Rune kollarını göğsünde kavuşturdu. "Senin gibi kaba saba bir adamla şuradan şuraya gitmem."

"Ben senin *kocanım.* Israr ediyorum." Rune'a yönelip elini uzattı.

"Gönlünce et," diyerek geriye kaçtı Rune. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Gideon tepesine dikilmişti. Başını eğmiş, ona bakıyordu. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Birbirlerine kenetlenmiş gözleri

öfke saçıyordu. "Beni iyi dinle, küçük iblis. Gerekirse seni sırtıma atıp yukarı çıkarırım ve bunu sen de biliyorsun."

"Tam da bunu diyorum işte!"

William boğazını temizledi. "Tartışmanıza hiç gerek..."

Gideon gözlerini Rune'un üzerinden ayırıp yanlarındaki genç adama sert bir bakış attı. "Seni duvardan daha beter bir şeye itmeden siktir git şuradan."

Kız gözlerini devirdi.

Ardından William'a döndü. "Git. Yukarıda görüşürüz."

Gideon genç adamın gidişini izledi. William duman bulutunun arasında kaybolur kaybolmaz öfkesinin odağını tekrar Rune'a çevirdi.

Kaynayan öfkesi Rune'u yaktı.

"Büyü yapa yapa nihayet kafayı mı yedin? Burada ne bok yiyorsunuz?" Nerede olduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı. "O herife güvenmemen gerektiğini..."

Kızın neyin peşinde olduğunu nihayet anlamış gibi gözlerini kıstı.

"Merhametli Kadimler aşkına. Bu da planının bir parçasıydı, değil mi? Cadıları Cumhuriyet'ten *Arcadia*'yla kaçıracaksın. *Bu yüzden* kazan dairesindeydiniz."

Rune'un kalbi sızladı. Bu kadar tahmin edilebilir miydi?

Belli ki Gideon için öyleydi.

"İnanılmazsın." Gideon bir adım geri çekilip elini sertçe saçlarının arasından geçirdi. "Ben de burada durmuş o herifin senden faydalanmaya çalıştığını sanıyordum. Durum tam aksiydi aslında, değil mi? Sen onu ayartmak için buraya getirmiştin."

Pekâlâ, işte şimdi sınırı aşmıştı.

Rune kendini onun öfkesinden korumak için kollarını etrafına sardı. "Evet, Gideon. Benim kim olduğumu unuttun mu: *Usta baştan çıkarıcı.*"

Gideon'ı yeterince dinlemişti. Rune onun etrafından dolanıp William'ın peşinden eğlenceye gitmeye yeltendi.

Ancak Gideon önüne geçerek ona engel oldu. "Sanki bu doğru değilmiş gibi konuşuyorsun."

Kızın öfkesi yeniden alevlendi. Gideon'ı itmek istedi ama ne kadar çabalasa da onu yerinden kımıldatamayacağının farkındaydı. Buna kalkışırsa sadece acınası görünecekti.

"Bırak da geçeyim!"

Bu kez Gideon ona uzandığında elinden kaçacak kadar hızlı davranamadı. Adam bileğini kavrayıp onu kendine doğru çekti. "Senin için *endişelendim.* O herifin seni tuzağına düşüreceğinden korktum ama işin aslını tahmin etmeliydim." Bakışlarını kızın yüzünde gezdirdi. "Kızıl Güve kimsenin avı olmaz. Olmuş gibi davranır. Asıl avcı odur."

Sözleri kızın canını yaktı. Elbette onu böyle görüyordu. Rune onun gibilerin elinde can vermemek için gerekeni yapan biri değildi. Gideon'ın gözünde zalim bir cadıydı. Tehlikeli bir baştan çıkarıcıydı. Usta bir manipülatördü.

Tıpkı Cressida gibi.

Gideon tekrar konuştuğunda sesi alçak ve pürüzlüydü. "Beni yine aptal durumuna düşürdün."

Rune onun elinden kurtulmaya çalışmaktan vazgeçip gözlerini kaçırdı. Artık ona bakmaya dayanamıyordu. Ona bunu doğru olmadığını, onu buraya William'ın getirdiğini anlatmaya çalışmak boşa nefes tüketmek olurdu. Gideon sadece görmek istediğini görecekti.

Adam ona doğru bir adım atarak bütün görüş alanını doldurdu. Rune'un çoktan terlemeye başlamış vücudu daha da ısındı.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin, Rune?"

Neden adını söylemesi gibi basit bir şey bile Rune'u milyonlarca parçaya ayırmakla tehdit ediyordu? Gideon'ın, üzerinde böyle bir etkisi olmasından nefret ediyordu. Bu etkiyi tersine döndürmek istedi. Adamın da hiç değilse onun çektiği acının yarısını çekmesini diledi.

"Gururunuzu mu incittim, Yüzbaşı Sharpe?" dedi, Gideon'ın yaptığı gibi sözleriyle onu incitebilmeyi umut ederek. "Şahsi bir mesele değildi. Senin de dediğin gibi, ben herkesi kullanırım."

Bileğini kurtarmaya çalıştı ama adam onu bırakmadı.

"Bazen pek kıymetli cadılarını kurtarmak için beni kullanmanı affedebileceğimi düşünüyorum. Bunu neden yaptığını anlayabiliyorum. Ama başından beri kardeşimi severken beni kendine âşık etmeni asla affedemeyeceğim, asla anlamayacağım."

Rune onun gözlerinin içine baktı. Bakışları yoğundu. İçlerinde fırtına kopuyordu. Bu, adamın onu böyle bir şeyle ilk suçlayışı değildi. Fakat bu kez Gideon onu kapana kıstırmışken, Rune buna sessiz kalamazdı.

"Yanılıyorsun."

"Yüzüğü hâlâ parmağında!"

Gideon etrafına buram buram öfke saçıyordu. Bu hali Rune şaşırttı, öfkesinin en kötü kısmını tuttuğundan şüpheleniyordu. Fakat öfkenin altında başka bir şey saklıydı. Acı. *Gerçek* bir acı.

Kafası karışan Rune kaşlarını çattı. İnsan onu önemsemeyen birinin canını yakamazdı... değil mi? Rune –ne gerçek Rune ne cadı Rune– Gideon'ın umurunda değildi.

Adam boştaki elini ona dokunacakmış gibi havaya kaldırdı ama yumruğunu sıkıp gerisingeri indirdi. "Lanet yalanlarından nefret ediyorum."

Onun yalanlarından mı? Peki ya *Gideon'ın* yalanları?

"Gerçeği mi istiyorsun?" Rune'un kendi acısı patlamaya hazır bir volkanın lavları gibi fokurdadı. "Teklif etseydin seninle bir an bile düşünmeden evlenirdim. Ne olduğumu öğrendiğin an beni cellatlarıma teslim edeceğini ya da kendi ellerinle öldüreceğini *bile bile* seninle evlenirdim. Bu kadar acınası bir insanım işte, Gideon! Senin olmayı böyle umutsuzca istiyordum! Gerçek *bu* işte!"

Gideon'ın kaşları çatıldı, bakışları kızın yüzünde gezindi. "O halde neden kardeşime evet dedin?"

"Çünkü Alex beni seviyordu! Çünkü ölmemi istemiyordu! Alıp alabileceğim en iyi teklif buydu!"

Rune kolunu çekiştirdiğinde Gideon bu kez onu bıraktı. Birkaç adım geriye sendeleyip eldivenli eline, Alex'in yüzüğünü taktığı parmağına bir bakış attı.

Onu çıkarmak ödünü koparıyordu. Bunu yapmak Alex'in anısına saygısızlık olacaktı sanki.

Keşke sen olsaydın, demek istedi Gideon'a. *Keşke bu yüzüğü bana sen verseydin.*

Fakat bunu itiraf etmek Alex'e düpedüz ihanet etmek olurdu.

"Kardeşini sevdim," dedi bunu yerine. "Ama yalnızca arkadaş olarak. Kıymetli bir dost olarak. Belki zamanla bu büyüyüp başka bir şeye dönüşürdü. Belki de böyle düşünerek on haksızlık ettim. Ama..."

Bunu düşündüğü için kendini aşırı suçlu hissetse de Alex'in hiç var olmamış bir Rune'a âşık olup olmadığını merak ediyordu zaman zaman.

Kızıl Güve'yi iyi tanırım. Ve o bir kafese kapatılmaya boyun eğecek biri değil.

Alex'in yanlış anladığı şey buydu işte, Rune'a sakin ve rahat bir hayat sunmak istemişti. Rune bir an için bunu kendisinin de istediğini sanmıştı. Fakat Alex'le sahip olabileceği huzurlu geleceğin onu asla tatmin etmeyeceğini içten içe biliyordu. Daima bir şeylerin eksik kalacağını.

Rune'un ruhunun bir yanı –belki büyük bir kısmı– macera arzuluyordu. Meydan okunmak istiyordu. Tehlikeye atılmaktan hoşlanıyordu.

Öyle ya da böyle, yaşadığını hissetmek için bunlara ihtiyacı vardı. Alex ondan beraber güvenli ve kolay bir hayat sürmeyi talep ederken aslında farkında bile olmadan Rune'dan *daha az kendisi* gibi olmasını istemişti.

Eldivenini çekti. Yüzüğünü parmağından çıkarıp Gideon'a doğru ilerledi ve elini tutup gümüş halkayı avucuna bastırdı. Adamın parmakları alyansın etrafına kapandığında içi bir rahatlamayla doldu. Omuzlarından koca bir yük kalkmıştı sanki.

"Alex'in gözünde sıradan bir kızdım." Bir adım gerileyip eldivenini tekrar eline geçirdi. "Sevilecek, el üstünde tutulacak, uğruna mücadele edilecek biriydim. Bu yüzden ona evet dedim."

Gideon'm çenesi seğirdi.

"Ama senin gözünde bir kız değilim, değil mi? Bir cadıyım ve daima öyle kalacağım. Nefret edilecek, avlanacak bir şeyim. El üstünde tutulmayı, korunmayı, *sevilmeyi* hak etmeyen bir canavarım."

Gideon'ın bunu inkâr etmesini, ona karşı çıkmasını bekledi.

Fakat adam tek kelime etmeden orada öylece dikilmeye devam etti. Ve Rune'a sözlerinde haklı olduğunu kanıtladı.

Ne aptalım ama.

Rune adamın etrafından dolanıp merdivenlere koştu.

YİRMİ ÜÇ

GIDEON

Rune bir konuda haklıydı. O, Gideon'ın gözünde sıradan bir kız değildi.

Çok daha fazlasıydı.

Rune bir antrenman arkadaşıydı. Dövüşülecek, hayranlık duyulacak biriydi. *Dengi* olmak isteyeceği biriydi.

Rune bir doğal afetti. Gideon ona zar zor kafa tutabiliyordu.

Peşinden koşup bunların hepsini ona söylemek istiyordu. Fakat sorun... eh... Gideon hangisinden başlamalıydı?

Elini kaldırıp parmaklarını açarak avucundaki yüzüğü ortaya çıkardı. Bu, annesinin alyansıydı.

Teklif etseydin seninle bir an bile düşünmeden evlenirdim.

Kadimler yardımcım olsun.

Gideon bunun doğru olmasını dilese de kızın sözlerini bir türlü mantık çerçevesine oturtamıyordu. Bir cadı avcısı, Rune'un ezeli düşmanı olmasaydı bile Gideon'ın ona sunabileceği hiçbir şeyi yoktu. O bir askerdi, kızsa bir *soylu* bir vâris.

Hem beni daha önce kandırdı.

Şimdi de onu kandırıyor olabilirdi. Geçen sefer ona inandığında yalanları ruhunda derin yaralar açmıştı.

Peki ya yalan söylemiyorsa?

Gideon elini alnında gezdirdi.

Ninova

Bu bir şeyleri değiştirir miydi?

Her şey farklı mı olurdu?

Kazanlardan yayılan sıcağa daha fazla dayanamayarak gömleğinin yakasını açıp kafasını toplamaya çalıştı. Ona güvenmemesini, hatta ondan nefret etmesini gerektiren tüm nedenleri tek tek sıraladı.

Kızıl Güve olduğunu saklayarak beni aldattı.

Fakat Gideon bunun için onu suçlayamazdı. Rune'un yerinde olsa o da aynı şeyi yapardı.

Hem o da kızı kandırmıştı.

Alex'le nişanlandı.

Çünkü Alex olduğu şeyden nefret etmemişti. Çünkü Gideon'la birlikte olmak ölüm fermanını imzalamak olurdu. Rune'u tutuklayıp arındırmaya göndererek bunu kanıtlamıştı.

Cressida'nın geri dönmesine yardım etti.

Rune arkadaşı Verity'nin aslında görünümünü değiştirmiş Cadı Kraliçe olduğunu bilmediğini iddia ediyordu. Yalan mı söylüyordu? Belki. Fakat Gideon, Cressida'yı çok iyi tanıyordu ve bu tam da onun yapacağı türden bir şeydi.

Rune'a yönelttiği tüm suçlamalar iskambil kartlarından yapılmış bir ev gibi dağılıyordu.

Geriye ne kalmıştı peki?

Rune, Cressida'dan gerçekten nefret ediyorsa bile onu desteklemek için nedenleri var.

Cadı Kraliçe, Rune gibi cadıların avlanmadığı düzeni geri getirecekti. Yeni bir Cadılar Saltanatı'nın başlangıcı desteklemek için her türlü sebebi vardı. Dolayısıyla Gideon'a tek ayak üzerinde kırk yalan söylerken gizliden gizliye Cressida için çalışıyor olabilirdi.

Ya Rune ve Cressida bir anlaşma yaptıysa? Ya Cadı Kraliçe tahtına dönüp kız kardeşlerini diriltikten ve adayı ele geçirdikten sonra Soren'ı aradan çıkarıp Rune'u onunla evlenmekten kurtaracaksa? Her şey ilmek ilmek işlenmiş bir oyundan ibaret olabilirdi.

Teklif etseydin seninle bir an bile düşünmeden evlenirdim. Bu kadar acınası bir insanım işte, Gideon! Senin olmayı böyle umutsuzca istiyordum!

Buhar bulutunun içindeki Rune'u düşündü; nemli gözlerini, kızarmış yüzünü, çözülen saçlarını. Gideon onu kollarının arasına alıp öpmemek için kendini zor tutmuş, sözcüklere dökemediği her şeyi ona ağzı ve elleriyle anlatmaktan başka bir şey istemişti.

Dişlerini sıkıp yumruklarını duvara yasladı.

Hayır.

Rune'u sevdiği için bu hallere düşmüştü zaten. Ona inanmasını, Rune'un onu sevdiğini ve bir gün ona layık olabileceğini söyleyen bu toy arzunun kökünü derhal kazımazsa Cressida'nın Yeni Cumhuriyet'i yerle bir edip yerine kötülük saltanatını getirmesine asla engel olmazdı.

O ve Rune savaşın ortasındaki iki düşmandı. Cressida'nın yok oluşunun anahtarı Rune'daydı ve Cadı Kraliçe ne pahasına olursa olsun ortadan kaldırılmalıydı. Gideon genç kızı esir alıp pazarlık kozu olarak kullanmalıydı. Tek yapması gereken planına sadık kalmaktı.

Rune'un onu tekrar zayıflatmasına müsaade edemezdi.

Bunu ne kadar isterse istesin.

Personelin parti yaptığı odaya doğru ilerleyen Gideon'ın sinirleri tepesindeydi. Kemancıların çaldığı neşeli, hareketli parça ve otuz iki diş sırıtarak dans eden insanlar karanlık ruh haline taban tabana zıttı. Dişlerini sıktı. Bir an için, eğlenceye katılmak yerine kamaraya dönmeyi düşündü.

Fakat hâlâ güvertede elini kolunu sallaya sallaya dolaşan bir casus vardı ve onu ya da daha kötüsü Rune'u bulmadan önce kim olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bu yüzden gönülsüzce de olsa içeri girdi.

İçeri adım atar atmaz onu buldu. Gözleri kuzeyi gösteren bir pusula gibi daima ona kilitleniyordu. Rune bakışlarını üzerinde hissetmiş

olacak ki anında kalabalığın ortasında pantolon askılı bir genç adamla dans ettiği yerden başını kaldırıp onunla göz göze geldi.

Gideon birden sarhoş kafayla makyaj odasında ağladığı, boş bakışlarla aynadaki yansımasını izlediği geceyi hatırladı. Şu an ne sarhoştu ne de ağlıyordu ama gri gözlerindeki bakışlar aynıydı.

Gideon kızın bakışlarında kaybolup gitti. Gri gözleri ona daima bir fırtınayı anımsatıyordu. Sanki gök gürültüsü ve şimşek iç içe geçmiş gibiydi.

Ama...

Bir saniye.

Daha birkaç dakika öncesinde kızın gözleri mavi, saçları buğday sarısıydı.

Şimdiyse gözleri griye, saçlarıysa her zamanki kızıl sarı tonlarına dönmeye başlamıştı.

Büyüsünün etkisi geçiyordu ve Rune bunun farkında değildi.

Kamaraların kapısını çalıp güvertedeki yolcuların hepsine içinde Rune'un resminin bulunduğu madalyonu gösteren memurları anımsadı.

Odadaki herhangi biri onu tanıyabilirdi.

Gideon itilip kakılarak ve küfürler yiyerek dans eden insanların arasından aceleyle geçip kıza doğru ilerledi.

"Bölüyorum ama," dedi Rune'la genç adamın yanına ulaştığında. "Karımı çalmam gerek."

Genç adam itiraz edecek gibi oldu. Ama Gideon'a şöyle bir bakması yetti. *Al senin olsun,* diyen bir hareketle yanlarından uzaklaştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rune.

Gideon elini kızın saçlarının arasından geçirdi.

"İllüzyonun..."

Rune adamın kızıl sarı saçlarını tuttuğu eline baktı. Beti benzi attı.

Gideon parmaklarını genç kızın eldivenli parmaklarının arasına geçirdi. Birileri fark etmeden önce buradan çıkmaları gerekiyordu.

İş işten geçmediyse tabii...

Etrafına bir bakış atıp Ash, William ve Abbie'nin diğer arkadaşlarının bir masada oynadıkları kart oyununa daldığını gördü. Abbie yanlarında değildi.

Nereye kayboldu?

Rune'u çıkışa sürüklerken kalabalığı taramaya devam etti. Fakat yüzünü kapıya döndüğünde adımları duraksadı.

Peşinden gelen Rune da donakaldı.

Gemideki yolculara Rune'u görüp görmediklerini soran memurlar içeri giriyordu.

Siktir.

Gideon kıza dönerek onu görmelerine engel oldu.

"Etrafta bunca insan varken büyü yapamam." Rune adamın elini sıkıca kavrayıp onu gerisingeri dans eden kalabalığın arasına sürükledi.

Gideon onu başıyla onayladı. Dört dönen zihni bir plan kurmaya çalışıyordu. Bakışlarını tekrar odanın içinde gezdirerek başka bir çıkış yolu aradı ama bulamadı.

Onun omzunun üzerinden kapıyı izleyen Rune, "Farklı yönlere ayrıldılar," dedi.

Eyvah.

Gideon cüssesiyle kızı aynı anda ikisinden birden gizleyemezdi. Gözleri odanın öbür ucundaki karanlık köşeye takıldı. Onu oraya götürebilirse büyüsünü yenileyebilirdi.

Şarkı sona erdi.

Nefes nefese kalmış, kahkahalar atan insanlar dans etmeyi bıraktı. Kadınların fırıl fırıl dönen etekleri ayak bileklerinin üzerine döküldü. Odanın dört bir yanına dağılmaya başlayarak Rune'la Gideon'ı savunmasız bıraktılar.

Polis memurlarının Rune'u tanıması an meselesiydi. Bu olursa Gideon tutuklanacaktı. Gemi Caelis Limanı'na geri dönecekti. Onu doğruca bir hapishaneye ya da daha büyük olasılıkla Cressida'ya götüreceklerdi.

Hepsinden de önemlisi, her şeyden bihaber Rune onu öldürmek için gönderilmiş casusun hedefi olacaktı.

Gideon'ın bir şekilde bu odadaki herkesi Caelis'ten kaçırılan cadı Rune Winters'ı ve onu kaçıran adamı –onu öldürmek isteyen cadı avcısını– görmediklerine ikna etmesi gerekiyordu. İçerideki herkesin çiçeği burnuna bir çiftten başka bir şey görmediğinden emin olmalıydı.

Rune ona döndü. Gözleri memurlarla onun arasında gidip geldi. "Gideon..."

Sikerler.

Gideon kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp dikkatini kendi üzerine çekerek günlerdir yapmak için yanıp tutuştuğu şeyi yaptı. Onu makyaj odasında ağlarken bulduğu geceden beri yapmak istediği şeyi.

Ellerini genç kızın saçlarının arasına geçirip dudaklarına yapıştı.

Rune avcıyla karşılaşmış bir geyik gibi gerildi.

Karşı koyma, bebeğim.

Onu sakinleştirmek için başparmağını çenesinde gezdirdi. Bunun inandırıcı görünmesi için yardımına ihtiyacı vardı. Hiç değilse bir sonraki şarkı başlayana ve birlikte gölgelerin arasına kaçana kadar.

Belki çenesini okşaması işe yaramıştı belki de Rune neyin peşinde olduğunu anlamıştı. Gideon nedenini bilmiyordu ama Rune'un gevşediğini hissetti. Kız öpücüğüne karşılık verip dudaklarını ayırdı.

Sanki son birkaç ayki ihanetlerin hiçbiri yaşanmamıştı.

Gideon birden bunu yapmayı neden bıraktıklarını anlayamadı.

Kızın saçlarının ellerinde olmasını özlemişti. Sıcak, tatlı mı tatlı ağzını özlemişti. Dokunuşuyla tereyağı misali erimesini özlemişti. Her zerresi ona duyduğu arzuyla sızlıyordu. Dudaklarının her hareketi, onunkine yaslanmış vücudunun enfes hissi içinde yanan ölümcül ateşi biraz daha körüklüyordu. Bunun onu daha önceki gibi yine yakıp kül edeceğinden şüpheleniyordu.

Rune kolunu boynuna dolayıp ona biraz daha sokuldu. Gideon'a hislerinin karşılıklı olduğunu gösteriyordu. Bu arzunun tek taraflı olmadığını.

Eğer bu zayıflıksa, Gideon dünyanın en zayıf adamı olmayı diledi.

Eğer bu günahsa, cehennemde cayır cayır yanmaya razıydı.

Rune'u öpmek yönünü yeniden bulmak gibiydi. Birkaç saniye öncesine kadar her şey ekseninden çıkmıştı. Şimdiyse sabit ve *doğruydu.*

Sıradaki şarkı başladığında Gideon etraflarını saran kalabalığı kendilerine siper ederek Rune'u insanların arasından geçirip karanlık köşeye yönlendirdi. Dudaklarını kızınkilerden bir saniye bile ayırmadan onu duvara yasladı.

Burada, gölgelerin arasında güvendeydiler. Geri çekilip Rune'a büyüsünü yeniden yapması için izin vermeliydi.

Bunun yerine kızın başını geriye eğip onu daha sertçe öpmeye başladı.

Doğruyu mu söylüyorsun? diye soruyordu ağzıyla. *Sana güvenebilir miyim?*

Fakat Rune'un dudakları ona bir cevap veriyorsa bile Gideon ne demek istediğini çözemiyordu.

Telaşlı elleri ikisi de kontrolünü kaybetmiş gibi birbirlerinin üzerinde geziniyordu. Gideon'ın ona yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki...

Onu kamaralarına götürmek istiyordu.

Onu yataklarına yatırmak ve...

ACI içinde bir bomba gibi patladı. Kavurucu, keskin ve dayanılmaz bir acı. Göğsündeki yaradan başlayıp tüm uzuvlarına yayıldı.

Gideon derin bir nefes aldı.

Benim olduğundan emin olman gerek. Cressida'nın zihninde yankılanan sesi içinde bulunduğu rüyayı saniyeler içinde bir kâbusa çevirdi. *Sadece benim.*

YİRMİ DÖRT

GİDEON

Cressida'nın büyüsünün kokusu içeriyi ele geçirdi. Gideon, Cadı Kraliçe'nin akkor parıldayan damgayı ateşten çıkarıp etini nasıl dağladığını, tenine sakladığı laneti nasıl etkinleştirdiğini hatırladı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Duvara yasladığı, dokunduğu kız Rune değildi. Cressida'ydı. Cressida'nın dudakları öpüşmekten şişmiş, saçları Gideon'm ellerinden dağılmıştı.

Geri çekilerek ondan uzaklaştı. Vücudu ürperirken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Neredeyse kemerindeki tabancasına uzanacaktı ama son anda kendine hâkim olmayı başardı.

Çünkü elini üzerinden çeker çekmez acı da onu istismar eden kız da kaybolup gitmişti.

Gideon gözlerini kırpıştırdı. Karşısında yine Rune duruyordu. İllüzyon tamamen kaybolmuş, kendi haline dönmüştü. Dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Gri gözlerinden ne kadar incindiği okunuyordu.

Gördükleri gerçek miydi? Gideon bir an için emin olamadı. Karşısında duran kız *gerçekten* Cressida olabilir miydi? Bu, birinin kılığına ilk girişi olmazdı.

Rune yanından geçip giderek kalabalığın arasına karıştı.

Hayır. Gideon titreyen ellerini saçlarının arasından geçirip aklını başına topladı. Cressida'yla Rune'u karıştırmak imkânsızdı. Birbirlerinden zehir ve panzehir kadar farklıydılar.

Gideon, Rune'u daima *tanırdı.* Bundan emindi.

Aralarındaki casusu hatırlayarak kızın peşine düştü ama hengâmenin arasında onu kısa süre içinde kaybetti. Dans eden insanların arasından sıyrılıp etrafı taradı. Genç kızdan geriye sadece büyünün belli belirsiz kokusu kalmıştı. Gideon bu kokuya artık bir deniz esintisi kadar aşinaydı.

Rune'un büyüsü.

Koridora çıktı ama etrafta kimse yoktu.

Damgası zonkladı. Vücudu ani acının etkisiyle tepeden tırnağa titriyordu. Gömleğinin üzerinden göğsünü ovuşturarak Cressida'nın sözlerini hatırlamaya çalıştı.

Seni damgaladığım gün buraya bir şey bırakmışım. Uzun zaman önce etkinleştirmek istediğim ama fırsatını bir türlü bulamadığım bir büyü.

Gideon o günden beri Rune'a dokunduğu onca zamanı düşündü. Eldivenli elini tutuşunu, gelinliğinin korsesinin iplerini çözüşünü, ayakkabılarını çıkarışını.

Hiçbirinde tenine doğrudan temas etmemişti... bu geceye kadar.

Bu gece kızın yüzünü avuçlarının arasına almış, parmaklarını çenesinde gezdirmiş, dudaklarını öpmüştü.

Cressida'nın ne yaptığını birden anlayıverdi.

Ondan hiç bu kadar nefret etmemişti.

YİRMİ BEŞ

RUNE

Rune odanın öbür ucundaki boş bir oyun masasının altına çömelmişti. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyor, yüzü cayır cayır yanıyordu. Başının yanında *Hayalet Yürüyüşü* büyüsünün tek kanıtı kızıl bir güve uçuşuyordu.

Gideon'ın dans eden ve kart oynayan insanları yarıp geçerek onu aramasını izledi. Polis memurlarını göremese de hâlâ içeride bir yerde olduklarını varsaydı. Biri masaların altına bakmaya kalkışmadığı müddetçe güvendeydi. Büyüsünün gemi personeli gecenin sonunda ortalığı toplamaya başlayana dek dayanması için dua ediyordu.

O öpücük...

Başlangıçta yakalanmamak içindi ama hızla daha fazlasına dönüşmüştü. Rune kontrolünü kaybetmiş, kendini kaptırmıştı.

Gideon'ın tek dokunuşuyla ona bunca şey yapabilmesi...

Rune bir an için Gideon'ın da aynı şeyleri hissettiğini sanmıştı. Onun da kendisini arzuladığını. Ama bir şeyler ansızın değişivermişti. Rune gevşedikçe Gideon gerilmişti. Bu, gün gibi ortadaydı. *İnkâr edilemezdi.* Adam tiksintiyle geri çekilmişti. Rune bunu onun yüzünde apaçık görmüştü.

Bir cadı olduğum için.

Gideon belki ondan etkileniyordu ama Rune'un ne olduğunu hatırladığı an tiksintisini bastıramamıştı. Onu öpmekten ne kadar hoşlandığının bir önemi yoktu. Rune onu iğrendiriyordu.

Dünyada onca erkek neden gidip onu asla ama asla sevemeyecek birine tutulmuştu ki?

Neden hislerini yok edemiyordu?

Saklandığı yerden Gideon'ın koridora çıkmasını izledi. Mekândan ayrıldığında rahat bir nefes verdi.

Ta ki Abbie'nin onun peşinden gittiğini görene dek.

Rune gözleriyle kızı takip etti. Artık iki eski dosttan fazlası olduklarını bildiğinden göğsü sıkıştı. Birbirlerinden uzak duramamaları düşünüldüğünde içlerinden birinin –belki ikisinin de– tekrar eski günlere dönmek istediği sonucuna vardı.

Gözlerini kapadı. Belki hislerini yok edemezdi ama onlardan kaçabilirdi.

Tam da bunu yaptı.

Masanın altından sürünerek çıktı ve odayı görülmeden aştı. Kazan dairesine dönüp yarım kalan işini bitirecekti. Ve bu kez Gideon ona engel olamayacaktı.

YİRMİ ALTI

GİDEON

Rune kamaralarına da dönmemişti. Gideon ondan kaçmak için şu görünmezlik büyüsünü kullandığından şüphelenmeye başlıyordu. Rune bulunmak isteyene kadar onu bulamayacaktı.

Tahta kaplama duvarda asılı, yüzeyi eskilikten sırlanmış aynaya döndü. Gömleğini çıkarıp göğsündeki damgaya baktı. İz hâlâ kıpkırmızı parlıyordu ve sıcaktı.

Gideon parmakları boğazını okşarken kızın dudaklarından dökülen o minik sesi anımsadı. Bu sesi, Rune'un boynunu, *Rune'u* düşünmek vücudundaki tüm kasların gerilmesine neden oldu.

Gideon istese bile onunla birlikte olamazdı.

Cressida bunu garantiye almıştı.

Karşındaki aynaya yumruğunu geçirmek istedi. Etrafa saçılacak parçalardan birini almak, damgayı teninden söküp atmak. Tam bu planı hayata geçirmek üzere Rune'un hançerini aramaya koyulacaktı ki kapı tıklatıldı.

Gideon gelenin Rune olduğu umuduyla kapıyı açtı.

Karşısında Abbie'yi buldu.

Kızın kestane kızılı bukleleri omzundan aşağıya dökülüyordu ve beyaz bluzunun eteklerini pantolonunun içine sokmuştu.

Berbat bir zamanlamaydı. Fakat Rune'la tartıştıktan sonra ilk onu bulmaya niyetlenmişti. Madem ayağına kadar gelmişti bu fırsatı ona Harrow'un casusu olup olmadığını sorarak değerlendirebilirdi.

Abbie içeri girip kapıyı arkasından kapayarak Gideon'ı bir adım gerilemek zorunda bıraktı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Adam onu başıyla onaylarken bir kez daha kamaralarının daha büyük olmasını diledi. "Katılıyorum."

"Bu bir tesadüf olamaz, değil mi? Sen ve ben. *Arcadia*'nın güvertesinde karşılaşıyoruz. Gemiden ayrılmadan önceki son haftamda karşıma çıkıyorsun. Sence de biraz tuhaf değil mi?"

Konuşmanın gidişatı Gideon'ın hoşuna gitti. Nihayet açık açık konuşacaklardı. Fakat ona Harrow için çalışıp çalışmadığını sormaya fırsat bulamadan Abbie sözlerine devam etti. "Sana söylemem gereken şeyler var, Gideon. Bunu şimdi yapmazsam ömrüm boyunca pişman olacağım."

Adamın kaşları çatıldı. "Ha?"

"Onunla neden evlendiğin umurumda değil. Belki başını beladan kurtarmaya çalışıyordun belki de bir skandalı temizlemeye. Sana yardım edebilirim. Seni ondan kurtarabilirim. Yıllardır para biriktiriyorum ve... bazı imkânlarım var. Kendini bu belanın içinde bulmana neden olan tüm borçları kapatabilirim."

Gideon'ın kaşları daha da çatıldı. *Borç mu?* "Neyden bahsediyorsun?"

Abbie aralarındaki mesafeyi kapayıp elini tuttu. "Benim yanımda numara yapmak zorunda değilsin."

Gideon bakışlarını ellerine çevirdiğinde kızın parmaklarını onunkilere kenetlediğini fark etti. "Abbie, ne yapı–"

Genç kız birden parmak uçlarına yükseldi.

Ve dudaklarına yapıştı.

Vay canına. Pekâlâ. Gideon bu konuşmanın *buraya* gideceğini düşünmemişti.

Tam geri çekilip böyle düşünmesine sebep olacak bir şey yaptıysa özür dileyecekti ki kafasında bir soru belirdi.

Abbie'nin öpücüğü laneti tetikleyecek miydi?

Sadece Rune mu Cressida'nın büyüsünü tetikliyor yoksa herkes mi?

Abbie'nin ensesini kavrayıp ona karşılık verdi.

Saniyeler akıp gitti. İsyan sonrası eski anılar su yüzüne çıktı. Birliktelerdi ama görüntüler bulanıktı. Uzun zaman önce okuduğu ama detaylarını unuttuğu bir kitap gibiydi.

Gideon hiçbir şey hissetmedi. Ne yarası yandı ne de vücudu dayanılmaz bir acının esiri oldu.

Bu onu rahatlatmalıydı ama öyle olmadı. Çünkü hiçbir şey hissetmiyordu. Bastırılmaz bir susuzluk yoktu. Ruhları birbirine karışmıyordu. Onu öpmek, Rune'u öpmenin yakınından bile geçmezdi. Abbie'nin dudakları sadece Rune'u daha fazla istemesine neden oluyordu.

Hep böyle mi olacak?

Rune onu çoktan darmaduman mı etmişti?

Yeter.

Gideon kızın kollarını kavrayıp onu kendinden uzaklaştırdı. Abbie gözlerini açtı, sersemlemiş görünüyordu.

"Harrow'un bu gemiye yerleştirdiği casus sen misin?"

Kızın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Güvertede Rune Winters isimli bir cadıyı arayan bir casus var. Harrow için çalışıyor."

"Ben..." Başını iki yana salladı. "Söyledim ya, o işlerden kaçtım ben."

"Peki kim olabileceğine dair bir fikrin var mı? *Arcadia*'nın adaya son gelişinde Harrow'la konuştuğunu söylemiştin."

"İşten bahsetmedik." Abbie bir adım geri çekildi. "Az önce söylediklerimi duymadın mı? Bizim hakkımızdakileri?"

Gideon bir nefes aldı. Kabalık ediyordu.

"Abbie. Aramızdaki bu şey her neyse geçmişte kaldı."

"O halde neden öpücüğüme karşılık verdin?"

Gideon yara izine dokundu. "Özür dilerim. Kafamdaki sorunun cevabını öğrenmem gerekiyordu."

Kızın sesi titredi. "M-madem mecbur kalmadın... onun gibi biriyle neden evlendin ki?"

Gerçekten evli değiliz.

Cevabı bu olmalıydı. Fakat Rune'un kazan dairesinde kalbini ona nasıl açtığını düşündü.

"Ben de kendime aynı şeyi soruyorum," diye mırıldandı.

İyice kafası karışan Abbie bir adım daha geriledi ve arkasını dönüp kamaradan kaçtı.

Gideon yüzünü ovuşturdu. *Merhametli Kadimler aşkına.* Kendini bu boka nasıl bulaştırmıştı?

Ah, doğru ya.

Rune.

Onu bu boka *Rune* bulaştırmıştı. Hâlâ nerede olduğunu bilmediği Rune. Görünmezlik büyüsü bozulmadığı sürece güvende olacaktı. Fakat önceki illüzyonun etkisi geçmişti. Bu büyü de bozulabilirdi. Ve biri kızıl güve imzasını bulursa...

Daracık kamarada volta atmaya başladı, döşeme tahtaları ağırlığıyla gıcırdıyordu. Gideon bir cadının peşine düşmüş bir casus olsa mesafesini koruyup saldırmak için en doğru anı mı beklerdi? Yoksa avına yanaşır, arkadaş canlısı tavırlarla gardım düşürmeye mi çalışırdı?

Birden duraksadı. Güverteye adım attıklarından beri Rune'un etrafında bir şahin gibi dönen genç adamı hatırladı.

William.

Ya Gideon onun hakkında yanılmışsa?

Belki de William'ı kazan dairesine götüren Rune değildi. Tam tersiydi. Gideon bunu kıza sormamış, doğruca onun başının altından çıktığını varsaymıştı.

Ya William onu yatağa atmak isteyen bir şerefsiz olduğundan değil de onu mezara sokmak isteyen bir suikastçı olduğundan Rune'un etrafında dört dönüyorsa?

YİRMİ YEDİ

RUNE

Rune *Maymuncuk* büyüsüyle yük ambarının kapısını açtı. Karşısındaki karanlığa adım atar atmaz motorun nabız gibi atan gürültüsü kesildi. Bir süre el yordamıyla etrafı yokladıktan sonra yakınlardaki bir gaz lambasının zincirini bulup çekti.

İçerisi aydınlandı.

Minik dağları andıran simsiyah kömür yığınları ambarın ortasını ve iki duvarını kaplıyordu. Diğer duvaraysa gemi malzemeleriyle dolu olduğunu varsaydığı ahşap kutular istiflenmişti.

İçeride herhangi bir yolcu valizi yoktu. Valiz yoksa av tazılarının kalkıştan önce burayı kontrol etmesini gerektirecek bir neden de yok demekti.

Birkaç cadıyı gizlice adadan kaçırmak için tam da böyle bir yere ihtiyacı vardı.

Rune kömür yığınlarının etrafından dolanıp ambarın içinde dolaşarak burada ne kadar saklanmaları gerekeceğini hesaplamaya çalışırken gaz lambasının alevi titreşti. *Arcadia* davalarının destekçisi olduğundan, Yeni Cumhuriyet limanından ayrıldıktan sonra bulunup bulunmamalarının bir önemi kalmayacaktı. Yalnızca gemi Cumhuriyet sularındayken tehlikede olacaklardı. Denize açılana kadar saklanmayı başarırlarsa rahat bir nefes verebilirlerdi.

Kapanan kapının sesi Rune'u yerinden sıçrattı.

"İçimden bir ses seni burada bulacağımı söylemişti."

Arkasına döndüğünde gelenin William olduğunu ve ceketinin düğmelerini açtığını gördü. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu nasıl görüyordu? *Hayalet Yürüyüşü* etkisini mi kaybetmişti? Rune'un teni kazan dairesinin sıcaklığından terlemiş, yapış yapış olmuştu. Büyüsünün sembolü buhar bulutları yüzünden çoktan dağılmış olabilirdi.

Yoksa genç adam onu burada bulacağını düşündüğü için mi onu görebiliyordu?

"William!" Yüreği ağzına gelse de yüzüne bir gülümseme kondurmayı başardı. "Beni korkuttun."

"Öyle mi?" Adam ceketini çıkarıp ahşap kutulardan birinin üzerine bırakırken dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Rune'un midesi huzursuzlukla çalkalandı.

Rune kapıya yönelerek, "Gideon beni aramaya gelmeden önce yukarı dönsem iyi olacak," dedi.

William önünü kesti. "Ah, hiç endişelenme. Kocan biraz meşgul. Abbie'yle kamaranızdalar. Bir süre içeride olacaklarından eminim."

Rune duraksadı. Göğsü sızladı.

Genç adam ağır hareketlerle ona doğru bir adım attı. "Seni önemseyen, gösterdiğin sevgiye karşılık veren bir adamı hak ediyorsun, güzelim."

Kız aralarındaki mesafeyi korumak için bir adım geriledi. "Beni yanlış anladın sanırım."

William bir adım daha yaklaşarak, "Öyle mi?" dedi.

"Ben... kocamı seviyorum."

Rune'un bacaklarının arkası sert bir şeye çarptı. Omzunun üzerinden bir bakış attığında arka arkaya sıralanmış ahşap kutulara yaslandığını fark etti. Yüzünü yeniden William'a döndüğünde genç adamın hemen önünde buldu.

"Üzücü olan da bu, değil mi?" Kızın yüzüne uzanıp parmaklarını elmacıkkemiğinde gezdirdi.

Rune genç adamın dokunuşu karşısında gerildi.

"Gözleri olan herkes, seni istemeyen bir adamın peşinde koştuğunun farkında." Kızın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Fakat kocanın aksine ben, özel biri olduğunu seni görür görmez anladım."

Rune elbisesinin üzerinden bacağına bağlı hançeri yokladı. Gerekirse onu kullanacaktı.

Ama sadece başka çaresi kalmazsa.

"Gururum okşandı," dedi Rune. "Gerçekten. Ama hayatıma son zamanlarda çok fazla erkek girdi. Bunu azaltmaya çalışıyorum..."

Adamın kolunun altından geçip hemen önüne dönerek geri geri kapıya yürümeye koyuldu. Amacına ulaşmış, ambarı yeterince incelemişti. Belki biraz sıkışacaklardı ama içeride üç cadının –onun, kâhinin ve kayıp vârisin– saklanmasına yetecek yer vardı.

"Kart oyunlarını sever misin?" diye sordu Rune.

William peşinden gelmedi. Sadece arkasını dönüp onu tüylerini diken diken eden bakışlarla izledi. Rune nihayet aralarına yeterince mesafe koyduğunda yüzünü kapıya, sırtını genç adama döndü. "Yukarı çıkıp birkaç el..."

"Kafamda daha samimi bir şey vardı."

Bir tabancanın horozunun çekildiğini duyduğunda donakaldı.

"Arkanı dön, Kızıl Güve."

Ciğerlerindeki bütün oksijen Rune'un vücudunu terk etti.

Kim olduğumu biliyor.

Gözlerini çıkışa dikerek kaçmayı düşündü. William kapıyı azıcık da olsa aralık bırakmıştı.

Kıyafet hışırtılardan genç adamın ona yaklaştığını anladı.

"Arkanı dön, *cadı,* yoksa beynini uçururum."

Kız yavaş bir nefes vererek söylediğini yaptı.

William tabancanın namlusunu kafasına doğrultmuştu.

Yolun sonuna gelmişti demek. Erkeklerle oynadığı flört oyunlarının bedelini nihayet ödeyecekti.

Ama onunla hiç flört etmedim ki.

Genç adam hiçbir şey yapmamasına rağmen onu ilgiye boğmuştu. Nedenini şimdi anlıyordu.

"Gideon Sharpe kocan *olmadığı* için öyleymiş gibi davranamıyor, değil mi? Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nın kaçak bir cadıyı neden Yeni Cumhuriyet'e götürdüğü açıklamak ister misin?"

Rune bakışlarını etrafta gezdirerek kendini savunabileceği bir şey aradı. Fakat etrafta kömür ve koca koca ahşap kutulardan başka bir şey yoktu. Eteğinin altındaki hançere uzanmaya kalkışsa bile onu kınından çıkarana kadar genç adam ona üç kurşun sıkardı.

Kapana kısılmıştı. Gideon nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Nerede olduğumu umursamıyor da.

Gaz lambasının alevi tekrar titreştiğinde William'ın ardındaki gölgeler kıpırdandı.

"Seninle bir anlaşma yapalım, Rune Winters." William ona doğru bir adım attı. "Benimle uslu uslu kamarama gelirsen seni vurmayacağım."

Odasında ona ne yapacağının iması gayet açıktı.

Rune çenesini kaldırarak ona bakışlarıyla meydan okudu. "Vurulmayı tercih ederim."

"Peki ya sana bir seçenek sunmuyorsam?"

Gölgeler tekrar kıpırdandı. Fakat nedeni bu kez titreşen alevler değildi.

William'ın birkaç adım ötesindeki kutu yığının ardından biri çıktı. Adımları bir kurt kadar sessizdi. Tabancası elindeydi. William'ın omzunun üzerinden onun öfkeli gözlerini bulduğunda Rune'un nabzı kulaklarında uğuldadı.

Gideon.

Onu görmek içinde bir ateş yaktı.

İçeri ne zaman girmişti?

Arkasındaki adamdan bihaber William ona bir adım daha yaklaşmaya kalktı.

Fakat adımını atamadan Gideon, "Kız hayır dedi, *William*. Annenle baban sana rızanın ne demek olduğunu öğretmedi mi?" dedi.

Sesi barut dolu, ateşlenmeye hazır bir fıçı gibiydi.

William kaskatı kesildi.

"Onun tipi değilsin," diye devam etti Gideon. "Başından beri bunu anlatmaya çalışıyor. Onunla bir şansın olmadığını kabullenip yakasından düşmeliydin."

William dudaklarını yalayarak Rune'un omzunun üzerinden ambarın kapısına baktı. "Peki onun tipi ne, Yüzbaşı Sharpe?"

Rune gölgelerin arasında dikilen cadı avcısını inceledi. *Görünüşe göre ahmak barbarlar.*

"Silahını bırak," dedi Gideon.

William gözlerini kısarak tabancasının kabzasını daha sıkı kavradı. "*Silahını. Bırak. Dedim.*"

Gideon'ın sesi tehlikeli bir hırıltıdan ibaretti.

Tabanca tıkırdayarak William'ın ayaklarının dibine düştü.

"Ayağınla onu Rune'a fırlat."

Silah zeminde sekerek kızın önüne geldi. Rune eğilip onu aldı. Adamın birkaç saniye öncesine kadar sımsıkı kavradığı kabza hâlâ sıcaktı.

"Kamaraya dön, Rune. Gerisini ben hallederim."

Kız kaşlarını çattı. "Ne yapacaksın?"

Gideon öfkeli gözlerini ona çevirdi. "Onu denizin dibine yollayacağım. İşim çok sürmez. Odamızda görüşürüz."

YİRMİ SEKİZ

GIDEON

Gideon bu herifi denizin dibine atmayı her şeyden çok istiyordu. Rune'a ettiği laflar, ona *bakışları* kanın beynine sıçramasına neden oluyordu.

Ne yazık ki William'a canlı ihtiyacı vardı.

"Saygısızlık etmek istemem, Yüzbaşı Sharpe," dedi William, havaya kaldırdığı elleriyle Gideon'a sırtı dönük durduğu yerden. "Yanılmıyorsam Kızıl Güve'yi öldürme emriyle buraya gönderilmiştin. Neden hâlâ hayatta ve karınmış gibi davranıyor?"

"Ellerini indirebilirsin," dedi Gideon tabancasının namlusunu casusun üzerinden çekmeden. Rune gittiğine göre ona planlarını anlatıp ikna etmesi gerekiyordu. Ona eziyet etmeye devam ederse bunu başaracağından şüpheliydi.

William ellerini indirdi.

"Harrow bunu başaramayacağını biliyordu." Ağır ağır Gideon'a döndü. "Başladığın işi bitirmem için beni gönderdi. Onu öldürmediğin yetmiyormuş gibi bir de kalkıp *benim* aldığım emri yerine getirmeme engel oluyorsun. Cumhuriyet'e daha kaç kez ihanet etmeye niyetlisin?"

"İhanet edeceğim tek kişi Rune." Gideon tabancasını indirse de horozunu kapamadı. "Bunun için de yardımına ihtiyacım var."

William'ın kaşları çatıldı.

"Kızıl Güve'yi Cumhuriyet'e canlı teslim etmem gerek."

Genç adam kollarını göğsünde kavuşturarak onu inceledi. "Seni dinliyorum."

"Onu öldürerek ufuktaki savaşı durdurabileceğimiz konusunda yanıldık. Ertelemez bile. Soren ölen nişanlısının intikamını alması için ordusunu Cressida'ya teslim edecek. Planımız başından beri hatalıydı."

"Seninki doğru mu yani?"

"Cressida, Cumhuriyet'e savaş açmakla kalmayacak. Kız kardeşlerini diriltmeyi planlıyor."

William'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Asıl hedefimiz," diye devam etti Gideon, "planlarını hayata geçirmeden önce onu ortadan kaldırmak olmalı. Bunun en iyi yolu da Rune'u bir pazarlık kozu olarak kullanmak. Rune'u Yeni Cumhuriyet'e götürüp ona ve bir büyüyle bulacağı kayıp vârise tuzak kurma niyetindeyim."

Genç adam artık pürdikkat onu dinliyordu.

"Sen de burada devreye giriyorsun. Harrow'u bana güvenmeye ikna etmen gerek."

"Güvenimizi talep edebilecek bir konumda olmadığını sen de biliyorsun."

"Yine de bunları ona bildirmeni istiyorum. Sadece bir haftaya ihtiyacım var. Roseblood vârisi bir hafta içinde ölmezse ve Kızıl Güve'yi Kan Muhafızları'na teslim etmezsem Harrow icabıma bizzat bakabilir."

William bir süre sessizce teklifini düşündü. "Pekâlâ. Anlattığın her şeyi ona ileteceğim."

"Bir şey daha var."

"İlla şansını zorlayacaksın, değil mi?"

Gideon tabancasını kaldırıp namluyu William'ın alnının çatına doğrultarak ona kimin şansını zorladığını hatırlattı. Onu hâlâ öldürmediği için şanslıydı. "Gemi limana yanaştığında Rune'un cadı avcılarını ve tazıları atlatmasına yardım etmem gerek. Planım

başarılı olursa, İyi Yürekli Komutan'ın bana yardım ettiğini bildiğinden emin olacağım. Güzel bir terfi ve zam koparabilirsin. Fakat öncesinde bana bir iyilik yapmalı, yarın güverteye tek bir cadı avcısı ve tazının ayak basmayacağından emin olmalısın. Bunu ayarlayabilir misin?"

"Halledebilirim sanırım."

"Güzel." Gideon silahını indirip emniyet kilidini kapadı. "Ortalıkta görünme. Rune'un öldüğünü düşünmesi gerek."

William, "Tamam," diyerek kapıya yöneldi.

Gideon arkasından seslendi. "Bir de Harrow'a, casuslarından biri işime bir daha burnunu sokarsa sana gösterdiğim nezaketi göstermeyeceğimi de ilet."

William buhar dolu kazan dairesine açılan kapının önünde duraksadı. "Şansı hızla tükenen biri için çok fazla tehdit savuruyorsun. Cadı sempatizanlığının cezasının ne olduğunu aklından çıkarma. Artık alnına bir işaret kazıyıp seni sokağa salmıyorlar."

Haklıydı. Cressida özgürken Cumhuriyet böyle bir riski göze alamazdı. Cadı sempatizanları artık yakalanıp vuruluyordu.

"Bunu sıçıp batırırsan," dedi William, "başka şansın olmayacak. İşte o zaman minik Güve'ni kendi ellerimle öldüreceğim."

Gideon tabancasını çekip onu vurmamak için kendini zor tuttu.

YİRMİ DOKUZ

RUNE

Buhar bulutlarının arasına saklanmış Rune, yük ambarından çıkan William'ın gitgide uzaklaşan ayak seslerini dinledi. Yaslandığı metal duvarın sıcaklığı, içinde yanan öfkenin yanından bile geçemezdi.

Gideon'ın sözleri zihninde çınladı. *İhanet edeceğim tek kişi Rune.*

Bundan şüphelenmişti elbette. Sadece aksini ummuştu.

Umut aptallar içindir.

Nihayet dersini alması için aynı şeyi daha kaç kere yaşaması gerekiyordu?

Gideon, William'ın arkasından çıkıp yanından geçtiğinde yüreği ağzına geldi. Buhar onu büyük ölçüde gizliyordu ama adam isterse onu bulabilirdi. Tek yapması gereken kafasını çevirip *bakmaktı.*

Fakat Gideon bunu yapmadı. William'ın arkasından kazanları geçip yukarı çıktı. Rune yerinden çıkacakmış gibi atan kalbinin sakinleşmesini beklerken ikilinin tepesindeki metal iskeleyi döven ayaklarını görebiliyordu.

Bu iyi, diye düşündü. *İhtiyacım olan hatırlatıcı.*

Gideon en tehlikeli düşmanıydı. Rune'u ölmesini isteyen insanların eline teslim edecekti. Birkaç saat önce bu kazan dairesinde itiraf ettiklerinin hiçbir önemi yoktu. Ona dair hiçbir şey Gideon'ın umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey Cressida'yı durdurmaktı.

Onun gizli gizli kurduğu plan, Rune'un kafasından aşağı dökülmüş bir kova buzlu su etkisi yarattı.

Gideon'ın karşısında gardım tekrar düşüremezdi. Hayatta kalmak ve planını hayata geçirmek istiyorsa bu ölümcül duyguları kökünden kesip atması gerekiyordu. Adam ona ihanet etme niyetindeyse, Rune bu fırsatı vermeyecek, önce o ihanet edecekti.

Yaslandığı duvardan doğruldu. Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nı alt etmenin bir yolunu düşünerek kazanların arasından ilerlerken duman bulutları etrafında dönüyordu.

Rune kamaralarına döndüğünde içeriyi boş boldu ve William'ın Gideon'la Abbie hakkında söylediklerini anımsadı.

Onun kamarasına mı gitti?

Bu düşünceyi hızla kafasından kovdu.

Canları ne isterse yapabilirler.

Yine Gideon'ın gömleğiyle uyumak istemiyordu ama Soren'la hafta sonu kaçamağı için getirdiği ipek geceliklerini giymesi de mümkün değildi. Üzerindeki kıyafetleriyle yatağa girdi.

Kamaranın kapısı nihayet açıldı –Rune aradan dakikalar mı saatler mi geçti bilmiyordu– ve Gideon içeri girdi.

Neredeydin? diye sormak istese de uyuyormuş gibi yaptı. Cevabı gerçekten bilmek istiyor muydu?

Adamın kararlı, yoğun bakışlarını üzerinde hissettiğinde boğazı kupkuru kesildi. Yutkunup boğazını nemlendirmeyi her şeyden çok istiyordu ama bu küçük sesin bile onu ele vereceğinden korktu.

Gözlerini kapalı, vücudunu hareketsiz tuttu ama Gideon'ın kemerinin şıngırtısını ve bir bir yere attığı giysilerinin hışırtısını duyunca nabzının hızlanmasına engel olamadı.

Altına kıvrıldığı yorgan geriye çekildiğinde Gideon'ın yarı çıplak vaziyette yatağa girmesinden başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Kısa bir süre önce bu odada Abbie'yle baş başaydılar. Ne yaptıklarını ancak Kadimler bilirdi. Döşek, adamın ağırlığıyla çöktü. Rune ona doğru yuvarlanmamak için vücudunu kastı.

İçeriye bir sessizlik çöktü.

"Rune?"

Kız yutkundu.

Gideon'dan yayılan sıcaklık aralarındaki kısacık mesafeyi aşıp vücuduna işliyordu. Aşina olduğu kokusu havayı doldurmuştu. Yakınlıkları bedenindeki her bir sinir ucunu ateşe veriyordu.

Rune yatağın yanını kavradı.

Senden nefret ediyor.

"O öpücük..."

Anı zihninde belirdi: Gideon'ın elleri saçlarının arasında, dudakları dudaklarındaydı. Onu duvarla arasına hapsetmişti ve vücudu vücuduna bastırıyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı Rune. "Unutalım gitsin."

Gideon bir nefes aldı. Uzunca bir süre bir şey söylemedi.

"İstediğin buysa..." dedi en sonunda.

"Bu."

Kamaralarına tekrar sessizlik çöktü. Çok geçmeden adamın nefes alıp verişleri yavaşlayıp düzenli bir hale geldi.

Rune onunla aynı yatakta nasıl uyuyabilirdi? Ona karşı kurduğu komplodan, Kızıl Güve nihayet hak ettiğini bulduğunda bunu Abbie'yle nasıl kutlayacaklarından başka bir şey düşünemiyordu.

Birkaç saat sonra pes etti.

Sessizce kalkıp giyindi ve Gideon'ı yatakta bırakarak üst güvertede yürüyüşe çıkıp kafasını dağıtmaya çalıştı. Ufukta yükselmeye başlayan güneş gökyüzünü pembeye boyuyor, uzaktaki adayı bir siluet gibi gösteriyordu.

Kraliçe Kız Kardeşler baştayken ada ülkesi *Cascadia* olarak bilinirdi. Rune bir zamanlar Wintersea Malikânesi'nde asılı duran eski haritayı hatırladı. Üzerinde kalın, büyük harflerle *CASCADIA* yazar, gelen misafirleri karşılardı.

Ancak merhum İyi Yürekli Komutan başa geçtiğinde ülkenin adını değiştirmişti. Haritalarda artık *Kızıl Barış Cumhuriyeti* yazıyordu.

Üzerinde *Cascadia* yazan her şey yasadışı ilan edilip devrim sırasında yok edilmişti. Sikkeler bile eritilerek yerine yenileri basılmıştı.

Rune büyükannesinin eski haritasını atmamış, kendince minik bir başkaldırıyla Wintersea'nin mahzenine saklamıştı.

"Özledin mi?"

Rune'un sırtı dikleşti. Bedeni yaklaşan avcıyı tanımıştı.

Fakat sözlerinin ardında üstü kapalı bir tehdit yatmıyordu. Birkaç saniye sonra Gideon yanına geldi. Soren'ın gömleğini ve pantolonunu giymişti. Kaslı vücudunu zaptetmeye çalışan dikişler her an patlayacakmış gibi görünüyordu. Küpeşteye yaslanıp gözlerini uzaktaki adaya dikti.

Gözlerinin altındaki mor halkalara bakılırsa o da pek iyi bir uyku çekememişti.

Rune uzunca bir süre onu izledi. Bakışlarını yüzünün her bir hattında gezdirdi ve en sonunda o da yüzünü evlerine döndü.

"Evet," diye fısıldadı. "Bütün kalbimle özledim."

Ninova

İKİNCİ KISIM

Biz cadılara kıymetli bir armağan bahşedildi ve bu armağan beraberinde kutsal bir vazife getiriyor. Kadimler büyüyü bizlere tek bir amaç için bahşetti: İyilik, doğruluk ve güzellik uğruna kullanılması için.

Kuzenim bu amacı pis yalanlarıyla çarpıtmaya çalışıyor. Sözlerinin bir zehir gibi sarayıma işlediğini hissediyorum. Her gün biraz daha yayılıp en güvendiğim bakanlarımın bile kanına giriyor.

Ona daha fazla engel olamayacağımdan endişeleniyorum. Kötülük kapıya dayandı.

Bu gece taşlara gidip Bilgelik'ten yardım isteyeceğim.

– İYİ KRALİÇE ALTHEA'NIN GÜNLÜĞÜNDEN
BİR ALINTI

Ninova

OTUZ

RUNE

"Nasıl becerdin?" Rune yağmurdan ıslanmış sürme iskeleden inerken kaymamaya çalışıyordu. "Görünürde tek bir cadı avcısı tazı bile yok."

Bunu nasıl yaptığını biliyordu elbette. Sadece ona William'a anlattığı hain planına kulak misafiri olduğunu düşündürtecek bir sebep vermek istemiyordu.

Üzerlerindeki gökyüzü kasvetliydi. Griye boyanmış ufukta süzülen kara bulutlar ona kısa süre önce bir fırtına çıktığını, havanın kafasına eserse bunu tekrarlayacağını söylüyordu.

"Birine hallettirdim," diye yanıtladı yanında çantalarını taşıyan Gideon.

Tabii, diye geçirdi içinden Rune. *Yakında beni de halledeceğin gibi.*

Rune sürme iskeleden inip kalabalık limana ayak bastığında kafasındaki tüm kötü düşünceler uçup gitti. Kendini fırtınalı, haşin bir okyanusta aylarca sürüklendikten sonra nihayet demir atmış bir gemi gibi hissediyordu. Ayaklarının altındaki ada sağlamdı. Güvenliydi.

Bir nefes aldığında burun delikleri tuzlu havanın, denizin ve yağmurun kokusuyla doldu. Liken ve ardıç ormanlarının kokusu da hemen arkalarından geldi.

Gözleri yaşardı.

Evin kokusu.

Fakat Rune için ev, tehlike demekti. Bu topraklarda cadı avlamak serbestti, yani can güvenliği yoktu. Yeni Cumhuriyet sokaklarında kendisi olarak gezinemezdi. Gideon'ın kendi planını çoktan eyleme geçirdiğinden bahsetmiyordu bile.

Her zamankinden daha dikkatli olmalıydı.

Rune kendilerini bir tuzağın ortasında bulurlarsa diye inmeden önce *Hayalet Yürüyüşü* büyüsü yapmıştı. Bu fikrin Gideon'dan çıkması onu şaşırtmıştı. Sanki Yüzbaşı'nın bir yanı ihanete uğrayacağından şüpheleniyordu.

Fakat bir tuzağa adım attılarsa bile henüz hiçbir şey olmamıştı.

"Atını ödünç alabilir miyim?" diye sordu Rune.

Wintersea Malikânesi'ne gitmeliydi. O duvarların arasında olmaya aldığı nefes, içtiği su kadar ihtiyacı vardı.

Wintersea güvenliydi. Wintersea *onundu.*

Gideon ona atını vermeyi reddederse şehirdeki ahırlardan bir tane kiralaması gerekecekti. Rune yanına onu birkaç hafta idare edecek kadar para almıştı. Adada geçireceği süreyi daha fazla uzatmak istemiyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu adam.

"Eve," dedi Rune rıhtımdan geçip şehrin sokaklarına girerken. "Wintersea'ye. Kâhini kurtardığında onu bana getirirsin. Ben de o sırada..."

"Rune... oraya gidemezsin."

Gidemezsin mi? Rune'un genzinden alaycı bir ses döküldü. Sanki şehirde onun yanında kalırmış gibi.

"Wintersea Malikânesi'nde artık Noah Creed yaşıyor."

Rune sokağın ortasında kalakaldı.

Ne?

"Sen gittikten sonra mülke el koydu."

Gittikten. Sanki başka çaresi varmış gibi. Rune *gitmemişti.* Hayatta kalmak için kaçmaya zorlanmıştı.

Yumruklarını sıktı. Varı yoğu artık İyi Yürekli Komutan'ın oğlunun mu olmuştu yani? Kitapları, kıyafetleri, büyü odası, biricik atı Leydi, büyükannesinin bahçeleri ve ormanın içinden sahile uzanan çam ağaçlı yol...

Hepsi Noah'nın mıydı?

"Nereye gideceğim o halde?" diye fısıldadı.

Eski Kent'e giden sokağa dönen Gideon, "Benim daireme," dedi.

Rune adamın sırtına baktı, her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordu.

Ama onunla gitmekten başka seçeneği var mıydı?

Bu daireye son gelişinde Gideon onu Kan Muhafızları'na teslim etmişti.

Bir önceki seferse adamın yatağında sevişmişlerdi ve Rune kendini, bedenini ve ruhunu ona teslim etmişti.

Kapıdan içeri adım attığında anılar şiddetli bir fırtına gibi zihnine akın etti. Gideon'ın dudakları bir an bacaklarında geziniyor bir an sonraysa buz gibi sesiyle askerlerine onu tutuklamalarını emrediyordu.

İçindeki duygular bir mücadeleye tutuştu. Aynı anda o kadar çok şey hissediyordu ki başı döndü.

Gideon'ın ebeveynlerinin alt kattaki terzi dükkânına birkaç kez gelmiş olsa da daireye sadece bir kez çıkmıştı. Onun yatağında geçirdiği gece. O sırada etrafı pek görememişti, pencereden içeri dolan ayışığı dışında etraf karanlıktı.

Şimdiyse gün ışığı her şeyi gözler önüne seriyordu.

Ana odada pek mobilya yoktu. Bir yanda üzerinde yemek pişirilebilen bir odun sobasının durduğu mutfak, diğer yandaysa kanepe ve rafların bulunduğu bir oturma alanı yer alıyordu. Kanepe eski görünse de hâlâ sağlamdı. Ayaklarının altındaki döşeme tahtaları eğri büğrü ve yıpranmış olsa da hepsi yerli yerindeydi. Rafların üzerinde duran birkaç kitap gözüne ilişti.

Ciltlerin isimlerini okumak için rafın başına geçtiğinde hemen hemen avuç içi büyüklüğündeki ahşap bir heykelcik dikkatini çekti. Biri açık renkli ahşaptan bir geyik figürü oymuştu. Pürüzsüz kıvrımları karşısında büyülenen Rune onu eline aldı.

"O, Tessa'nındı," dedi Gideon kapıyı arkalarından kaparken. "Babam oymuştu."

Rune, Alex ve Gideon'ın küçük kız kardeşi hakkında, küçük yaşta ölmüş –Cressida tarafından öldürülmüş– olması dışında elle tutulur hiçbir şey bilmiyordu.

Parmaklarını ahşaptan yapılmasına rağmen tuhaf bir sıcaklık yayan geyiğin üzerinde gezdirdi.

Büyükannesi çocukluğunda ona düzinelerce oyuncak almıştı. Muhtemelen bir çocuğun oynayamayacağı kadar fazla. Fakat kimse Rune'a bir oyuncak *yapmamıştı*. Heykelcik, bir ahşabın içindeki gizli geyiği ortaya çıkaran Levi Sharpe'ın izleriyle doluydu. Bu dünyadan gelip geçtiğini ve kızını sevdiğini gösteren izlerle.

Parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini fark ettiğinde tutuşunu gevşetti.

"Ben duşa giriyorum," dedi Gideon arkasından. "Sonra da İyi Yürekli Komutan'a rapor vermem gerek. Karnın aç mı? Lavabonun altındaki elma ve krakerlerden başka yiyecek bir şeyim yok. Ama birkaç sokak ötedeki pazardan bir şeyler alıp yemek pişirebilirsin."

Yemek pişirmek mi?

Rune mu?

Rune geyiği tutan elini indirip Gideon'ın suratına bön bön baktı.

"Doğru ya." Gideon ensesini ovuşturarak bakışlarını tavana çevirdi. "Yemek pişirmeyi bilmiyorsun."

"Bunu yapacak hizmetçilerim var," dedi Rune savunmacı bir tavırla.

Vardı demek daha doğru olurdu tabii. Artık elinde avucunda hiçbir şeyi kalmamıştı.

Gideon iç geçirdi. "Boş ver. Evi yakmanı istemiyorum. Ben dönene kadar bekle, geldiğimde bir şeyler hazırlarım."

Rune onun koridorda gözden kaybolmasını izledi. Yemek yapmayı kimden öğrenmişti? Annesinden mi? Babasından mı?

Hâlâ elinde tuttuğu geyiğe bir bakış attı ve annenle babanın olmasının, onlardan yemek yapmayı öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü.

Rune büyükannesini hiçbir şeye değişmezdi ama bu, başka hayatları merak etmediği anlamına gelmiyordu. Gideon'ınki gibi bir ailede büyümek nasıl bir şeydi? Anne, baba ve kardeşlerle. Kalabalık, hayat dolu bir evde. Yıllardır peşini bırakmayan yalnızlık aniden üzerine çökmüş, Rune'a pençelerini geçirmişti.

GÜM! GÜM! GÜM!

Kapıdan gelen sesle daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

Pencereye ilerleyip dışarı baktı.

Kırmızı üniformalı yarım düzine asker alt kattaki dükkânın girişinde dikiliyordu. Fark edilmemek için hemen geri çekilirken keskin bir nefes aldı.

Kan Muhafızları'nı Gideon mı çağırmıştı? Buraya onu tutuklamaya mı gelmişlerdi?

Ama bu hiç mantıklı değildi. Adamın niyeti onu tutuklatmaksa bunu *Arcadia*'dan inmeden de yapabilirdi. Rune'u limandan doğruca hapishaneye götürürlerdi.

"Ne?.." Gideon üzerinde düğmeleri yarısına kadar iliklenmiş gömleği ve çıplak ayaklarıyla içeri girdi. Rune'a bir bakış atıp pencereye yöneldi.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Kahretsin."

Ahşaba vuran yumruklar şiddetlendi.

"Burada olduğumu nasıl öğrendiler?" Telaşla geriye kaçan Rune neredeyse sehpaya takılıp düşecekti.

Gideon gömleğinin kalan düğmelerini ilikleyerek odanın öteki ucundaki pencereye doğru giderken, "Senin için gelmediler," dedi. "Benim için geldiler."

"Neden? Ne yaptın ki?"

"Ne *yapmadım* demek daha doğru olur." Gideon camı açıp dışarı doğru itti. "Daireyi arayacaklar."

Rune yanına gidip aşağıdaki boş sokağa baktı.

"Çıkmana yardım edeceğim."

Genç kız ona kaşlarını çattı. "*Nereye* çıkmama?"

"Çatıya." Gideon kızın kalçasını kavrayıp onu pervaza kaldırdı. Başka çaresi olmayan Rune ayaklarını toplayıp pencerenin çerçevesini kavradı. Çatı tam tepesindeydi, biraz eğimli olsa da kayıp düşeceği kadar dik değildi. "Ah, şunu da al."

Gideon yanından ayrıldı ve kapıyı döven yumrukların daha da ısrarcı hale gelmeye başladığı esnada elinde Rune'un çantasıyla geri döndü. Deri sapı kavrayan Rune çantayı tepesindeki kiremitlere atıp yukarı tırmandı.

"Ben dönene kadar orada kal."

"Ya dönmezsen?"

"O zaman bir başınasın demektir," diyerek camı kapadı.

Şahane.

Birkaç saniye sonra aşağıdaki daireden boğuk sesler geldi. Rune kaymayacağından emin olmak için ayakkabılarını çıkardı, ardından kiremitlere iyice yapışarak çatının bacalarla dolu tepesine doğru ilerledi. Elinden geldiğince saklanarak aşağıdaki sokağa baktı ve iki Kan Muhafızı'nın elleri önünde bağlanmış Gideon'ı dışarı çıkarmasını izledi.

Onu zorla ata bindirip saraya doğru dörtnala yol almaya başladılar.

İçeriden gelen ayak seslerine bakılırsa kalan askerler etrafı aramaya devam ediyordu. Onlar da atlarına atlayıp gittiklerinde Rune rahat bir nefes verdi. Sırtını bacaya yaslayarak güneşin ısıttığı kiremitlere oturdu.

Avucunun altında pürüzlü bir şey hissettiğinde elini kaldırdı. Kiremitlerden birinin üzerine üç isim kazınmıştı: *Tessa. Alex. Gideon.* Sharpe kardeşler çocukluklarında burada oyunlar oynamış olmalıydı.

Gideon bu yüzden hiç düşünmeden buraya saklanmamı söyledi.

Rune çocukluğunda çatıya tırmanmaya kalkışsa büyükannesi onu öldürürdü.

Parmaklarını isimlerin üzerinde gezdirdi, Gideon'ınkinin üzerinde biraz daha oyalandı. Adamın başının nasıl bir belada olduğunu, geri dönüp dönmeyeceğini ya da çatıdan inip onu kurtarmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti.

Duzenleme
Ny.ozlem

OTUZ BİR

GIDEON

Gideon son zamanlarda İyi Yürekli Komutan'ın gaz lambasıyla aydınlatılan çalışma odasına ne zaman adım atsa şaşkınlığa kapılıyordu. İçerideki hiçbir şey değişmemişti. Aşina olduğu deri ciltli kitaplar duvarlar boyunca sıralanmıştı, halının üzerinde maun bir masa ve arkasında yüksek arkalıklı bir koltuk duruyordu.

Bu neredeyse rahatlatıcı sayılabilecek bir manzaraydı.

Masanın arkasındaki adam içinse aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

O koltukta oturan Nicolas Creed olmalıydı. Bir baba figürü, akıl hocası ve bir dost. Gideon, Yeni Cumhuriyet'in şafağında sarayı basmalarından önce Nicolas'ın nasırlı eliyle avucuna bir tabanca bastırmasını hâlâ hatırlıyordu. Ona ilk inanan insan Nicolas olmuştu. Gideon'a kendine nasıl inanacağına öğreten de.

Fakat Nicolas ölmüştü. Cressida Roseblood'ın kurbanlarından biriydi. Gideon adamın mezarını kendi elleriyle kazmıştı, kardeşininkinden hemen sonra.

Artık bu oda oğlu Noah'nındı.

Yeni İyi Yürekli Komutan.

Noah babasının siyah üniformasını giymiş, bir omzuna kırmızı renkli bir pelerin atmıştı. Dirseklerini masaya dayamış, parmaklarını birbirine kenetlemişti ve karşısında duran kadının raporunu dinliyordu.

Arkası ona dönük olsa da İyi Yürekli Komutan'ın İstihbarat Şefi'ni tanımak kolaydı. Koyu kahverengi saçları başının tepesinde topuz yapılmıştı. Başının alt yarısındaki kazınmış saçlar bütün dikkati Kraliçe Kız Kardeşler'in saltanatı sırasında emrinde çalıştığı cadılar tarafından kesilmiş kulağının bıraktığı boşluğa çekiyordu.

Gideon'ın geldiğini fark eden İyi Yürekli Komutan'ın çenesi gerildi. Bu o kadar belli belirsiz bir tepkiydi ki Gideon bir an için bunu hayal edip etmediğini merak etti.

Noah elini kaldırarak İstihbarat Şefi'ni susturdu.

"Mükemmel zamanlama, Sharpe. Harrow da bana Kıta'da yaşanan sorunlardan bahsediyordu. Sorunun kaynağının da bize katılması çok iyi oldu." Başıyla askerlerine Gideon'ı içeri getirmelerini işaret etti.

Elleri kelepçeli Gideon adamların onu Komutan'a doğru itmesine izin verdi. Harrow'un yanında durduğunda kadının altın renkli gözleri onunkilere kenetlendi. Kısa zaman öncesine kadar Harrow, Gideon'ın muhbirliğini yapıyor, cadı avına yardımcı olmak adına hür iradesiyle onun için bilgi topluyordu.

Şimdilerdeyse İyi Yürekli Komutan'a rapor veriyor, o da bu bilgileri uygun gördüğü şekilde değerlendiriyordu. Yeni Komutan'a sadık olmayı seçtiği için onu suçlayamazdı. Gideon, Harrow'u da geri kalan herkesi de yüzüstü bırakmıştı. İşte tam da bu yüzden onları yeni planını desteklemeleri için ikna etmesi gerekiyordu. Gideon kırdığı şeyi düzeltmek zorundaydı.

"Baştan başla, Harrow." Noah gömleğindeki her kırışıklığı, pantolonundaki her lekeyi inceliyormuş gibi Gideon'ı tepeden tırnağa süzdü. "Seninle birazdan ilgileneceğim, Sharpe."

Ona bir bakış atan Harrow, "Cadı Kraliçe'nin yakınlarına sızmış bir muhbirim var," dedi.

Gideon kaşlarını çatarak kadının sözünü kesti. "Cressida'nın yakınlarına sızabilmesi için söz konusu muhbirin bir cadı olması gerekir."

"Öyle."

"Güvenilir olduğundan emin misin?"

"Bu yüzden kâhini çağırdık ya," dedi Noah. "Emin olmak için." Bir baş hareketiyle Harrow'a devam etmesini söyledi.

"Muhbirim, Soren'ın Cressida'ya ordusunu verdiğini ve ikisinin birkaç gün içinde Yeni Cumhuriyet'i kuşatmak için gemi filosuyla yola çıkacağını söylüyor."

"Raporumu vermemi bekleseydin bunu ben de söyleyebilirdim," dedi Gideon.

Harrow ona ters bir bakış attı. "Ayrıca Soren nişanlısının kaçırılmasının ardından savaşa ayırdığı bütçeyi *iki katına* çıkarmış."

"Ne önemi var?" dedi Gideon. "Hem savaşı önlemenin *hem de* Cressida'yı öldürmenin bir yolu var. Fakat bunun için Kızıl Güve'nin hayatta kalması gerekiyor."

Harrow bütün dikkatini ona çevirip gözlerini kıstı. "Güvenirliliğini yitirdin, Yoldaş."

Gideon ona kulak asmadı. "Stratejik *düşünmüyorsun.* Hiçbiriniz düşünmüyorsunuz." Askerlerin yanı sıra Noah'nın birkaç bakanının da bulunduğu odaya göz gezdirdi. "Güve'yi öldürmek Prens'i daha da öfkelendirmekten başka bir işe yaramaz. Savaş bütçesini iki katına çıkarmasının kötü olduğunu mu sanıyorsunuz? Nişanlısı ölürse elindeki avucundaki her şeyi kullanmaktan çekinmeyecektir. Her şeyi daha da beter edeceksiniz."

Harrow kollarını göğsünde kavuştursa da Gideon kadının onu dinlediğini biliyordu.

Ne var ki ikna etmesi gereken kişi İstihbarat Şefi değil, İyi Yürekli Komutan'dı.

Babasının masasının arkasından buz gibi gözleriyle onu izleyen Noah'ya döndü.

"Cressida kayıp bir kardeşi olduğuna inanıyor. Kız kardeşlerini diriltmek için de onu kullanma niyetinde."

Oda şaşkın mırıltılarla doldu.

"Diriltme büyüleri efsaneden ibarettir," dedi Noah.

"Bundan emin misiniz? Yanılmak gibi bir lüksümüz olduğunu sanmıyorum."

Gideon masanın öteki ucundan ona yöneltilen yoğun hoşnutsuzluğu umursamadan sözlerine devam etti. "Rune vârisin peşinde. Onu bulup Kıta'ya kaçırmayı planlıyor. Planım iki aşamalı. Bir, onlara pusu kuracağız. Rune'un kaçışını ne zamana ve nereye planladığını öğrenip Kan Muhafızları'yla oraya konuşlanacağım.

"İki, etraflarını sardığımızda Roseblood vârisini öldürüp Rune'u Prens'le pazarlık kozu yapmak için tutuklayacağız. Soren'a biricik gelinini geri istiyorsa bizimle işbirliği yapması gerektiğini söyleyeceğiz. Nişanlısının elimizde olduğunu kanıtladığımızda da ondan askerlerine hiçbir şeyden haberi olmayan Cressida'ya saldırıp onu ve bütün cadı ordusunu öldürmelerini emretmesini talep edeceğiz. İsteğimizi yerine getirmezse Rune'u öldüreceğiz. *Getirirse* de kılına zarar vermeden kızı ona teslim edeceğiz."

Gideon odaya göz gezdirerek bakanların ve askerlerin gözlerinin içine baktı.

"Sadece kazanıp kazanamayacağımızdan emin olmadığımız bir savaşı önlemekle kalmayıp Cressida'yı ve onun kız kardeşlerini diriltme ihtimalini de ortadan kaldıracağız."

İçeriye bir sessizlik çöktü.

"Peki ya başarısız olursan?"

Gideon tekrar Noah'ya döndü.

"Başarısız olursam savaşa girip kaybederiz." Harrow'a bir bakış attı. "Başarısız olursam Cressida yalnızca tahtına dönmekle kalmaz; Elowyn ve Analise'i de diriltip yeni bir Cadı Saltanatı başla–"

Saray muhafızları kelepçeli bir kadını odaya sürüklediğinde Gideon'ın sözleri yarım kaldı. Elleri büyü yapmasına mâni olan demir silindirlerin içindeydi ve yağlı kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Kadın, Aurelia Kantor'du: Kan Muhafızları'nın cadıların saklandığı yerleri bulmak için kullandığı cadı. Bir kâhin

olduğundan geçmişi, bugünü ve geleceği görebiliyordu. Görü yeteneği adadaki tüm cadıların tam olarak nereye sığındıklarını görmesine yardımcı oluyordu ve Kan Muhafızları onu hepsini tek tek ifşa etmeye zorluyordu.

"Kızımı görmek istiyorum." Aurelia'nın sesi günlerdir boğazından tek damla su geçmemiş gibi çatallıydı. "İki hafta oldu. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

İki yaşındaki kızı şehrin öbür ucunda, bir vasinin koruması altındaydı. Adı Meadow'du. Hapis tutulan Aurelia'nın onlara itaat etmesinin tek nedeni oydu.

"Sorun hadi," dedi Gideon. "Söylediğim her şeyin doğru olduğunu bir de onun ağzından duyun."

Kâhin başını şahin gibi döndürerek Gideon'a baktı. Adamın bileğindeki kelepçeleri fark ettiğinde zümrüt rengi gözlerinden bir şaşkınlık ifadesi geçti.

"Cressida Roseblood kız kardeşlerini diriltmeyi mi planlıyor?" diye sordu Noah.

Aurelia gözlerini kırpıştırıp dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını kaçırdı.

"Bu mümkün mü?" diye ekledi Komutan.

Cadı sessiz kaldı. Gideon zihninde onunla pazarlık yapmaya hazırlandı. Verilen yemeğin ve suyun miktarını artırmak, kızını daha sık görmesine izin vermek gibi şeyler genelde işe yarardı. Fakat ağzını açmaya fırsat bulamadan Noah araya girdi.

"Çocuğu getirin."

Gideon anne kızı yakalandıkları günden beri bir arada görmemişti. Meadow'un güvenliğine yönelik üstü kapalı tehditler kâhinin her seferinde onlara boyun eğmesine yetmişti.

Bir asker kızı içeri getirip koltuğa oturttu, minik bedeni kocaman mobilyanın üzerinde daha da küçük görünüyordu. Kızın annesinden çok daha iyi bakıldığı belliydi. Kızıl saçları beyaz kurdelelerle

başının iki yanından toplanmıştı ve üzerindeki elbise Gideon'ın dolabındaki her şeyden daha pahalı görünüyordu.

Fakat fal taşı gibi açılmış gözleri dehşet doluydu.

"Anneciğim?" Birkaç adım ötesinde yerde diz çökmüş, zincirlere vurulmuş annesini görünce çenesi titredi. Minik ellerini Aurelia'ya uzatarak, "Anneciğim, anneciğim. Eve gitmek istiyorum," dedi.

Gideon kızın yanaklarından süzülen yaşlara rağmen, cadının sesine karışan duyguları elinden geldiğince kontrollü tutmak için mücadele etmesini izledi. "Biliyorum, bebeğim. Yakında. Çok yakında evimize döneceğiz."

Bu bir yalandı. Aurelia ne çocuğun ne de kendisinin eve asla dönmeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Noah yerinden kalktı. "Cressida Roseblood kız kardeşlerini diriltmeyi mi planlıyor?"

"Bilmiyorum," dedi Aurelia.

"Çocuğu buraya getirin," dedi Noah. "Ellerini masanın üzerine koyun."

Ne?

Gideon odanın öteki ucuna dönüp Noah'nın merhum babasının kılıcını duvardan indirmesini izledi. Midesi karanlık bir dehşetle kasıldı.

O böyle bir şeye asla kalkışmazdı.

Çünkü zayıfsın, dedi içinden bir ses. *İnsanlar da bu zayıflığın yüzünden ölüyor.*

İyi Yürekli Komutan herkese güçlü bir liderin nasıl olması gerektiğini gösteriyordu.

Ama bu...

"Hayır! Lütfen!" diye bağırdı cadı titrek bir sesle. Gideon'a dönerek, "Ona zarar vermesine müsaade etme!" diye yalvardı.

"Kızına bir şey olmayacak," dedi yanılmadığını umarak. "Soruya cevap verirsen tabii."

Noah kılıcın kabzasını iki eliyle kavrarken küçük kız geri çekilmeye çalıştı. Muhafızlardan biri kollarını, diğeriyse bileklerini kavrayarak minik ellerini masanın üzerine dayadılar.

Meadow ağlamaya başladı.

Hiçbir anne, hiçbir *çocuk* bu duruma düşmemeliydi.

Gideon bir adım öne çıktı. Ama ne yapabilirdi ki? Elleri kelepçeliydi. O da tıpkı cadı ve kızı gibi bir tutsaktı.

Noah kılıcı havaya kaldırdı. Gaz lambasının ışığını yansıtan metal parladı.

"Dur!" Aurelia bir şangırtıyla öne doğru emekledi. "Bilmek istediğin her şeyi söyleyeceğim. Sadece ona zarar verme! Lütfen!"

"Soruma cevap ver o halde. Cressida yaşayan son Roseblood mı?"

Önünde sadece iki seçenek olduğunu fark eden cadının omuzları düştü: Onu bu ihaneti yüzünden öldürecek Cadı Kraliçe mi yoksa kızı mı? Dehşete düşmüş evladına bakarken yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

"Affet beni, Kraliçe'm..."

Gideon kadının yemyeşil gözlerine süt beyazı bulutların toplanmasını izledi. Vücudu kaskatı kesilirken nefes alıp verişleri yavaşladı. Etten kemikten ziyade mermerden yapılmış gibi görünüyordu.

"Cressida'nın annesi Kraliçe Winoa'nın ikinci kocasından dördüncü bir çocuğu oldu," dedi en sonunda. "Ama zavallı şey doğum sırasında öldü. Kraliçe, evladının acısını hiçbir zaman tam olarak atlatamadı. Yıllarca geceleri ağlama seslerini duydu, onu bulmak için saray koridorlarını arşınladı."

Gideon bu hikâyeyi biliyordu. Cress bunu ona defalarca anlatmıştı. Annesi ilk kocası öldükten sonra tekrar evlenmişti. Cressida ve kız kardeşleri, söylediklerine göre ağza alınmayacak zalimlikler yapan üvey babalarından nefret eder, adamı ölü doğan kardeşlerinden sonra annelerini kendilerine düşman etmekle suçlarlardı.

"Herkes aklını kaçırdığını düşünmüştü," dedi Gideon.

Cressida bile.

"Ama çocuk ölmedi," dedi Aurelia. "Gece kaçırıldı."

Gideon kaşlarını çattı. "Neden?"

"Biri onu kraliyet ailesinin travmalarından mı korumak istedi? Yoksa bir kehanetin gerçekleşmesine engel olmak için miydi?" Cadı başını iki yana salladı. "Cevap açık değil."

"Peki bu vâris... hâlâ hayatta mı? Hayattaysa kim? Nerede?"

Aurelia'nın gözleri daha da beyazlaştı. Dikkatini yoğunlaştırmasıyla kaşları çatıldı.

"Hayatta ama..."

Gözlerindeki bulutlar birkaç dakika sonra dağıldı. Kendine geldiğinde keskin bir nefes alıp yere yığıldı.

"Onu göremiyorum." Aurelia bir köpek gibi elleriyle ayaklarının üzerinde durdu. Muhafızlar kızının ellerini hâlâ masanın üzerinde tutuyordu. "Bir şey Görü'me engel oluyor."

Noah tekrar kılıcı havaya kaldırdı.

"Doğruyu söylüyor," dedi Gideon araya girmek öne çıkarak. "Cressida da bir tür büyünün kâhinlerin onu görmesine engel olduğunu söyledi. Birileri onun bulunmasını istemiyor."

Noah kılıcını gönülsüzce indirdi. Kâhine bir bakış attı. "Şu kayıp Roseblood, Elowyn ve Analise'i diriltmek için kullanılabilir mi?"

Aurelia bir nefes verdi. "Evet."

"Peki bu kişi bulunup öldürülürse," dedi Gideon, "Cressida büyü için kendi kanına başvurabilir mi?"

Cadı başını iki yana salladı. "Bu bir Arkana büyüsü, işe yaraması için birinci dereceden bir akrabanın kanı gerekir. Anne babanın, bir evladın ya da kardeşin. Ama büyü sadece kan değil, *yaşam* ister. Ölünün dirilmesine karşılık bir akrabanın hayatının feda edilmesi gerekir."

"Yani Cressida buna kalkışsa bile büyüyü yaparken ölür."

Aurelia onu başıyla onayladı.

"Diğer bir deyişle, kayıp vâris Cressida onu bulmadan ortadan kaldırılırsa diriltme büyüsünün yapılması mümkün olmaz."

"Evet."

Gideon, Noah'ya döndü. Aurelia az önce Gideon'ın planının ellerindeki en iyi seçenek olduğunu kendi ağzıyla onaylamıştı. Komutan'ın bunu kabullenmekten başka çaresi yoktu.

İyi Yürekli Komutan başını sallayarak muhafızlara Meadow'u bırakmalarını işaret etti. Minik kız özgür kalır kalmaz annesine koşup kollarını boynuna doladı. Ellerindeki zincirlere rağmen Aurelia ona sımsıkı sarılarak etrafında güvenli bir koza ördü.

Harrow zincire vurulmuş cadının etrafında bir daire çizdi. "Soren'ın Cressida'ya ordusunu verdiğini biliyoruz. Kaç kişi olduklarını bilmemiz gerek. Cadı Kraliçe'nin elinin altında kaç gemi, kaç asker, ne kadar mühimmat var?"

Gideon, Caelis limanına yaklaşan buharlı gemileri hatırladı.

"On bir zırhlı gemi, dokuz gambot, yedi asker taşıma gemisi," diye yanıtladı Aurelia. "Bir de binlerce silahlı asker."

Bu, başkenti fethetmeye yeter de artardı bile.

Harrow kâhin içerideki muhbirinden gelen bilgiyi doğrulamış gibi Komutan'a dönüp başını onaylar gibi salladı.

"Peki ya kurdukları ittifakın şartları?" dedi Noah.

"Cressida başkenti ele geçirdiğinde Soren, Rune Winters'la evlenecek. Şartlar karşılanmazsa Prens adamlarını ve gemilerini geri çekip Cressida'yı bir başına bırakacak."

Gideon cadının kızının yanağına doğru tanıdık bir ninni mırıldanarak onu yatıştırmaya çalışmasını izledi. Bir zamanlar kâbusları korkutup kaçırmak, hastalandıklarında onları sakinleştirmek için annesinin ona ve kardeşlerine söylediği ninniydi bu.

Bu düşünceyi kafasından hızlıca kovdu.

Bir cadının annesiyle uzaktan yakından alakası yoktu.

Muhafızlardan biri, çocuğuna sımsıkı sarılan Aurelia'nın önünde çömeldi. Kadının mırıldandığı ninni kesildi ve bir adım daha atarsa adamın gırtlağını parçalayacak dişi kurt misali dudaklarından bir hırıltı döküldü.

"Yüzbaşı Sharpe." Noah'nın içeriye çöken sessizliği bozan sözleri Gideon'ın bakışlarını ona çevirmesine neden oldu. "Soren'ın

gemileri Kıta'yı çoktan terk etmiş olabilir. Şayet durum buysa üç gün içinde burada olacaklardır. Planının işe yaraması için Prens'e elçi göndermemiz ve geldiğinde Kızıl Güve'yi teslim etmeye hazır olmamız gerek. Dolayısıyla anlattığın her şeyi yapman için sana iki gün müddet veriyorum. Kızıl Güve'yi bir kez daha elinden kaçırırsan bunu kasıtlı yaptığını düşünmeye başlayacağım. *İki gün.* Anlaşıldı mı? Başarısız olursan cadı sempatizanlığıyla suçlanacak, idam vaktin gelene kadar hücreye kapatılacaksın."

İdam.

Adamın sözleri patlayan bir silahın sesi gibi kulaklarında yankılandı.

Söylediği her şeyi iki gün içinde yapabilir miydi?

Başka çaresi var mıydı?

Gideon kafasındaki şüpheleri bir kenara bıraktı. "Bunun olması için yoluma hiçbir engel çıkmadan çalışabilmem gerek. Bunu hak etmiyormuş gibi görünsem de bana koşulsuz şartız güvenmeniz gerek. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için Rune'u onun tarafında olduğuma inandırmalıyım. Evimi aramak ya da beni tutuklatmak için asker göndermeyin. Yaptıklarıma hiçbir şekilde müdahale etmeyin."

Kızıl Güve pusuya düşürüleceğinden şüphelenmemeliydi. Yoksa yine onları alt ederdi.

Noah ona gözlerini kıstı. "Peki. Anlaştık."

"Güzel," dedi Gideon düz bir sesle. "Şimdi, birileri şu kelepçeleri çıkarırsa" –ellerini önüne uzattı– "kâhini hücresine götürebilirim. Ona sormak istediğim birkaç şey daha var."

"Hücrem bu tarafta değil," dedi Aurelia. Kızını götürdüklerinden beri kadının gözlerinin feri sönmüştü.

Gideon onu sarayın gaz lambalarıyla aydınlanmış koridorlarında yönlendiriyordu. Mermer zemini döven botlarının sesi içeride yankılanıyordu. "Hücrene gitmiyoruz."

Kadın başını kaldırıp ona baktı. "Nereye gidiyoruz o halde?"

Gideon yanındaki üstü başı pislik içindeki kadınla birkaç ay önce yakaladığı iki dirhem bir çekirdek aristokratın aynı insan olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Saray hapishanesinde geçirilen iki ay insanı bambaşka birine dönüştürüyordu.

"Soruma vereceğin yanıta bağlı."

Cadı gözlerini kıstı.

"Cressida, Elowyn'le Analise'in cesetlerini nerede saklıyor?"

Aurelia bakışlarını kaçırarak sanki mermere değil de karmaşık duvar halılarına bakıyormuş gibi duvara odaklandı.

Gideon duraksayarak onu da durmaya zorladı. "Bana onları nereye sakladıklarını söyle, ben de seni buradan çıkarayım."

Cadı başını hafifçe yana eğip pürdikkat onu inceledi. "Sana neden güveneyim?"

Gideon omuzlarını silkti. "Güvenemezsin." Önce arkalarına, ardından da önlerine bir bakış attı. Bembeyaz koridorda kimse yoktu. "Ama benimle bir pazarlık yapabilirsin: İhtiyacım olan cevaplara karşılık özgürlüğün."

Kadının bakışları yeni bilenmiş bir hançer gibi keskinleşti. Yeşil gözleri parladı.

"Meadow olmadan şuradan şuraya gitmem. Onu sağ salim kollarıma alana kadar ağzımdan tek kelime alamazsın."

Kadın topuklarının üzerinde dönüp hücresine yöneldi.

"Sorularına cevap mı istiyorsun? Önce kızımı kurtar. Sonra konuşuruz."

OTUZ İKİ

RUNE

Rune çatının tepesinde, iki bacanın arasına saklanmış vaziyette Gideon'ın dönmesini bekliyordu. Güneşin alnındaki kiremitler çıplak ayaklarını ısıtırken Eski Kent'e baktı. Fabrika bölgesinden yükselen duman mavi gökyüzüne süzülüyor, kömür ile denizden yükselen iyot kokusu birbirine karışıyordu.

Rune sokaktan geçip giden insanları izledi. Bazıları el arabalarını itiyor, bazıları hayvanlarını çekiyor ya da ayak işleriyle uğraşıyordu, bazılarıysa da ulaklıkla görevlendirilmişti.

Büyükannesi devrimden önce şehrin bu kısmına ayak basmasını yasaklamıştı. Buranın pis ve tehlikeli olduğunu, *onlar* gibi insanlara yakışmadığını söylerdi.

Rune dizlerini göğsüne çekip çenesini kollarına dayayarak aşağısında uzanan şehri inceledi. Wintersea yerine böyle bir yerde büyümek nasıl olurdu? Farklı biri olup çıkar mıydı yoksa yine aynı Rune mu olurdu?

Peki Rune kim?

En derinlerinde, cadının ve aristokratın ötesinde o kimdi? Onu *o* yapan şey neydi?

İnsan, içinde bulunduğu durumlara göre değişir miydi? Yoksa herkesin hiç değişmeyen bir yanı var mıydı? Başına *ne gelirse gelsin* sabit kalan, doğru bir parçası var mıydı?

Cevabı bilmemek Rune'u rahatsız etti.

Midesi guruldayınca dünden beri hiçbir şey yemediğini hatırladı.

Birkaç sokak ötedeki pazardan bir şeyler alıp yemek pişirebilirsin, demişti Gideon. Rune oturduğu yerden pazarı bulmaya çalıştı.

Yemek pişirmeyi öğrenebilirdi. Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Ayakkabılarına uzandı. Tam çatının kenarından aşağıya inecekti ki pencereden yukarı tırmanan Kan Muhafızı'nı fark etti.

Rune nefesini tuttu.

Adam başını yukarı kaldırdı.

"Gideon," dedi tuttuğu nefesini vererek. Hayallere öyle bir dalmıştı ki sokağa giren Gideon'ı görmemişti.

Rune adamın kiremitlere tırmanmasını izledi. Soren'ın kıyafetlerini çıkarıp kırmızı üniformasını kuşanmıştı ve onu götürürlerken ellerine taktıkları kelepçeler artık yoktu.

Ne sarsılmış ne de zarar görmüş gibiydi.

Onu neden götürmüşlerdi?

Ve bırakılmak karşılığında onlara ne teklif etmişti?

Gerçi Rune cevabı biliyordu. Yük ambarında anlattığı plana kulak misafiri olmuştu.

Adamın kolunun altında katlı bir Kan Muhafızı üniforması duruyordu. Kıyafetleri ona uzattı.

Rune ceketi ve pantolonu inceleyerek, "Ne bu?" diye sordu.

"Senin için." Yanma oturdu. Kalçaları birbirine değse de adam uzaklaşmak için herhangi bir hamlede bulunmadı. "Yardımına ihtiyacım var."

Rune tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Kâhinin bir kızı var. Adı Meadow. Cadıyı işbirliğine zorlamak için onu kullanıyoruz."

Rune'un midesi kasıldı. Bir *çocuğu.*

Kan Muhafızları'nın bilgi almak için Aurelia Kantor'a korkunç şeyler yaptıklarını tahmin ediyordu zaten. Yoksa hangi cadı avlanacaklarını bile bile kız kardeşlerinin yerini açık ederdi ki?

Nedeni *buydu* demek.

Kızı ellerindeydi.

"Meadow'u kurtarana kadar hücresinden çıkmayı reddediyor."

Çocuk mu kaçıracağız?

Gideon bir maceraya atılmak istiyordu. *Rune'la.*

Bu onu heyecanlandırmamalıydı ama kendine engel olamıyordu.

"Yardım edebilirim sanırım." Adamın ona ihtiyaç duymasından ne kadar memnun olduğunu çaktırmamaya çalışarak ellerini üzerindeki elbisede gezdirdi.

"Güzel," dedi Gideon. Yerinden kalkmış, çatının kenarına ilerlemeye başlamıştı bile. "O halde giyin de gidelim. İçeride bir çift bot da var."

Rune üniformayı kolunun altına sıkıştırıp ayakkabılarını da alarak çıplak ayak onun peşinden giderken, "Bir dakika... *hemen mi?*" diye sordu. "Hiç değilse önce bir şeyler yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Gideon bir sokak satıcısından ona akşam yemeği ısmarladı. Büyükannesi, Rune'un tavuklu kişi elleriyle yiyip parmaklarına bulaşan yağı emdiğini görse düşüp bayılırdı. Ama Rune'un karnı o kadar açtı ki umurunda bile değildi.

Gideon gülümsemesini bastırmaya çalışarak kendi kişinden kalanı ona uzattı.

Karınlarını doyurduktan sonra Gideon'ın atı Yoldaş'ı ahırdan alıp şehrin doğu yakasına, çoğu aristokratın şehrin karmaşasından uzak durmak için tercih ettiği deniz kenarındaki mahallelere doğru yola çıktılar.

Rune evden çıkmadan önce bir illüzyonla görünüşünü değiştirmişti çünkü bu bölgeyi iyi biliyordu. Büyükannesinin arkadaşlarının çoğu, Kan Muhafızları hepsini arındırıp evlerini devrimcilere dağıtmadan önce burada yaşıyordu. Mahalle varlıklı kesimin teknelerini bağladığı sakin limanın hemen yanındaydı. Ölmeden önce Alex'in teknesi de burada dururdu.

Gideon'ın atını bağlamasını bekledi. Gizlice girecekleri ev denize bakıyordu ve Rune işe koyulmadan önce etrafı incelemek istemişti.

Birkaç teknenin demir attığı sakin suya baktı. Büyükannesi ona çocukken nasıl yelken açılacağını öğretmişti. Anne babası denizde öldüğünden, Kestrel ona sudan korkmasını gerektirecek hiçbir neden olmadığını öğretmeyi kafasına koymuştu. Rune ara sıra Alex'in iki kişilik teknesiyle denize bile açılmıştı.

Gideon'ın dönmesini beklerken teknelerin üzerine yazılmış isimleri okumaya karar verdi ama sıra yüreğini sızlatan o isme geldiğinde nefesi kesildi.

Şafağın Aryası.

Alex'in teknesi neden hâlâ buradaydı?

"Al," dedi Gideon onu daldığı düşüncelerden koparark.

Rune bakışlarını tekneden ayırıp döndüğünde adamın elinde iki külah dondurma tuttuğunu gördü. "Ne bu?"

"Neyli sevdiğini bilemedim. Gerçi hepsi güzeldir."

"Bunları... bana mı aldın?"

"Biri senin biri benim. Seç birini, ötekini ben yiyeceğim."

Rune önce dondurma külahlarına –biri çikolatalı, diğeri vanilyalı– sonra da kırmızı üniformalı Gideon'a baktı. Adamı gündelik –Prens'in kıyafetlerine ne kadar *gündelik* denebilirse artık– kıyafetler içinde görmeye çok alışmıştı. Üniformasını kuşanmışken kim olduğunu unutmak daha zordu.

Bir asker.

Bir cadı avcısı.

Düşmanı.

Buna rağmen kalkıp ona dondurma almıştı.

Yine gardımı düşürmeye mi çalışıyor?

Rune çikolatalı dondurmaya uzandığında Gideon külahı ona verdi.

"Neye bakıyordun?" Başıyla okyanusu işaret etti. "Düşüncelere dalıp gitmiş gibiydin."

"Ah, şey..." Bakışlarını tekrar *Şafağın Aryası*'na çevirdi. "Şu Alex'in teknesi mi?"

Gideon cadıları *Arcadia*'yla kaçırmayı planladığını bildiğine ve ona engel olmayı kafasına koyduğuna göre Rune'un yeni bir kaçış planına ihtiyacı vardı.

Bir tekne iş görür mü?

İlk seçeneği olmazdı tabii. Barrow Boğazı haşin sularıyla bilinirdi ve Rune küçük bir tekneyi bir noktaya kadar idare edebilirdi. Akıntıya kapılmaları ya da alabora olmaları kötü bir fırtınaya bakardı.

Ancak başka çaresi yoksa...

Gideon da okyanusa döndü.

"Evet, onun teknesi." Sesi yumuşadı. "Gönlüm onu satmaya el vermedi..." Bir an sessizleşip başını iki yana salladı. "Sonsuza dek öylece duramaz sanırım. Eninde sonunda onu satmam gerekecek. Kadimler biliyor ya, teknelerden hiç anlamam."

Yeni kaçış planını şekillendirmekle meşgul Rune dalgın dalgın, "Sana öğretebilirim," dedi.

Gideon ona döndü. "Yelken açmayı mı?"

Göz göze geldiler.

Rune bunu neden söylemişti? Arkadaş değillerdi. Bir şekilde adadan kaçmayı başarırsa Gideon'ı bir daha asla görmeyecekti.

Ki o da *en iyi ihtimalle.*

"Boş ver. Aptalca konuştum." Çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak dondurmasını işaret etti. "Teşekkür ederim."

Gideon konuyu kapamaya hazır değilmiş gibi tereddüt etti.

Şüpheli görünme ihtimaline karşı Alex'in teknesinden daha fazla bahsetmek istemediğinden Rune konuyu değiştirdi. "Romantizm anlayışın bu demek. Flört ettiğin tüm kızları gezmeye çıkarıp onlara dondurma mı ısmarlarsın?"

Adamın dudakları yukarı kıvrıldı. "Flört mü ediyoruz? Farkında değildim."

Ne? Kan, Rune'un yanaklarına hücum etti. "Öyle demek... Hayır. Demek istediğim..."

Gideon omzunun üzerinden ilerideki dondurmacıya baktı.

"Aslında," diyerek Rune'u kekelemekten kurtardı. "Ailemi ne zaman özlesem buraya gelirim."

Ah.

"Annemle babam bizi buraya ilk kez Tessa'nın onuncu yaş gününde getirmişti," dedi. Alex'in teknesini geride bırakarak yürümeye başladı ve başıyla Rune'a peşinden gelmesini işaret etti. "İlk kez o gün dondurma yemiştik. Annemin tasarımları dikkat çekmeye başlamıştı ve ceplerimiz birden ihtiyacımız olmayan şeylere harcayabileceğimiz fazladan parayla dolmuştu."

Sahil şeridinde yan yana yürüyerek dondurmalarını yediler. Deniz havasının ve güneş ışığının tadını çıkaran kadın arkadaş grupları veya sevgililerle karşılaştıklarında Gideon onlara yol vermek için kenara çekiliyor, ardından Rune'un yanına geri dönüyordu.

"Tessa en çok çikolatalı dondurma severdi. Alex de vanilyalı. Annemin favorisiyse fıstıklıydı."

"Peki ya baban?"

"O tatlıdan pek hoşlanmazdı."

Tatlıdan hoşlanmaz mıydı? Rune dondurmasını yaladı. Soğuk ve tatlı. *Enfes.* "Tatlı sevmediğimi hayal bile edemiyorum. Ya da çocukluğumu dondurma yemeden geçirdiğimi..."

Sözcükler o ne olduğunu bile anlamadan dudaklarından dökülüverdi.

Bunu neden söylemişti?

Ne ayıp şey!

Ne var ki Gideon bunu fark etmemiş, fark ettiyse bile umursamamıştı. İlerideki, tamamı denize bakan sıra sıra evleri inceliyordu. Kâhinin kızı hangisinde esir tutuluyordu?

"Yaşadığım hayat beni hiç rahatsız etmedi. Daha iyisini bilmiyordum. Ta ki..." Bakışlarını Rune'a çevirdiğinde dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. "Yüzüne dondurma bulaşmış."

Rune büyük bir utançla çenesini sildi.

Gideon başını iki yana salladı. "Hayır, bekle..."

Binici eldiveninin tekini çıkararak başparmağını kızın dudağında gezdirdi. Elini geri çektiğinde başparmağının ucu çikolata içinde kalmıştı. Gideon onunla ne yapacağını bilemiyormuş gibi dondurmaya baktı.

Elini ona uzattı.

Kız tereddüt etmedi. Sonuçta kim çikolataya hayır derdi ki?

Adamın başparmağını ağzına alıp dondurmayı emdi. Dişleri derisini sıyırdığında Gideon'ın sertçe yutkunduğunu duydu. Bu ses üzerine bakışlarını ona çevirdiğinde adamı kararmış gözlerle onu izlerken buldu. Bu bakışı en son *Arcadia*'da, Gideon dudaklarına yapışmadan hemen önce görmüştü.

Rune'un onu ne denli iğrendirdiğini hatırlamadan hemen önce.

Kız geri çekildi ve adamın başparmağını bıraktı. Hızla önüne dönüp yürümeye devam ederken nabzı kulaklarında uğulduyordu. "Hangi ev?"

Sesi titrek çıkmıştı.

Gideon boğazını temizledi. "Sarı olan." Biraz ötelerinde üç katlı, limon rengi bir ev yükseliyordu. Dört yanı da kapalıydı ve demir parmaklıklara dolanmış koyu yeşil sarmaşıklar bahçeyi görmelerine engel oluyordu.

Rune adımlarını yavaşlatarak evi incelemeye koyuldu. Sahil şeridine açılan kapı kilitli olduğu için buradan ne girebilirlerdi ne de çıkabilirlerdi. Ön kapıyı kullanmak zorundalardı.

Rune sarmaşıkların arasından arka bahçede dört üniformalı muhafız saydı. Evin ön kısmı ve içerisi daha sıkı korunuyor olmalıydı.

Gideon'ın belindeki tabancaya bir bakış attı ve eli Soren'ın ona verdiği, kendi belindeki kılıfta duran altıpatlara gitti. Başları derde girerse mermileri çabucak biterdi.

"Ceketini bana ver," diyerek eve sırtını dönüp geldikleri yoldan geri yürümeye başladı.

"Neden?"

"Görürsün."

OTUZ ÜÇ

RUNE

"Tedbiri elden bırakmamak lazım," dedi Rune ormanlık parktan çıkarlarken. Gideon gözcülük ederken kız ağaçların arasına gizlenip üniforma ceketlerini *Cadı Zırhı* isimli bir büyüyle efsunlamıştı.

Zarar görmemizi engellemek için, demişti Gideon'a, büyüyü öğrendiği kitaptan bir paragrafı tekrarlayarak. *Bir zırh işlevi görecek büyü sembolleri göğsünü hedefleyen bir hançeri savuşturup üzerinden kurşunları sektirecek.*

Gideon'ın bilmediği şey, bileğinin iç kısmına bir ikna büyüsü sembolü de çizip üniformasının kolunu üzerine çektiğiydi.

Akıl Çelen büyüsü *Dil Çözen*'e benzese de onun kadar güçlü değildi. Rune hâlâ Verity olduğunu sanırken Cressida'nın ona gösterdiği basit bir Serap büyüsüydü. Seraphine'e göre büyükannesi bile iş anlaşmalarında karşı tarafı ikna etmek için bu büyüden yardım almıştı. *Akıl Çelen* birini Rune'un istediği şeyi yapmaya zorlayamazdı ama kişiyi teşvik ederdi. Kısacası, bunu imkânsız kılmasa da sembolü taşıyan kişiyi karşı konulması zor hale getiriyordu.

Mesela bu büyü, Gideon gibi Rune'a karşı çıkmaya bayılan birinin üzerinde işe yaramazdı. Peki ya güzel bir kızı etkilemek isteyen genç muhafızlar? Onları etkilemesi son derece muhtemeldi.

Sarı eve yaklaştılar. Açık ön kapılar, eve uzanan basamakların iki yanındaki Kadimlerin heykellerini gözler önüne seriyordu. Bunlar

Sabır ve Adalet'ti. Sabır elinde bir kum saati tutuyordu. Adalet'in göğsündeyse bir palaska takılıydı.

Kapıda tek bir muhafız bekliyordu. Rune genç adamın on dokuz, yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Akşam yemeği saati gelmişti ve Gideon askerlerin molada olduğunu biliyordu. Bu stratejik bir karardı. Aşağı yukarı yarım saat boyunca güvenliğin azalacağını, bunun sadece içeri girme değil, evden çıkma şanslarını da artıracağının farkındalardı.

Rune'la Gideon'ı gören muhafız sırtını dikleştirdi. Muhtemelen ya üzerlerindeki kırmızı üniforma yüzünden kendine çekidüzen vermişti ya da Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nı tanımıştı.

Gideon başını sallayarak genç adama selam verdi.

"Merhaba," dedi Rune en geniş gülümsemesini takınarak.

Muhafız, Gideon kadar olmasa da uzun boylu ve iri cüsseliydi. Açık kahverengi saçları güneş ışığının vurduğu yerlerde kızıl tonlarında parlıyordu.

Bakışlarını Rune'a kenetledi ve gözlerini üniformasında gezdirdi. Kıyafetler kızın üzerine tam olmuştu, ne de olsa Gideon ölçülerini biliyordu. Kısa bir süre önce ona elbise dikmek için ölçülerini kendi elleriyle almıştı.

Dikkati hâlâ Rune'un üzerinde olan muhafız, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Cadının çocuğunu almak için buradayız," dedi Gideon genç adamın Rune'u süzmesini yarıda keserek. "Komutan saraya getirilmesini emretti."

Gideon'ın sert sesi karşısında muhafız bakışlarını nihayet Rune'dan ayırıp sırtını dikleştirerek Yüzbaşı'ya döndü. "Çocuk daha bu sabah saraya gitti. Evraklar yanınızda mı?"

Rune, Gideon'a bir bakış attı. *Evraklar mı?* Gideon evrak gerekeceğini ona çıtlatmalıydı.

"Hazırlayacak vakit olmadı," diye yanıtladı Gideon. "Komutan'ın ofisinden bir son dakika talebi."

"Ne yazık ki sizi içeri almadan önce evrakları görmem gerek."

Doğaçlama vakti.

"Böyle olacağını söylemiştim, Yüzbaşı." Rune çıkıp gidecekmiş gibi arkasını döndü. "Evrakları hazırlamaları için ısrarcı olma– Ah!" Sanki canı yanmış gibi yüzünü buruşturarak ayak bileğini kavradı. "Sanırım..." Dengesini kaybetmiş gibi yapıp geriye tökezleyerek muhafızın üzerine düştü. "Of!"

Genç adam kızı bileğinden yakaladı. "İyi misiniz?"

Rune bu denli yakınına sokulmuşken muhafızın tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Ayak bileğini bırakmadan tek ayak üzerinde dengede durmaya çalışarak ona yaslandı. "Çok üzgünüm... bu bileğim hassas da. Zaman zaman sıkıntı çıkarıyor."

Kıstığı gözleriyle onu izleyen Gideon'a bir bakış attı.

Eh, sana kalsa bir arpa boyu yol katedemeyecektik.

Genç adam elini kızın bacaklarının arkasına sokup onu kucağına alarak, "Ağırlığınızı üzerine vermeyin," dedi. "Sizi oturma odasına götüreyim. Ben doktoru getirecek birilerini ayarlarken biraz dinlenin."

Rune kollarını genç adamın boynuna doladı. "Çok naziksiniz ama rahatsızlık vermek istemem..."

Bir parmağını muhafızın ceketinin yakasında boylu boyunca gezdirdiğinde bileğindeki *Akıl Çelen*'in sembolü gitgide ısındı. Genç adam Rune'un her hareketini büyülenmiş gibi izliyordu.

"Öyle şey mi olur?" dedi yutkunarak.

Rune kirpiklerinin arasından ona baktı. "Adınız neydi?"

Asker onu kapıdan geçirip küçük bir oturma odasına soktu. "Ed." Başını iki yana salladı. "*Edmund.* Ama arkadaşlarım Ed der."

"Edmund," diye tekrarladı cilveli bir sesle.

Muhafızın omzunun üzerinden onu sert bakışlarla izleyen Gideon'la göz göze geldi.

"Hizmetçiye doktoru çağırmasını söyleyeyim." Edmund onu bir kanepeye bıraktı. "Bir yere ayrılmayın."

"Elbette." Rune yine o kocaman gülümsemesini takındı. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Genç adam dışarı çıkar çıkmaz Rune kanepeden kalktı. Kapının önünde bir fırtına bulutu gibi dikilen Gideon ona ters ters bakmaya devam ediyordu.

Rune onu görmezden gelerek başını koridora uzattı ve Edmund'un köşeyi dönüp gözden kaybolmasını izledi. "Kaybolduğumuzu fark etmeden çocuğun odasını bulalım hadi."

Etrafta kimsenin olmadığından emin olduğunda boş koridora çıktı.

Gideon da peşinden geldi.

İçerideki duvarlar bile güneşin altında erimiş tereyağını andıran bir sarıya boyanmıştı.

İşleriyle meşgul ev çalışanlarının yanından geçtiler. İçi çamaşır dolu bir sepet taşıyan bir kadın ve dışarıdan yeni kesilmiş odun getiren bir adam onlara pek aldırmadı. Rune onlara gülümseyerek olağandışı bir şey yokmuş gibi davrandı. *Akıl Çelen* büyüsünün onların üzerinde de işe yarayacağını umdu.

Nihayet yalnız kaldıklarında Gideon, "Buna gerek var mıydı?" diye hırladı.

"Neye gerek var mıydı?"

Rune önüne çıkan merdivenden çıkmaya koyuldu. Çocuk odası üçüncü kattaydı. Limana bakan açık pencerenin ardındaki beşiği ve tepesinde asılı duran, dönen bulutları evi dışarıdan incelerken görmüştü.

Amaçları oraya ulaşmaktı.

"Onunla flört etmene lüzum yoktu."

Rune'un sinirleri tepesine çıktı. *Cidden mi?* "Onunla flört ettiğim için eve girdik. Bana teşekkür etmelisin."

Fakat Gideon ona hiç de minnettar görünmüyordu. Aksine suratı hiç olmadığı kadar asıktı.

İkinci kata ulaştıklarında Gideon, "O oğlanın seninle hiç şansı yok," dedi. "Bunu sen de ben de biliyoruz. Ama *o* bilmiyor. Ona umut verip aksini düşündürtmek zalimlik olur."

"*Zalimlik* mi?" Rune ona sert bir bakış attı. Nergis desenli duvarkâğıtları olan, yerleri yeni silinmiş koridorda ilerlerken siniri daha da tırmandı. Etrafına bakınarak bir üst kata çıkan merdivenleri aradı. "Hayatını sürdürmek için kızları avlayan bir adamın bunu söylemesi ne ironik."

"*Cadıları*," diye düzeltti Gideon. "Kızları değil, cadıları avlıyorum."

İleride bir kapı açıldı. Koridora taşan sesi duyduklarında duraksayıp kaynağına doğru döndüler.

Az önce kandırdığı muhafız koridora çıkarak, "Onu oturma odasına aldım," dedi. "Yürüyemiyor. Sanırım bileğini kırdı..."

Edmund tam köşeden dönüp onları göreceği sırada Gideon kızın üniformasının kolunu kavrayıp onu boş bir odaya çekerek kapıyı arkalarından kapadı.

Rune bir nefes verdi, ona sinir olsa da hızlı düşündüğü için Gideon'a minnettardı.

Etrafına bir göz attı. Kitaplıklara ve yazı masasına bakılırsa, denizi gören bu oda bir tür çalışma odası olmalıydı.

Neyse ki içeride kimse yoktu.

Rune kapıyı aralayıp dışarı baktı. Edmund hâlâ koridorun sonunda bir çalışanla konuşuyordu. Çocuk odasına giden yolu engelliyordu.

O gidene kadar burada kapana kısılmışlardı.

Gideon duvara yaslanarak muhafızla çalışanın boğuk seslerini dinlemeye çalıştı. Adamın deminki kelimeleri Rune'un hâlâ canını sıkıyordu.

"Buna inanmakta zorlanabilirsin," diye fısıldadı Rune gözlerini dışarıdaki muhafızdan ayırmadan, "ama herkes benden iğrenmiyor."

Gideon ona bir bakış attı. "Ne?"

"Beni düşününce bile iğreniyor olman bunun herkes için geçerli olduğu anlamına gelmez," dedi alçak sesle. "Bazıları onlarla flört etmemden *hoşlanıyor*."

"Neyden bahsediyorsun sen?"

Rune, Edmund'un hâlâ çalışanla konuşmasına sinirlenerek kapıyı kapadı ve ona bakan Gideon'a döndü. "Gemide öpüştüğümüz gece birden geri çekildin. Sanki ben..."

Adamın gözlerindeki dehşet dolu bakışı hatırlayarak başını başka tarafa çevirdi. Gideon yaptığı şeye inanamıyormuş gibiydi.

Rune bunu umursamamayı diledi. Ama umursuyordu.

"Sanki sen *ne?*" diye alçak sesle homurdandı Gideon.

Rune gözlerini ayaklarının altındaki cilalı döşeme tahtalarına dikti. "Sanki ben korkunç bir canavarmışım gibi."

Gideon bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ondan değildi..."

Sonra sözlerini yarım bırakıp öylece ona baktı. Bir şey düşünüyordu sanki.

Ceketinin düğmelerini açtı.

Rune onun ceketi bir kenara bırakıp gömleğinin eteğini pantolonundan çıkarmasını izledi. "Ne yapıyorsun?"

"Bir açıklama getiriyorum. Hemen şimdi."

Gideon'ın soyunmasını izlemek Rune'un sıcaklamasına neden oluyordu.

"*Neye* açıklama getiriyorsun?"

"Beni iğrendirdiğine dair saçma düşüncene."

"*İğrendiriyorum* çünkü." Rune onun koyu renk gözlerinin içine baktı. "Bunu kendi ağzınla söyledin."

"*Ne?*" Gideon'ın gömleğinin en üst düğmesine ulaşmış parmakları duraksadı. "Ne zaman?"

Rune kapıyı tekrar aralayıp koridora baktı. Edmund onlara doğru geliyordu.

Kapıyı gerisingeri kapadı.

Seslerinin dışarıdan duyulmaması için Gideon'ı kitaplıkların arasından geçirip çalışma odasının diğer ucuna götürmeye karar verdi.

Onu rafların arasındaki koridorda çekiştirirken, "Beni arındırılmaya gönderdiğin gün," diye fısıldadı. "Hangisinden daha çok iğrendiğine karar veremediğini söylemiştin. Bir cadı olmamdan mı yoksa numarama kanmamdan mı."

"*Rune.*"

Gideon adımlarını durdurarak Rune'u da durmaya zorladı. Kız arkasını döndüğünde onu sabır için dua ediyormuşçasına tavana bakarken buldu.

Gideon'ın kolunu bıraktı.

"Bana olabilecek en kötü şekilde ihanet etmiştin." Bakışlarını kızın yüzüne dikti. "İki yıldır kovaladığım suçlunun sen olduğunu yeni öğrenmiştim. Kardeşimle gizli gizli nişanlanmandan bahsetmiyorum bile. Kalbim paramparça olmuştu! Bana adamlıkta kardeşimin tırnağı bile olamayacağımı söyledin!"

Rune ona tamamen dönerek, "Çünkü beni ölüme gönderiyordun!" diye alçak sesle tısladı.

Gideon yüzünü ovuşturarak iç geçirdi. "Haklısın." Ellerini iki yanına indirip sessizce ona baktı. "Madem içimizi döküyoruz, başka adamları baştan çıkarmanı izlemek beni öldürüyor."

"Çünkü zalimlik ediyorum. Söylemiştin zaten." Rune arkasını dönerek koridordan en uzak noktaya, yazı masasına doğru ilerlemeye başladı.

Gideon bileğini kavrayarak onu durdurdu. "Ondan değil."

Rune ona bir bakış attı.

"Başkalarıyla flört ettiğini gördükçe..." Gırtlağından hırıltılı bir ses döküldü. "Poligona gidip *o herifleri* vurduğumu hayal ederek yüzlerce şarjör boşaltmak istiyorum."

Rune öylece kalakaldı. Ne demek istiyordu? Onu *kıskandığını* mı söylüyordu?

"Abbie'yle flört etmeni izlemekten nefret ettim." Sözcükler dudaklarından kendiliğinden dökülüverdi. "Onun hakkında bana yalan söylemende de öyle."

Gideon bileğini bırakıp geri çekildi.

"Yalan *söylememden* mi?"

Koridordan sesler geldiğinde ikisi de susup kapıya döndü. Kapı açılmayıp da sesler gitgide uzaklaşmaya başladığında Rune fısıldadı. "Bana Abbie'nin eski bir dostun olduğunu söyledin. Ama değildi. Bir arkadaştan daha fazlasıydı."

Gideon'ın yaydığı enerji yaklaşan bir fırtına gibi karardı.

"Bunu William mı söyledi?"

Casus William mı? diye bağırmak istedi Rune. Fakat Gideon konuşmalarına kulak misafiri olduğunu bilmiyordu ve kızın bunu açık etmeye hiç niyeti yoktu.

"William, Abbie'yle seni kamaramıza girerken görmüş. *Baş başa.* Bunun tek açıklaması..." Dilini ısırıp sözlerini yarıda kesti.

Bunu neden soruyordu? Ne yaptıklarını gerçekten bilmek istiyor muydu?

"Tek açıklaması *ne?*" diye hırladı Gideon.

Rune yumruklarını sıkarak ona öfkeli bir bakış attı. "*Sen söyle.*"

Gideon ona doğru bir adım attı. Rune geri çekildi.

"Onu öptüm mü?" Gideon üzerine yürür, Rune da geri kaçarken adamın sesi koridorda gümbürdedi. "Eski bir aşkı mı alevlendirdim? Duymak istediğin *bu* mu?" Rune onun neden bu kadar öfkelendirdiğine akıl sır erdiremiyordu. Gideon onun romantik ilişkilerine kızabiliyorken Rune onunkini sorgulayamazdı, öyle mi?

Kız arkasındaki masaya çarptı. Gideon onu vücuduyla masanın arasına sıkıştırdı.

"Bilmek mi istiyorsun? Peki." Daha da yakınına sokulduğunda Rune nefes alamadı. "Evet. *Onu öptüm.*"

Gideon'ın dudaklarının Abbie'ninkilerin üzerinde olduğunu düşünmek Rune'u kalbinden vurulmuşa döndürdü.

Ki bu tepkisi çok mantıksızdı.

Gideon, Rune'un buraya kurtarmak için geldiği her cadıyı öldürmeyi planlıyordu. Şu an bile ona karşı planlar kuruyordu. O taş kalpli barbarın tekiydi. Abbie onunla ne istiyorsa yapabilirdi!

Fakat Rune'un kalbi aklını dinlemeyi reddediyordu. Farklı rotaları takip eden iki gemi gibiydiler.

Kalbi uzun zaman önce ona kulak asmayı kesmişti.

Gideon bir sonraki darbesini bekliyormuş gibi duraksadı. Sanki bir boks ringindeydiler ve Gideon kızın suratına bir yumruk daha indirmesini istiyordu. Fakat karşılık vermek anlamsızdı. Gideon o öpücüğün gerçekliğini itiraf ederek maçı kazanmıştı.

Kız başını onaylar gibi sallayarak ona ringi terk etmek istediğini söyledi. Bu konu canına tak etmişti artık. Masayla Gideon'ın arasından çıkmaya yeltendi. Edmund nihayet gittiyse çocuğu aramaya devam etmeleri gerekiyordu.

"Konuşmamız *daha* bitmedi." Gideon avuçlarını masanın üzerine bastırarak Rune'a engel oldu. "O aptal Prens'i öpmeni izledim. Sence bu benim için eğlenceli miydi?"

Soren mı?

İkisi aynı şey değildi!

Rune adamın kollarıyla oluşturduğu kafesten çıkmaya kalkışmadı. "*Soren*'ı öpmek benim için eğlenceli miydi sence?"

Gideon yüzleri arasında birkaç santim kalan kadar üzerine eğildi. "Söz konusu sen olunca söylemek zor."

İstediği adamın Soren Nord olduğunu mu sanıyordu?

Aptal herif.

"Bundan nefret ettim." Sözleri Rune'un ağzında kül gibi bir tat bıraktı. "Mecbur olduğum için onu öptüm."

Bu apaçık ortada değil miydi?

Ama hayır. Gideon'ın gözünde Rune hayatta kalmak için gerekeni yapan bir kız değildi. İstediği her şeyi elde etmeye alışkın bir aristokrattı. İnsanları parmağında oynatan bir cadıydı.

"Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığım şeyleri tahmin bile edemezsin," dedi.

Gideon'ın bakışları sertleşti. "Aklıma birkaç şey geliyor."

Cressida yüzünden, diye düşündü Rune birden farkına vararak. Gideon uzun yıllar Cadı Kraliçe'nin zulmü altında yaşamıştı. O da hayatta kalmak için istemediği şeyler yapmak zorunda kalmıştı.

"Tekrar tekrar yaşanan bir yalanın insanı nasıl mahvettiğini bilirim," dedi Gideon.

Rune'un gözleri yandı. Bakışlarını kaçırdı ama Gideon gözlerindeki yaşları fark etmiş olmalıydı ki eldivenli elini yanağına yaslayıp kızın yüzünü tekrar kendisininkine çevirdi. Başını avucuna yaslamamak için Rune'un bütün iradesini kullanması gerekti.

Gideon başparmağını kızın çenesi boyunca gezdirdi. Tek bir dokunuşla onu daha fazlasına hasret bırakması hiç adil değildi.

"Rune, gerçek şu ki..." Yutkundu. "Abbie'yi öperken... onun sen olmasını diledim."

Ne?

Rune başını kaldırıp ona kaşlarını çattı.

"O halde neden beni öptüğünde dehşetle geri çekildin?"

Gideon elini kızın pantolonun beline götürüp bir parmağını kemer köprülerinden birine geçirdi. Onu kendine çekip üzerine eğildiğinde nefesi Rune'un boğazını gıdıkladı. "Göstermemin bir sakıncası var mı?"

Kızın nabzı hızlandı. Odanın öteki ucundaki kapıya baktı.

Koridoru kontrol etmem gerek.

Fakat bunu yapmadı.

Gideon'a dair en berbat şey de buydu: Onun yanındayken Rune kendini yenilmez hissediyordu. Sanki üstesinden gelemeyeceği hiçbir tehlike yokmuş gibi. Bunu ilk kez Kızıl Güve'yken, onu alt etmekle geçirdiği gecelerde hissetmişti. Şimdi yine aynı şeyi, bambaşka bir şekilde hissediyordu.

Edmund çok geçmeden oturma odasına girip kanepenin boş olduğunu fark edecek ve onları aramaya koyulacaktı. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü yanında Gideon olduğu sürece, bir takım oldukları müddetçe Rune'un başaramayacağı bir şey yoktu.

Bu çok mantıksızdı. Hatta deliceydi.

Onu korkuttuğu kadar heyecanlandırıyordu.

Bakışları adamın dudaklarına kaydı. "Göster."

Gideon bunu duymayı bekliyormuş gibi dudaklarına yöneldiğinde Rune da başını kaldırdı. Dudakları çarpıştı. Kızın damarlarında kan değil alev akıyordu. Adam elini beline koyarak onu kendisine çektiğinde Rune'un içindeki aç ateş daha da körüklendi. Gideon onu tekrar tekrar öperek ondan biraz bile *iğrenmediğini* açıkça gösterdi.

Dudakları çaresizlikle hareket etmeye başladı. Nefes almak için geri çekilseler öleceklerdi sanki. Gideon belini sıkıca kavrayıp onu masanın üzerine oturttuğunda Rune kalbinin yerinden çıkacağını sandı. Gideon bacaklarının arasına girip onu kendine çektiğinde kızın boğazına bir inilti yükseldi.

Asla durmayacağına söz verdiği müddetçe bu adama istediği her şeyi sunmaya hazırdı.

Ben mahvoldum, diye fark etti. *Gideon Sharpe sonum olacak.*

Gideon dudaklarını onunkilerden bir saniye bile ayırmadan kızın elini düğmelerini açtığı gömleğinin altına çekti. Rune'un avucunu göğsüne götürerek yarasının üzerine bastırdı. Kız izin kabarık kenarlarını teninde hissetti. Cressida'nın yıllar önce bir hayvanmış gibi tenine işlediği damga sıcaktı ve gitgide daha da ısınıyordu.

Çok sıcak.

Yara izi ısındıkça Gideon daha da geriliyor, vücudu kasılıyordu. Tıpkı onu *Arcadia'da* öperken olduğu gibi.

Fakat bu kez Rune nedeninin farkındaydı.

Acı.

Kız geri çekilmeye çalıştı ama Gideon onu masayla arasına sıkıştırmıştı. Ortada bir sorun olduğu apaçık belli olsa da adam onu bırakmak istemiyormuş gibi kalçalarını kavrayıp onu sertçe kendine bastırdı.

Belki de Rune'un *onu* bırakmasını istemiyordu.

Nirvana

"Rune..." Gideon onu masanın üzerine yatırdı. Rune uzanıp bu yaptıkları şeye devam etmekten başka bir şey istemese de Gideon'ın vücudu sanki dayanılmaz bir şeyle mücadele ediyormuş gibi zangır zangır titriyordu.

"Gideon. Dur." Ellerini adamın göğsüne bastırdı. "Neyin var? Seni... seni incitiyor muyum?"

Kızın sözleri büyüyü bozmuş gibiydi. Ya da Gideon acıya daha fazla dayanamamıştı. Kızın kollarının arasından hışımla çıkıp tökezleyerek geri çekildi; beyaz gömleğinin ardındaki damga, kızgın bir demir parçası tenini kavuruyormuşçasına kıpkırmızı parlıyordu.

Rune'un ciğerinden titrek bir nefes koptu.

Cressida ona ne *yapmıştı?*

Gideon kitaplıklardan birine çarptı. Ahşabı kavrayarak titreyen vücudunu dengede tutmaya çalıştı.

Rune masanın üzerinden indi. Yanına gitmek istiyordu ama bunu yapmalı mıydı emin olamıyordu.

"Bu bir lanet," dedi Gideon. "Abbie'yi de bu yüzden öptüm. Laneti herhangi biri tetikliyor mu yoksa... sadece sana mı tepki veriyor görmek için."

Rune'un dudakları aralandı ama söyleyecek bir şey bulamadı. *Sadece ben.*

"Tenine ne zaman dokunsam canım yanıyor."

Kızın nabzı kulaklarında uğulduyordu. "Sadece ben mi tetikliyorum?"

Gideon onu başıyla onayladı.

Rune başının döndüğünü hissedince ellerini masaya dayayarak oradan güç aldı. "Yani sen ve ben... Biz asla..."

Gideon başını iki yana salladı.

Asla.

Sözcük boş bir mağarada yankılanan bir ses gibi zihninde çınladı.

Rune masayı bırakarak odada volta atmaya başladı. Yumruklarını sıktı, içinde bir duygu fırtınası patlak vermek üzereydi.

Gideon kafa karışıklığıyla çattığı kaşlarıyla onu izledi.

Rune, Cressida'yı çıplak elleriyle gebertmek istiyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? Asıl *zalimlik* buydu.

Rune bunun bencilce olduğunu bilse de asla onunla olamayacağını düşünmeden edemiyordu.

Ortada bir lanet olmasa bile onunla olamazdı gerçi. Gideon onun imkânsızıydı.

Ama onu iğrendirmiyorum.

Ayrıca Gideon onun diğer insanlarla flörtleşmesinden nefret ettiğini söylemişti.

Ve acı çekerken bile fırtınanın ortasındaki bir can simidiymiş gibi Rune'a dört elle sarılmıştı.

Rune volta atmayı bıraktı. Başını kaldırarak derin ve yavaş bir nefes aldı. Kararını verdi.

Bu laneti bozmanın bir yolu varsa onu bulacağım.

OTUZ DÖRT

RUNE

"İyi misin?" Gideon'ın sesi arkasında yankılandı.

İyi mi?

Öfkeden deliye dönmüştü.

Üçüncü kattaydılar, açık kapılardan başlarını uzatarak çocuk odasını arıyorlardı. Edmund'un gitmesinin üzerinden uzun zaman geçmişti ve ortadan kaybolduklarını muhtemelen fark etmişti. Ellerini çabuk tutmaları gerekiyordu.

Gideon uzun adımlarıyla kızın öfkeli adımlarına kolayca ayak uydurarak ona yetişti.

"Bu seni üzüyor mu?" diye sordu.

"Ne beni üzüyor mu?"

"Lanetin birlikte olmamıza mâni olması."

Birlikte olmamıza.

O da –belki, sadece belki– bunu istiyormuş gibi konuşmuştu.

Bu düşünce karşısında Rune'un içinde bir şeyler kıvılcımlandı. Kısa sürede tutuşup ateşe dönüşerek her yanını ısıttı.

"Neden üzülecekmişim?" Adamın gözlerinin ardındaki gerçeği göreceğinden korktuğundan bakışlarını önünden ayırmadı. "Lanetlenmemiş olsan bile asla birlikte olamazdık." Yürümeye devam etti. Bu koridorda bakmadıkları üç kapı kalmıştı. "Benim türümü avlıyorsun, unuttun mu?"

Şu an bile avlamaya devam ediyorsun. Sadece Cressida'yı, ordusunu ve kayıp Roseblood vârisini öldürebilmek için bana yardım ediyormuş gibi yapıyorsun.

Gideon kolunu kavrayıp onu durdurarak yüz yüze gelmeleri için döndürdü. "*Arcadia*'da," dedi gözlerini onunkilere dikerek, "teklif etsem benimle evleneceğini söyledin."

Adamın bakışlarının ardındaki dile getirmediği sorunun farkındaydı: *Bu hâlâ geçerli mi?*

Rune yumruklarını sıktı. Bunu hiç itiraf etmemeliydi. Utançtan yerin dibine girmemesinin tek nedeni Gideon'ın ona inanmamış gibi görünmesiydi.

Ona gerçeği sakın söyleme. Bunun tam aksini yap. Gerçek sadece ölümüne neden olacak.

Rune zaten bir kez Gideon'ın karşısında gardım düşürme gafletinde bulunmuş ve kendini arındırma platformunda bulmuştu. Aynı hatayı tekrarlayamazdı. Ondan iğrenmiyor olması adamın onu sevdiği anlamına gelmezdi.

Onu *arzuluyordu* belki fakat âşık değildi. İnsan sevdiği, âşık olduğu kişiye ihanet etmek için planlar kurmazdı. Kendini onu avlamaya ya da türünün kökünü kazımaya adamazdı.

Adamın elini kolundan çekti.

"Odaklanmamız gereken bir..."

Koridorun ilerisinden bir ağlama sesi geldi. Rune'la Gideon bakışlarını sesin kaynağına çevirdi: koridorun sağındaki son kapıya. Rune hızlı adımlarla odaya doğru ilerledi, Gideon da hemen arkasındaydı. Kapıyı açık görünce Rune doğruca içeri girdi.

Limana bakan pencerenin yanında genç bir kız duruyordu. Bir sağa bir sola sallanarak kollarının arasındaki kızıl saçlı ufaklığı sakinleştirmeye çalışıyordu. *Meadow.* Gideon adının bu olduğunu söylemişti.

Bakıcı, Rune'u fark ettiğinde sallanmayı kesti.

"Kimsiniz?" Genç kız çocuğu göğsüne bastırınca ağlaması şiddetlendi.

"Bu, Yüzbaşı Sharpe." Rune aralarındaki mesafeyi kapamaya başladı. "Ben de... bir önemi yok. Çocuğu saraya götürmemiz emredildi."

Bakıcı bir adım geri çekilerek aralarına tekrar mesafe koydu. "Bunu hanımımla görüşmeniz gerek. Çocuğun yasal vasisi o."

Rune başını yana eğdi. *Yasal vasi mi?*

Bu, devrimden sonra ortaya çıkmış bir uygulamaydı. Muhafızlar cadıların çocuklarını alıp onları büyütmeleri için cadı olmayanlara verirdi. Anneleri öldüğünden ya da hayatlarını saklanarak geçirdiğinden bu çocuklar da genelde hayatları boyunca onlarla kalırdı.

Uygulama ilk hayata geçirildiğinde Rune öfkeden deliye dönmüştü.

Aynı öfke şimdi de içini kavuruyordu.

Genç kadına bir adım daha yaklaşarak, "Emri doğrudan Komutan'dan aldık," dedi.

Bakıcı tekrar geri çekildi, artık pencere pervazına yaslanmıştı. Yanındaki beşiğin üzerinde asılı bulutlar rüzgârda usulca sallanıyordu.

"H-hanımım izni olmadan çocuğu size veremem."

Zamanlarının hızla tükendiğinin farkında olan Rune tabancasını çekti. "O senin çocuğun değil."

Gideon'ın kaşlarını çattığını neredeyse duyabiliyordu. Rune böyle yaparak foyalarını açık ediyordu.

Ama umurunda değildi.

"Hanımın hırsızın teki ve o çocuğun yeri annesinin yanı."

Tabancayı gören bakıcının gözleri fal taşı gibi açıldı ve Rune'a yaklaşan Gideon'a kaydı.

"Söylediğini yapsan iyi edersin." Kollarını öne uzatarak korku dolu mavi gözlerle onları izleyen, avazı çıktığı kadar ağlayan çocuğu almak için genç kıza yaklaştı. "Tabancayla ne yapacağı hiç belli olmaz."

Rune ona sert bir bakış atıp tekrar bakıcıya dönerek tabancanın horozunu çekti.

"Üç saniyen var," dedi.

Genç kadın Maedow'u gönülsüzce Gideon'a verdi. Adam çocuğu korumak için onu *Cadı Zırhı* büyüsüyle efsunlanmış ceketinin

altına soktu. Rune'un, arkasına geçerken minik kızı sakinleştirmek için tatlı sesler çıkardığını duydu.

Rune peşlerinden koridora çıktığında bakıcı avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Hırsız var!" Bağırışı sessizliği yarıp geçti. "Yardım edin! YARDIM EDİN!"

Rune yüzünü buruşturdu.

Çok geçmeden etraf muhafızlarla dolacaktı.

Gideon geldikleri yoldan dönmek yerine hizmetçilerin kullandığı merdivene yöneldi. Rune peşine takıldı ve basamakları inmeye başlamadan önce omzunun üzerinden arkasını kolaçan etti.

Üniformalı bir grup adam doğruca üzerlerine geliyordu.

"Acele et!" dedi adamı itekleyerek.

Gideon basamakları uçarcasına indi. Merdiven bodruma çıkmıştı ve gelen tencere tava sesleriyle pişen soğan kokusuna bakılırsa mutfağın yakınlarında bir yerdeydiler.

Gideon'ın nereye gittiğini bildiğini uman Rune adamın peşinden koşarak ürkmüş çalışanların arasından geçti, muhafızlar da şimşek hızında bodruma ulaştı. Gideon'la bir dizi kapıdan geçtiler ve kendilerini devasa bir yemek salonunda buldular. Uzun pencerelerden içeri dolan güneş ışığı, beyaz örtüler serilmiş düzinelerce masayı aydınlatıyordu. Üzeri yemeklerle dolu servis arabasını iten iki hizmetçi onları fark edince duraksadı.

"Şuradan," dedi Rune, başıyla evin ön kısmına giden kapıyı işaret ederek.

Hizmetçilere aldırmadan o yöne doğru koşmaya başlamışlardı ki kapı ardına kadar açıldı ve içeri bir grup muhafız akın etti. Gideon durdu. Rune hemen arkasını döndü ama az önce girdikleri kapı da askerlerle dolmuştu.

İkisinin de bakışları pencerelere kaydı. Ama onlara ulaşmayı başarsalar bile kendilerini dışarı atmaya fırsat bulamadan vurulurlardı. Mermiler başlarının yanlarından vızır vızır geçmeye başlamıştı bile.

İçlerinden biri kızın omzuna isabet etti. Rune darbenin şiddetiyle bir adım geriye sendeledi. Kurşun ceketinden sekerek ardında ufak bir sızı –ve muhtemelen bir morluk– bıraktı.

Hiç değilse *Cadı Zırhı* işe yarıyordu.

Rune kendi tabancasını ateşledi ama muhafızları vurup vurmadığından emin değildi. Gideon'ın peşinden pencerelere doğru koşmakla meşguldü.

Gideon bir eliyle ceketinin içine sakladığı çocuğu sıkıca tutup diğer eliyle de onları bir taraftaki muhafızlardan koruması için masalardan birini devirerek üzerindeki çiçek dolu vazoyu tuzla buz etti. Başka bir masayı da aynı şekilde devirip öteki taraftaki muhafızlara doğru itti.

Rune'un kolunu kavrayıp onu yere çekerek mermilerden korudu. Kısa süreliğine olsa da güvendeydiler. Fakat kapana kısılmışlardı. İki çıkış da silahlı muhafızlarla dolu olduğundan pencerelere koşmaları imkânsızdı.

Gideon, Maedow'u ceketinin içinden çıkarıp Rune'a uzatarak, "Çocuğu al," dedi sakin bir sesle. "Tabancanı bana ver."

Kız söylediğini yapıp altıpatlarını ona uzattı ve çocuğu kucağına alıp ona sarılarak mermiler etraflarında uçuşurken tıpkı demin Gideon'ın yaptığı gibi onu usulca sakinleştirmeye çalıştı.

Silah sesleri kesildiğinde Gideon dizlerinin üzerinde doğrulup etrafa bakındı. Ardından silahını çekip iki yöne de birkaç el ateş ederek hemen geri eğildi.

Karşı ateş son sürat geldi. Korkuya kapılmış Meadow titriyordu. Rune ona sıkıca sarılıp Alex'in şarkılarından birini mırıldanırken Gideon vücudunu onlara siper etti. Kız gözlerini yumarak ahşabı parçalayan ve duvarlardan seken kurşunların seslerini dinledi. Onları bu durumdan kurtaracak bir büyü düşünmeye çalıştı.

Fakat zihni durmuş gibiydi. Korku tüm düşüncelerini silmişti.

Destek birliğinin gelişiyle silah sesleri yoğunlaştı. Gideon eldivenli eliyle Rune'un başının arkasını kavrayıp kızın yüzünü omzuna

bastırdı. Minik kızı vücutlarının arasında korurlarken Rune'un başını yerde tutuyordu.

"Yakında annene kavuşacaksın," dedi Gideon minik kollarını Rune'un boynuna dolamış olan Meadow'a. Etraflarında kopan kıyamete rağmen sesi sıcak ve kendinden emindi. Kendisi de korkuyor olmasına rağmen paniklemiş bir çocuğu nasıl yatıştıracağını iyi biliyor gibiydi. Gerçi üç kardeşten en büyüğü olduğu düşünülürse muhtemelen biliyordu. "Zarar görmene izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Böyle bir şeyin sözünü nasıl verebilirdi? Vurulmaları an meselesiydi. Bu salondan çıkmayı başarsalar bile bunu ellerinde kelepçelerle yapacaklardı.

Fakat Gideon'ın sıcacık sesi, sözlerinin *kesinliği* Rune'un korkusunu yatıştırmıştı.

Neden sürekli kahramanlık etmek zorunda?

Rune bir an için Gideon'ın nasıl bir baba olacağını merak etti.

Bu düşünce kafasında belirdiğinde tuhaf bir şey oldu. Gözlerinin önünde gündüz düşü gibi bir görüntü belirdi. Yaşı ilerlemiş Gideon'ın çocuklarla oynadığını gördü. O kadar gerçekçiydi ki Rune'un nefesi kesildi.

Görüsündeki Gideon şu anki halinden aşağı yukarı on yaş daha büyüktü ve üç çocuğu kovalıyordu. Babalarının o olduğu su götürmezdi çünkü ikisi gözlerini, diğeriyse dudaklarının sert hattını miras almıştı. Üçü de çığlıklar atıp gülerek kır çiçekleriyle dolu tarlada ondan kaçıyorlardı, Gideon da onları yakalayamıyormuş gibi yapıyordu.

Gelecekteki Gideon'ın yüzündeki kocaman gülümseme Rune'un kalbini sızlattı. Attığı kahkahanın neşeli tınısı boğazının düğümlenmesine neden oldu. Onu sadece bir kez, geceyi yatağında geçirdikleri gece bu kadar mutlu görmüştü. Kısacık bir süreliğine.

Bu görüntü hayal gücünün bir ürünü müydü yoksa bazı cadılar gibi geleceği mi görüyordu emin değildi. Böylesi bir şey daha önce hiç olmamıştı.

Kiminle evliydi? Çocukların annesi kimdi?

Bir karısı varsa bile Rune onu görmedi.

Görü, başladığı hızla dinen ani bir fırtına gibi sona erdiğinde kafası allak bullak olmuş Rune yemek salonuna, kulaklarını acıtan kurşun seslerinin, burnunu yakan keskin barut kokusunun ve iki yanını kuşatmış muhafızların bağırışlarının ortasına geri döndü.

"Demek böyle olurmuş," dedi sesli düşünerek. Alnını Gideon'ın omzuna sıkıca bastırırken ceketinin yakasını yumruğunun arasına kıstırmıştı.

Gideon başını ona doğru eğdi. "Ne?"

"Sen ve ben. Cadı ve cadı avcısı." Meadow'a sıkıca sarılmayı bırakmadan hafifçe geri çekilerek Gideon'ın yüzüne baktı. "Birlikte olsaydık bizi avlamayı asla bırakmazlardı." Bakışlarını kucağındaki savunmasız kız çocuğuna çevirdi. Daha da alçak sesle, "Çocuklarımızı da," diye ekledi.

Kurşunlar başlarının üzerinden vızır vızır geçmeye devam ediyordu. Gideon sessizce ona baktı. Eli hâlâ kızın başının arkasındaydı.

"Çocuk istiyor musun?" Adamın alçak sesi etraflarındaki arbedeyle taban tabana zıttı.

Rune'un midesi kasıldı.

Neden öyle bir laf ettim ki?

Doğrusu, geleceğine dair hiç uzun uzadıya kafa yormamıştı. Bir geleceği olacağına bile inanmamıştı. Daima bugün değilse yarın, yarın değilse öbür gün yakalanıp arındırılmayı beklemişti.

Hâlâ sonunun böyle olmasını bekliyordu.

Fakat Gideon'ın sorusu onu hazırlıksız yakalamıştı.

Nasıl bir gelecek *istiyordu?* Çocuğu olacak mıydı? Kendine bir aile kuracak mıydı?

Bunlara kafa yormak gözüne mantıksız geliyordu. Daha çok gençti. Her an yakalanabilecek olması da cabasıydı. Dünya ölümcül bir yerdi.

Ama ya öyle olmasaydı?

Rune daha büyük, dünya farklı olsaydı?

"Ben..."

Gideon aniden çenesine uzanıp kızı ona bakmaya zorladı. Kaşlarını çatarak onu inceledi. "Rune... Sen bir Görü mü gördün?"

"Ne?"

"Gözlerin..."

Yanlarından geçen bir mermi arkalarındaki ahşap masaya saplandı. Gideon sanki vurulmuş gibi acıyla tıslayarak geri çekildi.

Rune gömleğinin omzuna yakın kısmını kırmızıya boyayan kanı gördü.

"Gideon!"

Adam çenesini sıkarak eldivenli eliyle kana dokundu. "Sadece bir sıyrık. Bir şeyim yok."

Rune itiraz edip bunun hiç de bir sıyrığa benzemediğini söylemek üzereydi ki Gideon'ın omzunun ardındaki bir hareketlilik dikkatini çekti. Kapıda flört ettiği muhafız Edmund, Gideon'ın birkaç adım gerisinde durmuş, silahını üzerine doğrultmuştu.

Rune kendi tabancasını alıp ondan önce davranarak adamı bacağından vurdu. Muhafız inleyerek yarasını kavradı. Rune bir el daha ateş ederek onu uzaklaşmaya zorladı.

"Sayıları çok fazla."

Gideon onu başıyla onayladı. "Görünmezlik büyüsüyle Meadow'u buradan çıkarabilir misin?"

"Sen ne olacaksın?" Rune gömleğine yayılan kırmızılığa bakarak kaşlarını çattı. Gideon'ın doğruyu söylediğini, durumunun ciddi olmadığını umdu.

"Siz kaçarken onları oyalayacağım. Hepimiz ortadan kaybolursak hâlâ içeride olduğumuzu anlayıp etrafa ateş açarlar. Ama yalnız olduğumu görecek kadar yakınıma girmelerine izin vermezsem seni koruduğumu sanırlar. Siz pencereden kaçarken beni hedef alırlar."

Gideon onsuz gitmelerini istiyordu.

"İyi de sen nasıl kaçacaksın?"

Gideon cebinden küçük bir deri çanta çıkardı. "Benim için endişelenme." Elini çantanın içine daldırıp bir avuç mermi çıkardı. Tabancasını daha kolay doldurmak için hepsini yere bıraktığında mermiler birbirine çarpıp şıngırdayarak yuvarlandı. "Yoldaş'ı alıp Eski Kent'e git. Beni orada bekle."

"Ama..."

Düşman mermileri tepelerinden vızır vızır geçerken tabancasını doldurarak, "Dairemin anahtarı göğüs cebimde," dedi.

Gideon'ın bu kadar muhafızı tek başına atlatması mümkün değildi.

"Seni burada öylece bırakamam!"

"Rune." Adını duymasıyla kız adamın gözlerinin içine baktı. "Bir kez olsun sözümü dinle."

Gideon'ın gözlerindeki ciddi bakış Rune'a ne kadar uğraşsa da onu kararından döndüremeyeceğini söylüyordu. Rune, Meadow'u zarar görmeden kaçırmanın tek yolunun bu olduğunu bilse de ona öfkeyle baktı.

Ama...

Rune kollarını Gideon'ın boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı. "Hayatta kalacağına dair bana söz ver."

Geri çekildiğinde Gideon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu.

"İyi olacağım."

Rune adamın ağzından alabileceği tek sözün bu olduğunun farkındaydı. Göğüs cebinden dairesinin anahtarını alıp kendi cebine attı. Ona güvenmek zorundaydı. Gideon, Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'ydı. Onu öldürmezlerdi.

Değil mi?

Parçalanan ahşabın sesi kulaklarını çınlattı. Yakında, ardına saklandıkları masalardan geriye bir şey kalmayacaktı.

Rune küçük kızı göğsüne yaslayarak hançerini çıkarıp ayak bileğinin arkasına iki küçük kesik attı. Teninin üzerinde boncuk boncuk

biriken kanla önce Meadow'un ensesine, ardından da kendi el bileğine *Hayalet Yürüyüşü* büyüsü sembolünü çizdi.

"*Gidin,*" dedi Gideon büyü işe yaradığında.

Ayağa fırlayıp hem kendi tabancası hem de kızınkiyle muhafızlara ateş açtı.

Rune, Meadow'a sıkıca sarılıp eğilerek pencerelere doğru ilerledi. En yakındakine vardığında Gideon'ın şarjörleri doldurup tekrar ateş etmeye başlamasını bekledi ve sesleri duyduğunda pencerenin kilidini açtı.

Tüm dikkatler Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nın üzerindeyken önce küçük kızı pervaza kaldırdı, sonra da arkasından dışarı atladı.

Aşağıdaki bahçeye indiklerinde içeride yankılanan silah sesleri yüzünden tetikte bekleyen muhafızların yanından görünmeden geçerek kucağındaki Meadow'u ön kapılara götürdü.

Doğruca denize, Gideon'ın atını bağladığı yere koştu. Arkasına dönüp sarı eve sadece bir kere baktı.

Ne yaptığını bilsen iyi olur.

Yoldaş'ın ipini çözüp sırtına atladı ve kalbini o yemek salonunda, çocuk ve Rune kaçabilsin diye hayatını tehlike atan adamla bırakarak dörtnala koşmaya başladı.

OTUZ BEŞ

GIDEON

Gideon ateş etti, mermileri doldurdu ve tekrar ateş etti. Tekrar ve tekrar. Düşmanın saldırısından kaçarken Rune'a elinden geldiğince çok zaman kazandırmaya çalışıyordu.

İçeriyi dolduran barut dumanı Rune'un büyüsünün kokusunu bastırıyordu.

Gideon kızın bir cadı olduğunu öğrenmeden önce büyüsünün kokusunu alamamıştı. Cressida'nın yoğun bir kan ve gül kokan büyüsünün aksine Rune'un deniz tuzu, is ve yeni kesilmiş ardıç ağacı kokan büyüsü adanın kokusuna karışıyordu.

Rune'un büyüsünü düşünmek nedense Gideon'ın aklına kızın dudaklarını getirdi. Kitaplıkların arasında nasıl da onun dudaklarına teslim olduğunu, ona neredeyse itiraf edeceği şeyleri.

Lanet yüzünden Rune'a asla sahip olamayacağını fark ettiğinden beri birdenbire başka hiçbir şey istemez olmuştu. Belki de sonsuza dek onun olamayacak şeyleri istemek onun kaderiydi.

Peki ya gözlerinin deminki hali...

Küçük kızla kaçmadan birkaç dakika önce ona baktığında Rune'un gözleri ona Aurelia'nın büyüsünü kullandıktan sonraki halini anımsamıştı. Bulutlu ve bembeyaz.

Ama bu mümkün olamaz. Değil mi?

Mermileri bittiğinde bile kafası Rune'la meşguldü. Daha fazla cephanesi kalmayan Gideon tabancaları yere atıp ellerini havaya kaldırarak doğruldu.

"Teslim oluyorum," diye bağırdı duman dolu odaya doğru.

Silah sesleri kesildi. Birinin adamlara emir verdiğini duydu ve birkaç saniye sonra duman bulutunun arasından birkaç muhafız çıktı.

İçlerinden biri tabancasının namlusunu Gideon'dan ayırmadan masaların ardına bir bakış atıp, "Yoldaşınla çocuk nerede?" diye sordu.

Gideon omuzlarını silkti. "Bilmem."

Onu tutuklarlarken askerlere karşı koymadı.

Onu doğruca Kan Muhafızları'nın karargâhına götürdüler. İki ay önce Cressida'nın esas binayı havaya uçurmasıyla merkez taşınmıştı. Artık muhafızlar limana bakan falezlerin üzerindeki eski bir taş kaledeydi.

Adamlar Gideon'ı karanlık geçitlerden geçirirken meşalelerin alevleri titriyor, rüzgâra ve denizden gelen neme karşı koymaya çalışıyorlardı.

İki yanında yerden tavana kadar uzanan vitray pencerelerin bulunduğu eski savaş odasına girdiler. Uzun taş masanın arkasında üniformalı bir genç kadın oturuyordu.

Laila Creed.

Gideon'ın yokluğunda muhafızlara liderlik ediyordu.

Yanı başındaysa Harrow duruyordu. İstihbarat Şefi ellerini masanın üzerine dayamış, Laila'nın baktığı şey her neyse onu inceliyordu.

Gideon'ın içeri girmesiyle ikisi de başlarını kaldırdı.

"Sharpe?" Gideon'ın kelepçeli ellerini gören Laila'nın koyu kaşları çatıldı. Ona eşlik eden muhafızlara döndü. "Ne bu böyle?"

"Mülke izinsiz girmekten, adam kaçırmaktan ve muhafızlara ateş etmekten tutuklandı. Yanında bir Kan Muhafızı daha vardı. Rehineyle birlikte ortadan kayboldu."

Gideon odanın öteki ucunda olmasına rağmen Laila'nın çenesinin seğirdiğini gördü.

"Ne rehinesi?"

"Meadow Kantor. Kâhinin çocuğu."

Nihova

İfadesi kararan Laila, "Teşekkür ederim," dedi.

"Onu hücrelere götürmemizi ister–"

"Hayır. Onu ve kelepçelerinin anahtarını bırakın. Çıkabilirsiniz."

Muhafızlardan biri öne çıkıp anahtarı taş masanın üzerinden Laila'ya doğru kaydırdı. Odadan çıkan adamların ayak seslerinin koridorda kaybolmasını bekledikten sonra bütün dikkatini Gideon'a çevirdi.

"Ne bok yiyorsun, Sharpe? *Yine mi?*"

"Noah'yla konuşmam gerek."

"Noah, Wintersea'de. Benimle idare edeceksin."

Odayı tuhaf bir gerginlik doldurdu. Daima emirleri veren Gideon, ona itaat edense Laila olmuştu. Şimdiyse her şey tersine dönmüştü ve Laila'nın gergin vücuduna bakılırsa bunu Gideon'dan daha tuhaf buluyordu.

Kelepçeli ellerini önüne uzatarak, "O zaman şunları çıkarıp beni salman gerek," dedi.

"*Gideon,*" dedi Laila sıktığı dişlerinin arasından. "Bir mülke izinsiz girdiğini söylüyorlar! Üstelik bir bebeğin kaçırılmasına yardım etmişsin! Yanındaki kimdi? Bunu sormama gerek var mı?"

Gideon sorusunu duymazdan geldi. "Bana güvenmen lazım."

Genç kadın dudaklarını birbirine bastırarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sana bir daha neden güvenelim ki?"

Adam irkildi. Laila'nın babası, önceki İyi Yürekli Komutan, onun yüzünden Cressida'nın elinde can vermişti. Cadı Kraliçe'nin dönmesinin ve Cumhuriyet'in başındaki savaş tehdidinin nedeni oydu. Hepsinin tehlikede olmasının tek nedeni Gideon'dı. Rune'un oyunlarına kanmasaydı, ona âşık olmasaydı Cressida'nın icabına şimdiye dek çoktan bakmış olabilirdi.

"Her şeyin suçlusu benim," dedi. "Bu yüzden hatalarımı telafi etmem gerek. Ama bunu ellerim kelepçeliyken ya da sen bana karşıyken yapamam."

"Kızıl Güve seninleydi, değil mi?"

Bu seferki sorunun sahibi Harrow'du. Gideon kendini ona bakmaya zorladı. Laila'nın ona duyduğu güven sarsıldıysa, İstihbarat Şefi'ninki paramparça olmuştu.

"Rehineyle birlikte kaçan muhafız," diye üsteledi. "Rune'du, değil mi?"

Gideon bakışlarını kaçırdı.

"Soruya cevap ver, Sharpe," dedi Laila kısa bir sessizliğin ardından.

"Evet," diyerek bir nefes verdi Gideon. "Rune'du."

Laila ellerini gözlerine bastırdı. "*Gideon.* Söz konusu o kız olduğunda neden bu kadar zayıfsın? Rune Winters belanın ta kendisi! Seni bir kez kandırdıysa bunu tekrar yapması işten bile..."

"Gayet iyi biliyorum."

Bunu ne kadar çok istese de Gideon'ın kıza, Rune'unsa adama tekrar güvenmesi aptallık olurdu. "Onu çocuğu kaçırmak için kullandım."

Laila taş masanın öteki tarafından ona şüpheci bir bakış attı ama sessiz kaldı. Gideon konuşmaya devam etti.

"Noah planlarıma müdahale etmeyeceğine söz vermişti."

"Evet ama Noah daha birkaç ay önce manipülatif bir cadının cazibesine kapılmanı izlemedi. Bunun nasıl sonuçlar doğu—"

"Komutan'a, Rune Winters'ı Kan Muhafızları'na teslim edeceğime dair söz verdim," dedi kızın sözünü keserek, "Roseblood vârisini öldürdükten *sonra.* Bunu başarmamın tek yolu Rune'un planlarını öğrenmem. Kızıl Güve'nin onun safında olduğuma inanıp bana güvenmesi gerek."

"Ya böyle yaparak onun ekmeğine yağ sürüyorsan?" İtiraz, yumruklarını beline dayamış vaziyette ona bakan Harrow'dan geldi. Gideon'ın sözlerine hiç de ikna olmamış gibi görünüyordu. "Buraya vârisi bulmak için geldiğini söylüyor ama ya hepsi yalansa? Ya Cressida onu saflarına daha fazla cadı katıp Cumhuriyet'e içeriden saldırması için gönderdiyse?"

Laila, Gideon'a dönerek cevabını bekledi. Fakat adamın söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu ihtimali o da düşünmüştü.

"Daha iyi bir planın varsa," dedi Gideon, "duymayı çok isterim."

İçeriye çöken sessizliğe bakılırsa yoktu.

"Cressida bütün ailemi öldürdü," dedi. "Davasına en ufak bir sempati duymuyorum. Onu durdurmak istiyorum. *Ölmesini* istiyorum." Kelepçelerini şıngırdattı. "Burada durup benimle tartışarak sadece bunu başarmamı engelliyorsunuz. Noah'ya hem ölü vârisi *hem de* Rune Winters'ı Kan Muhafızları'na teslim edeceğime söz verdim. Artık şu kelepçeleri çözün de yalancı çıkmayayım."

Laila dudağını ısırdı. "Peki ya Harrow haklıysa ve Rune seninle oyun oynuyorsa? Ya tuzağına çoktan düştüysen?"

"Tuzağına düştüysem," dedi Gideon gülümseyerek, "beni kurtarırsınız."

Kız gözlerini ona dikti. Uzunca bir süre boyunca öylece birbirlerine baktılar.

Bakışlarını ilk kaçıran Laila oldu. İç geçirerek masanın üzerindeki anahtarı aldı.

"*İyi.* Ama her şeyi bilmek istiyorum. Madem o kelepçelerden kurtulmak istiyorsun bize planını anlat. Ne yaptığını bilirsek sana yardım edebiliriz. Ya da hiç değilse gelecek sefer tutuklanmanı önleyebiliriz."

Gideon da onlara her şeyi anlattı.

OTUZ ALTI

RUNE

Rune üç saat boyunca Gideon'ın gelmesini bekledi. Güneş batmasına rağmen Gideon dönmeyince Meadow'u kucağında sallayarak uyutup adamın yatağına yatırdı. Ardından Gideon'ın birkaç yedek silahla mermi kutularını sakladığı dolabı buldu. İki tabancayı doldurup kolayca ulaşabileceği bir yere, masanın üzerine koydu. Olur da Kan Muhafızları evi basarsa hazırlıksız yakalanmak istemiyordu.

Bu korkunç bir fikirdi. Evin içinde volta atarken parmaklarıyla bacağında ritim tuttu. *Aklından ne geçiyordu, Gideon?*

Peki ya onu bırakıp giderken *Rune'un* aklından ne geçiyordu?

Onu arkada bırakmamalıydım.

Ya Gideon o evden sağ çıkamazsa?

Yarım saat daha geçip de daire karanlığa gömülünce Rune etrafını görebilmek için birkaç mum yaktı. Mışıl mışıl uyuyan Meadow'u bir komşuya bırakıp Gideon'ın başına ne geldiğini öğrenmek, gerekirse onu kurtarmak için dışarı çıkmayı düşündü.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduğunda donakaldı. Doldurduğu tabancalardan birini alıp kapıya doğrulttu. Deliğe sokulup döndürülen anahtarın sesini dinlerken nabzı kulaklarında atıyordu.

Rune tabancasının kabzasını sımsıkı kavradı.

Fakat kapı açıldığında karşısında Gideon'ı buldu.

Onu görmek vücudundaki bütün gerginliği alıp götürdü. Ceketinin üzerindeki kurumuş kan lekesi gözüne iliştiğinde bir nefes verdi.

Gideon'ın bakışları kızın üzerinde gezindi ve yanına indirdiği tabancada duraksadı. "İyi misin?"

"*İyi miyim?*" Rune bir mıknatısa kapılmış metal parçası gibi ona çekildi. Kollarını boynuna dolayıp ona sıkıca sarılmak istiyordu. "Yaralandın mı? Nasıl?.."

Gideon'ın arkasından bir kadın fırladı.

Rune durdu.

Kadının kıyafetleri sanki haftalardır boğazından bir lokma geçmemiş gibi görünen zayıf bedeninden sarkıyor, saçları birbirine yapışmış tutamlar halinde omuzlarından aşağıya dökülüyordu. Rune kirli saçlarının koyu bakır tonlarında olduğunu tahmin etti. Kadının çökmüş gözleri telaşla içeriyi taradı.

"Meadow nerede?"

Ah.

Bu, Aurelia Kantor olmalıydı.

"Uyuyor," dedi Rune. "Yatak odasında."

Gideon'ın yatak odasını işaret etti. Kâhin yanından geçip giderek kapının arkasında gözden kayboldu.

Gideon kapıyı kaparken Rune yanına gitti.

"Muhafızların elinden nasıl kurtuldun?"

"Teslim oldum." Rune'un üzerindeki uzun eteği ve bluzu inceledi, at üzerinde uzun bir yolculuk yapmaya uygundular. Endişeden manşetlerinin düğmelerini iliklemeyi unutmuştu. Bunu fark eden Gideon binici eldivenlerini çıkarıp cebine koydu ve Rune'un önce bir manşetini, ardından da diğerini ilikledi. "Beni Laila'ya götürdüler. Sonrasında tatlı dilimle onu beni salmaya ikna ettim."

Hepsi bu mu? Gerçi tüm bu yaşananlar ona ihanet etme planının bir parçasıydı muhtemelen. Rune adamın üzerine daha fazla gitme fırsatı bulamadan arkalarındaki döşeme tahtaları gıcırdadı.

Rune arkasını döndüğünde Aurelia'nın kucağında Meadow'la yatak odasından çıktığını gördü.

"Yüzbaşı beni görmek istediğini söyledi," dedi Aurelia.

Gideon'la birbirlerine ne kadar yakın durduklarını fark ettiğinde Rune hızla geri çekilip adama arkasını döndü. Ama iş işten geçmişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa kâhin, fark etmesini istemediği şeyi anlamıştı.

Rune boğazını temizledi. "Evet." Elindeki tabancayı masanın üzerine bırakıp duraksadı. İki tane doldurmamış mıydı? Etrafına bakınıp ikinci tabancayı aradı.

"Kimsin sen?"

"Adım Rune Winters. Düşmanlarımız" –Gideon'a bir bakış attı– "bana Kızıl Güve der."

"*Kızıl Güve* mi?" Aurelia kaşlarını kaldırdı. "Madem birbirimizle dalga geçiyoruz ben de Cadı Kraliçe'nin ta kendisiyim."

Rune'a inanmıyordu.

Kız normal şartlarda bunu umursamazdı ancak Aurelia'nın ona güvenmesine ve yardım etmesine ihtiyacı vardı. O yüzden eteğinin altındaki büyü hançerini kınından çıkardı ve derisine minik bir kesik atarak açık avucuna *Meşale* büyüsü sembolünü çizdi. Elinin birkaç santim üzerinde bir ateş belirdi ve çok geçmeden başının tepesinde büyüsünün imzası kan kırmızısı bir güve uçuşmaya başladı.

"Şimdi inandın mı?"

Aurelia'nın yüzündeki şüpheci ifade uçup gitti.

Rune yumruğunu sıkarak sembolü dağıttığında ateş söndü.

Aurelia bakışlarını Gideon'la ikisi arasında gezdirerek, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bir çağırma büyüsü için yardımına ihtiyacım var."

Bu bir Majora büyüsüydü, haliyle Rune'un büyüyü yapmak için başka birinin kanına –hür iradeyle verilmiş kana– ihtiyacı vardı. Kendi kanı tek başına yeterli gelmezdi.

"Peki sana neden yardım edecekmişim?" dedi Aurelia ona sarılan Meadow'un yanağına bir öpücük kondurarak.

"Sorumlusu olduğun tüm ölümleri telafi etmek için mesela?" dedi Rune.

Kâhinin gözleri öfkeyle parladı.

"Hem bana yardım edersen Meadow'la adadan sağ salim kaçmanıza yardım edebilirim."

Aurelia'nın sessizce seçeneklerini tartmasını izledi. Ona reddedemeyeceği kadar iyi bir teklif sunduğunu ikisi de biliyordu.

"Ne zaman?"

"Bu sana bağlı sanırım. Büyüyü tek bir yerden yapabiliriz ve oraya varmamız at sırtında bile birkaç saatimizi alacak."

"Ne zaman istersen hazırım," dedi Aurelia.

Rune onu başıyla onayladı. "Gidelim o halde."

Ne var ki Aurelia kucağında Meadow'la kapıya yöneldiğinde Gideon kadının yolunu kesti. "Bir şey unutmuyor musun?"

Aurelia ona ters bir bakış attı. "Neyi unutuyormuşum?"

"Çocuğunu sana getirirsem sorularıma cevap vereceğine söz vermiştin."

Kadın Gideon'ın etrafından dolanmaya çalışarak, "Bana yeterince eziyet etmediniz mi?" dedi.

Gideon kollarını göğsünde kavuşturarak yolunu kesti. "Bir anlaşma yaptık, Aurelia."

Rune'un gözleri Yüzbaşı'yla kâhin arasında gidip geldi. Meadow'u *bu* yüzden mi kurtarmıştı? Yapılacak doğru şey bu olduğundan değil de, karşılığında sorularına cevap bulacağından mı?

Kızın midesi ekşidi.

"Sana *herhangi* bir şey borçlu olduğumu sanıyorsan..."

"Ne bu bahsettiğiniz anlaşma?" diye araya girdi Rune.

Gideon ona baktığında Aurelia bu saniyelik dikkat dağınıklığını kullandı. Ortadan kaybolan ikinci tabancayı çekip namluyu adamın çenesinin altına dayadı.

Kadın horozu çekerken Gideon donakaldı. Rune bu tepkisinden adamın silahsız olduğunu anladı. Aurelia'nın yapması gereken tek şey tetiği çekmekti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bunu büyük bir zevkle yapacaktı.

"Son sözlerini söylemek için bir dakikan var, Yüzbaşı."

Tabancanın namlusunun ucundaki Gideon gerilmiş çenesiyle Rune'un gözlerinin içine bakıyordu.

Aurelia'nın sıradaki hamlesi yüzünden okunuyordu. Yüzbaşı'nı vuracak ve onu ölüme terk edecekti. En güvenli yol buydu. Adam ölürse peşlerine düşemezdi.

Rune kâhinin mantığına katılıyordu. Yollarına çıkan başka bir Kan Muhafızı olsa aynı şeyi o da yapardı.

Fakat karşılarındaki Gideon'dı.

Adam ona ihanet etmeyi, gizlice peşlerine takılmayı –bunu yapacağını adı gibi biliyordu– planlıyor olsa da Rune onun ölmesine göz yumamazdı.

O, Alex'in abisiydi.

Zalim bir Cadı Kraliçe tarafından işkence görmüş, lanetlenmişti.

Dahası onu seviyordu, hem de sevmemesi için milyonlarca nedeni olmasına rağmen.

Rune, Aurelia'ya tetiği çekme fırsatı vermeden hâlâ masanın üzerinde duran ikinci tabancaya uzanıp namluyu doğruca cadıya doğrulttu.

Kâhin ona şaşkın bir bakış attı. "Aptal kız!" Yemyeşil gözleri alev alev yanıyordu. "Sana her ne söylediyse hepsi yalan!" Aurelia bir kolunda tuttuğu Meadow'u kendisine bastırıp tabancasını Gideon'ın çenesinden çekmedi. "Sana ihanet edecek. Başka çaresi yok. Gitmene izin verirse idam edilir."

İdam mı edilir?

Sözcükler Rune'un bütün bedeninde yankılandı.

Cumhuriyet'in yasalarının değiştiğinden haberdardı. Artık cadı sempatizanlarına en ufak bir hoşgörü gösterilmiyordu. Ama *idam*?

Aurelia namluyu adamın çenesine biraz daha bastırarak onu başını kaldırmaya zorladı.

Rune öteki elini de kabzaya koyup tabancayı sımsıkı kavradı. Hâlâ Aurelia'yı hedef alıyordu. "Kapının önünden çekil," dedi Gideon'a.

Ellerini havaya kaldırmış Gideon, sanki kendi canı pahasına onu vurmaktan geri durmayacağından şüpheleniyormuş gibi kâhine bir bakış attı. Fakat çocuk ateş hattının ortasındaydı, Aurelia böyle bir riski göze almazdı. En azından Rune öyle umuyordu.

Adam ağır adımlarla kapıdan uzaklaştı.

Rune tekrar cadıya dönerek, "Meadow'la aşağıya in ve kapının önünde beni bekle," dedi.

Aurelia memnuniyetsizlikle kaşlarını çatsa da kalçasıyla kapıyı itip onun dediğini yaparak Rune'la Gideon'ı yalnız bıraktı.

Kız silahını indirdi.

"Yük ambarında William'a anlattıklarını duydum," dedi. "Ne planladığını biliyorum. Peşimden gelip Roseblood vârisini öldürecek, ardından da beni tutuklayıp Soren'la pazarlık yapmak için kullanacaksın. İnkâr edecek misin?"

Gideon ellerini saçlarının arasından geçirip darmadağın etti.

"Hayır," dedi derin bir iç çekişle. "Etmeyeceğim."

"Planın hâlâ bu mu?" diye sordu kız. *Onca şeyden sonra bile?*

Adam ellerini iki yanına indirdi. "Ne yapmamı istiyorsun, Rune? Kaçmana göz mü yumayım? Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi planlardın."

Kız başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun."

"Yanılıyor muyum?" Ona doğru bir adım attı. Gideon'ın yakınına girmesiyle Rune'un kafasında uyarı çanları çalmaya başladı: *Tehlike, tehlike.* "Söyle bana o halde, sen olsan *ne yapardın?*"

Rune bir adım geri çekildi. "Söyledim ya. Yaşayan son Roseblood'ı bulup onu Cressida'dan kaçıracağım. Sonra da Soren'la nişanımı bozup ittifaka bir son vereceğim."

"Peki ya bu bir işe yaramazsa? Ya Soren onu terk etmene rağmen canının savaş istediğine karar verirse? Ya Cressida seni ve kayıp vârisi yakalayıp ikinizi de peşinden sürüklerse?"

"Ben..."

Adamın varlığı kızın düşüncelerini bulandırıyordu.

"B-bilmiyorum..."

"Çünkü bunları düşünmek *zorunda* değilsin," diye hırladı Gideon. "Üç Cadı Kraliçe'nin tahtlarına dönmesi işine gelir. Ne dehşet yaşayacaksın ne de sefalet çekeceksin. Kalan herkes Korku Saltanatı altında yaşasa ne yazar, değil mi Rune?.."

Bu dediği ne doğruydu ne de adildi.

"Ne yapayım yani? *Senin* safına mı geçeyim?" Tabancasını tekrar kaldırıp horozu çekti. Tıpkı Gideon'ın ona öğrettiği gibi. "Diğer tüm Kan Muhafızları gibi sen de ölmemi istiyorsun."

Adam ona bir cevap vermek için ağzını açtı ama Rune ona izin vermedi.

"Her cadı canavar değildir, Rune. Çoğumuz iyi insanlarız."

Adam bir adım daha yaklaştı. Rune gözlerini kıstı. Biraz daha yaklaşırsa onu vurmak zorunda kalacaktı.

"Yine de," diye hırladı Gideon, "ada halkı Cressida gibi cadıların elinde acı çekerken hiçbir şey yapmadınız. Biriniz bile."

Rune yutkundu. Buna karşı çıkamazdı. O, Gideon gibi sayısız insanın güçlü cadıların ellerinde çektikleri eziyetten bihaber olsa da canından çok sevdiği büyükannesi ve hayran olduğu dostları hepsini biliyor olmalıydı.

Çok fazla cadı buna bir dur demeleri gerektiği halde olan bitene göz yummuştu.

"Günahlarının bedelini ben mi ödeyeyim yani?" diye sordu. "Sana beni arındırma platformuna götürme onurunu mu bahşedeyim?"

Gideon bunu zaten yaptığını hatırlamış gibi bakışlarını kaçırdı.

Aurelia haklıydı. Gideon'a güvenemezdi. Adam hâlâ ona ihanet etme planları peşindeydi.

Kendini bu davaya geri dönemeyeceği kadar çok adamıştı.

Gideon onun kurtarmaya geldiği cadılarla adadan kaçmasına izin verirse, Rune'un kaçmasına izin verirse, inandığı her şeye –arkadaşlarına, askerlerine, korumaya ant içtiği vatandaşlara, uğruna büyük emekler harcadığı Cumhuriyet'e– ihanet etmiş olacaktı.

Rune aptal değildi. Gideon tüm bunlara sırt çevirip *onu* seçmezdi.

Seçerse onu öldürürlerdi.

Sarı evdeki itirafının hiçbir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Rune adamın onu asla seçmeyeceğini, *seçemeyeceğini* biliyordu. Bunu istese bile.

Bu düşünce aklını başına getirdi. Gözlerini açtı.

Neredeyse bitti.

Sadece Gideon'ın birkaç adım önünde olmaya devam etmesi gerekiyordu. Birkaç saatliğine.

Rune namluyu adamın göğsüne doğrulttu.

Yollarımız burada ayrılıyor.

"Sakın peşimden gelme," dedi.

Gideon sessiz kaldı. Ne var ki Rune onu çok iyi tanıyordu ve adamın gözlerindeki bakıştan, *Keşke bunun sözünü sana verebilsem,* dediğini anlayabiliyordu.

OTUZ YEDİ

RUNE

Yüksek taş çemberine vardıklarında saat gece yarısını biraz geçiyordu.

Rune ve Aurelia şehirdeki ahırdan iki at çalmış, Gideon'ın onları takip etmesini önleyeceği umuduyla atları da kendilerini de *Hayalet Yürüyüşü* büyüsüyle gizlemişlerdi.

Rune evden çıkarken adamın yüzünde beliren ifade yol boyunca aklından çıkmamıştı.

Devasa taşların ürkütücü siluetleri devler gibi Rune'un tepesinde uzanıyor, yıldızları engelliyordu. Buradaki hava buram buram büyü kokuyordu. Güçlü ve ilkel bir büyü. Rune'un tenini karıncalandırıyordu. Sanki Kadimler birkaç saniye önce buradaydı. Sanki dünyayı terk etmek için kullandıkları kapı *buydu.*

Gerçi Rune böyle şeylere inanmazdı.

Fakat bazıları buna yürekten inanıyordu. Kadimler Tarikatı –bir grup fanatik dindar– bu çağırma çemberinin bir zamanlar –Kadimlerin *çağırılabildiği* zamanlar– tam da bu amaçla kullanıldığını düşünüyordu. İnançlarına göre Kadimler –ya da kendi deyişleriyle Yedi Kız Kardeş– uzun zamandır kimsenin çağrısına cevap veremeyecek kadar derin bir uykudaydı.

Bu çocukları yatırmadan önce anlatılacak hoş bir masaldı. Fakat Kadimler gerçek olsaydı, yarattıkları bu dünyadan gelip geçmiş olsalardı, Rune şimdiye dek varlıklarına dair bir kanıt bulmuş olurdu.

Nimova

Hayır. Bu eski taşların ona bir şeyler hissettirmesinin tek nedeni cadıların güçlü büyülerini asırlardır bu çemberde yapıyor olmalarıydı. Tanrıların varlıklarının bu dünyada kalan parçalarını değil, o güçlü büyülerin yankıları tüylerini ürpertiyordu.

Yakındaki bir tepede Kadimler Tarikatı'nın bir zamanlar görkemli tapınağının harabeleri duruyordu. Tapınak devrim sırasında yıkılmış, rahibeleri ve müritleri öldürülmüş ya da kaçıp saklanmıştı. Rune çağırma taşlarının arasındaki yerinden sadece yarısı ufalanmış bir duvar görebiliyordu.

Rune ve Aurelia vakit kaybetmeden işe koyuldu. Meadow yosunların üzerinde uyurken ayışığının altında hazırlıklara başladılar. Rune bu çağırma büyüsünü Seraphine'in derslerinde öğrenmiş ama hiç kullanmamıştı.

Madalyonunu açtı ve Cressida'nın saç tutamını çıkarıp çemberin göbeğine koydu. Aurelia onun hançerini alıp omzuna bir kesik açarak tenindeki büyü izlerine bir yenisini ekledi. Rune kâhinin ona verdiği kanla yere sembolleri çizdi.

Aurelia etraflarındaki karanlık gölgeleri tarayarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Rune başını gökyüzüne, parlayan yıldızlara doğru kaldırdı.

"Bekleyeceğiz."

Çağırılan kişinin gelmesi on iki saati bulabilirdi. Beklemekten başka yapılacak bir şey kalmadığından ikisi de uykuya daldı.

OTUZ SEKİZ

GİDEON

Yıkık tapınak duvarının dibine çömelmiş Gideon yağmurdan sırılsıklam olmamaya çalışıyordu. Saklandığı yerden, aşağısında uzanan vadiyi gayet net görüyordu. Ya da daha doğrusu, fırtına bastırmış olmasaydı görebilecekti. Artık çağırma taşlarının ortasını seçebilmek için gözlerini kısmak zorundaydı.

Onu bir zamanlar kutsal sayılan bu yere Yonder isimli bir tazı getirmişti. Yakınlarda çamurun içinde yatan köpek ara sıra başını kaldırıp gölgelerin arasına bakıyor, Gideon'ın avcıyken *av* durumuna düşmediğini ummasına neden oluyordu.

Yonder, Rune'un adamın ceketinin içine çizdiği koruma büyüsü için kullandığı kanın kokusuyla izini buraya kadar sürmüştü.

Gideon birkaç saat önce Aurelia ve Rune'un büyüyü yapıp beklemek için küçük bir mağaraya çekilmesini izlemişti. Ortada parlayan ve Rune'un büyüsünün işe yaradığını gösteren küçük kızıl güveyi saymazsa çağırma çemberi o zamandan beri bomboştu.

Gideon'ın şakakları bir baş ağrısıyla sızlamaya başlamıştı. Ya fırtınanın basıncından ya da olan biteni görmek için kendini zorlamaktan olmalıydı. Tam gözlerini biraz dinlendirmek için arkasına yaslanacaktı ki çemberin kenarındaki bir hareketlilik öne doğru eğilmesine neden oldu.

Beyaz ışıltı olmasa onu fark etmezdi bile.

Rune çembere adım attı. Attığı ağır, sarsak adımlardan uykusunda yürüdüğü ya da belki bir tür trans haline geçtiği anlaşılıyordu. Etrafı yüzlerce ateşböceği bir araya gelmiş gibi bembeyaz parlayan koruyucu bir çemberle sarılıydı.

Gideon kızın çağırma çemberinin ortasındaki düz taşa çıkıp yosunlu yüzeyine yatmasını kaşlarını çatarak izledi. Rune yan dönüp dertop olarak hareketsiz kaldı. Saçları etrafına dağılmıştı.

Işıklar gitgide daha fazla parlayıp bir bir vücudunun üzerine yerleşti. Kısa süre içinde Rune bir kızdan ziyade bir ışık topuna dönüştü.

İmzası –tepesinde uçuşan kan kırmızısı güve– kor gibi tutuşup aniden söndü. Ve büyünün tamamlandığını gösterdi.

Beyaz ışıltı kayboldu ve Rune karanlığın içinde, yağmurun altında bir başına kaldı.

Farkındalık bir tokat gibi ansızın Gideon'ın suratına çarptı.

"Kadimler aşkına," diye fısıldadı. Kalbi acıyla sıkıştı.

Kayıp vâris Rune'du.

OTUZ DOKUZ

RUNE

Rune rüyasında yine Gideon'ı görüyordu.

Fakat bu seferki, ilk rüyasına taban tabana zıttı. Rune sıcak, buhar içindeki kazan dairesi yerine yağmurun altında duruyordu. Islak soğuk kıyafetlerinin altına sızıyordu.

Gideon karşısındaydı. Koyu saçları sırılsıklam olmuştu ve damlalar yüzünden aşağıya akıyordu.

Rune onun yanına gitmek için yanıp tutuşuyordu. Kollarının arasına girip yanağını adamın göğsüne bastırmak, kalp atışlarını dinlemek istiyordu.

Fakat kız buna fırsat bulamadan adam tabancasını çekti.

Rune donakaldı. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Birbirlerine itiraf ettikleri onca şeyin ardından bunu yapmazdı, değil mi?

Gideon horozu çekip Rune'un göğsüne nişan aldı.

Özür dilerim, der gibi bakıyordu. *Keşke her şey böyle bitmek zorunda olmasaydı.*

Ama Rune başından beri sonlarının böyle olacağını bilmiyor muydu?

Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Kapana kısılmıştı. Kaderine boyun eğmekten başka çaresi yoktu.

PAT!

Rune keskin bir nefes alarak hızla doğruldu. Göğsü telaşlı nefeslerle inip kalkıyordu. Bakışlarını göğsüne çevirip ellerini hiddetle göğsünü döven kalbinin üzerine, rüyasında kurşunun saplandığını hissettiği yere koydu.

İyiydi. Ne kan vardı ne acı.

Bir şeyi yoktu.

Sadece... sırılsıklam olmuştu.

Etrafına bakındığında çağırma çemberinin ortasındaki düz, pürüzsüz taşın üzerinde yattığını fark etti. Bir noktada fırtına çıkmış, her şeyi sırılsıklam ettikten sonra geceyi de beraberinde alıp gitmişti.

Güneş gökyüzünde parlıyordu.

Rune'un omuzları rahatlamanın etkisiyle gevşedi.

Sadece bir rüyaydı.

Ne var ki adamın yüzü, özür dolu bakışları hâlâ gözlerinin önündeydi. Patlayan silahın sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu ve göğsünde, kurşunun saplandığı yerde tuhaf bir sıcaklık hissediyordu.

Bu tıpkı Gideon'ı ve üç çocuğu gördüğü zamanı andırıyordu. Rune gelecekten bir kare görmüştü sanki.

Ürperdi.

Aurelia çembere girip ona doğru yürüdü. Sadece eteğinin uçları ıslanmıştı, kıyafetlerinin kalanı kuruydu. Uyku mahmuru gözlerine bakılırsa yeni uyanmıştı.

Uyumaya karar verdiklerinde, çağırma çemberinin ötesindeki kırık kayaların altındaki bir oyuğa sığınmışlardı. O halde Rune'un burada, çemberin *ortasında* ne işi vardı?

Aurelia kızın gözlerini sanki tanıdık bir şey görmüş gibi inceleyerek, "Kâbus mu gördün?" diye sordu.

"Onun gibi bir şey."

Rune yüzündeki yağmur sularını silip dizlerinin üzerinde doğruldu. Aradan ne kadar zaman geçmişti? Başını yukarı kaldırarak büyü imzasını aradı.

Ama parlak kızıl güve gözden kaybolmuştu.

Kız kaşlarını çattı.

"Büyün solup gitmiş gibi görünüyor," dedi Aurelia.

"Belki bir hata yapmışımdır."

Cressida'nın saçı yerine kanını mı almalıydı? Bu, büyüyü daha güçlü kılar mıydı?

"Olabilir," dedi kâhin. "Roseblood'ı benim Görü'mden koruyan kadim büyünün onu çağırılmaktan da koruyor olması mümkün."

Birkaç saat daha beklediler.

Meadow uyanıp ağlamaya başladığında Aurelia onu kollarında sallayarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Karnı aç."

Ona verebilecekleri tek lokmaları yoktu.

Başkente dönmemiz gerek.

Rune boş çembere bir bakış atıp hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı.

Neden kimse gelmemişti?

Aurelia muhtemelen haklı, diye düşünerek kendini teselli etmeyi denedi. *Ama Roseblood vârisini ben çağıramadıysam Cressida da çağıramaz.*

Haklı olduğunu umdu.

Şu an Rune'un en önemli mevzuya odaklanması gerekiyordu: Meadow'un karnını doyurup adadan kaçmak.

"Gideon adadan *Arcadia*'yla kaçacağımızı sanıyor," dedi atları almaya giderken. "Yani Kan Muhafızları ana limanı ve *Arcadia*'yı gözleyecek."

"Planın ne peki?"

"Daha küçük bir gemiyle kaçacağımızdan şüphelenmezler. Üç kişi bir tekneye kolayca sığar."

Aurelia ikna olmuşa benzemiyordu. "Barrow Boğazı'nı bir tekneyle aşmak haftalar sürer."

"Aslında beş gün sürüyor," diye düzeltti Rune. "Rüzgâr bizden yana olursa tabii."

Nirvana

"Bir teknen var mı?"

"Kısmen." *Şafağın Aryası* limanda kös kös oturuyordu. "Aslında... bir arkadaşımın teknesi. Yokluğunu fark etmeyecektir." Açlıktan bağıran Meadow'a döndü. "Ama önce biraz erzak almalıyız."

KIRK

GIDEON

Kayıp vâris Rune.

Kestrel Winters'ın evlat edindiği torunu bir Roseblood prensesiydi. Kraliçe Winoa'nın kızı, Cressida'nın kız kardeşiydi.

Roseblood tahtının vârisiydi.

Ve bunu kimse bilmiyordu.

Yoldaş'ı çamurlu yollarda dörtnala başkente süren Gideon'm zihni karman çormandı.

Cressida bunu öğrenirse...

Fakat Gideon'ın bundan daha büyük bir sorunu vardı.

Anlattığın her şeyi yapman için sana iki gün müddet veriyorum. Noah'nın sesi kulaklarında çınladı. *Kızıl Güve'yi bir kez daha elinden kaçırırsan bunu kasıtlı yaptığını düşünmeye başlayacağım.*

İki gün yarın doluyordu. Gideon ona hem Rune'u *hem de* vârisi teslim edeceğine söz vermişti. Sözünü tutmazsa...

Başarısız olursan cadı sempatizanlığıyla suçlanacak, idam vaktin gelene kadar hücreye kapatılacaksın.

Rune'u kaçmadan tutuklayacak vakti vardı. Noah'ya her şeyi anlatabilirdi. Ona Kızıl Güve'yle Roseblood vârisinin aynı kişi olduğunu söyleyebilirdi.

Verdiği her sözü tutabilirdi.

Ama gerçeği söylersem Noah onu öldürür.

Gideon da bunu yapmayı planlamıştı.

Peki ya Komutan'a gerçeği söylemezsem?

Rune'u Noah'ya teslim eder ama kızın sırrını saklarsa... İyi Yürekli Komutan yine de *Gideon*'ı öldürür müydü?

Gideon onunla konuşarak kendini idamdan kurtarabileceğini düşündü. Rune'un tutuklanması Komutan'ı tatmin edebilirdi. Bilhassa da Soren, nişanlısının güvenliği için Cressida ve cadılarına saldırmayı kabul ederse.

Laila'nın ona arka çıkacağından da emindi.

Fakat bunu yaparsa Rune onu asla affetmezdi. Onu Soren'a teslim ettiği için değil. Daha fazla cadıyı öldürmek uğruna onu pazarlık kozu olarak kullandığı için değil. Ona tekrar ihanet ettiği için. Bu kadar basitti işte.

Peki ya ona ihanet etmezsem?

Düşünmek bile istemediği her şey gerçek olacaktı. Cressida, Cumhuriyet'e savaş açacak, tahta tekrar çıkacak ve yepyeni bir korku saltanatı başlatacaktı. Noah onu idam edeceğinden Gideon'ın şahit bile olmayacağı bir saltanat.

Eğer Cressida, Rune'un kim olduğunu öğrenirse... Çağırma büyüsünü kendisi yaparsa...

Topuklarıyla Yoldaş'ı dürterek atı daha hızlı koşturdu.

Gideon'ın tek bir seçeneği vardı.

Ama bundan önce biriyle konuşması gerekiyordu.

KIRK BİR

RUNE

Rune ve Aurelia, Alex'in teknesinin demirlendiği küçük limana vardıklarında etrafın Kan Muhafızları'yla dolu olduğunu gördü. Bu yüzden de kâhin ve kızı yakınlarda bir yere saklanırken Rune tekneyi kontrol etmeye gitti.

Soğuk suya girdi ve göze çarpmamaya özen göstererek *Şafağın Aryası*'na doğru yüzdü. Teknenin kenarına tutunup kendini yukarı çektiğinde Gideon'ın tabancasını karaya bırakmayı unuttuğunu ve yüzerken bir noktada düşürdüğünü fark etti.

Onu bulması imkânsızdı. Tabanca muhtemelen denizin dibini boylamıştı.

Dikkatsizliğine bir küfür savurdu ve ıslak ayakları yüzünden ahşap zeminde kaymamak için dikkatli adımlarla alt güverteye indi. İçi su dolu bir fıçı bulduğunda rahat bir nefes verip Alex'e teknesine stok yaptığı için sessizce teşekkür etti. Yolculuk için yeterli suları olduğuna göre tek ihtiyaçları biraz yiyecekti. Aurelia'yla ondan çok Meadow için.

İyi de bu saatte nereden erzak bulacağım?

Güneş batmıştı. Tüm dükkânlar ve pazar tezgâhları kapanmıştı.

Lavabonun altındaki elma ve krakerlerden başka yiyecek bir şeyim yok. Gideon'ın sözlerini anımsadı.

Dairesinin anahtarı Rune'un eteğindeki cepteydi.

Adamın evine gizlice girip yiyeceklerini çalma düşüncesi içini korkuyla doldurdu. Öte yandan idareli tüketirlerse elmalar ve krakerler beş günlük yolculuklarını geçirmelerine yeterdi.

Rune'un aklına daha iyi bir seçenek gelmiyordu.

Evindeyse bile beni ihbar etmez. Bekleyecektir. Mümkün olduğunca çok sayıda cadı yakalamak isteyecektir.

Bunun içine su serptiği söylenemezdi. Fakat Rune'un Aurelia ve Meadow'a karşı bir yükümlülüğü vardı. Onları *bu gece* adadan kaçırması gerekiyordu.

Cesaretini toplayarak tekrar suya atladı.

Şansım yaver giderse, diye düşündü iskeleye doğru kulaç atarken, *ev boştur.*

KIRK İKİ

GİDEON

Gideon mezarlıkta ilerlerken gökyüzündeki ay parlıyor, solgun ışığı etrafındaki mezar taşlarını aydınlatıyordu. Diğer mezar yerlerinden biraz uzakta, yan yana dizilmiş dört beyaz taş onu çağırıyordu.

Sun Sharpe. Sevilen bir eş ve anne.

Levi Sharpe. Sevecen bir koca ve baba.

Tessa Sharpe. Erkenden sönen parlak bir ışık.

Gideon dördüncüye ulaşana kadar parmaklarını taşlarda gezdirdi.

Alexander Sharpe. Biricik kardeş ve dost.

Gideon'ın sevdiği herkes buradaydı. Yerin birkaç metre altında.

Çapalanmış toprağın üzerine diz çöken Gideon elini Alex'in soğuk mezar taşına bastırdı. Mezarı daha iki ay önce kendi elleriyle kazmış olmasına rağmen kardeşini burada bulmak onu hâlâ şaşkına çeviriyordu.

"Yaptığım hiçbir şeyi onaylamadığını biliyorum," dedi. "Bunun için üzgünüm. Hepsini, doğru olduğunu düşündüğüm için yaptım."

Eh, Rune hariç. Söz konusu Rune olduğunda Gideon hep bencillik etmişti.

Buraya gelmesi de bu yüzdendi.

Gideon boştaki eliyle kirli sakallı çenesini sıvazladı. Titrek bir nefes verdi. "Onu sevdiğini biliyorum, Alex."

Gözlerini kapadı.

"Umarım beni affedersin."

Arkasında, çam iğnelerini ezen botların sesi mezarlığın sessizliğini yarıp geçti. Gideon gerilerek kulak kesildi. Eli tabancasına –Rune ve Aurelia diğerini alıp gittikten sonra evde kalan son tabancasına– gittiğinde ayak seslerinin sahibi konuştu.

"Böldüğüm için üzgünüm, Yoldaş."

Harrow.

Adam doğrularak ona döndü. Esen rüzgârla sallanan dalların arasından kadının yüzü bir ayışığına boyanıyor bir gölgede kalıyordu. "Telgrafını aldım. Laila sahil şeridindeki güvenliğin iki katma çıkarılmasını emretti. Bu gece Cumhuriyet sularında kuş uçmayacak."

Gideon onu başıyla onayladı. "Güzel. Peki ya askerler?"

"İstediğin gibi Karga Yuvası'nda seni bekliyorlar."

"Mükemmel."

Alex'le konuşmaya dönebilmek için kadının gitmesini bekledi ama Harrow öylece dikilmeye devam etti. Eski muhbiri hiçbir zaman duygularını ele veren biri olmamıştı ama bu gece mezarlığın gölgeleri onu daha da gizemli kılıyordu.

Gideon tek kaşını kaldırdı. "Başka bir şey var mıydı?"

Kadın sanki tereddüt ediyormuş gibi bir süre sessiz kaldı.

"Komutan... senden pek hazzetmiyor, Yoldaş. Kız tekrar kaçarsa seni tereddüt etmeden öldürecektir."

Gideon, Noah'nın ona karşı hislerinin gayet farkındaydı. "Zaten bunu bile bile şartlarını kabul ettim."

Aralarına tekrar sessizlik çöktü. Ama Harrow hâlâ gitmeye niyetliymiş gibi görünmüyordu.

Gideon onu bir süre daha dikkatle inceledikten sonra derdinin ne olduğunu anladı.

Son zamanlarda ona fırça atmak dışında Gideon'la hiç konuşmayan, kaşlarını çatmadan yüzüne bile bakamayan Harrow onun için *endişeleniyordu.*

"Planlarımda küçük bir değişiklik oldu," dedi Gideon. "Ama her şey yolunda. Sözümü tutacağım. Endişelenme."

Harrow ikna olmuşa benzemese de onu sert bir baş hareketiyle onaylayıp arkasını döndü. Başının yan kısmına vuran ayışığı, kesilen kulağının ardında bıraktığı yara izini aydınlattı.

"Harrow? Bana hikâyeni hiç anlatmadın."

Kadın omzunun üzerinden ona bir bakış attığında Gideon başıyla olmayan kulağını işaret etti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Devrimden önce yani."

"Belki günün birinde anlatırım."

"Bu akşam anlatmalısın. Belki korkuların gerçeğe dönüşür ve Noah'nın eline benden kurtulmak için sağlam bir sebep geçer."

Sözleri Harrow'u duraksattı. Mezarlığın çıkışına doğru ilerlemek yerine diğerlerinden daha büyük bir mezar taşının üzerine hoplayarak bacaklarıyla merhumun adını gizledi.

Taşın kenarlarını kavrayıp, "Ailem çok fakirdi," dedi. "Çok fazla borçları, doyurmaları gereken çok fazla evlatları vardı. Ben yedi çocuğun en küçüğü ve en işe yaramazıydım. Bu yüzden de beni sattılar."

Gideon kaşlarını çatıp buna karşı çıkmak istedi. Harrow tanıdığı en becerikli insanlardan biriydi. Fakat sessiz kalıp kadının oturduğu mezar taşının yanındakine yaslandı.

"Zengin bir cadı ailesinin hizmetçisi oldum. Bana iyi davranıyorlardı. En azından ilk zamanlar."

Harrow'un sesinden hiç eksik etmediği sert, alaycı tını aniden yumuşamıştı.

"Kızları Juniper bana okuma yazma öğretti. En sevdiği romanları, opera ve tiyatro metinlerini okumama bile izin verirdi. Kitaplar gerçekliğimden ne kadar uzaksa o kadar hoşuma giderdi." Konuştukça yüzü aydınlanıyordu. Gideon onu hiç böyle görmemişti. "Geceleri, bazen de hava güzelse ve etrafta kaytardığımı fark edecek kimse yoksa akşamüzerleri bana kitap okurdu. Ağaç altına oturur, birbirimize şiirler ve oyunlar okurduk."

Sanatın amacı da bu değil midir zaten? İçimizdeki canavarları ehlileştirmek?

Harrow pek de uzun sayılmayacak bir süre önce ona böyle söylemişti. Gideon kadının onunla alay etmek için bir kitaptan alıntı yaptığını sanıp üzerinde durmamıştı.

"Onu seviyordun," dedi aniden üzerine çöken farkındalıkla.

Harrow utanç verici bir şey yaparken enselenmiş gibi irkildi. Sanki bir cadıyı sevmek suçmuş gibi.

"Ailesi olan biteni fark ettiğinde *bunu* yaptı." Kulağının olması gereken yeri işaret etti. "Bunun kızlarını iğrendirip benden uzak durmasına neden olacağını umdular. Belki de mideleri kaldırmadığı için gözlerimi ya da burnumu almadıklarına şükretmeliyim. Öyle yapsalar muhtemelen amaçlarına ulaşırlardı."

Harrow dişlerini sıksa da anlatmaya devam etti.

"Beni bodruma kilitlediler. Sanırım kan kaybından öleceğimi umuyorlardı." Kucağındaki kıpır kıpır elleri yediği tırnak etlerini koparıyordu. "Juniper'ın beni kurtarmaya geleceğini sanmıştım. Duygularını hiç açıkça dile getirmemişti. Bana ilanıaşk etmemişti ama ben *umdum* ki..."

Yumruklarını sıktı.

"Sürekli gelmesini bekledim ama kapı hiç açılmadı. Borulardan sızan su damlalarıyla idare edip açlıktan ölmeyi bekledim." Gözlerini yumdu. "Kapı nihayet açıldığında hayal gördüğümü sandım. Gelen hanımım değil, kırmızı üniformalı bir askerdi. Bana Kraliçe Kız Kardeşler'in öldüğünü, Cadı Saltanatı'nın sona erdiğini, özgür olduğumu söyledi."

Yumruklarını açıp avuç içlerine baktı. "Ama ne tuhaftır ki kendimi hiç özgür hissetmedim."

Gideon kadının omzunu kavradı. "Harrow. Çok üzgünüm."

Kadın omuzlarını silktiğinde Gideon'ın eli tekrar yanına düştü. "Hepimizin ruhunda yaralar vardır, Yoldaş." Gideon'ın gözlerinin içine baktı. "Gerçi bunu sen de iyi biliyorsun, değil mi?"

Taşın üzerinden kayarak yere indi ve çıkışa uzanan yola çıktı.

"Bu akşam kimin tarafında olduğunu aklından sakın çıkarma." Yankılanan sesi Gideon'ın kulaklarını doldurdu. "Yoksa daha beter yaralarla uğraşmak zorunda kalacaksın."

KIRK ÜÇ

RUNE

Daireye vardığında Gideon'dan eser yoktu. Rune hemen işe koyuldu. O dönmeden çıkıp gitmesi gerekiyordu. Aurelia'yla Meadow'un yanına ne kadar çabuk dönerse o kadar iyiydi.

Üstü başı yüzmekten hâlâ sırılsıklamdı. Buz kesmiş elleri dolapları karıştırırken titrese de ancak içi elma dolu çuvalı ve krakerleri bulduğunda durdu. Yiyecekleri çıkardı. Çuvalı tam omzuna atmak üzereydi ki döşeme tahtalarından yükselen gıcırtıyla donakaldı.

"Önce tabancamı çaldın, şimdi de evime zorla girip yiyeceklerimi mi aşırıyorsun?"

Rune ayağa fırlayıp ona döndü.

Üniforması içindeki Gideon kapı pervazına yaslanmış onu izliyordu. "Bana bir veda bile etmeden gidecek miydin?"

Rune'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Yolun sonu bu mu? Onu şimdi mi tutuklayacaktı yoksa aralarında Roseblood vârisinin de bulunduğu bir yük ambarı dolusu cadıyı ele geçirmeyi beklediği için ihanet planlarını sonraya mı saklayacaktı?

Rune hançerini çekip önüne kaldırdı. Gideon'ın bakışları bir an için hançere kaysa da hemen kızın yüzüne geri döndü.

Adam kızın çaldığı tabancanın yanında olmadığını anlayınca bir yırtıcı edasıyla üzerine yürümeye başladı. Rune onu uyarırcasına hançerini yukarı savurdu ama Gideon bileğini kavrayıp silahı kendinden uzaklaştırdı.

"*Sen* başımın belası değilsin, hayır, çok daha kötüsüsün," dedi koyu renk gözlerini onunkilere dikerek. "Sen kalbime saplanmış bir hançersin."

Sesinin alçak ve tehlikeli tınısı kızın kollarındaki tüyleri diken diken etti. Fakat Rune'un boğazına doğru ilerleyen eldivenli parmakları sesiyle taban tabana zıttı. Gideon parmak uçlarını nazikçe boynunun kavisinde gezdirdiğinde Rune'un dudaklarından yumuşak bir nefes kaçtı.

"Sen de bir türlü kaçamadığım bir kurtsun," diye fısıldadı adamın dokunuşunun etkisiyle gözlerini kapayarak. "Rüyalarımda bile."

Adamın eli durduğunda Rune gözlerini açtı.

"Yine rüyanda beni mi gördün?" Tek kaşı sanki bunu duymak onu çok memnun etmiş gibi havalandı. Sımsıkı kavradığı bileğini bırakmadan Rune'un üzerine eğildi, soğuk dudaklarına değen ılık nefesi kızın nabzının üç kat daha hızlı atmasına neden oldu. "Ne sıklıkla rüyalarına giriyorum, Rune?"

Adamın gözlerindeki bakış karşısında Rune'un içi arzuyla sızladı.

Hoşuma gitmeyecek kadar sık.

Kızın zangır zangır titrediğini fark eden Gideon bileğini bıraktı. Kız hançeriyle üzerine atılmayınca ceketini çıkarıp omzuna bıraktı.

Rune ona sert bir bakış attı. Ne *cüretle* böyle nazik davranırdı? Ona ihanet etmek üzere değildi sanki.

Gideon kızı ceketiyle sarmaladıktan sonra kendisine çekip üst düğmelerden birkaçını ilikleyerek Rune'u daha da kapana kıstırdı.

Kız hançerinin kabzasını daha sıkı kavradı.

Destek birliği mi yolda? Bu yüzden mi beni oyalıyor?

Niyeti muhafızlar gelene kadar onu baştan çıkarmak mıydı?

Rune tuzağa düşmüştü. Gideon istemedikçe elinden kurtulamazdı. Kaçmanın tek yolu adamın gardını düşürmekti. Bunu yapmak için de onun oynadığı oyuna ayak uydurması gerekiyordu. Son bir kez.

Rune bir elini Gideon'ın göğsünde gezdirip avucunu gömleğinin ardındaki yara izine yasladı. Gideon bakışlarını aşağıya çevirip onu

izledi. Ardından Rune'u şaşkına çevirerek eldivenli elini onunkinin üzerine koyup parmaklarını birbirlerine kenetleyerek avucunu kalbine bastırdı.

Birbirine dolanmış parmakları Rune'un içini tuhaf ve korkunç bir özlemle doldurdu.

"Beni özleyecek misin, Kızıl Güve?"

Rune yutkundu. "Bunu bana nasıl sorabilirsin?"

"Bu evet mi demek?"

Normal şartlarda Rune adamın bir şeyler planladığını kolayca anlardı. Fakat bu gece yaptığı, söylediği hiçbir şeye anlam veremiyordu.

"Nereye gideceksin?"

Rune'un buna cevap vereceğini sanıyorsa aptalın teki demekti.

"Beni asla bulamayacağın bir yere."

Gideon aralarında bir nefeslik mesafe kalana kadar yaklaştı. Bedeninden yayılan sıcaklık Rune'un buz kesmiş, titreyen bedenini çağırıyordu. Kollarının arasına girip onu ısıtmasına izin vermek ne kolay olurdu.

Rune kendine hayali bir tokat attı.

Hayır.

Bu yola girerse geri dönemezdi. Kendini doğruca adamın tuzaklarından birinde bulurdu.

"Bir tilki bir kurdun sivri dişlerini ne kadar özlerse, ben de seni o kadar özleyeceğim," dedi.

Sözleri karşısında adamın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Beni aşağılıyor musun yoksa benimle flört mü ediyorsun anlayamıyorum." Eldivenli elini kızın ensesine kaydırıp başparmağıyla çenesini yukarı kaldırdı.

Rune ne yapmak üzere olduğunun farkındaydı.

En kötüsü de bunu yapmasını *istiyordu.*

Hançerini adamın boğazına dayadı. Ona karşı koymak için elinden geleni yapıyordu. "Sakın cüret etme."

Gideon ona kulak asmadı. Blöfünü görüp dudaklarını onunkilere yaklaştırmaya devam etti. Boştaki elini kızın saçlarının arasına geçirerek onu kendine çekti ve dudaklarıyla dudaklarını araladı.

Öpücüğü her zamanki gibi Rune'un aşağı taraflarını sızlattı. Fakat aynı zamanda başka, yeni bir yer de sızlıyordu.

Ya bu gerçekten bir vedaysa?

Rune hançerini bırakıp Gideon'ın öpücüğüne karşılık verdi.

Gideon'ın dudakları açlıkla hareket etmeye başladı. Rune onun gömleğini pantolonundan çıkarıp ellerini içeri kaydırarak çıplak göğsünde gezdirdi. Avucunu, dokunuşu altında çoktan ısınmaya başlamış yara izine bastırdı. Titreyen Gideon kızın kalçalarını kavradı ve onu kucağına alıp güvenle kendisine bastırdı.

Rune'un bütün bedeni keyifle uğuldadı.

Benimle oyun oynuyor, diye hatırlattı kendine, *Kan Muhafızları gelene kadar beni oyalamaya çalışıyor.*

Kendini limanda onu bekleyen Aurelia ve Meadow'u hatırlamaya zorladı. Onları Barrow Boğazı'ndan sağ salim geçireceğine söz vermişti. Gelmesini bekliyorlardı. Onları yüzüstü bırakamazdı. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Beni oyalamaya çalışıyor. Tek derdi beni üzerime kapanacak bir tuzağa çekmek.

Ne var ki bunlar bile Rune'un bu delilikten sıyrılmasına yetmedi.

Ama Gideon yetti. Lanetin acısı yüzünden titreyen adam onu yere indirdi. Elini tutup kılıfındaki tabancasını çıkararak kızın avucuna bastırdı.

"Bunu da kaybetmeyeceğine söz ver," diye fısıldarken kirli sakalları Rune'un yanağına sürtündü.

Rune başını kaldırıp ona baktı.

Ne?

Ama Gideon çoktan geri çekilmeye başlamıştı. Ve silah hâlâ Rune'un elindeydi.

"Birisi seni incitmeye çalışırsa," dedi, "ve başka çaren kalmazsa bir an bile tereddüt etme. Vur gitsin. Anladın mı?"

Gideon'ın eğilip yere düşmüş hançeri alarak kendi kemerine sıkıştırmasını çatık kaşlarla izledi. Bir takas yapmışlardı sanki. Gideon aralarındaki mesafeyi tekrar kapamadı. Yana çekilerek Rune'a kapının yolunu açtı.

Onu durdurmaya bile yeltenmedi.

Çünkü askerleri yolda. Hatta muhtemelen buradadırlar.

"Yirmi dakikan var." Rune onun yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu belki ama dile getirmediği sözlerin farkındaydı. *Sonra peşine düşeceğim.*

Yirmi dakika. Yirmi dakika limanın yakınına ulaşmasına bile yetmezdi.

Yine de hiç yoktan iyiydi.

Gideon'dan çaldığı yiyecek çuvalını kapıp dairenin kapısına yöneldi. Ondan olabildiğinde uzaklaşması gerekiyordu. Onu asla bulamayacağı bir yerde kendine yeni bir hayat kurmalıydı.

Ama... onsuz bir hayat nasıl olurdu?

Rune'un adımları yavaşladı ve kapı eşiğinde duraksadı. Ona son bir bakış attı.

"Gideon?"

Rune'un gözleri yaşardı.

"Keşke..."

"*Yapma.*" Sesi boğuktu. "Git, Rune."

Kız gözyaşlarını bastırarak onu başıyla onayladı. Başka çaresi yoktu.

Arkasına bile bakmadan kaçtı.

KIRK DÖRT

RUNE

Rune bir grup askerin gölgelerin arasından fırlayıp onu pusuya düşürmesini bekliyordu. Fakat karanlıkta onu bekleyen kimse yoktu. Bulutlar kaybolmuş, ışıl ışıl yıldızlar ortaya çıkmıştı.

Rune sürekli arkasına bakıp duruyor, sokaklarda Gideon'dan bir iz arıyordu. Fakat Yüzbaşı görünürde yoktu. Rune adamın ceketine daha sıkı sarınıp çalıntı atını hızlandırdı.

Limana vardığında Kan Muhafızları'nın sahil şeridini kuşattığını gördü. Atı sessizce yavaşlatarak Aurelia'yla Meadow'u bıraktığı parka girdi.

Rune saklanma yerlerini bulduğunda kâhin, "Sen gittikten sonra güvenliği iki katına çıkardılar," diye fısıldadı. "Her yerde tazılar var."

Köpekler Rune'la Aurelia'nın kokusunu iskeleye varmalarına kalmadan alırlardı.

Ne var ki en önemli sorunları bu değildi. Meadow ağlıyordu.

Aurelia çocuğuna sarılarak, "Şş," diye fısıldadı. "Sessiz ol, bir tanem. Çok ama çok sessiz olmalıyız."

Fakat iş işten geçmişti. Rune küçük kızı sakinleştirmek için Gideon'ın elmalarından birini çıkarmaya fırsat bulamadan yakınlardan bir bağırış ve ardından ayak sesleri duydu. Aurelia'yı tutup onu ağaçların derinliklerine sürükledi.

Yanlarında tazılar varsa işleri çoktan bitmiş demekti.

Üç asker parka girdi. Rune çığlıkları yerini sessiz iniltilere bırakmış Meadow'a bir bakış attı.

Muhafızlardan biri Rune'un üç adım ötesindeki ayışığı huzmesinin altında durup, "Buraya," dedi. "Duyuyor musunuz? Sanki..."

Yanından bir *klik* geldi. Rune başını çevirdiğinde Aurelia'nın tabancasını çektiğini gördü. Tıpkı onun gibi *klik* sesini duyan asker onlara doğru dönüp karanlığın içine gözlerini kısarak baktı.

Kâhin tetiği çekerse yakınlardaki tüm Kan Muhafızları tepelerine üşüşürdü.

Öte yandan tetiği çekmezse karşılarındaki asker birkaç saniye içinde onları bulacaktı.

Aurelia silahı kaldırdı.

Rune nefesini tuttu. Eli Gideon'ın kemerine taktığı silahına gitti.

"Wheatley!"

Nefes nefese kalmış bir asker koşarak görüş alanlarına girdiğinde Rune bir adım geri çekildi. Adam durup nefeslendi. "Şehrin öteki tarafında bize ihtiyaç varmış. Yüzbaşı'nın emri. Hepimiz gidiyoruz. Acele et!"

Askerler birbirlerine bakıp koşmaya başladı.

Parka sessizlik çöktü.

Rune sahil şeridine, okyanusta onları sabırla bekleyen Alex'in teknesine baktı.

Yollarına çıkan engel kalkmıştı.

KIRK BEŞ

GİDEON

Rune'un dairesinden ayrılmasından yarım saat sonra Gideon, Kan Muhafızları'nın yeni karargâhının teçhizat odasında duruyordu. Atını doğruca buraya sürmüş, askerlerin çoğuna Kızıl Güve'nin kaçacağı ana limana gitmelerini emretmişti.

Ya da onları buna inandırmıştı.

Fakat Rune bu akşam cadıları *Arcadia*'yla kaçırmayacaktı. Gideon onu bununla suçladığı an kızın bu plandan vazgeçeceğini biliyordu. Rune ana limandan uzak duracak, Gideon'ın etrafındaki güvenliği iki katına çıkarmasını bekleyecekti.

Ama askerleri bunu bilmiyordu.

Ve Gideon, Rune'a mümkün olduğunca çok zaman kazandırma niyetindeydi.

Devrimin öncesinden, kalenin kaderine terk edildiği zamanlardan kalma eski bir Cascadia haritası alıp masanın üzerine yaydı. Düz durması için bir köşesine gaz lambasını koydu, diğer köşesiniyse Rune'un hançeriyle altındaki ahşaba sabitledi.

"Ben Cressida olsam," diye mırıldandı lambanın ışığıyla aydınlanmış çizgileri inceleyerek, "kız kardeşlerimi nereye saklardım?" Başkente yakın, onları koruyan büyüyü kolayca yenileyebileceği bir yere mi yoksa Kan Muhafızları'ndan olabildiğince uzağa mı?

Cressida'nın Rune'un kim olduğunu öğrenmesi an meselesiydi. Elowyn ve Analise'in cesetleri bir yerlerde, bozulmadan durmaya

devam ettikçe Rune'un hayatı tehlikede olacaktı. Nereye kaçarsa kaçsın Cressida onu avlayacaktı.

Peki ya cesetleri bulup onları yok ederse?

Rune'u ancak böyle güvende tutabilirdi.

Bakışlarını haritada gezdirdi, başkentten çıkan yolları takip edip Cressida'nın eski yazlık evi Thornwood Kasrı'nda duraksadı.

Kardeşlerini Thornwood'a saklar mıydı?

Orada büyüdüğü düşünüldüğünde, Cress evi ve çevresini avucunun içi gibi biliyor olmalıydı.

İyi bir başlangıç noktasıydı. Orada Kraliçe Kız Kardeşler'den hiçbir iz bulamazsa başka bir yere geçerdi.

Gideon haritayı masanın üzerinde bırakıp teçhizat odasında gezinmeye başladı. Boş bir sırt çantası alıp içini dinamitle doldurdu. Analise ve Elowyn'i koruyan büyüyü bozamazdı ama Cressida'nın yokluğunun, büyüsünü büyük ölçüde zayıflattığını umuyordu. Birkaç dinamit kız kardeşleri paramparça etmeye yetebilirdi.

Planının işe yarayıp yaramayacağına dair en ufak bir fikri yoktu ama denemek zorundaydı.

Başarısız olursa cesetlerini kaçırıp başka bir yere saklayacaktı. Cress'in onları asla bulamayacağı bir yere.

Gideon ayışığının içeri süzüldüğü pencerelere baktı. Uzaktaki deniz bir karaltıdan ibaretti.

Rune'un dalgaların arasında olduğunu, güvenli bir yere doğru yola çıktığını umdu.

Çantayı omzuna atıp gaz lambasıyla Rune'un hançerini –kızdan geriye kalan tek şeyi– aldıktan sonra kapıya yöneldi.

Kapı çerçevesine yaslanmış bir siluet ona engel oldu.

Gideon gölgeye kaşlarını çatarak bakıp kim olduğunu çıkarmaya çalıştı.

"Sana *güvenmiştim.*"

Ses öfke doluydu.

Laila.

"Cadının planını bildiğini söylemiştin! Bu gece *Arcadia*'yla kaçacaktı hani?"

Laila eşikten içeri girip gaz lambasının turuncu ışığına adım attı.

Gideon bir adım geriledi. "Laila, ben..."

"Tazılar hiç koku alamadı," dedi ona bir yabancıymış gibi bakarak. "Limandaki her geminin yük ambarını didik didik aradık. Hiçbirinde herhangi bir cadıya dair en ufak bir iz yok."

Yolun sonuna gelmişken Gideon'ın üzüldüğü tek şey buydu: Laila'nın yüzündeki ifade.

Kız onun arkadaşıydı ve Gideon onun güvenine ihanet etmişti.

"Neden bana yalan söyledin?"

Gideon, Rune'un onun boğazına dayadığı hançeri, kaçarken yaşlarla dolan gözlerini anımsadı.

Çünkü onu seviyorum.

Dinamitlerle doldurduğu çantayı yere bıraktı.

"Laila, beni dinle..."

"Hayır, Gideon. Seni bir daha *asla* dinlemeyeceğim."

"Açıklamama izin verirsen..."

Arkasında bir grup muhafız belirdi. Harrow da yanlarındaydı. Yüzü gölgelerin arasına gizlenmiş olsa da Gideon kızın öfkeli bakışlarının tenini yaktığını hissedebiliyordu.

Ağzından çıkan hiçbir şeye inanmayacaklarını biliyordu.

Harrow gölgelerin arasından çıktı. "Rune seni kandırmaktan başka bir şey yapmadı, Yoldaş. Cadıların hepsi aynıdır. Bunu şimdiye dek çoktan öğrenmiş olmalıydın."

Harrow'a bakmak bir aynaya bakmak gibiydi. İkisi de sevdikleri cadılar tarafından incitilmiş ve açtıkları yaraların ruhlarını zehirlemesine müsaade etmişlerdi.

"İntikam peşinde koşmaktan bıkmadın mı?" diye sordu Harrow'a. "Nefretten bıkmadın mı? Bunlar kolay, Harrow. Zor olan, her şeye rağmen kalbinin taş kesilmesine engel olmaktır. Bunun sana zarar verebileceğini bile bile."

Bunu ona Rune öğretmişti.

"Karanlıkta çok uzun süre kalırsan ışığı unutursun," dedi Gideon. "Nefret ettiğin canavarın ta kendisi olup çıkarsın."

Harrow'un kaşları çatıldı ve yüzü asıldı. İçine kapandı. "Sen yolunu kaybetmişsin, Yoldaş."

Hayır. Gideon yıllar sonra ilk kez kayıp değildi.

"Sen de ben de özgürüz, Harrow. Hep öyleydik. Bize istedikleri kadar işkence etsinler, bir yerlere kilitlesinler, ölüme terk etsinler fark etmez... ruhlarımız hâlâ bizim. Ne olacağımıza *biz* karar veririz. Onlar değil."

Harrow'un gözleri karardı. Sanki Gideon'ı görmeye bir saniye daha tahammülü kalmamış gibi arkasını dönüp odadan çıktı.

İstihbarat Şefi'nin gidişinin ardından Laila, "Rune'un nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gideon sessiz kaldı.

"Hatanı hâlâ telafi edebilirsin. Bana nereye gittiğini söylersen olanlar Noah'nın kulağına gitmeden onu durdurabiliriz."

Gideon yalvaran gözlerle ona bakan arkadaşını inceledi. Laila iyi kalpli, cesur bir kızdı. Gideon onu kardeşi gibi severdi. Onu zora sokmak istemiyordu.

Fakat Rune'a tekrar ihanet edemezdi.

"Üzgünüm," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm."

Gideon kızın yüzünün düşmesini, bakışlarını ondan ayırıp arkasındaki muhafızları çağırmasını izledi. Saniyeler içinde yarım düzine asker Gideon'ın etrafını sardı. Laila emri verdiğinde muhafızlar birbirlerine baktı, bugüne dek emir aldıkları adamı tutuklamaya çekindikleri ortadaydı.

"Ne diyorsa onu yapın," dedi Gideon. "Sizi kasten kandırarak bir suçlunun kaçmasına yardım ettim. Tutuklayın beni."

Bunun üzerine muhafızlar adamın ellerini kelepçeleyip onu saraya götürdü.

Gideon'ın yanağı müthiş bir acıyla sızladı. Bu, Noah'nın tabancasının kabzasıyla yüzüne üçüncü vuruşuydu ve darbelerinin acısı kulaklarını çınlatıyordu.

Siyah üniforması içindeki İyi Yürekli Komutan, önünde diz çökmüş Gideon'ın tepesinde dikiliyordu.

"Askerleri kandırarak Kızıl Güve'nin kaçmasına yardım ettin. Seni cadı sempatizanlığından suçlu buluyorum." Noah atlıpatlarını masanın üzerine bıraktı. "Devrimin kahramanlarından biri olarak halkın önünde idam edilmen en uygunu. Yarın resmî bir duyuru yayınlayacağım. Herkese ibret olacaksın."

Yüzünde apaçık bir küçümsemeyle Gideon'a baktı.

Noah'yla aralarında daima bir sürtüşme olmuştu. Gideon bunun babası Nicolas Creed'le arasındaki yakın ilişkiden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Noah'nın onu kıskandığından hep şüphelenmişti ama bu şüphe şimdiye dek hiç doğrulanmamıştı.

"Neredeyse sana üzüleceğim. Sevdiğin kız tarafından ölüme terk edildin."

Noah başıyla iki askere onu hücreye götürmelerini işaret etti. Adamlar Gideon'ı öne iterken arkalarından Noah'nın sesi geldi. "Hiçbir zaman o kızın dengi olmamıştın zaten, Sharpe."

"Farkındayım," diye fısıldadı Gideon odadan çıkarken.

KIRK ALTI

RUNE

Alex'in teknesinin yelkenleri tepede bir balon gibi şişerken Rune dudaklarında birikmiş deniz tuzunu yaladı. *Hayalet Yürüyüşü* büyüsü açık denize doğru yol alan tekneyi gizliyordu. Rüzgâr başta ters yönden esmiş, onları daha büyük ve hızlı gemilerle çarpışma tehlikesine sokmuştu. Bu yüzden de Rune, Seraphine'den öğrendiği element büyülerden biri olan *Fırtına*'yı kullanmıştı.

Denizlere açılmak için tasarlanmış bu büyü, cadının gitmek istediği yönü gösteren bir pusulayla kullanıldığında teknenin yelkenlerini dolduran güçlü bir rüzgâr çağırır, gemiyi varış noktalarına normalden çok daha hızlı götürürdü.

Rune peşlerine bir geminin düşmesini, kıç kısmında askerlerine onu yakalamaları için emirler yağdıran Gideon'ı görmeyi beklemişti.

Fakat etraflarında bir alçalıp bir yükselen dalgalardan başka bir şey yoktu.

Aurelia bir kez bile arkasına bakmamıştı. Serin gece havası yüzünden titreyen Meadow'u kollarına almış, yüzünü rüzgâra dönmüş oturuyordu. Rune bir noktada Gideon'ın ceketini çıkarıp ona vermiş, Aurelia da minik kızı kumaşla sarmalamıştı.

Arkalarında bıraktıkları ada gitgide küçülüyordu. Yakalanma korkusu azaldığında Rune ellerini *Arya*'nın cilalı ahşaptan gövdesinde gezdirip Alex'i düşündü. Onu bir kez daha kurtarmıştı. Başını

yıldızlara kaldırarak içinden ona teşekkür ederken bunun genç adama ulaşıp ulaşmayacağını merak etti.

Yeni Cumhuriyet sularından çıktıklarında Rune nihayet gevşedi ve sonsuza dek terk ettiği yuvasına son bir kez baktı.

Kıta'ya ulaşabilirse yapacağı ilk şey Seraphine'i bulup ona kaçacağını söylemek olacaktı. Cressida'nın da cadı avcılarının da onu bulamayacağı bir yere gidecekti. Belki Seraphine de onunla gelirdi. Gelmezse de Rune güvenli bir yere sığınır sığınmaz ona haber verecekti.

Tuzlu su damlaları saçlarını ıslattı. Rüzgâr yanaklarını ısırdı.

Beni özleyecek misin, Kızıl Güve?

Gideon'ın sesi zihninde yankılandığında gözlerini yumdu.

Adamın hain planının başarısızlıkla sonuçlanmasına sevinmeliydi. Ondan kaçmıştı. Bulutların üzerinde olması gerekirdi.

Fakat içinde kocaman bir yarık açılmıştı.

Sen kalbime saplanmış bir hançersin.

Dalgaları yararak ilerlemeye devam ettiler.

KIRK YEDİ

RUNE

Beş günün ardından Rune'un büyülü rüzgârı sayesinde Umbria sularına girdiler. Rune denizdeyken sırayla uyuyabilmeleri için Aurelia'ya yelken açmayı öğretmişti. Rune tekneyi fiyordun karanlık sularından yukarı yönlendirip Larkmont'a ulaştırdığında güneş çoktan doğmuştu. Rune tekneyi Soren'ın malikânesinin yakınlarına, gözden uzak bir yere demirledi.

Alex'in teknesi sağlam bir kaçış aracı olduğunu ispatlamıştı ve Rune güneye kaçarken de onu kullanmayı planlıyordu. Fakat önce kimseye görünmeden Larkmont'a sızması, yolculuk için biraz erzak alıp Seraphine'i bulması gerekiyordu.

Tüm bunları yakalanmadan yapmayı umuyordu.

Cressida, döndüğünü öğrenmemeliydi. Cadı Kraliçe sözünü tutup ondan Soren'la evlenmesini isteyecekti ve Rune, Cressida'nın onu buna zorlamak için neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Özellikle de son başkaldırısının ardından.

Rune dalgaların arasına atlamadan önce suyla dolup ağırlık yapmamaları için botlarını çıkardı.

"Başınızın çaresine bakabilecek misiniz?" diye sordu Aurelia'ya. Rune ayakkabılarını güverteye bırakıp kadına bir bakış attı. Kâhinin uzun saçları deniz tuzundan keçeye dönmüştü. Soğuktan korunmak için Gideon'ın ceketine sarınmıştı ve günlerdir uyku yüzü görmemiş gibi görünüyordu.

Ben tekneye göz kulak olayım, demişti Aurelia, fiyorda girdiklerinde. *Cressida'yla karşılaşmak istemiyorum.*

Görünüşe göre Rosebloodların zalimliğini gayet iyi hatırlıyordu ve Meadow'u bundan uzak tutmak istiyordu.

"Bizi merak etme," dedi Aurelia alt güvertede bulduğu bir pusulayla oynayan kızının başını okşayarak.

Rune ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verip karanlık sulara atladı.

Buz gibi su onu serseme çevirdi. Vücudunun şoku atlatması biraz zaman aldı. Kendine geldiğinde kıyıya yüzmeye koyuldu.

Tam yolu yarılamıştı ki çekilen yelkenlerden yükselen sesle duraksadı.

Rune teknenin göze çarpmaması için yelkenleri indirmişti. Fakat arkasına baktığında Aurelia'nın sadece yelkenleri çekmekle kalmayıp çıpayı da topladığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Kâhin elini Gideon'ın ceketinin cebine attı. "Bunu adadan ayrıldıktan kısa süre sonra teknede buldum." Küçük bir şey çıkarıp Rune'a doğru fırlattı.

Nesne suya düştü.

Bir mücevher kutusu.

"Sana göstersem onun için geri dönmeye kalkardın. Buna müsaade edemezdim." Aurelia çıpayı denizden çıkarıp teknenin içine attı. "Tekrar yakalanmayacağım."

Küçük kutu bir süre dalgalarla sürüklenip suyun altına batmaya başladı.

"Neyden bahsediyorsun sen?" Rune kutuyu çok derinlere inmeden yakaladı.

"Özür dilerim." Aurelia dümenin başına geçti. Titreyen sesine bakılırsa gerçekten üzgündü. "Düşünmem gereken bir evladım var. Meadow'u güvenli bir yere götürmem gerek."

Aurelia kıza onu durduracak bir yol düşünme fırsatı vermeden tekneyi döndürüp fiyorttan çıkmaya başladı. Rune'u terk ediyordu.

Kız, Alex'in teknesinin –kaçış yolunun– gözden kaybolmasını dumur olmuş vaziyette izledi. Kadın, onu ve çocuğunu özgürlüğüne kavuşturmak için canını tehlikeye atmasının karşılığını Rune'a *böyle* mi ödüyordu?

Ne yapacağım şimdi?

Bir at çalıp Cealis'e gidebilirdi. Ya da Soren'ın teknelerinden birine el koyardı. Ne var ki Prens'in tekneleri denize açılmak için koca bir mürettebat gerektiren büyük ve sofistike araçlardı. Rune içlerinden birini tek başına kullanabileceğini sanmıyordu.

Denizin soğuğu kemiklerine işlemeye, dişlerini takırdatmaya başlamıştı. Hipotermi geçirmeden önce karaya ulaşmalıydı. Gerisini kıyıda düşünürdü.

Mücevher kutusunu sıkıca kavrayarak dönüp yüzmeye başladı.

Sudan çıkıp kendini kayalıklara attıktan sonra sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çekip küçük kutuyu açtı.

İçinde, deniz suyundan ıslanmış ikiye katlı bir not vardı. Rune küçük kâğıt parçasını açarken kuma bir sikke düştü ve ışığı yansıtarak parladı.

Rune sikkeyi alıp güneşe tuttu. Gümüş yüzeye bir delik açılmış, içinden ince bir zincir geçirilmişti.

Bu sıradan bir bozuk para değildi.

Üzerine damgalanmış sözcük kızın titreyen bedenini ısıttı.

Cascadia.

Sikkeyi ters çevirdi. Kraliçe Althea'nın gümüşe basılmış yüzü ona bakıyordu.

Althea, Cascadia'yı barış ve istikrarın hüküm sürdüğü bir dönemde çeyrek asır boyunca yönetmişti. Kadimlerle iletişime geçebilen son Kraliçe'ydi –daha doğrusu bazıları buna inanıyordu– ve sık sık Bilgelik'le kraliyet bahçelerinde yürürken görüldüğüne dair söylentiler dolanırdı.

Devrimin ardından yakılan eski haritaların yanı sıra bunun gibi sikkelerin de hepsi eritilmişti. Yeni Cumhuriyet, Cadı Saltanatı'na dair tüm izleri silmişti. İyi Yürekli Komutan onların tarihten yok edilmesini istemişti.

Birisi türünün son örneği sikkeyi saklamış ya da bir çekmecenin veya döşeme tahtalarının arasındaki çatlakların içinde bulup bir kolyeye dönüştürmüş olmalıydı.

İyi de neden?

Bakışları öteki elinde tuttuğu nota kaydı. Islanan kâğıt arkayı gösteriyordu ve Rune'un soluk mürekkeple yazılmış sözcükleri seçebilmek için gözlerini kısması gerekti.

Rune,
Umarım arzuladığın özgürlüğe kavuşursun.
Sevgilerimle,

Gideon

Kız nota öylece bakakaldı. Okuduklarına anlam veremedi. Bu, Gideon'ın el yazısıydı. Ama sözcükler... sikke...

Bunu adadan ayrıldıktan kısa süre sonra teknede buldum.

Peki ama Gideon'ın hediyesi Alex'in teknesinde ne arıyordu?

Yoksa...

Rune'un kalbi sıkıştı.

Bunu bulayım diye güverteye koydu.

Bu da Gideon'ın onun adadan kaçmak için Alex'in teknesini kullanacağını bildiği anlamına geliyordu.

Madem biliyordu neden beni durdurmadı?

Rune küçük limana doluşan muhafızları ve Aurelia'yla enselenmenin kıyısından dönmelerini hatırladı. Muhafızların onları bulup tutuklamamasının tek nedeni...

Gideon'ın onları geri çekmesi.

Rune ağaçların arasına saklandıkları o geceyi düşündü. Aurelia tabancasını ateşlemeye hazırlanırken yerinden çıkacakmış gibi atan kalbini. Koşa koşa gelen askerin sözlerini duyduğunda içini dolduran rahatlamayı.

Şehrin öteki tarafında bize ihtiyaç varmış. Yüzbaşı'nın emri. Hepimiz gidiyoruz. Acele et!

Gideon, Kan Muhafızları'nı geri çekerek Rune'un kaçmasına yardım etmişti.

Kız onu aklıyla yenmemişti.

Hiç de bile.

Şimdi de cadı sempatizanlığıyla suçlanacak.

Muhtemelen çoktan tutuklanmıştı bile.

İyi Yürekli Komutan, Gideon'ın onun kaçmasına izin verdiğini biliyorsa adam ölü sayılırdı.

Rune notu bırakıp okyanusa baktı, korkunç bir hata yaptığını hissediyordu. Sanki ruhunun öteki yarısını cehennemde yanmaya terk etmişti.

Gideon kararını son anda mı değiştirmişti yoksa bir süredir herkesi kandırıyor muydu? Öyleyse ihanet planından ne zaman vazgeçmişti?

Rune biraz dikkatli olsaydı her şeyi anlayabilirdi. Fakat şimdi Gideon'ın hayatı tehlikedeydi ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Aralarında koca bir okyanus uzanıyordu ve Rune'un onu aşacak hiçbir şeyi yoktu.

Birden denize atlayıp *yüzerek* geri dönme dürtüsüyle dolup taştı.

Sorsaydım benimle gelir miydi?

Gerçi adam onunla gelseydi bile nereye gideceklerdi ki? O ve Gideon asla birlikte olamazdı.

Yeni Cumhuriyet'te olamazdık belki. Ama dünya uçsuz bucaksız bir yer değil mi?

Neden sormamıştı ki?

Aurelia haklıydı. Rune, Gideon'ın ölmesine izin veremezdi. Hayatını ona borçluyken bunu yapamazdı.

Ya çoktan idam edildiyse?

Rune adamın hayatta olduğuna, dönüp onu kurtarana kadar Gideon'ın ölümü atlatmanın bir yolunu bulacağına inanmak zorundaydı. Kolyeyi boynuna geçirip ayağa kalktı.

Geri dönmek zorundayım.

Kumların üzerinde yalınayak yürümeye başladı, Larkmont görünene kadar kıyı şeridini takip etti. Bakışları Soren'ın özel iskelesinde gezindi. Tekneler sıra sıra dizilmişti, hepsi de bir kızın tek başına idare edemeyeceği kadar büyüktü.

Peki ya söz konusu kız bir cadıysa?

Yeterince güçlü bir cadı, doğru büyüyle bir büyük bir tekneyi tek başına kullanabilirdi.

Rune bakışlarını Larkmont'a çevirdi. Cressida şehirde bir yerdeydi. Odasında düzinelerce büyü kitabı saklayan Cressida.

Tek yapması gereken gizlice içeri sızıp doğru büyüyü bulmaktı.

KIRK SEKİZ

RUNE

Larkmont'un gözalıcı koridorları sessiz sakindi. *Hayalet Yürüyüşü* büyüsüyle kendini gizleyen Rune etrafta gezinirken iki muhafızın Soren'ın başkente yapacağı yolculuk hakkındaki konuşmasına kulak misafiri oldu. Filonun Yeni Cumhuriyet'e yelken açmaya hazır olduğundan bahsediyorlardı.

Cressida ve Prens'in sığınma sağladığı diğer cadılar da yola çıkmış mıydı? Bu, sarayın neden boş olduğunu açıklardı.

Cadı Kraliçe, Caelis'e gittiyse büyü kitaplarını da muhtemelen yanına almıştı.

Çok mu geç kaldım?

Rune adımlarını hızlandırdı. Larkmont'un misafir kanadına vardığında Cressida'nın dairesine doğru ilerledi ve kulağını kapıya dayadı. Herhangi bir ses duymayınca kapıyı açıp içeri süzüldü.

Mermer sütunlar yüksek tavanları taşıyordu, gösterişli mobilyalar bu dairelerin sadece ayrıcalıklı konuklara ayrıldığının kanıtı niteliğindeydi.

Balkonda hizmetçiler tarafından toplanmayı bekleyen bir kahvaltı tepsisi göremedi. Etrafa atılmış kıyafetler de yoktu. Ortalık derli topluydu.

Çoktan gitti mi?

Yan odadan gelen bir esinti beraberinde kadim büyünün kokusunu burnuna getirdi. Rune kokuyu takip ederek telaşlı adımlarla

kemerli geçidi ve özel banyoyu aşıp akşamları istirahat etmek için kullanılan küçük salona girdi.

Esinti perdeleri uçuşturup sessiz odayı güneş ışığıyla dolduran açık pencereden geliyordu. İçeriye sinmiş kan ve gül kokusu, Cressida'nın küçük salonu büyü yapmak için kullandığını gösteriyordu. Birilerinin alması için kanepenin üzerine bırakılmış gibi görünen valiz Rune'un gözüne takıldı. Yanındaysa deri bir kitap çantası duruyordu.

İçinde bir umut kıvılcımlandı.

Cressida başkente giderken eşyalarını toplamış ve ona gönderilmesi için geride bırakmış olmalıydı.

Rune çantayı açıp koca bir gemiyi tek başına kullanmasına yardımcı olacak kadar güçlü bir büyü aramak üzere tüm kitapları çıkardı. Eline geçen ilk kitap element büyülerle doluydu. Birkaçı akıntının ya da gelgitin yönünü değiştirmek, güçlü bir rüzgârı sakinleştirmek veya estiği tarafa müdahale etmek gibi işe yarar büyüler olsa da ihtiyacı olan şey bunlar değildi.

Rune sıradaki kitaba geçip sayfaları karıştırmaya başladığında karşısına birbiri ardına aşk büyüleri çıktı. Sayfaları çabucak geçerken kendini aşk *lanetleri* bölümünde buldu. Hiçbiri işine yarayacak şeyler değildi.

Tam kitabı bir kenara bırakmak üzereydi ki aklına gelen şeyle duraksadı. Gideon'ın göğsündeki damganın elinin altında nasıl gitgide ısındığını hatırladı. Acıyla titreyerek ondan nasıl uzaklaştığını anımsadı.

Tenine ne zaman dokunsam canım yanıyor.

Rune'un içi müthiş bir öfkeyle doldu.

Kucağındaki kitaba baktı. Bir diğerine geçmek yerine Cressida'nın Gideon'ın canını yakmak için kullandığı büyüyü bulmak için sayfaları karıştırdı.

Çok geçmeden aradığını buldu.

GERÇEK AŞKIN LANETİ bir Arkana büyüsüdür. Kurbanın gerçek aşkının tenine her dokunuşunda acı çekmesine neden olarak birlikte olmalarına engel olur.

Okuduğu sözcükler Rune'un başını döndürdü.

Gideon da Rune da bunun adamı özellikle ondan uzak tutmak için yapılmış bir büyü olduğunu varsaymıştı. Fakat görünüşe göre yanılmışlardı. Büyü Gideon'ı gerçek aşkından uzak tutuyordu. Yani Rune...

Tenine ne zaman dokunsam canım yanıyor.

Boğazında beliren tuhaf yumruyu yutkunarak okumaya devam etti.

GERÇEK AŞKIN LANETİ zaman içinde geçip gitmez. Yalnızca kurbanın gerçek aşkının özverili bir eylemi sonucu dökülen kanı büyüyü bozabilir.

Özverili bir eylem mi?

Rune sayfanın sonunda laneti bozacak büyünün sembollerini buldu. Toplam üç sembol vardı. Onlara öylece bakakaldı.

Laneti kırmak için tek gereken bu üç sembol müydü yani?

Bir de özverili bir eylem sonucu dökülen kan.

Bir kapı gıcırtısı Rune'un donakalmasına neden oldu.

"*Çabuk ol.*" Cressida'nın sesi kulaklarını doldurdu. "Yarın yola çıkacaksak *bu akşam* Caelis'e gitmemiz gerek."

Cadı Kraliçe'nin ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Büyü kitabını kapayıp ayaklanarak telaşla pencereye doğru ilerleyen Rune'un yüreği ağzındaydı. *Hayalet Yürüyüşü* onu gizliyordu ama Rune bu büyüyü Cressida'dan saklanmak için son kullanışında Cadı Kraliçe'nin yakınlardaki varlığını hissedebildiğinden adı gibi emindi.

İşini şansa bırakmak istemediğinden elindeki büyü kitabını göğsüne bastırarak perdenin arkasına saklandı.

"Ne bu ac–"

Cressida, "Şş!" diye tıslayarak yanındaki her kimse onu susturdu. Muhtemelen açık çantaya ve kanepenin üzerine dağılmış büyü kitaplarına bakıyordu. Rune onları kaldıracak zaman bulamamıştı.

Nefesini tuttu.

Sırtına vuran hafif esinti ona arkasındaki pencerenin açık olduğunu söylüyordu. Arkasını dönüp dışarı çıkabilirdi. Cressida odasına girenin Rune olduğunu asla bilmez, eşyalarını alelade birinin karıştırdığını düşünürdü.

Fakat kafası *Gerçek Aşkın Laneti*'ndeydi.

Büyüyü bozmak için gerekenlerde.

Diğer bir deyişle, özverili bir eylem sonucu dökülen kan.

Kız, Cressida'nın topuk seslerinden perdelere yaklaştığını anladı.

Rune kaçmak istiyorsa *hemen* harekete geçmeliydi.

Fakat birden laneti kırmak için neyin gerektiğini anlamıştı. Bu korkunç düşünce midesinin kasılmasına neden oldu.

Ya yanılıyorsam? Ya işe yaramazsa?

Cressida artık tam karşısında, perdenin öteki tarafında duruyordu. Rune onun nefes alıp verişini duyabiliyor, etrafına yaydığı soğukluğu hissedebiliyordu.

Gideon bu riski almaya değer miydi?

Rune boynundan sarkan sikkeye dokundu.

Evet.

Gideon, Cadı Saltanatı süresince akıl almaz şeylere katlanmıştı. Yine de hepsini bir şekilde ruhu paramparça olmadan atlatmıştı. Rune *–bir cadı–* özgürlüğüne kavuşabilsin diye hayatını feda etmesi de bunun kanıtıydı.

Cressida perdeyi kenara çekti. Rune çaldığı büyü kitabını göğsüne bastırarak başını kaldırdı ve Kraliçe'nin öfkeli bakışlarıyla karşılaştı.

"*Sen.*"

Rune hiç böylesi bir dehşet tatmamıştı.

Bakışları kucağındaki aşk büyüleri kitabına kaydığında Cressida'nın dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ah, Rune. Aşkta şansın yaver gitmiyor mu?"

Rune'un öfkesi alevlendi. Çenesini kaldırdı. "Sanırım sana bir teşekkür borçluyum. Lanetin olmasaydı beni gerçekten sevdiğine dair su götürmez bir kanıtım olmayacaktı."

Cressida'nın burun delikleri genişledi. Rune'un çenesini kavrayarak başını pencereye çarptığında cam çatladı ve kızın kafatası acıyla zonkladı.

Afallamış olmasına, Cressida'nın çenesini sızlatan mengene misali tutuşuna rağmen Rune Kraliçe'ye dik dik baktı. "Gideon'a bir daha elini sürersen seni ölmekten beter ederim."

Cressida eğilip ağzını kulağına yaklaştırarak, "Beni tehdit edenlere ne yaptığımı biliyor musun?" diye fısıldadı.

Ah, bilmez miydi?

Elinden geleni ardına koyma.

KIRK DOKUZ

RUNE

Cressida, Rune'u yatak odasına sürükledi. İçeriye birlikte girdiği cadı Juniper onu tutarken, Kraliçe fayans zemine kanıyla daire şeklinde semboller çizdi.

"Geri çekil, Juniper."

Cadı, Rune'a acıyan gözlerle bakarak Cressida'nın söylediğini yaptı.

Büyü sembolleri akkor parlayarak Rune'un etrafında hapishane hücresini andıran bir halka oluşturdu. Tek fark onu içeride tutan şeyin çelik parmaklıklar değil, büyü olmasıydı. Rune, daha önce de Cressida'nın bu büyüye başvurduğunu görmüştü. Dairenin içine bir kez giren tekrar çıkamıyordu.

Rune başını kaldırdığında Cadı Kraliçe'nin elinde büyülü bir kırbaçla etrafında döndüğünü gördü. Kırbaç beyaz rengi ve çatırdamasıyla bir şimşeği andırıyordu.

Cressida kırbacın ucunun yere düşmesine izin verip gözlerini kıstı.

"Onu benden koruyabileceğini mi sanıyorsun?"

Savrulan kırbaç Rune'un sırtına şiddetle inerek omzundan kalçasına kadar derisini parçaladı. Vücudu alev alev acıyla doldu.

Rune şok içinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Tahtıma kavuştuğumda..." Dairenin etrafında dönen Cressida'nın ayak sesleri içeride yankılandı. "...ilk işim Gideon'ı yakalamak olacak."

Kırbaç bir kez daha tenine indi. Kıyafetlerinin kumaşını ve etini parçaladı. Rune'u ikiye yardı.

Rune haykırdı. Boğazına yükselen ilkel, hayvani ses kendi kulaklarına bile yabancı geldi. Bu da onu neredeyse Cressida'nın kırbacı kadar korkuttu.

Kaçacak hiçbir yeri yoktu. Ölmesini isteyen yozlaşmış bir cadının merhametine kalmıştı.

"Beni öldürürsen Soren'ın ordusunu rüyanda görürsün," dedi Rune nefes nefese. Çaresizce ona neden hayatta kalması gerektiğini hatırlatmaya çalıştı.

"Soren, Caelis'te. Hâlâ Yeni Cumhuriyet'te esir tutulduğunu sanıyor."

Rune'un içini buz gibi bir dehşet sardı.

"Kan Muhafızları'nın seni öldürdüğünü öğrendiğinde öfkeden deliye dönüp ordusunun tamamını bana teslim edecek. Ne istersem yapmama izin verecek."

Bu seferki kırbaç darbesi Rune'un omzuna isabet etti. Boğazına yükselen acı çığlıklarını bastırmak için dişlerini sıktı. Yaralarından sızan taze kan gömleğini ıslatırken art arda gelen iki darbe daha sırtını yardı.

Rune dizlerinin üzerine oturdu. Alnını yere bastırıp kollarını başına siper ederek nefes almaya çalıştı. Açıkta kalan ve savunmasız kısımlarını koruyan sırtı darbelerin hedefi oldu.

Cressida onu en ufak bir merhamet göstermeden kırbaçlıyordu. Hiç durmuyordu. Rune'un kan revan içinde kalan gömleğinden düşen damlalar zeminde küçük bir gölcük oluşturmaya başlamıştı.

Her yanı alev almış gibiydi. Oda kırmızıya boyanmıştı. Artık çığlıklarını bastıramıyordu.

Çok geçmeden kayıp giden bilincinin beraberinde getirdiği uyuşukluk onu çağırdı. Rune da çağrısına karşılık verdi.

Hayır. Henüz değil.

Cressida'nın kırbacı kızın sırtını şerit şerit yarmaya devam etti. Kendi kanının içine dertop olurken bütün vücudu titriyordu.

Kan.

Rune'u cadı yapan şey. Gücünün kaynağı.

Hâlâ yapmam gereken bir şey var.

Kırbaç ardı arkası kesilmeyen darbelerle tenini dövmeye devam ederken Gideon'ın lanetini düşündü.

Yalnızca kurbanın gerçek aşkının özverili bir eylemi sonucu dökülen kanı büyüyü bozabilir.

Beklediği an gelmişti.

Cressida nefeslenmek için duraksadığında Rune, Cadı Kraliçe işkencesine kaldığı yerden devam etmeden önce kalan gücünü topladı.

Bilincini güçbela açık tutarak *Gerçek Aşkın Laneti*'ni bozmak için gereken büyü sembollerini hatırladı. Titreyen kollarının üzerinde doğrularak parmağını yapış yapış, kıpkırmızı kanına batırıp zemine sembolleri çizmeye koyuldu.

Gideon'a onu sevdiğini söyleme fırsatı bulamamıştı.

Belki hatamı böyle telafi edebilirim.

Dermanı kalmadığından büyüyü tamamlaması olması gerekenden çok daha uzun sürdü. Cressida kırbacı tekrar kaldırdığında ikinci sembolü bitirmek üzereydi.

Rune aklını başında tutmak için büyük bir çaba harcıyordu, acıyı bastırıp bilincini kaybetmemek için dişlerini sıkarak sembolleri tamamladı.

Rahatlaması gerekirdi. Fakat büyü derisini karıncalandırıp kulaklarında uğuldarken bile işinin bitmediğini biliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?"

Rune'un güvesi uçuşmaya başlamış olmalıydı.

Gideon'a bir daha el sürersen seni ölmekten beter ederim.

Cressida'yı öldüremezdi. Ama en az onun kadar tatmin edici bir şey yapabilirdi.

"Beni ufak bir karşı büyüyle durdurabileceğini mi *sanıyorsun?*" Cressida başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. "Ah, Rune..."

Kraliçe kırbacını arka arkaya indirmeye başlamadan önce Rune iki sembol daha çizerek ilk büyüsünü değiştirdi. Bunun işe yaramasını, fedakârlığının yeterli olacağını umuyordu.

Büyü tekrar akın edip etrafını sarmaladı. Yeni büyüyü ilkine bağladı.

Hazırlıksız yakalandığı bir kırbaç darbesi her bir zerresini acıyla doldurdu. Kolları onu daha fazla taşımayı reddedince yere yığıldı. Elmacıkkemiği fayanslara çarptı. Gücünün son kırıntıları da bedenini terk etti.

Rune kendi kanının içinde yan yattı.

Kalk ayağa.

Oda kararmaya başladı.

Kalk... ayağa...

Cressida'nın gölgesi üzerine düştü.

Deri kına sürtünen metalin sesinden Kraliçe'nin hançerini çektiğini anladı.

Rune gözlerini yumarak kendini sonunu getirecek hamleye hazırladı.

"Bunu yapmak bana acı veriyor, Rune. Ama bu küçük başkaldırının telafisi olamaz. Ne yazık. Oysa büyük umut vaat ediyo–"

ÇAT.

Dairenin kapısı hışımla açıldı.

Rune'un görüşü bulanıklaştı, karanlık onu çağırıyordu.

"Yeter!"

Birisi Rune'un önüne geçerek onu Cressida'dan korudu.

Seraphine?

"Bana kulak vereceksin."

Kadının sesi gök gürültüsü kadar hiddetliydi.

"Sana kulak mı vereceğim?" Cressida kıs kıs güldü. "Rune'un suç ortağı olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Sesleri kilometrelerce uzaktan geliyor gibiydi.

Karanlık onu ele geçirmeden önce Seraphine'in son sözlerini duydu.

"Bana kulak vereceksin çünkü Rune senin kız kardeşin."

ELLİ

RUNE

Rune kendine geldiğinde oda sallanıyordu. Bir o yana bir yana yatıyor, her hareketiyle yüksek sesle gıcırdıyordu.

Gözlerini açtı ama her şey bulanıktı. Bir yatakta, örtülerin altında yatıyordu. İçeriyi sarmış bayık, belli belirsiz büyü denizin kokusuna karışıyordu.

Yakınlardan bir yerden bardak şıngırtısı geldi. Dökülen suyun sesini duydu. Rune başını çevirdiğinde bir siluetle karşılaştı.

"Neredeyim ben?" Çatallı sesi onu şaşırttı. Boğazını nemlendirmek için yutkundu.

"Yeni Cumhuriyet'e giriyoruz," dedi bir kadın sesi.

Rune kaşlarını çattı. Bu doğru olamazdı. En son Larkmont'taydı.

"Günlerdir bir ayılıp bir bayılıyorsun. Çok kan kaybettin."

Görüşünün netleşmesiyle kamara duvarlarını seçtiğinde, *Bir gemideyiz,* diye düşündü.

Onunla ilgilenen cadı Juniper'dı.

Rune doğrulmaya çalıştı ama buna hemen pişman oldu. Sırtında şiddetli, alev alev bir acı patlak verdi. Dişlerini sıkarak hareketsiz kaldı.

"İç biraz." Juniper baş ucundaki sandalyeye oturup su dolu bardağı ona uzattı.

Rune bardağa şüpheci bir bakış attı. Susuzluğu, suya bir şey katmış olma ihtimaline ağır bastı ve kızın bardağı dudaklarına götürmesine izin verdi.

Suyu kana kana içti.

"Yaptığım büyüler kanamayı azaltıp yırtılan kas ve tendonlarını onardı," dedi Juniper, suyu tazelemek için ayağa kalkarak. "İyileşme sürecini hızlandırdım ama canın bir süre daha yanacak."

Rune üzerine inen bitmek bilmez kırbaç darbelerini, derisinin parçalanışını, yerde biriken sıcak, yapışkan kanı hatırladı.

Ben Cressida'nın kız kardeşiyim.

Bu düşüncenin dehşeti iliklerine işledi, vücudunu ürpertti. O bir Roseblood'dı. Zalim bir cadı hanedanlığının vârisiydi. Acımasız bir katilin kız kardeşiydi.

Juniper bu yüzden buradaydı. Onu hayatta tutmak için. Cressida iyileştirme büyüleri konusundaki maharetiyle bilinen kıza başından bir an bile ayrılmamasını emretmişti muhtemelen.

Diriltme büyüsü için Rune'a canlı ihtiyacı vardı.

Büyükannem neden bana hiçbir şey söylemedi?

Juniper sürahiden biraz daha su doldurup Rune'un baş ucuna dönerek bardağı ona uzattı.

Kız başını iki yana sallayarak onu geri çevirdi. "Kalkmama yardım eder misin?"

Cadı gönülsüzce de olsa söylediğini yaptı. Kollarını dikkatlice tutup oturur pozisyona geçmesine yardım etti.

Rune'un sırtından itiraz çığlıkları yükseldi.

Dişlerini sıkarak acıyı bastırıp doğruldu. Oda etrafında dönüyordu. Sadece çok kan kaybetmekle kalmamış, günlerdir tek lokma yememişti. Halsizliği de bunun kanıtıydı.

Başı dönse de yatağın ucuna kayıp yavaşça ayağa kalktı. Acı, attığı her adımla biraz daha katlanılabilir hale geliyordu. Biraz uğraşsa da lomboza ulaşıp dışarı baktı.

Etrafları bir gemi filosuyla sarılıydı, hepsinin bacasından göğe dumanlar yükseliyordu. Rune yan taraflarına kazınmış Soren'ın nişanını hemen tanıdı.

Uzakta, batan güneşin altında bir siluetten ibaret olsa da aşina olduğu bir ada duruyordu.

Cascadia.

Başlamış mıydı? Cadılar Yeni Cumhuriyet'e savaş açmış mıydı?

Rune tam lombozun önünden çekilmek üzereydi ki camdaki yansımasıyla göz göze geldi. Yüzü hastalıklıymış gibi solgundu, gözlerinin altı mosmordu. Bir hayaleti andırıyordu.

Önden böyle görünüyorsam arkam kimbilir ne haldedir?

Kamaranın duvarında asılı duran lekeli aynaya baktı. Juniper acıyan gözlerle onu izlerken Rune gömleğinin eteğini kavrayıp başının üzerinden çıkardı. Sırtını ele geçiren kavurucu acı gözlerini yaşarttı. Dişlerini sıktı, yaralarını görmeye kararlıydı.

Gömleğini yanına indirip arkasını dönerek aynaya baktı. Bembeyaz teni bir ağ gibi sırtına yayılmış kalın, kırmızı çizgilerle doluydu.

İğrenç görünüyordu.

Rune mahvolmuş bedenini görmeye daha fazla katlanamayıp gözlerini yumdu.

Dışarıdan ayak sesleri geldiğinde telaşa kapıldı ve acıdan bayılmadan gömleğini üzerine geçirmeye çalıştı.

Ahşap kapı açıldığında henüz giyinmişti.

"Sen ne yapıyorsun?" Seraphine içeri girip endişeli bakışlarını Rune'a dikti. "Dinlenmen gerek."

Seraphine Oakes'u bulacağına söz ver, bir tanem. Benim anlatamadığım her şeyi sana o anlatacak.

Büyükannesinin ona bıraktığı son nottu bu.

Seraphine bunca zamandır Rune'un kim olduğunu biliyordu. Ve gerçeği ondan saklamayı seçmişti.

"Neden?" diye sordu Rune. Çeşit çeşit duygu içinde bir mücadeleye tutuşmuştu: öfke, ihanet, keder.

Seraphine kapıyı arkasından kapayıp aralarında duran yatağa doğru ilerledi.

"Böyle bir sırrı benden nasıl saklayabildin?"

Rune kendini ipi kesilmiş bir uçurtma gibi hissediyordu. Her şeyini kaybetmişti. Büyükannesi. Wintersea. Alex. Toplumdaki konumu. Bunlar yetmiyormuş gibi şimdi bir de bildiğini sandığı geçmişi.

Rune denizde, trajik bir kazada can vermiş iki insanın öksüz kızıydı. Ona böyle söylenmişti. Fakat görünen o ki hepsi bir yalandı. Büyükannesinin uydurduğu bir yalan.

Neden?

"Kestrel'le bunu ne kadar az kişi bilirse o kadar güvende olacağın konusunda hemfikir olmuştuk."

"Peki gerçeği *benden* neden sakladınız?! Ağzım sıkıdır ve bunu bilmeyi hak ediyordum."

Seraphine sessizce odadan çıkmaya davranan Juniper'a bir bakış attı.

"Kızmakta sonuna kadar haklısın," dedi yatağa oturarak. Kadının nazik ve zarif hareketleri Rune'a yuvasına yerleşen bir güvercini hatırlattı.

Elini kıza uzattı.

Rune onu görmezden gelerek kollarını göğsünde kavuşturdu ama bu hareketiyle omzunun hassas derisi gerildiğinde yüzünü buruşturdu. "Gerçeği bilmek hakkım."

"Evet. Öyle." Seraphine elini indirdi. "Kraliçe Winoa'nın ikinci kocasından olma kızısın. Doğumun başladığı gece ebe seni çevirmekte zorlandığından bana haber saldı. Ters geliyordun. Saraya geldim ve bir saat içinde elime doğdun. Ama sana dokunduğumda... içimde bir şeyler uyandı." Seraphine bakışlarını yatağa indirdi. "Bir illüzyonla ebeleri ölü doğduğuna inandırdım. Kraliçe'ye yalan söyledim. Ardından seni kaçırıp büyütmesi için Kestrel Winters'a teslim ettim."

"*İçimde bir şeyler uyandı* da ne demek?"

"Rosebloodlar sorunlu ve yozlaşmış bir aileydi," diye yanıtladı Seraphine ama bunları söylerken Rune'un gözlerinin içine bakamadı. "Masum bir çocuğun öyle bir ortamda büyümesine içim el vermedi."

Muhtemelen Cressida ve kız kardeşleri de bir zamanlar masumdu. O halde Seraphine neden *onları* da kaçırmamıştı?

"Sana inanmıyorum," dedi Rune.

Ona bütün hikâyeyi anlatmıyordu. Rune bunu hissedebiliyordu. Üstelik Seraphine'in yaşına dair bilinmezlik hâlâ kafasını kurcalıyordu...

"Büyükannem bana birlikte büyüdüğünüzü söylemişti. Bir zamanlar boynundan çıkarmadığı bir madalyonu vardı. İçinde iki resim duruyordu, biri on sekiz yaşındaki hali diğeri de senin hemen hemen aynı yaşlardaki halin."

Seraphine onu başıyla onayladı. "Hatırlıyorum."

"Hâlâ kırk yıl önce çizilmiş o portedeki gibi görünüyorsun. Bir tür büyü yapmadıysan bu nasıl mümkün olabilir? Lanetlendin mi?"

Seraphine derin bir nefes aldı. Verirken vücudu titredi.

"Lanet de *denebilir* sanırım. En azından bana öyle geldiği kesin." Bakışlarını mavi gökyüzünün bir kısmını gösteren lomboza çevirdi. "Tamamlamam gereken bir görevim var. Bunu yapana kadar... öteki tarafa geçemem."

Rune'un kaşları daha da çatıldı. *Öteki tarafa geçemem mi?*

Seraphine bir tür ruh muydu? Yarım kalmış bir işi olduğundan bu dünyaya mı sıkışmıştı?

Rune buna dair hikâyeler duymuş ama hiçbirine inanmamıştı. Yatağında oturan kadının etten ve kemikten olduğuna adı gibi emindi. En az onun kadar gerçekti.

Seraphine hafifçe döşeğe vurarak Rune'u yanına oturmaya davet etti.

Kız gönülsüzce söyleneni yaptı.

"Wintersea Malikânesi'ne doğru giderken minik bedeninle göğsüme nasıl sokulduğunu daha dün gibi hatırlıyorum. Şimdiyse koskoca bir kız oldun çıktın." Bakışları kızın yüzünde gezinirken Seraphine'in ifadesi yumuşadı. "Sende onu arayıp duruyorum. Bunun ne denli saçma olduğunun farkındayım. Kan bağınız yok. Ama bazen onu gördüğüme yemin edebilirim. Nereye gitsen onu yanında taşıyorsun sanki."

Boynundaki kuş şekilli yara izine dokundu.

"Kucağımda seninle geldiğimi gören Kestrel bana çok kızmıştı. Anne olmayı hiç istememişti ve ilk başta sana kucak açmayı reddetti. Kraliyet ailesinin bir ferdini kaçırdıysam hiç değilse onu kendi başıma büyütmem gerektiğini söyledi.

"Ama seni başkentte, Winoa'nın burnunun dibinde büyütemezdim. Bu çok tehlikeli olurdu. Kraliçe zaten benden şüphelenmeye başlamıştı. Konseyde zalimliğinden duyduğum tiksintiyi saklamayan tek cadı bendim. Diğerleri gibi içten içe ondan nefret etmeme rağmen yüzüne gülmüyordum. Cascadia'ya dadanmış bir veba olduğunu düşündüğümü biliyordu.

"Winoa seni Wintersea'ye getirmemden üç gün sonra onu kandırdığımı sezmiş gibi beni sürgüne gönderdi. Otoritesini daha fazla sarsmama tahammül edemezdi. Ortadan kaybolmazsam sabahı göremeyeceğimi söyledi. Atıma atlayıp doğruca Wintersea'ye gittim ve Kestrel'i olaylar geri dönebileceğim kadar durulana dek sana göz kulak olmaya ikna ettim. Kraliçe'nin peşimden casuslarını göndereceğinden şüpheleniyordum.

"Yıllar sonra, Winoa'nın ölümünün ardından seni almak için geri döndüm. Ama aradan geçen süre içinde Kestrel seni canından çok sever olmuştu. Onun başına gelen en iyi şeydin sen." Seraphine o günleri hatırlamış gibi gülümsedi. "Seni götürmeye kalkarsam beni mektup açacağıyla deşeceğini söyledi."

Rune'un boğazı düğümlendi. Yutkunarak duygularını bastırmaya çalıştı.

"Onu çok özlüyorum," diye fısıldadılar aynı anda.

Seraphine'in anlatacakları daha bitmemiş gibiydi fakat tam Rune'a uzandığı sırada dışarıda bir patlama sesi yankılandı. İkisi de lomboza döndü.

Ses toplardan mı geldi?

Seraphine ayaklanıp dışarı bakmaya gitti. Rune da ağır hareketlerle ona katıldı.

Etraflarındaki gemiler limana ateş açmıştı.

Rune elini kamaranın duvarına koyup uzaklardaki patlamaları izledi. Avucunun altındaki çam paneller sertti.

Filo, Rune'un *yuvasını* kuşatıyordu.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Seraphine.

ELLİ BİR

GİDEON

Gideon bugün ölecekti.

Onu uyandırdıklarında böyle söylemişlerdi.

Gideon sırtını soğuk taş duvara yaslamış vaziyette yerde oturuyordu, hücresi kapkaranlıktı. Muhafızın şafak vaktinde gelip ona birkaç saat içinde idam edileceğini söylemesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti bilmiyordu. Bu yerde geçen zamanın hesabını tutmak güçtü. Gideon bir haftadır buradaydı. Muhafızlar güneş doğarken ve batarken ona suyla ekmek getirmek için hücresine uğradığından günleri sayabiliyordu. Peki ya dakikalar? Saatler? Onları takip etmek imkânsızdı.

Bildiği tek şey burada daha fazla kalmayacağıydı. İdam mangası onu bekliyordu.

Gideon, Cumhuriyet'in tahammül edemediği o iğrenç şeyin ta kendisiydi: Bir cadı sempatizanı. Hayır, o daha da kötüsüydü. Bir cadıya *âşıktı.*

Yakında bunun bedelini ödeyecekti.

Hücrenin deliğine sokulan anahtarın sesini duyunca yüreği ağzına geldi.

Vakit geldi.

Kapının açılmasıyla içeri hücum eden ışık Gideon'ın gözlerini bir anlığına kör etti. Hangi muhafızın geldiğini seçemeden başına bir çuval geçirildi.

"Gitme vakti."

Gideon kendine bütün ailesinin öldüğünü, birazdan onlara kavuşacağını hatırlattı.

Ölmekten korkmuyorum.

Peki ama bu doğruysa, kalbi neden bir savaş davuluna inen tokmaklar gibi göğsünü dövüyordu?

Gideon mücadele etmedi. Muhafızın elinden kurtulmaya çalışmadı. Birinin hakkından gelse bile on tanesi üzerine hücum edecekti. Öyle ya da böyle yakalanacaktı.

Onu ayağa kaldırmalarına izin verdi.

Muhafız elleri kelepçeli Gideon'ı hücreden çıkardı. Başındaki çuval yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Korkudan midesi kasılıyor, attığı her adımla daha da şiddetleniyordu.

Hapishanenin kapıları sarsılarak açılırken Gideon kafasını yaklaşan ölümünden başka bir şeyle meşgul etmeye çalıştı. Dışarısı ne kadar kalabalık olacaktı? Bütün şehir bir devrim kahramanının idamını izlemeye gelecek miydi? Cumhuriyet'in müdafisi Gideon Sharpe aynı Cumhuriyet'in elinde can verirken kaç kişi tezahürat yapacaktı?

Hepsinden önemlisi... Buna değer miydi?

Rune buna değer miydi?

Bu düşünce yalnızca kararlılığını güçlendirdi.

Rune her şeye değer.

GÜM!

Gideon'ın ayaklarının altındaki yer sarsıldı.

Dengesini sağlamak için duraksadı.

GÜM!

GÜM!

GÜM!

Ne oluyor?

Hapishanenin duvarları sarsıldı.

"Neydi o?"

Sorusuna cevap alamadı. Adımları hızlanan muhafız alarm çanlarının ve telaşlı ayak seslerinin arasında onu ileriye doğru sürükledi.

Dışarı çıktıklarında, muhafız onu tahmin ettiği kadarıyla sessiz bir ara sokağa döndürüp bir duvara ittirdi. Gideon sırtı taşlara çarptığında bunun halka açık bir idam olmayacağını anladı.

İşini bir ara sokakta hızlıca bitireceklerdi.

Silahın ateşlenmesini beklerken nabzı kulaklarında uğuldadı.

Fakat tabancanın sesi bir türlü gelmedi. Başındaki çuval çıkarıldı ve güneş gözünü aldı. Gideon gözlerini kırpıştırarak ışığa alışmaya çalıştı.

"*Laila?*"

Kız üniforması içindeydi. Günlerdir uyumamış ya da üstünü değiştirmemiş gibi görünüyordu. Elinde demir anahtarlarla dolu bir anahtarlık tutuyordu.

"Ne oluyor?"

"Bana borçlusun." Ona doğru bir adım atıp anahtarlardan birini kelepçenin deliğine soktu. Zincirler birkaç saniye sonra şıngırdayarak Gideon'ın ayaklarının dibine düştü.

GÜM!

İkisi de irkilerek anacaddeye döndü. Laila onları insanların çıkan kaosla dört bir yana dağıldığı saraydan uzaklaştırmıştı. Patlama sesleri birbiri ardına gelirken askerler panik içinde bir o yana bir yana koşturuyordu.

"Ne *bu?*"

"Top atışı." Laila adamın eline bir tabanca tutuşturdu. "Saldırı altındayız."

"Kim saldırıyor?" Gideon silahı hızlıca kontrol edip dolu olduğunu gördü. "Soren mı?"

Laila omzunun üzerinden karmaşaya bir bakış attı. "Bilmiyoruz. Daha yeni başladı."

Rune'un ittifakı bozması gerekiyordu. Soren buradaysa, top atışı gemilerinden yapılıyorsa Rune anlaşmalarının üzerine düşen kısmını yerine getirmemiş demekti.

Prens'le nişanını bozmamıştı.

Etraflarındaki binalar sarsılmaya devam ederken Gideon, Laila'nın ona verdiği tabancayı sıkıca kavrayıp saldırının geldiği yöne doğru ilerledi. "Gidelim de öğrenelim o halde."

Limana yaklaştıkça toplardan gelen gümbürtüler daha da şiddetlendi. Çok geçmeden silah sesleri de onlara katıldı. Gideon'la Laila çatışmaya yaklaştığında iskelenin alevler içinde kaldığını, kara dumanların gökyüzüne yükseldiğini ve binaların fırlatılan toplar tarafından yıkıldığını gördü.

Cumhuriyet askerleri limana akın etmek yerine arkalarına bakmadan kaçıyorlardı.

Gideon içlerinden birini yakasından kavradı. "Ne yapıyorsun? Görevin şehri savunmak."

"K-karşımızda bir hayalet ordu var, efendim." Gideon'ın elinden kurtulmaya çalışan adamın dehşetten beti benzi atmıştı. "H-hepimizi katlediyorlar!"

Nihayet ceketini kurtarıp tekrar kaçmaya başladı.

Laila başka bir üniformalı adamın önünü kesti. "Ne oluyor? Kaç kişiler?"

Asker kan içinde kalmış ceketinin üzerinden kolunu kavramıştı. Görünüşe göre vurulmuştu. "Emin değilim." Nefesleri kesik kesikti. "Onları göremiyoruz. Sadece mermileri isabet ediyor. Bir büyüyle gizlenmişler. Nereye ateş açmamız gerektiğini bile kestiremiyoruz."

O da tökezleyerek kaçmaya devam etti. Omzunun üzerinden onlara bir bakış atarak, "Kaçın. Hepimize geri çekilmemiz söylendi!" diye bağırdı.

Laila, Gideon'a döndü.

İnsan karşısında görünmez bir düşman varken nereye saklanabilirdi ki?

"Noah'ya haber vermemiz gerek."

Gideon kaşlarını çattı. "*Sen* kardeşine haber ver. Ben limana gidiyorum."

Olan biteni kendi gözleriyle görmeliydi.

"Gideon, bu hiç iyi bir fikir..."

Patlayan silahların gümbürtüsü Laila'nın sesini bastırdı. Kız gönülsüzce de olsa Gideon'ın peşine düştü.

Şehrin dış çeperindeki arka sokakların limanla birleştiği noktaya ilerleyerek çok geçmeden çatışmanın göbeğine ulaştılar. Dumandan göz gözü görmüyordu. Kül kokusu, büyünün ve barutunkine karışıyordu. Kaçmayı reddeden birkaç asker hâlâ ateş etse de boş havaya ateş ediyorlarmış gibi görünüyordu.

Ne var ki karşı ateş başladığında askerlerin hepsi bir bir yere yığıldı.

Geri çekilin, aptal herifler.

Balık satan bir dükkânın duvarının arkasına sığınan Gideon etrafı kolaçan etmek için başını dışarı uzattı. Yanında, Laila tabancasını çekti.

Alevler içindeki iskeleyi daha net seçebiliyordu. Kıyının açıklarında, Soren Nord'un nişanını taşıyan devasa gemi filosu dumanlar arasından belirdi. Gemilerle liman arasında her biri yüzlerce asker ve birer cadıyla dolu yüzlerce kayık vardı.

Cumhuriyet ordusunun geri çekilmeye başlamasıyla görünmezlik büyüsüne ihtiyaçları kalmamıştı. Büyülerini kalkan oluşturup düşman mermilerini püskürtmek için kullanıyorlardı.

Gideon'ın bakışları kayıklardan birine takıldı. Cressida bindiği yıpranmış, küçücük kayığın içinde bile tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Siyah dantelli bir elbise giymiş, beyaza çalan sarı saçlarının tepesine gül motifli bir taç takmıştı. Gözleri sanki onu tek lokmada yutacakmış gibi büyük bir açlıkla şehrin üzerinde geziniyordu.

Bu nasıl olabilir?

Rune'un Prens'le evlenmeyi reddederek ittifakı bozması gerekiyordu.

"Gideon... gitmemiz gerek." Laila kolunu kavrayıp onu çekiştirdi. Ancak Gideon gözlerini Soren'ın hızla üzerlerine gelen ordusundan alamıyordu. Cressida da başlarını çekiyordu.

Rune'un tüm bunlara mâni olması gerekiyordu. Ona bunun *sözünü vermişti.* İttifakın tek şartı kızın Soren'la evlenmesiydi. Prens'in ordusu burada, üzerlerine toplar ve mermiler yağdırıyorsa Rune nişanı bozmamış demekti.

Ya da, daha da beteri, onunla çoktan evlendi.

Bu düşünce karşısında Gideon'ın kalbi durdu.

Aptallık mı etmişti? Kızın planı başından beri bu muydu?

Hayır. Gideon tüm şüpheleri kafasından kovdu. *Rune böyle bir şey yapmaz.*

Ona inanıyordu.

Peki ama Rune anlaşmanın üzerine düşen kısmını yerine getirdiyse ya da getirmeye *zorlandıysa...*

"*Gideon!*" diye fısıldadı Laila. "Daha fazla oyalanamayız."

Laila haklıydı. Soren'ın ordusu limanı ele geçirdikten sonra –ki birkaç saniye içinde bunu başaracaklardı– doğruca şehrin sokaklarına akın edecekti.

Gideon kızın onu peşinden sürüklemesine izin verdi. Birlikte koşmaya başladılar.

Arkalarında yanmaya devam eden iskeleden yükselen dumanlar gökyüzünü griye boyamaya devam etti.

ELLİ İKİ

RUNE

Cressida arkasında yıkım bırakarak ilerliyordu.

Ordu geri çekilmişti. Kan Muhafızları görev yerlerini terk etmişti. Aristokratlar şehir dışındaki kulübelerine ya da yazlık evlerine kaçmıştı.

İyi Yürekli Komutan sırra kadem basmıştı.

Geriye yalnızca şehir halkı kalmıştı. Gidecek hiçbir yeri olmayanlar. Hepsi sürgülü kapıların, dükkân kepenklerinin ardına saklanmıştı. Rune yanlarından geçerken perdelerin arasından olan biteni izlediklerini gördü ama göz göze geldiklerinde hepsi saklandı.

Cadılar sarayı kolayca ele geçirdi. İçerideki herkes onlar gelmeden kaçmıştı, mermer koridorlar bir mezarlık kadar sessizdi. Bütün saray gerçek kraliçesinin dönmesini bekliyordu sanki. Cressida'nın tek yapması gereken içeri girip tahtına oturmaktı.

Rune taht odasının arka duvarına yakın bir noktada Seraphine'le Juniper'ın arasında duruyordu. Geniş salon cadılarla doluydu ve hepsi Cressida Roseblood'ın sıra sıra dizilmiş sütunların arasından tahtına ilerlemesini izliyordu. Gece çöktüğünden pencereler karanlıktı. Kraliçe'nin siyah dantel elbisesinin kuyruğu arkasından geliyor, gül tacının yaprakları yere süzülüyordu.

Cressida önündeki boş tahtlara bakarken gözleri yaşlarla parıldıyordu.

Platforma uzanan basamakları tırmanıp ortadaki tahta yaklaştı. Siyah akikten yapılmış gövdesini okşayıp onlara döndü.

Nihova

"Bu gece şehir tekrar bizim olacak." Sesi geniş salonda yankılandı. "Bana sadakat yemini eden herkesin geçmiş suçları affedilecek. Kan Muhafızları ve Cumhuriyet yetkililerini hariç tutuyorum elbette. Onlar ve kraliçelerine sadakat yemini etmeyi reddedenler öldürülecek."

Cressida tahtına oturdu.

"İnfazlar şafakta başlayacak."

Sözlerini bitirdiğinde devasa odada çıt çıkmıyordu.

Bir bağırış sessizliği yarıp geçti. "Çok yaşa Kraliçe Cressida!"

Çok geçmeden Rune'un dört bir yanındaki cadılar da tezahürata katıldı.

"Kraliçemiz çok yaşa!"

İçerideki herkes karanlık, dalgalı bir deniz misali birbiri ardına dizlerinin üzerine çöktü. Yanında duran Juniper da onlara katıldı. Seraphine de onu takip etti.

Bunu ben yaptım, diye düşündü Rune.

Kısa süre içinde ayakta duran tek o kaldı.

Soren'ı kandırmasaydım bunların hiçbiri olmayacaktı.

Cressida'nın gözleri kısıldı. Sanki saf iradesiyle onu diz çökmeye zorluyormuş gibi odanın öteki ucundan Rune'a delici bakışlar atıyordu.

Anılar Rune'un zihnine doluştu.

Cressida'nın kırbacını savuruşu. Hiddetle üzerine indirdiği darbelerin yakıcılığı. Paramparça olan teni. Avuçlarının altında göl oluşturan kanı.

Kalbi o ana hapsolmuş gibi tekledi. Dehşetten taş kesilmiş bir hayvan gibi kalakalmıştı.

Bu ona devrimi, Kan Muhafızları'nın büyükannesi için geldiği geceyi hatırlattı.

Rune o gece de böyle dehşete düşmüştü.

Gözlerini Cressida'nınkine dikerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Kraliçemiz çok yaşa."

Ninova

ÜÇÜNCÜ KISIM

Güzeller güzeli Kraliçemizi, biricik kız kardeşimizi bugün toprağa verdik.

Ondan önceki kudretli kraliçeler gibi görkemli bir töreni hak ediyordu. Halkı sokakları doldurmalı, anısına mumlar yakmalı, onu çiçek yağmuruna tutmalıydı. Ona veda etmeliydi.

Fakat Gaspçı buna müsaade etmedi.

Biz de İyi Kraliçe Althea'yı tapınağa götürüp bir cenaze ateşi yaktık. Ağlayan gökyüzünün altında ona veda ettik ve alnına kutsal öpücükler kondurduk. Kanlı bedenini yıkayıp beyaz kefenlere sararak onu Kadimlere uğurladık.

Geriye küllerinden başka bir şey kalmayınca da kendimizi en kötüsüne hazırladık.

– KRALİÇE ALTHEA'NIN ÖLÜMÜ
VE TOPRAĞA VERİLİŞİ. MÜRİTLER TARAFINDAN
KALEME ALINMIŞTIR.

Ninova

ACIMASIZ CRESSIDA'NIN BEŞ HÜKMÜ

1. Geceleri sokağa çıkma yasağı yürürlüğe konmuştur. Vatandaşlar günbatımında evlerine dönmeli ve şafak vaktine kadar dışarı çıkmamalıdır. Bu emre karşı gelen herkes görüldüğü yerde vurulacaktır.
2. Kraliyet Ordusu askerleri herhangi bir haneye baskın yapma ve arama sırasında işbirliği yapmayan herkesi tutuklama yetkisine sahiptir. Birinin hain olduğunun saptanması halinde tüm hane sakinleri sorgulanmak üzere tutuklanacaktır.
3. Ölen ya da kaçan hainlerin unvan ve varlıklarına el konulacak, Kraliçe Cressida'ya bağlılıklarını kanıtlamış vatandaşlara dağıtılacaktır.
4. Vatanseverleri kendi istekleriyle ihbar eden tüm vatandaşlar bunun karşılığını fazlasıyla alacaktır.
5. Kraliçe'ye Sadakat Yemini etmeyi reddeden herkes idam edilecektir.

Kraliçemiz çok yaşa.

Ninova

ELLİ ÜÇ

RUNE

Başkent, Soren'ın ordusunun avucundaydı. Her sokağa karınca gibi üşüşmüş askerler, onları içeri almayan evlerin kapılarını tekmeliyor, hane halkını dışarı sürüklüyordu. Cascadia Kraliçesi'ne sadakat yemini edenlerin canı bağışlanırken bunu yapmayı reddedenler ailelerinin gözü önünde kurşuna diziliyordu.

İnsanların çoğu yemin etti.

Eski rejimle bir bağlantısı olan ve o ya da bu nedenle şehri terk etmemiş herkes tutuklanıp sorguya götürülüyordu. Konuşmayı reddedenler işkence görüyor, buna rağmen işbirliği yapmamayı sürdürenler idam ediliyordu. Konuşanlar bir ya da iki gece daha kazanıyordu ama verecekleri işe yarar bilgiler tükendiğinde onlar da kalanlarla aynı kaderi paylaşıyordu.

Pek çok cadı bir zamanlar onları öldüren avcıların av olmasından memnundu. Fakat Rune ufak ufak filizlenen bir huzursuzluk seziyordu.

"Korkuyorlar," dedi Seraphine bir gece. Rune'un yatak odasında oturuyorlardı. Kadın kapının önünde nöbet tutan iki cadının konuştuklarını duymasını bir büyüyle engellemişti.

Rune bu odada kapana kısılmıştı. Her kapı ve pencere Cressida'nın büyüsüyle mühürlenmişti ve kızın elleri sadece yemek yiyeceği ya da tuvalete gideceği zamanlar çıkarılan cadı kelepçelerinin içine hapsedilmişti.

Gece gündüz kapısının önünde iki cadı nöbet tutuyordu ve Rune'un dışarı çıkmasına *izin verildiğinde* –akşam yemeği için sadece bir saatliğine– bir an bile yanından ayrılmıyor, her hareketini Cressida'ya haber veriyorlardı.

Rune kimsenin bulamayacağı bir yere saklanmış pahalı bir mücevherden farksızdı. Başına bir şey gelirse Cressida, Elowyn ve Analise'i diriltmek için tek şansını kaybedecekti.

Cadı Kraliçe'nin Seraphine'in onu ziyaret etmesine izin vermesinin tek nedeni, onun Rune'a yardım etmekten aciz olduğunun farkında olmasıydı. Herkes öyleydi.

"Onu desteklemeyen ama elinin altındaki ordu yüzünden de asla başkaldıramayacak cadıların sayısı gitgide artıyor."

Rune onları suçlayamazdı. Cressida *onun* da ödünü koparıyordu.

"Arkasında Soren'ın ordusu ve –şayet diriltmeyi başarırsa– kız kardeşleri olduğu müddetçe kimse ona karşı çıkamayacaktır."

"Yapılacak hiçbir şey yok yani," dedi Rune. Ellerini saran demir kelepçenin altında avuç içleri kaşınıyordu.

"Hiçbir şey demeyelim." Seraphine'in gözleri loş ışıkta parıldadı. "Cressida zora düşerse –Soren'ın desteğini kaybeder ya da başka şekillerde zayıflarsa– muhalifleri bir araya toplamak daha kolay olur."

Rune, Gideon'ın planını anımsadı. Yaşayan son Roseblood'ı yakalayıp öldürmek istemişti. Bu, Cressida'nın otoritesine büyük darbe indirirdi.

"Benden kurtulabilirsin."

Seraphine'in yüzü düştü. "Onu kastetmiyordum."

Yine de bu işe yarardı.

"Soren'a gerçeği anlatabilirim. Cressida'nın beni öldürmeyi planladığını, dolayısıyla karısı olmama izin vermeye hiç niyeti olmadığını söyleyebilirim."

Sorun şuydu ki Gideon'la birlikte *Arcadia*'ya atlayıp kaçtıklarından beri Soren'ı görmemişti. Prens'in adada olduğunu biliyordu, Cressida ondan askerlerini de alıp şehri çevreleyen kırsalı kontrol

etmesini ve Kan Muhafızları'ndan gelecek olası bir sürpriz saldırıyı önlemek için orada kamp kurmasını istemişti.

Rune adamın nişanlısının burada, tutsak olduğunu bilmediğinden şüpheleniyordu. Cressida, Prens'i nişanlısının hâlâ cadı avcılarının esiri olduğuna inandırıyor olabilirdi.

Seraphine, "Cressida buna bir misillemeyle karşılık verir," dediğinde Rune kırbaçlandığı günü hatırladı. Birbiri ardına inen darbeleri. Kanı.

Saç dipleri boncuk boncuk terledi. Huzursuzca kıpırdandığında kucağında duran kelepçeler şıngırdadı.

"Elowyn'le Analise'in cesetlerini yok etmek daha iyi bir plan olur."

"Ama kimse nerede olduklarını bilmiyor," dedi Rune.

Bu, Cressida'nın kimseyle paylaşmadığı sırlarından biriydi.

"Böylesi bir büyünün sürekli yenilenmesi gerekir. Cressida aylardır adaya ayak basmadı. Ya büyüsünü yenilemesi ya da onları nihayet diriltmesi gerek. Yakında onları ziyaret edeceğinden şüpheleniyorum. Giderken seni de yanında götürecek."

Rune onu başıyla onayladı. Günlerinin sayılı olduğunun farkındaydı. Cressida kız kardeşlerinin yanında olmasını istiyordu ve bunu başarmanın anahtarı Rune'du.

Kaçmayı denerdi ama kelepçeler, büyüler ve onu bir an bile yalnız bırakmayan nöbetçiler bunu imkânsız hale getiriyordu.

"Soren'ın dönmesi an meselesidir. Saraya geldiğinde ona her şeyi anlatacağım."

Hâlâ hayatta olursam.

Prens, Cressida'nın Rune'u öldüreceğini öğrendiğinde onu güvenli bir yere götürürdü.

"Peki ya tam da bunu yapmana engel olmak için onu bir yerlere gönderdiyse?" diye sordu Seraphine.

Rune pencerenin ardındaki gece karanlığına baktı. Umutsuzluğa kapılmanın eşiğindeydi. Elbette Cressida onu bu yüzden göndermişti.

"Soren'ı bekleyemeyiz," dedi Seraphine.

"Daha iyi bir planın var mı?" Rune tutsak olduğunu ona hatırlatmak için kelepçeli ellerini havaya kaldırdı. "Avucunun içindeyim. Her hareketimi ona yetiştiren iki cadısı var ve beni odama hapseden büyülerinden bahsetmiyorum bile."

"Aslında," dedi Seraphine, "daha iyi bir planım *var*."

Göz kamaştırıcı avizelerin altındaki hizmetçiler şarap şişelerinin mantarlarını açıp kadehlere doldurmaya başladı. Cressida'nın tebaası altın rengine boyanmış yemek salonuna doluşmuş, gösterinin başlamasını beklerken kendi aralarında gülüşüp dedikodu yapıyordu.

Cressida'nın düşmanları her akşam yemeğinde hayatlarının bağışlanması için yalvarmak üzere Kraliçe'nin huzuruna çıkarılırdı.

Rune şaşaalı odaya şöyle bir göz gezdirdi. En şık kıyafetlerini giymiş cadılar sanki Cressida savaşı çoktan kazanmış, tahtından *hiç* kovulmamış gibi sırmalı tabaklarda yemeklerini yiyordu.

Gerçekten bu kadar kolay mıydı? Yoksa bu özenle hazırlanmış bir gösteri mi?

Kan Muhafızları yarın toplanıp üzerlerine hücum etse Kraliçe'nin karşısında bir şansları olur muydu yoksa direnişleri başlamadan biter miydi?

Rune cevabı öğrenmek istemiyordu. Seraphine'in işaretini beklerken kucağındaki elleri huzursuzca kıpırdanıp duruyordu, planlarını hayata geçirmeye hazırdı. Yakalanırlarsa başlarına gelecekleri düşünmemeye çalıştı. Tek yapması gereken sırtındaki yara izlerine dokunmaktı.

Çok geçmeden askerler gün içinde yakaladıkları Cumhuriyet yandaşlarını getirdi. Aralarında Mahkeme üyeleri, Kan Muhafızları, İyi Yürekli Komutan'ın emrinde ya da bakanlıklarından birinde çalışan insanlar vardı. Hepsi Cressida'nın önünde dizlerinin üstüne çökmeye zorlanıp cezalarını beklemeye başladı.

Cadılardan bazıları gösterinin tadını çıkarmak için yemeklerini bırakırken diğerleri sohbetlerine devam etti. Adaya dönmelerinin üzerinden bir hafta bile geçmemişti ama çoğu, her gece tekrarlanan bu eğlenceden sıkılmaya başlamıştı.

Bu, Rune'un aklına nadiren de olsa misafirler yemeklerinin üzerine içtikleri kahvelerinin tadını çıkarırken cadıları idam ettikleri özel arındırmaları getirdi.

Hâlâ cehennemdeyiz, diye düşündü. *Sadece şeytan değişti.*

Mahkûmlar kendi hayatları ya da eşlerinin ve çocuklarının bağışlanması için yalvarırken cadılar şaraplarını yudumlayıp tatlılarını yiyordu. Hiçbiri yakarışlara kulak asmıyordu.

Ya da en azından dışarıdan bakıldığında öyle görünüyordu.

Seraphine gibi Rune da bazılarının, hatta belki çoğunun bundan *rahatsız olduğundan* fakat bir şey yapamayacak kadar korktuğundan şüpheleniyordu.

Rune şüphelerinde haklı olduğunu bir sonraki mahkûm yaka paça içeri getirildiğinde anladı.

Komutan'ın İstihbarat Şefi.

Genç kadın, Cressida'nın masasının önüne doğru sürüklenirken Juniper masa örtüsünü sımsıkı kavradı. Rune bakışlarını kızın beyazlaşmış parmak eklemlerinden yüzüne çevirdi, gözleri zorla dizlerinin üzerine çöktürülen İstihbarat Şefi'ne kenetlenmişti.

Koyu renkli saçları topuz yapılmış, sol kulağı olmayan mahkûmu tanıyormuş gibi görünüyordu. Juniper sandalyesini zemine sürterek geriye itip ayağa kalktı.

"Affedersiniz," diyerek sarsak adımlarla masadan uzaklaşıp salonun kapısına yöneldi.

Rune apar topar giden Juniper'ın arkasından bakakaldı, ta ki masanın karşısından gelen belli belirsiz horultular dikkatini çekene kadar. Nöbetçilerinin ikisi de sızmıştı. Biri başını diğerinin koluna koymuş, diğeriyse çenesini eline dayamıştı.

Seraphine boğazını temizledi. "Juniper iyi görünmüyordu, Rune. Belki de gidip ona bir baksan iyi olur."

Rune yanındaki cadıya bir bakış attı.

Nöbetçileri bana bırak, demişti Seraphine akşamın erken saatlerinde.

İçkilerini mi efsunlamıştı?

Juniper da mı işin içindeydi?

Kızın kalbi tekledi.

Hiç de öyle hissetmediği halde büyük bir sakinlikle peçetesini katlayıp odanın öteki ucuna, Cressida'nın yakın olduğu cadılarla birlikte oturduğu masaya baktı. Kraliçe gece göğü gibi parıldayan lacivert bir elbise giymiş, beyaza çalan saçlarını arkasından sıkıca örmüştü. Dikkati önünde diz çökmüş İstihbarat Şefi'ndeydi. Kız, Kraliçe'ye gözlerinde öfkeyle bakarak merhamet için yalvarıp kendini küçük düşürmeyi reddediyordu.

Rune'un gözü onu bir yerden ısırıyordu.

Bu düşünceyi bir kenara bırakıp masadan kalktı ve koridora çıktı.

Hançerine el konulduğundan *Hayalet Yürüyüşü* büyüsünü yapabilmek için tenini kesebileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Niyeti mutfaktan kaçıp yolda yanına keskin bir bıçak almak ve ahırdan bir at çalmaktı. Ardından da bir trene atlayıp adanın kuzeybatısına gidecekti. Orada tanınma ihtimali daha düşüktü ve kimse cadı arıyor olmayacaktı. Sert rüzgârlar ve çorak arazisi yüzünden adanın bu kısmı küçük balıkçı kasabalarıyla doluydu. Onu uzaklara götürecek birini bulacak ya da bir tekne çalacaktı. Ve Seraphine'in büyüsü bütün bu süre boyunca onu kâhinlerin Görü'sünden koruyacaktı.

Ne var ki planı Juniper yüzünden sekteye uğradı.

Kız bir elini duvara koymuş, diğeriniyse midesine bastırmıştı. Hızla inip kalkan göğsüne bakılırsa kusmak üzereydi.

"Juniper?"

Cadı sıçrayarak ona döndü. Siyah saçları başının üzerinde bir taç oluşturacak şekilde örülmüştü ve koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Hayalet görmüşe benziyordu.

"İyi misin?" diye sordu Rune.

"B-ben... o kızı tanıyorum. İstihbar şefi dediklerini."

Rune'un kaşları çatıldı. Belki de Juniper, Seraphine'in planının bir parçası *değildi.*

Kız başını yemek salonun kapılarına çevirdi. "Ailem bana onun satıldığını söylemişti. Kıta'ya gittiğini ve onu asla bulamayacağımı. Bulduğum her ipucunun peşinden koştum. *Her yere* baktım."

Rune da az önce çıktığı, hâlâ kapalı duran kapılara döndü. Tekrar açıldıklarında burada olmaması gerekiyordu.

Gitmeliydi.

Hem de hemen.

Tam arkasını dönüp mutfağa yönelmişti ki Juniper fısıldadı:

"Harrow'un öldüğünü sanıyordum."

Harrow.

Sözleri Rune'u şaşırttı. Alelade bir isim değildi bu. Cressida'nın önünde diz çökmüş Harrow'un Gideon'ın arkadaşı olması ihtimali neydi?

"Ama askerler onu içeri getirdi ve ben... Rune, onu kurtarmam gerek."

Harrow *gerçekten* Komutan'ın İstihbarat Şefi'yse doğruca sorgu odalarına götürülürdü. İradesini paramparça etmeye çalışacaklardı. Hemen öldürülemeyecek kadar değerliydi.

Git! Hemen! Burada harcadığın her saniye seni tehlikeye atıyor!

Rune yumruklarını sıkıp gevşetti, hâlâ mutfağa uzanan koridora bakıyordu.

"Keşke sana yardım edebilsem, Juniper. Ama yapamam."

Rune onun için aynısını yapmayacak bir düşmanı kurtarmak için hayatını riske atmayacaktı. Dahası, Harrow zaten ölü sayılırdı. Rune ne yaparsa yapsın bunu değiştiremezdi.

Eski bir korku su yüzüne çıktı. Bir yılan gibi kalbinin etrafına dolanıyor, hayatta kalmasını engelleyecek her şeyi boğuyordu.

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmaya, hizmetçilerin kanadına açıldığını bildiği kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Sen Kızıl Güve'sin," diye seslendi Juniper arkasından. "İnsanları kurtarmak senin *işin.*"

Artık değil.

"Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nın arkadaşı," dedi daha alçak bir sesle. "Gideon'ın nerede olduğunu biliyordur. Cressida adamın yerini öğrenirse..."

İşte *bu* Rune'u durdurdu.

Cressida, Harrow'u elbette bunun için kullanacaktı.

Onu benden koruyabileceğini mi sanıyorsun? demişti Cressida. *Tahtıma kavuştuğumda ilk işim Gideon'ı yakalamak olacak.*

Rune, Gideon Cadı Kraliçe'nin pençesine düşerse ne olacağını adı gibi biliyordu.

Hâlâ yaşıyorsa tabii.

Bu düşünce karşısında kalbi sıkıştı.

Peki ya yaşıyorsa?

"Tamam," diye hırlayarak Juniper'a döndü. Kafasında bir plan –aptalca ve tehlikeli bir plan– şekillenmeye başlamıştı. Bu, birini son kurtarışı olacaktı. Bundan böyle kimsenin yardımına koşmayacaktı.

"Şu kızı senin için kurtaracağım." Bir de Gideon için. "Ama karşılığında senden bir şey istiyorum."

Juniper yanaklarına süzülen gözyaşlarını avuçlarıyla sildi. "Ne istersen."

"Sana nerede olduklarımı sorduklarında beni görmediğini söyleyeceksin. Nereye gittiğime dair en ufak bir fikrin yok. Anlaşıldı mı?"

Juniper onu başıyla onayladı. "Evet," dedi iç geçirerek. "Elbette."

Rune bir adım geriledi. "Gerisini bana bırak."

ELLİ DÖRT

RUNE

Sorgu odaları saray hapishanesinin içindeydi. Şansına iki ay önce Seraphine'i kaçırmayı planladıkları sırada Alex sayesinde hapishanenin bir haritasını görmüştü. O planı hayata geçirmemişlerdi ama harita hâlâ Rune'un aklmdaydı. Şimdi işine yarayabilirdi.

Hayalet Yürüyüşü kullanamazdı. Hançeri ya da keskin bir şeyi olmadan tenini büyü için gereken kanı elde edecek kadar kanatamazdı. Tam yolunu değiştirip mutfağa uğrayacaktı ki karşısına biri çıktı.

"Rune?"

Prens sanki onu gördüğüne inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. Üstü başı darmadağındı ve bitkin görünüyordu.

"Soren?"

Cepheyi bırakıp saraya mı dönmüştü?

Birkaç saat öncesine kadar onu bulmayı dileyen Rune birden adamın karşısına çıkmasından rahatsız oldu. Tam da Rune kendini kurtarmışken Soren gelip yoluna dikilmişti.

"Dalgalara şükürler olsun ki güvendesin," dedi Prens usulca. Sesi yorgundu. "Aklıma kötü şeyler geliyordu... o barbarın elinden nasıl kurtuldun?"

Soren aralarındaki mesafeyi kaparken Rune, Gideon'ın onu gelinlikçiden "kaçırdığı" günden beri birbirlerini görmediklerini bir kez daha hatırladı.

"Soren, ben..."

Rune, Cressida'nın planlarını anlatmaya fırsat bulamadan Prens onu kendine çekip dudaklarına yapıştı.

Rune'un her zerresi isyan etti.

Hayır.

Avuçlarını göğsüne bastırarak adamı geri itti.

"Soren," dedi nefes nefese. "Bilmen gereken bir şey var."

"Benimle gel, bir tanem." Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ordumun yarısı seni arıyordu. Endişeden ölüp ölüp dirildim..."

Adam tekrar kızın yüzüne uzandı, parmaklarıyla yanağını okşadı.

Rune yüzünü buruşturarak başını çevirdi.

"Kes şunu."

Soren'ın kaşları çatıldı. "Ne oldu?"

"Bu şey," dedi Rune kendisiyle onu işaret ederek. "Artık bitti."

Adamın yüzü kardardı. "Yaptığımız anlaşmayı unuttun herhalde?" Ona doğru bir adım attığında Rune geri çekildi. "Tüm bunların," diyerek eliyle saray koridorlarını gösterdi, "karşılığı *sendin.* Cressida tahtına kavuştuğuna göre artık benimsin."

Rune'un midesi öfkeyle kasıldı.

Bu herifin onu kurtaracağına nasıl inanmıştı?

"Cressida'nın beni götürmene izin vermeye hiç niyeti yok," dedi. "Seni kullanıyor. Herkesi kullanıyor. İkimiz de oyunundaki birer piyondan ibarettik. Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun? Kazara çarpışmadık. Operayı izlediğin locanın önünde seni bekliyordum. Tanışmamızı ben *sağladım,* Lordum. Çünkü Cressida'nın orduna ihtiyacı vardı ve bana karşı koyamayacağını biliyordu."

Soren'ın burun delikleri genişledi. "Seni küçük düzenbaz..." Ona doğru bir adım daha attı. Rune tekrar bir adım gerileyerek ondan uzaklaştı.

Biraz daha kaçarsa köşeye sıkışacaktı. Rune eğilerek adamın etrafından dolanmaya yeltendi fakat Soren boğazına sarılıp onu sertçe duvara itti. Darbenin etkisiyle açılan yaraları müthiş bir acıyla sızladı. Gözlerinin önünde yıldızlar patladı.

Soren'ın öteki elinin korsesinde gezindiğini hissetti. Kumaşın yırtıldığını, elbisesinin göğüs kısmının açıldığını fark etti.

"Benim olanı daima alırım," dedi adam.

Prens'in keskin kokusu Rune'un tüm duyularını ele geçirmişti. Rune adam ona dokundukça yere kıvrılıp dertop olmak istiyor, ne yapmak üzere olduğunu düşündükçe midesi bulanıyordu.

Durdur onu.

İyi de bunu nasıl yapacaktı? Soren ondan çok daha yapılı, çok daha güçlüydü. Bir büyü yapması da imkânsızdı.

O bir asker. Kesin silahı vardır.

Adamın beline bir bakış attı. Tam da tahmin ettiği gibi bir tabanca kılıfı gördü.

Kendini arzuya ve öfkeye kaptırmış Soren elbisesini yırtmakla meşgulken tabancaya uzandı.

Emniyet kilidini açıp horozu çekti.

Gideon'm zihninde yankılanan sesi onu sakinleştirip odaklanmasına yardımcı oldu. *Birisi seni incitmeye çalışırsa ve başka çaren kalmazsa bir an bile tereddüt etme. Vur gitsin. Anladın mı?*

Rune silahı Soren'ın kafasına doğrultup tetiği çekti.

ELLİ BEŞ

RUNE

Umbria Kralı'nın oğlu ayaklarının dibinde can verdi.

Rune ona öylece bakakaldı, bütün vücudu şokun etkisiyle titriyordu.

Gideon'ın, *Aferin kızıma,* dediğini duyar gibiydi.

Tam arkasını dönüp gitmek üzereydi ki Soren'ın yerde birikmeye başlayan kanı onu durdurdu.

Çömelerek iki parmağını adamın şakağından sızan kırmızı sıvıya batırdı ve koluna *Hayalet Yürüyüşü*'nün sembolünü çizdi. Normal şartlarda yozlaşmaktan korkardı ama Soren'ı büyü yapmak için değil, kendini korumak için öldürmüştü. Büyüsü ikisi arasındaki farkı anlardı.

Gücü kulaklarında uğuldadı. Bir elektrik akımı gibi vücudundan geçip gitmesi onu rahatlattı. Elleri hâlâ titrese de nefes alıp vermek kolaylaşmıştı.

Askerler koşarak koridora doluştuğunda Rune büyüsüne sarmalanmış halde kimseye görünmeden hapishanenin kapısından geçiyordu. Tepesindeki çelik kemer yedi Kadim'in resimleriyle bezenmişti.

Harrow biraz ilerideydi. Elleri kelepçeliydi ve iki cadı onu hücresine götürüyordu.

Hapishanenin ilk bölümü demirden bir kapıyla korunuyordu. Kalın siyah parmaklıkları güvercinleri andıracak şekilde dövülmüştü,

yükseklerde *Merhamet Kapısı* kelimeleri kazınmış girişin tepesine doğru uçuşuyorlardı. Kapılar mahkûmun ve nöbetçilerinin yaklaşmasıyla gıcırdayarak ağır ağır açıldı.

İki cadının da belinde birer hançer olduğunu fark eden Rune cesaret edebildiği kadar yakınlarına sokulup bir tanesini dikkatlice kınından çıkardı. Cadı sanki kızın varlığını hissetmiş –ya da büyüsünün kokusunu almış– gibi başını yana eğdi ama kapıların tamamen açılmasıyla dikkatini tekrar önüne çevirip Harrow ve öteki cadıyla içeri girdi.

Rune çaldığı hançeri sıkıca kavrayıp peşlerinden içeri süzüldü.

İçeriye sinmiş ekşi koku burnunun direğini sızlattı. *Ter.* Ve küf. Muhtemelen onlarca yıllık. Nem serin havayı ele geçirmiş gibiydi.

Normalde sorgular Kan Muhafızları'nın karargâhında yapılırdı fakat Cressida orayı aylar önce patlamıştı. Artık mahkûmlar sorgu için buraya, hapishanenin birinci bölümüne getiriliyordu.

Koridor ileride bir çift kanat gibi kıvrılarak gözden uzaklara uzanan iki hücre bölmesine ayrılıyordu. Bir hapishane muhafızı onları en yakındakine, sıra sıra dizilmiş kapılarla dolu olana yönlendirdi.

Rune onları takip etti, taş zeminde ses çıkarmadan yürümeye özen gösteriyordu.

Bölmenin sonuna ulaştıklarında muhafız, hücrelerden birinin kapısını açtı. Cadılar Harrow'u içeri ittiler. Sorguyu yapacak kişi diğer işlerini bitirene kadar burada bekleyecekti.

Rune adam kapıyı kapamadan içeri girdi. Hücre üzerine kapanıp kilitlendiğinde içerisi karanlığa gömüldü. Dört bir yanını bir mezar gibi saran ağır ve boğucu karanlık ona büyükannesinin de ölümünü böyle bir yerde, zifiri karanlığa hapsedilmiş vaziyette beklediğini düşündürdü.

"*Siktir,*" dedi Harrow.

Ardından kızın duvara yaslanıp yere kaydığını düşündürten bir ses duyuldu.

Rune'un yokluğu şimdiye dek muhtemelen fark edilmişti. Soren'ın öldüğü haberinin Cressida'ya gitmesi an meselesi olmalıydı. Kraliçe bunu öğrendiğinde parçaları hemen birleştirecekti.

Çok geçmeden saraydaki ne kadar cadı ve asker varsa Rune'un peşine düşecekti.

Harrow'u bir an önce kurtarması gerekiyordu.

Rune kolundaki sembolü dağıttı ve çaldığı hançerle tenine *Meşale* büyüsünü yapmasına yetecek bir kesik açtı. Avucunun içinde beyaz bir alev parladığında Harrow başını kaldırdı.

Yüzü şaşkınlıkla dolsa da anında kendini toplayıp bomboş bir ifade takındı.

"Ne bu hal? Birisi ırzına geçmiş gibi görünüyor."

Rune bakışlarını üzerine çevirdiğinde korsesinin neredeyse beline kadar yırtıldığını, elbisesinin altına giydiği içliğin göründüğünü fark etti.

"Denedi," dedi Rune. "Ben de onu öldürdüm."

Harrow başım yana yatırıp onu inceledi. Sanki etkilenmişti de çaktırmamaya çalışıyordu. Bir kedi gibi gerindiğinde kelepçeleri şangırdadı. Genç kadın karanlık bir hücreye atılmamış da tamamen normal şartlar altında havadan sudan sohbet ediyorlarmış gibi davranıyordu. "Benden bir şey istiyorsun herhalde. Yoksa burada olmazdın."

Rune ona doğru bir adım attı.

Harrow irkildi.

"Sana zarar vermeyeceğim." Rune genç kadının yanına çömelerek parmağını az önce açtığı kesiğe bastırdı. Harrow'un kelepçelerine uzanıp üzerlerine *Maymuncuk* büyüsünün sembolünü çizdi. "Seni buradan çıkaracağım ama acele etmemiz gerek. Bana yük olmayacaksın, değil mi?"

"Olmayacağım, hanımefendi," dedi Harrow beyaz alev ışığının altında onu inceleyerek.

Vücudundan taşan büyü havada uğuldarken, "Güzel," dedi.

Kelepçeler açılıp şıngırdayarak taş zemine düştü.

Harrow bileklerini ovdu.

Rune ayağa kalktı.

"Gidelim o halde."

ELLİ ALTI

RUNE

Harrow ve Rune kızın büyüsü sayesinde göze çarpmadan hapishaneden çıkıp saray koridorlarında telaşla koşuşturan, birini aradıkları her hallerinden belli muhafızlardan kaçtılar. Ahırlara varmalarıyla karmaşa nihayet arkalarında kaldı. Bölmeler ışığın altında parıldayan toz zerrecikleriyle doluydu ve ara sıra kişneyen atlar sessizliği bozuyordu.

"Kimi arıyorlar?" diye sordu Harrow.

"Prens öldü," diye fısıldadı Rune demir kırı bir kısrak başını bölme kapısının üzerinden uzatıp burnuyla omzunu dürterken. *Hayalet Yürüyüşü* duyuları daha gelişmiş hayvanlar üzerinde işe yaramıyordu. "Katilini arıyorlar."

Sessiz kalmasına bakılırsa Harrow parçaları bir araya getirmişti.

"Gideon nerede?" diye sordu Rune.

"Son duyduğuma göre Kan Muhafızları batıya kaçmış. Onu da yanlarında götürdüklerini tahmin ediyorum."

"Batıya mı? Tam olarak nereye gittiklerini biliyor musun?"

Harrow ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi Rune'u inceledi. "Kıyıda terk edilmiş bir kale var. Adına Rookery diyorlar. Toplanıp karşı saldırıya hazırlanmayı planlıyorlar."

Gideon'ı da yanlarında götürmeleri onu idam etmeyecekleri anlamına gelirdi. Başkent Soren'ın ordusu tarafından istila edilmiş, Cressida tahtına dönmüşken Kan Muhafızları'nın hiçbir yardımı

geri çevirme lüksü yoktu. Belki de Gideon vazgeçilemeyecek kadar değerliydi.

Rune bölmenin kapısını açıp atı hızlıca eyerledi ve onu *Hayalet Yürüyüşü*'yle gizledi. Dizginleri Harrow'a uzatarak, "Atı al ve şehirden kaç," dedi.

"Sen nereye gideceksin?" diye sordu genç kadın dizginleri alırken.

"Cressida beni yakalarsa ölü sayılırım." Rune bir sonraki bölmeye girip atın kıçına az önceki büyü sembolünün aynısını çizdi. "Adayı terk etmem gerek."

Fakat önce uğraması gereken bir yer vardı. Wintersea Malikânesi.

Büyük bir savaş, yuvasını ikiye bölmek üzereyse onun da silahlanması gerekiyordu. Soren öldüğüne göre Cressida'nın kazanması garanti değildi. Galip gelen o olursa Rune'u öldürecekti. Öte yandan Cadı Kraliçe kaybederse ve yönetim tekrar İyi Yürekli Komutan'a kalırsa o da Rune'u öldürecekti.

Kaçmaktan başka çaresi yoktu.

Ama önce büyükannesinin büyü kitaplarından bazılarını almak istiyordu. Kendini idame ettirecek kadar büyü biliyordu ama daha fazlasını öğrenmesi başka türlü mümkün değildi. Yabancı topraklarda bir başına kalacaktı.

Dahası, o kitaplar büyükannesiyle arasındaki son bağdı. Rune her şeyi temelli arkasında bırakacaksa onu çok seven, sırf onun yaşaması için kendini feda eden kadını hatırlayabileceği bir şeyleri olsun istiyordu.

"Hakkında yanılmışım," dedi Harrow, Rune'un ikinci atı eyerlemesini izlerken.

Sözleri kulağa neredeyse bir özür gibi geliyordu.

Wintersea'ye vardığında hava kararmıştı ve etraf Kan Muhafızları'yla doluydu. Kapının önünde üniformalı dört asker duruyordu. Hepsi silahlıydı ve daha fazlası arazinin etrafında devriye geziyordu.

Wintersea Malikânesi'nde artık Noah Creed yaşıyor, demişti Gideon.

İyi Yürekli Komutan içerisi yağmalanmasın diye askerlerini geride mi bırakmıştı?

Rune atını dürterek girişi koruyan muhafızların yanından geçip gitti. *Hayalet Yürüyüşü*'nün etkisi yakında geçecekti. Büyüyü yapmasının üzerinden saatler geçmişti. Elini çabuk tutması gerekiyordu.

Ahırın yanından geçerken tanıdık bir kişneme onu durmaya zorladı.

Leydi. Büyükannesinin yaşlı gösteri atı.

Rune onu geride bırakmak zorunda kalmıştı.

Atının sırtından atlayarak taş ahıra girdi. Leydi çok geçmeden bembeyaz parlak tüylerle kaplı başını bölme kapısından dışarı uzatıp, *Nerede kaldın?* dercesine Rune'a baktı.

Onu görmek Rune'un kalbini ısıttı.

Kollarını atın boynuna dolayarak ona sımsıkı sarıldı ve Leydi'yi bölmeden çıkarıp çaldığı atı içeri bıraktı. Leydi'yi ahırdan evin arka tarafına doğru sürdü ve bahçelere açılan üç girişten biri olan büyükannesinin çim labirentinin yanında duraksadı. Otlar kontrolden çıkmıştı ve gülden çitler budanmak için yalvarıyordu. Rune, Leydi'yi labirentin girişinde bırakarak evin arka tarafına döndü. Bakışlarını duvarda gezdirdi ve gözleri hemen tepesinde, iki kat yukarısındaki pencerede duraksadı: Büyü odası.

Taş duvarın üzerinde kıvrılan kalın sarmaşıklar pencere çerçevelerinin orada yön değiştiriyordu. Rune bitkinin ağırlığını taşıyacağını umarak yaşlı sarmaşığın gövdesini kavrayıp tırmanmaya başladı. *Hayalet Yürüyüşü*'nün, ihtiyacı olan büyü kitaplarını bulup kaçmasına yetecek kadar uzun süre dayanması için dua etti.

Pencereye ulaşıp kilidini açana kadar altından üç devriye birliği geçmişti. Camı sessizce itip içeri süzülürken alt katta birilerinin olması ihtimaline karşı yere yavaşça inmeye özen gösterdi.

Büyü odasını bomboş, yasadışı eşyalarını yakılmış halde bulmaktan korkmuştu. Fakat içeriye el sürülmemişti. Her şey bıraktığı

gibiydi, bütün dünyası altüst olmadan önce sandıklara doldurduğu büyü kitapları bile yerli yerindeydi.

Gizli geçidin kapalı olması ona Noah'nın burayı keşfetmediğini söylüyordu.

Rune gözlerinin karanlığa alışmasına izin vererek ağır adımlarla içeride gezindi. Masasının üzerinde duran kibrit kutusunu alıp bir mum yaktı.

Hızlıca etrafı taramaya koyuldu. Masanın üzerinde içi para dolu küçük bir kese ve Leydi'nin düdüğünü buldu. İkisini de cebine attı. Ardından ahşap sandıklara kaldırılmış büyü kitaplarının başına geçti.

Sayıları o kadar çoktu ki hepsini alması mümkün değildi. İçlerinden üç ya da dört tanesini seçmesi gerekiyordu. Kolayca taşıyabileceği kadarını.

Birileri gelirse ayak seslerini duymak için kulak kabartarak yarım düzine kitabı alıp masaya götürdü. Hepsini iki gruba ayırmaya başladı: *götürülecekler* ve *kalacaklar.*

Son derece ağır bir büyü kitabını yığının arasından çıkardığında bir diğeri kayıp yere düştü.

Bir gümbürtüyle zemine çarptı.

Rune donakaldı. Başını yana yatırarak bir kıpırtı, ayak sesi ya da malikânedeki muhafızların alarma geçtiğini gösteren herhangi bir işaret duyacak mı diye bekledi.

Fakat Wintersea'den çıt çıkmadı.

Rune yutkunarak yere düşen kitabın yanına oturdu ve titrek mum ışığının aydınlattığı sayfaları çevirmeye başladı. Eski bir kitaptı, belki de yüzlerce yıllıktı. Sararmış sayfaları her an yırtılacakmış gibiydi.

İlk büyüye geri döndü. Bir çağırma büyüsü. Öteki taraftan bir Kadim çağırabildiği yazıyordu.

Bir Kadim'i çağırıp ne yapacağım? Kaşlarını çatarak okumaya devam etti.

Kulağa aptalca geliyordu. Kadimler bir zamanlar var olduysa bile bu dünyayı asırlar önce terk etmişlerdi. Adları artık yalnızca ebeveynlerin çocuklarına uykudan önce anlattığı masallarda geçiyordu.

Odanın dışında bir döşeme tahtası gıcırdadı.

Rune sırtını dikleştirdi. Başını çevirerek kulaklarını dört açtı.

Belki de ev eski olduğundandır.

Wintersea yüz yaşından büyüktü. En ufak bir rüzgâr bile iskeletini gıcırdatıp inletmeye yeterdi.

Gıcırtı tekrar geldi. Bu kez daha yakından. Duvar süsü verilmiş gizli kapının hemen ardından.

Rune'un kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Kitabı kapadı.

Kapının mandalı tıkırdadı.

Rune mumu söndürerek içeriyi karanlığa gömdü.

Tam ayağa kalktığı sırada kapı açıldı.

İçeriye biri girdi.

ELLİ YEDİ

GİDEON

"Tüm cadılar görüldükleri yerde vurulacak."

Gideon duvarın önünde durmuş, Noah'nın eşyalarını Wintersea'den Rookery'ye götürmek üzere sandıklara dolduran erlerin bir o yana bir bu yana koşuşturmasını izliyordu.

"Tereddüt etmeyin. Kendilerini açıklama fırsatı vermeyin."

Gideon başkentten kaçmayı başarmış birkaç bakana baktı, yemek masasının etrafında Noah'yı dinliyorlardı.

Rune'un yemek masasının etrafında, diye düzeltti.

Bileklerini sıkan kelepçeleri ovuşturduğunda iki yanındaki askerler ona döndü.

İçlerinden biri –Felix isimli genç adam– henüz on altı yaşındayken birliğe alınmıştı. Ehlileştirilemeyen kızıl saçlarıyla çelimsiz biriydi. Kimse eğitimin ilk haftasından sağ çıkacağına ihtimal vermemişti. Gideon, Laila ve diğer birkaç muhafızın genç adamın ne zaman pılını pırtını toplayıp evine döneceğine dair iddiaya girdiğini hatırlıyordu.

Diğer acemilerin onu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünü defalarca kez izlemişti. Ne var ki Felix ne kadar hırpalansa da yalpalasa da her seferinde ayağa kalkmıştı. Onlara yanıldıklarını kanıtlamayı kafasına koymuştu.

Böylece Gideon onu bir kenara çekip ders vermeye başlamıştı.

Bunun üzerinden bir yıl geçmişti.

Şimdi de gardiyanım oldu.

Bundan daha kötüsü de olabilirdi elbette. Onu geride bırakıp Cressida'ya yem edebilirlerdi. İşlediği suçlar yüzünden onu sapa bir yerde idam edebilirlerdi.

Fakat onu canlı tutuyorlardı. Cressida'nın tahta dönmüş olması Gideon'ı değerli kılıyordu. Cadı Kraliçe'yi yakından tanıyordu sonuçta, hamlelerini öngörebilirdi. Yani öyle umuyorlardı.

Öte yandan Gideon bir cadı sempatizanı olduğunu yadsınamaz şekilde kanıtlamıştı. Haliyle ona güvenemezlerdi.

Bileğindeki kelepçeler de bu yüzdendi.

Ve iki yanındaki muhafızlar.

"Bir saat içinde yola çıkmış olmanız gerekiyor, efendim." Eski kamu güvenliği bakanı Aila Woods, dört bir yana dağılmış askerleri toplayıp herkesi güvenli bir yere götürmek için planlar yaparak sabahladığı geceler yüzünden yorgun görünüyordu. Adanın batı kıyısındaki Rookery isimli eski bir kaleye sığınmaya karar vermişlerdi. Kale yarım asır önce terk edilmiş olsa da hâlâ korunaklı bir yerdi. "Prens Nord'un ordusu başkentin yakınındaki tüm mülkleri yağmaladı. Sıranın Wintersea'ye gelmesi an meselesi."

"Evet, evet. Farkındayım." Noah'nın fenerin loş ışığıyla aydınlanan yüzü de bir o kadar yorgun görünüyordu.

İdam haberlerinin ardı arkası kesilmiyordu ve muhafızların morali hiç olmadığı kadar bozuktu. Çok sayıda asker kaybedilmişti, ellerindeki tek silahlar ve mühimmat kaçarken yanlarına aldıklarıydı. Yaklaşan tehlikeyi durdurmak için tek çareleri yeniden toplanmak, daha fazla silah bulmak ve bir karşı saldırı planlamaktı.

Tam da bu yüzden batı kıyısına sığınacaklardı.

"Kardeşimin zamanında yola çıktığından emin olacağım," dedi Laila, Aila'ya. Bir kenarda durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette masanın üzerinde duran Rookery haritasına bakıyordu. "Hepiniz *hemen* gitmelisiniz. Kuytu yolları kullanın. Anayolun otuz kilometre ötesinde Soren'ın askerleri görüldü."

Pat!

Gideon bakışlarını sesin geldiği yöne, tavana çevirdi. Wintersea'ye daha önce de geldiğinden hemen üstlerinde yatak odalarının bulunduğunu biliyordu.

"Sesi duydunuz mu?" diye sordu yanındaki muhafızlara.

Adamlar birbirlerine bir bakış attı.

"Ne sesi, efendim?" dedi Felix.

İkisi de yaşça ondan küçüktü ve gergin oldukları her hallerinden anlaşılıyordu. Ne de olsa o *Gideon Sharpe*'tı. Kan Muhafızları'nın eski Yüzbaşısı. İsyan sırasında iki Cadı Kraliçe'yi öldüren bir Cumhuriyet kahramanı olması da cabasıydı.

Gideon masada devam eden acil durum toplantısına bir bakış attı ama tartışmaları hız kesmeden devam ediyordu. Sesi ne Noah ne de bakanları duymuştu.

Ama Laila ona bakıyordu.

Gaipten sesler duymuyorum demek.

Gideon tek kaşını kaldırıp çenesiyle tavanı işaret etti.

Gidip kontrol edecek misin?

Sakar erlerden biri Noah'nın eşyalarını toplarken bir şeyi yere düşürmüştü belki.

Belki de daha başka, daha sinsi bir şeyler dönüyordu.

Laila bir fener kaparak yanına geldi. "Sen de duydun mu?" Tavana baktı ama ilkinin ardından başka ses gelmedi.

Gideon onu başıyla onayladı. "İçeri bir haydut girmiş olabilir."

Cressida'nın saldırısının ardından mülkler sadece Soren'ın ordusu tarafından değil, ceplerini değerli eşyalarla doldurmayı uman hırsızlar tarafından da yağmalanmaya başlamıştı. Ne var ki çatık kaşlarına bakılırsa Laila birkaç hayduttan endişelenmiyordu. Daha kötüsünden korkuyordu.

"Eve senden daha aşinayım," dedi Gideon. "Beni de yanına al."

Laila adamın fener ışığıyla aydınlanan yüzünü inceledi. Kız ona diğer muhafızlardan daha fazla güvense de her dediğini gözü kapalı yapacak kadar da güvenmiyordu.

"Kaçıp Cressida'ya katılacak değilim," dedi Gideon. "Kendimi denizde boğmayı tercih ederim."

Laila bir nefes aldı. "Peki." Felix'e dönüp elini uzattı. "Mahkûmu ödünç alıyorum. Anahtarları ver."

Kız vekil Yüzbaşı olduğundan Felix itiraz etmeden söylediğini yaptı. Dürüst olmak gerekirse Gideon'dan kurtulduğu için rahatlamış görünüyordu.

Laila kelepçeleri çıkardıktan sonra birlikte odadan çıkıp ikinci kata uzanan basamakları tırmandılar. Gaz lambaları sönmüş, koridor karanlığa bürünmüştü.

"Ben en uçtan başlayayım," dedi Gideon. "Sen de buradan başla. Ortada buluşuruz."

Laila onu başıyla onaylayarak elinde feneriyle ilk yatak odasına girdi.

Gideon karanlık koridorda sessizce ilerlerken Rune'un yatak odasının önünden geçti.

Sesin nereden geldiğini aşağıda hesaplamıştı. Kaynağı buralarda bir yerde olmalıydı. Fakat ruhunun derinlerinde hissettiği tuhaf, *yadsınamaz* bir içgüdü evin planına dair bildiklerine ağır basıyordu.

Gideon, Rune'un yatak odasına girdi.

İçerisi tıpkı onun gibi kokuyordu. Rüzgâr, deniz ve yağmur gibi. Vahşi ve ehlileştirilmez bir şey gibi. Kokuyu içine çekti.

Pencereden içeri süzülen ayışığının yardımıyla içeriyi hızlıca aradı. Dolapları ve yatağın altını kontrol ederken döşeme tahtaları ağırlığıyla gıcırdadı. İçeride kimse yoktu.

Gideon tam arkasını dönüp gidecekti ki duvar süsü verilmiş gizli kapıyı hatırladı.

Yüzünü o tarafa döndü.

Duvarın ardında Rune'un büyü odası vardı. Gideon kızın Kızıl Güve olduğunu bu odayı keşfettiğinde anlamıştı.

Avucunu duvarkâğıdının üzerine koyarak el yordamıyla çatlağı aradı. Bulup bastırmasıyla kapının mandalı tıkırdadı.

Duvar açıldı.
Yeni söndürülmüş mumun kokusu burnuna geldi.
Yakalandın.
Gideon içeri girdi...
...ve sert bir cisim kafasına çarptı.

ELLİ SEKİZ

RUNE

Rune şamdanı bırakıp koşmaya başladı. Muhafız bir küfür savurarak üzerine atıldı. Ayak bileklerini kavradığında kız yere kapaklandı. Dirsekleri zemine çarptığında kolları boyunca acı yayıldı.

Karanlıkta boğuşmaya başladılar. Adam onu yere mıhlamaya, Rune ise elinden kurtulmaya çalışıyordu.

Kaval kemiğine bir tekme geçirdiğinde adam yine küfredip onu bıraktı. Üstünlüğü ele geçirmesiyle Rune muhafızın üzerine oturup hapishanedeki cadıdan çaldığı hançeri boğazına dayadı. Nefes nefese kalmıştı.

Adam altında hareketsiz kaldı.

Kaçmanın tek yolu onu öldürmekti. Rune yardım çağırmasına izin veremezdi.

Bu akşam zaten birini öldürdüm. İkincisi kaç yazar?

Fakat hançeri bastırıp adamın gırtlağını kesmeye gönlü bir türlü el vermedi.

"Ee?" diye hırladı muhafız. "Ne bekliyorsun? Beni öldür de bitsin bu iş."

Rune donakaldı.

Bu ses.

Ruhuna bir huzur sarmaladı.

"*Gideon?*" diye fısıldadı. Haklı çıkma ihtimali bile gözlerinin dolmasına yetmişti.

Altındaki adam gerildi.

Yaşıyor.

"Benim," dedi. "Rune."

Hançeri adamın boğazından çekti. Fakat bunu yaptığı anda muhafız hançeri elinden kapıp yerlerini değiştirdi. Sırtındaki yaralar yeniden açılırken kız yüzünü buruşturdu, yepyeni bir acı dalgası vücudunu sardı.

"Kanıtla." Adam hançerin soğuk ucunu kızın kalbine yasladı, saplamaya hazırdı. "Gerçekten Rune olduğunu, onun sesini taklit eden bir cadı olmadığını bana kanıtla."

Adamın bütün vücudu bir yay gibi gerilmişti.

Fakat karşısındaki *Gideon*'dı. Rune ondan korkmuyordu. Tam aksine kollarını etrafına dolayıp onu asla bırakmamak istiyordu.

Onu bulduğuna, hâlâ hayatta olduğuna inanamıyordu.

Wintersea'de ne işi var?

"Beni son görüşünde," diye fısıldadı kız, "dolabından elma çalıyordum. Bana seni özleyip özlemeyeceğimi sordun. Ben de hayır dedim."

Gideon titrek bir nefes verdi.

"Yalancı." Hançeri bir kenara atıp alnını onunkine yasladı. "Beni bir tilki bir kurdu ne kadar özlerse o kadar özleyeceğini söylemiştin."

"Yani hiç."

Rune karanlık odada adamın yüzünü göremese de gülümsediğini hissedebiliyordu. Gideon ellerini çenesinde gezdirip yüzünü avuçlarının içine aldı. Rune kollarını etrafına sarıp onu kendine çekmek istedi ama sırtındaki yaralar açılmıştı ve yerde yattıkça canı daha beter yanıyordu.

Kasları acının etkisiyle gerildi.

Bunu fark eden Gideon hemen geri çekildi, onu yanlış anlamıştı.

Rune ona nedenini açıklamak istedi fakat bunu yaparsa yaralarının sorumlusunun Cressida olduğunu ona söylemesi gerekecekti. Gideon sırtını görmek isteyecekti. Rune *bunu* asla kabul edemezdi.

Adamın onu her zamanki gibi hatırlamasını istiyordu: Güzel... derisi yüzülmüş vaziyette değil.

Çirkin değil.

Gideon üzerinden kalkıp bir mum yaktı. Titrek ışık içeriyi doldurduğunda Rune elbisesinin halini ve Soren'ın yaptıklarını hatırladı. Doğruldu ve duvarın dibine sığınmaya çalıştı. Ama geç kalmıştı. Gideon yırtık korsesini ve içliğini fark etmişti.

Gözleri karardı.

"Bunu sana kim yaptı?"

Rune bakışlarını yere dikti, nedenini anlamasa da utanmıştı. Yırtık kumaşı kavrayıp göğsünü örttü.

Gideon önünde dizlerinin üzerine çöktü, öfkesi dalga dalga bedeninden saçılıyordu. Fakat sesi bu kez daha az hırıltılı çıktı. Rune adamın kendini tuttuğunu fark etti. "Rune. Bana bir isim ver."

Kız koridordaki o anı hatırladığında gözleri yaşlarla yandı. Ona her şeyi anlatmak istiyordu ama sözcükler boğazında düğümlenmişti. Dudaklarından bir türlü dökülmüyorlardı.

"Önemi yok," dedi en sonunda. "Onu öldürdüm. Tereddüt etmeden. Tıpkı bana söylediğin gibi."

Gideon mum ışığında onu izledi. Bakışları şiddetli bir öfkeyle dolu, kaşları çatıktı. Yüzüne uzanıp Rune'un dağılmış saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Bir süre oyalandıktan sonra elini geri çekti. Rune'un ona dokunmasını isteyip istemediğini kestiremiyordu sanki. "Beni onu kendi ellerimle öldürme zahmetinden kurtarmışsın."

Rune gözlerinin içine bakıp, "*Öldüğünü* sandım," diye fısıldadı. Parmakları Gideon'ın çenesinde, burnunda ve çatık kaşlarında gezinmek için yanıp tutuşuyordu. "Seni bir daha göremeyeceğimi düşündüm." Sesi çatallandı.

Adamın ifadesi yumuşadı. "Gideceğini sanıyordum."

"Gittim."

"Burada ne işin var o halde?"

Koridorun ilerisinden gelen bir ses ikisinin de irkilmesine neden oldu. Gideon büyü odasının hâlâ açık duran gizli kapısına bir bakış attı.

"İçerisi Kan Muhafızı kaynıyor." Ayağa kalktı. "Seni gördükleri yerde vurmak üzere emir aldılar. Saklanmak zorundasın..."

Gideon tam kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ki yatak odasından ayak sesleri geldi. Gideon sürgüyü çekip onları içeri hapsetmeye fırsat bulamadan Noah yanında bir grup askerle içeri girdi.

Gideon'la boğuşma seslerini duymuş olmalıydılar. Laila da çok geçmeden arkalarında belirdi.

Rune'u görür görmez hepsi silahlarını çekti.

Gideon kızın önüne geçti.

"Bayan Winters'ı dışarı çıkarıp icabına bak," dedi Noah kız kardeşine. "Fahişesiyle ben ilgilenirim."

Rune'un içi muazzam bir öfkeyle doldu.

Ne *cüretle* Gideon'a öyle derdi.

Bir kenara atılmış hançerini kaptı ve Gideon'ın arkasından çıkıp Noah'nın tabancasının önüne dikildi. "Gideon'ın tırnağı bile senin acınası varlığından daha yiğittir, göt herif..."

"*Rune,*" dedi Gideon onu uyarırcasına.

Ama Noah ne yapabilirdi ki? Onu vuracak mıydı? Laila zaten bununla görevlendirilmişti.

Silahını üzerine doğrultan Laila ona doğru bir adım atarak, "Hançerini bırak," dedi.

Rune teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. Fakat hançerini bırakmak yerine fırlattı.

Doğruca Noah'ya.

Komutan eğildi ama yeterince hızlı değildi. Hançer omzuna saplandığında bir çığlık koyuverdi.

Adamın tabancası patladı. Mermi odada bir yere saplandı. Rune vahşi bir hayvan gibi adamın üzerine atladı. Sanki yıllardır biriktirdiği bütün öfkesi, kederi ve korkusu nihayet bir hedef bulmuştu da

ona bir tane *patlatırsa* kendini biraz olsun iyi hissedecekti. Tekrar kendisi gibi hissedecekti.

Askerler Gideon'ın üzerine çullanırken Laila kızı belinden yakaladı.

Rune vahşi bir kedi gibi kızın kolunu tırnaklayıp çırpındı. Ama nafileydi. Laila destek çağırdı ve Rune kendini birden yere mıhlanmış halde buldu. Noah'nın kardeşi dizini Rune'un yara içindeki sırtına bastırdı.

Rune'un her bir zerresinde acı patlak verdi. Mücadele etmeyi bıraktı.

Ellerini bağlayıp onu ayağa kaldırdılar.

"Hayır," dedi Gideon. "Hayır!"

Büyü odasından sürüklenerek çıkarılırken Rune arkasına bir bakış attı ve askerlerin Gideon'ın da etrafını sardığını gördü. Gözü dönmüş halde dördüyle birden mücadele ederken kasları geriliyordu.

"Laila, yapma!"

Laila durdu. "Cressida'yı tahta çıkardı, Gideon. Şu an konuştuğumuz esnada önüne geleni infaz eden *Cressida*'yı." Omzunun üzerinden ona bir bakış attı. "O canavar babamı öldürdü."

Rune o günü hatırlıyordu. Cressida'nın bütün soğukkanlılığıyla Nicolas Creed'in kafasına sıkmasını, adamın çıt çıkarmadan taşların üzerine yığılışını hatırlıyordu.

"Babanın Kestrel Winters'ı öldürdüğü gibi mi?"

Laila sırtını dikleştirdi.

"Tıpkı senin babanın ölümünü izlediğin gibi," dedi Gideon, "Rune da büyükannesinin ölümünü izledi."

Laila'nın burun delikleri genişledi ama bir şey söylemedi. Rune'un kolunu daha sıkı kavrayıp yürümeye devam etti. Yatak odasından çıkıp koridoru aştılar. Rune'u merdivenden aşağı sürükleyip arka kapıdan çıkardı ve soğuk geceye adım attılar.

"Bizi yalnız bırakın," dedi Laila yanındaki askerlere. "Gerisini ben hallederim."

Rune'u tek başına bahçelere götürdü.

"Dizlerinin üzerine çök."

Rune onun söylediğini yaptı. Altındaki toprak sert ve soğuktu, tepesindeki gökyüzüyse yıldızlarla parlıyordu.

Rune iple bağlanmış ellerini kucağına koyarak büyükannesinin güllerinin kokusunu içine çekti.

Burası ölmek için güzel bir yer.

Wintersea'nin bahçeleri, kana susamış cadı düşmanlarıyla çevrili bir idam platformundan daha iyiydi. Belki onu buraya, güllerin arasına gömerlerdi.

Rune, Laila'nın tabancasının horozunu çektiğini duydu.

Hiç değilse Gideon'ı gördüm, diye düşündü adamın nasırlı ellerinin teninde bıraktığı hissi anımsayarak. *Son bir kez.*

Gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak silahın patlamasını bekledi.

ELLİ DOKUZ

GIDEON

Felix ve diğer muhafızlar Gideon'ı güçbela kelepçelerken Noah, "Tarihe adını bir kahraman olarak yazdıracaktın," dedi. "Ama gidip bir cadıya âşık oldun."

Hiçbir zaman o kızın dengi bir adam olmamıştın zaten, Sharpe.

Gideon birden Noah'nın bir zamanlar balo salonları ya da opera localarında Rune'a nasıl baktığını, gözlerini üzerinden nasıl alamadığını hatırladı.

Onu istiyordu, diye düşündü birden farkına vararak.

Aylar önce, Alex'in evinde kart oynadıkları masada Rune'un itibarını zedelemeye yönelik ettiği çirkin sözleri anımsadı.

Rune onu reddettiği için intikam alıyordu.

"Seni bu kadar rahatsız eden şey gerçekten bu mu? Ona âşık olmam mı?" Gideon bileklerine geçirdikleri kelepçeleri kapamaya çalışan muhafızlara hırladı. "Yoksa onun da bana âşık olması mı?"

Noah dudaklarını büktü.

"Onu bir cadı olduğu için değil," diye devam etti Gideon, "*seni* istemediği için öldürtüyorsun."

Noah tabancasını çekerek ona doğru bir adım attı. Sözsüzce Gideon'a direnmemesini söylüyordu. "Yakında toprağın altını boylayacağından seni de isteyemeyecek."

Rune'un öldüğünü düşünmek Gideon'ın kalbinin sıkışmasına neden oluyordu. Fakat hâlâ bir silah sesi gelmemişti. Bu da kızın hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu. Şimdilik.

Onu zaptetmeye çalışan askerlere daha fazla direndi. Ne var ki dörde karşı birdi ve tüm çabalarına rağmen kilitlenen kelepçeler bileklerini arkasında kenetledi.

Etrafı ona engel olmaya kararlı bir sürü silahlı askerle doluyken ve elleri arkasında kelepçeliyken kızın yardımına nasıl koşabilirdi?

Rune dirençlidir. Hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktır.

Bulmak zorundaydı.

Gideon onsuz bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Öfkeli bakışlarını Noah'ya dikti.

"Aşkın en büyük sorunu nedir bilir misin? Onu ne kadar çok yok etmeye çalışırsan o kadar güçlenir."

Noah kıs kıs güldü.

Ne var ki kısa zaman öncesine kadar Gideon da kendini Noah'yla aynı şeye inandırmıştı. Rune'u sevmenin onu zayıflattığını, ona güvenmenin aptallık olduğunu.

Gerçek hiç de böyle değildi.

"Dışarıdan bakıldığında bu bir zayıflık gibi görünebilir. Ama aşk çelikten daha sağlamdır. Kontrol edilemez. Acımasız yasalara boyun eğmez. Zalimlere daima kafa tutar."

Gideon, Felix'in bakışlarını üzerinde hissetti.

"Rejimin gerçek düşmanı aşk ve tam da bu yüzden onu böyle hor görüyorsun. Cressida bu yüzden kökünü kazımaya çalışıyor. Çünkü ikiniz de içten içe aşkın sizi devirecek kadar güçlü olduğunu biliyorsunuz."

"Sırf saçmalıklarını kesmen için seni şuracıkta vurmak istiyorum," dedi Noah ona doğru bir adım atarak. "Ama daha iyi bir planım var."

Gideon bileğindeki kelepçeler yüzünden ağızlık takılmış bir köpekten farksızdı. En ufak bir tehdit teşkil etmiyordu. Noah'nın kendine bu kadar yakınına girecek cesareti bulması da bu yüzdendi. Eşit şartlarda olsalar Gideon'ı tehdit etmeye cesaret edemezdi.

İki genç adam öylece birbirlerine baktı.

Noah'ya bakmak, Nicolas'ın daha genç bir versiyonuna bakmak gibiydi. Gideon, onu kanatlarının altına alıp oğlundan ayırmayan adama çok şey borçluydu. Ne var ki Noah ve Nicolas birbirlerine hiç benzemiyordu. Gideon bir evladın babasının tırnağı bile olamamayı nasıl becerdiğini merak etmekten kendini alamadı.

Nicolas neyi varsa büyük mücadeleler vererek elde etmişti, Noah'ya ise hepsi gümüş tepside sunulmuştu. Nicolas yürekli, korkusuz bir adam, doğuştan liderdi. Noah ise babasının cesedi bile soğumadan İyi Yürekli Komutan unvanına konmuş korkak, fırsatçı bir herifti.

"Seni Cressida'ya sunacağım," dedi Noah. "Hapsettiği tüm mahkûmlara karşılık *sen.*"

Yine Cadı Kraliçe'nin pençesine düşme fikri Gideon'ın kanını dondurdu.

"İçimden bir ses, Kraliçe'nin fahişesine kavuşmak için bana istediğim her şeyi vereceğini söylüyor." Noah sırıtıp Felix'e döndü. "Onu aşağı indirip bir ata bindir. Cadı ölür ölmez Rookery'ye doğru yola çıkıyoruz."

"Emredersiniz, Komutanım."

Felix ve diğer muhafızlar Gideon'ı kollarından tutarken Noah büyü odasından çıkıp gözden kayboldu. Fakat Felix onu takip etmeden önce Gideon'ın ellerine küçük bir nesne sıkıştırdı. Soğuk, sert ve ince bir şey.

Kelepçelerinin anahtarı.

Gideon diğer askerle birlikte onu karanlığın içine sürükleyen Felix'e baktı ama adam bakışlarını önüne dikmişti.

Bu beklenmedik hediyeyle kalbi kabardı.

Vakit kaybetmeden işe koyuldu.

Karanlıktan faydalanarak anahtarı deliğe soktu. Her hareketiyle şıngırdayan zincirler açılan kilidin sesini bastırdı.

Kelepçe sertçe yere düştü.

Sesi duyan muhafızlardan biri ona döndü. Gideon askerin tabancasını kavrayıp onu kenara iterek koşmaya başladı.

"Kaçmasına izin vermeyin!"

Gideon ilerisindeki askerlerin ayak seslerini duydu ama koridorların karanlığında hiçbir şey göremiyorlardı. Avantaj Gideon'daydı.

Yanlarından hızla geçerek merdiveni inen Noah'ya yetişti. İyi Yürekli Komutan başını çevirdi ve yakasına yapışan Gideon'ı fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Gideon onu duvara çarpıp suratına bir yumruk patlattı.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Parmak eklemlerindeki sızı, aldığı hazzın yanında hiçbir şeydi. Noah sersemlemiş vaziyette yere yığılırken Gideon ellerini sallayarak acıyı dindirdi. Herifin işini bitirmeyi her şeyden çok istese de Rune tehlikedeydi. Ona yardım etmek zorundaydı.

Pencerelerden içeri dolan ayışığı merdiveni biraz olsun aydınlatıyor, muhafızların onu daha iyi görmesine yardımcı oluyordu. Gideon basamakları koşarcasına inerken silahlarını ateşlediler. Gideon trabzandan atlayarak mermilerden kaçtı.

Ön kapıyı bir omuz darbesiyle açtı ve çok geç kalmadığını umarak dışarı fırladı. Rune'un hâlâ hayatta olması için dua etti.

İçeriden yükselen bağırışlara bakılırsa Noah kendine gelmiş, askerleri alarma geçirmişti. Fakat Gideon çoktan evin arkasına dolanmıştı.

Laila'nın silahını önünde diz çökmüş Rune'a doğrulttuğunu görünce duraksadı.

"Laila! Yapma!"

Laila adamın bağırışı karşısında irkildi. Silahının gümbürtüsü geceyi yardı. Gideon telaşla Rune'a döndü ama kız ürkmüş görünse de hâlâ sapasağlamdı.

Mermi ıskalamıştı.

Laila bir tabanca daha çıkarıp ikisini de Gideon'a doğrulttu.

"Lanet aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı, öfkesi yüzünden okunuyordu.

Gideon ona zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini kaldırdı. "Savaşı böyle kazanamayız."

Kızın göğsü kesik nefeslerle inip kalksa da elleri titremedi.

"Laila..."

"Kapa çeneni, Gideon."

Evden bağırışlar geldi. Çok geçmeden muhafızlar etraflarını saracak ve her şey sona erecekti. Rune elleri bağlı olduğundan büyü yapamıyordu. Gideon ise çoğunu bizzat eğittiği bir düzine askere bir yere kadar kafa tutabilirdi.

Laila omzunun üzerinden eve bir bakış attı.

"Laila..."

"*Kapa çeneni* dedim. Düşünmeye çalışıyorum." Öfkeyle oflayarak kollarını iki yanına indirdi. "Size on beş saniye vereceğim, tamam mı?" Başıyla Rune'u işaret etti. "Umarım hızlı koşabiliyordur."

Gideon ona sarılmak istedi. Fakat bunun yerine doğruca Rune'un yanına koşup onu ayağa kaldırdı.

"Teşekkür ederim."

Koşmaya başladıklarına kız arkalarından, "Borcun iki oldu!" diye bağırdı.

Rune onları budanmış çalı çitlerin ve minik koruların yanından geçirerek bahçenin bakımsız kısımlarına götürdü. Kurşunlar etraflarından vızır vızır geçmeye başladığında neredeyse bahçe kapısına varmışlardı.

Gideon vücudunu kurşunlara siper ederek önce kızı kapının üzerinden atlattı, ardından kendisi atladı.

Çayır boyunca koşmaya başladılar. Elleri bağlı olduğundan Rune normalden daha yavaştı. Kızın ilk tökezlemesinde Gideon kalkmasına yardım ederken bir kurşun omzuna saplandı. Vücudunu ele geçiren acı karşısında boğazına yükselen hırıltıyı bastırdı.

Koşmaya devam ettiler.

Rune ikinci kez tökezlediğinde bir kurşun daha hedefini buldu, bu kez Gideon'ın kalçasına saplandı. Bu sefer kalkmasına yardım

etmek yerine onu kucağına alıp gözlerini önlerinde uzanan ormana dikerek koşmaya devam etti. Rune'un ona karşı koymaması başlarının büyük belada olduğunun ilk kanıtıydı. Kız gıkını çıkarmadan ona sokulup yanağını göğsüne yaslamıştı.

Çok geçmeden Gideon'ın omzu ve kalçası zonklamaya başladı. Yavaşladığını hissetti.

Kan kaybediyordu. Çok fazla kan.

Ormana ulaş.

Peşlerindeki muhafızları atlatmak için en iyi şansları buydu.

Düz arazi yerini ormana bıraktığında Gideon dalların arasına dalarak derinlere, ağaçların en sık olduğu kısımlarına ilerledi. Ceketinin sırtı sıcak ve ıslaktı, kan içinde kalmıştı. Üzerine bir ağırlık çökmüş, zihni bulanmaya başlamıştı. Bacakları defalarca sözünü dinlemeyip tökezlemesine neden oldu.

Bu kadar kan kaybetmişken yakında bayılmaması işten bile değildi. Daha fazla devam edemezdi.

Ne var ki bunu Rune'a söylerse kız onunla kalmakta ısrar edip tekrar yakalanabilirdi.

"Ayrılırsak kaçma şansımızı artırabiliriz," dedi. "Sen devam et. Ben de aksi yöne koşacağım."

Bağırışlar, silah sesleri ve atların kişnemeleri ona askerlerin de ormana girdiğini söylüyordu.

Rune ona sert bir bakış attı. "Ayrılırsak birbirimizi nasıl bulacağız. Hiçbir yer güvenli değil."

Kızın yüzü gözlerinin önünde bulanıklaştı. Gideon elini bir ağacın gövdesine bastırarak ağır ağır dönen ormanın ortasında dengesini korumaya çalıştı.

"Rune... olur da başaramazsam..."

"Neden başaramayacakmışsın ki?"

Sesi kilometrelerce öteden, suyun altından geliyor gibiydi.

"Gideon?"

Nirnova

Bacakları onu ayakta tutmaya devam edip etmeyeceklerine karar vermeye çalışıyordu.

Tutamayacaklarında karar kıldılar.

Birden yere yığıldı.

"*Gideon!*"

ALTMIŞ

RUNE

Gideon elleriyle dizlerinin üzerine düştüğünde Rune adamın ceketini gördü. Kumaş parlıyordu.

Rune kaşlarını çatarak buna anlam vermeye çalıştı. *Ne...*

Islaklığın kan olduğunu fark ettiğinde yüreği ağzına geldi.

"Aptal herif." Dizlerinin üzerine çöktü, bilekleri hâlâ iple bağlıydı. "Neden bana vurulduğunu söylemedin?"

Gideon başını iki yana salladı, gözleri odağını kaybetmeye başlıyordu. "Beni bırak. Sana sadece yük olurum."

Rune omuzlarını kavrayıp onu sarsmak istedi. "Seni Wintersea ormanının ortasında ölmeye terk edeceğimi sanıyorsan sandığımdan daha da aptalsın demektir."

Yakınlardan bir atın kişnemesi duyuldu.

Rune durup sese kulak kabarttı.

Atlı askerler dört bir yanlarını sarmıştı. Gideon'ı bir an önce buradan çıkarması gerekiyordu.

Ama önce kanamayı durdurmalıydı.

Juniper'ın *onun* kanamasını durdurmak için koluna çizdiği büyü sembolünü hatırlayarak parmağını adamın kan revan içinde kalmış ceketine bastırdı. "Gideon? Rızana ihtiyacım var."

Adam ona baktı. Rune zifiri karanlığa rağmen Gideon'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğini hissetti.

"Kanına ihtiyacım var."

"Ah." Onu başıyla onayladı. "İstediğini yap."

Bir at kişnemesi daha duyulduğunda Rune bir an duraksayıp etrafı dinledi. Ardından Gideon'a dönüp doğru hatırladığını umduğu büyü sembollerini adamın tenine çizmeye koyuldu. Elleri bağlı olduğundan biraz uğraşması gerekti. Hiçbir şey olmayınca bir yerde hata yaptığını düşündü.

Fakat sonra büyü güneş ışığı gibi teninden fışkırdı. Etraflarında dönerek havaya karıştı.

Gideon enfes bir kokuyu ciğerlerine doldurumuş gibi derin bir nefes aldı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Onun zorlandığını fark eden Rune yardımına koştu ancak Gideon kolunu omzuna atıp ondan destek aldığında ağırlığı Rune'un kırbaç yaralarıyla dolu sırtına fazla geldi. Kız acıyla dişlerini sıktı.

Adam kolunu hemen geri çekti. "Ne oldu?"

Kız başını iki yana salladı. "Bir şey yok." Ağaçların arasından sesler geldi, öncekinden daha yakındı. "Kendi başına yürüyebilir misin?"

Yaptığı büyünün etkisi birkaç saat içinde geçecekti. O zamana kadar güvenli bir yer bulmaları, Rune'un mermileri çıkarıp yaraları dikmesi gerekiyordu.

"Sanırım..." Gideon biraz yalpalasa da iki ayak üzerinde durmayı başardı.

Karanlığın içinde aniden yumuşak bir kişneme daha yankılandı. Çok yakındaydı.

Gideon yanında gerildi.

Fakat Rune gülümsedi. Bu sesi her yerde tanırdı.

"Endişelenme," dedi devasa bir atın silueti birkaç metre ötelerindeki ağaçların arasından çıkarken. "Leydi geliyor."

Gideon'la çayırda koşarlarken Rune atın düdüğünü elbisesinin cebine sıkıştırdığını hatırlamıştı. Düdüğü çıkarıp var gücüyle üfledi. Çıkan ses insan kulağının duyamayacağı kadar tizdi. Ne Gideon ne de peşlerindeki askerler bunu fark edecekti.

Fakat Leydi çağrısını duymuştu.

"Bizi buldu."

At başını sallayarak usulca kişnedi.

Gideon'ın atın sırtına binmesine yardım etti. Eyere yerleşen adam Rune'un elini tutup onu önüne çekti.

ALTMIŞ BİR

RUNE

Wentholt ailesinin yazlık evine sızdılar.

Gerçi arka kapıdan içeri girdikleri düşünüldüğünde *sızdılar* doğru ifade olmayabilirdi

Wintersea'den kaçtıktan sonra Rune ve Gideon şimdilik sığınabilecekleri en güvenli yerin burası olduğu konusunda hemfikir olmuşlardı. Kulübe ormanın içinde, anayollardan uzaktaydı ve ev sahipleri muhtemelen çoktan kaçmıştı. Şansları yaver giderse yola çıkmadan önce içeride biraz erzak bulabilir ve Gideon'ın yaralarını tedavi edebilirlerdi.

İlkyardım malzemesi bulmak için evin içinde gezinirlerken yürümesine yardım ettiği Gideon'ın garip bir şekilde sesi soluğu çıkmıyordu. Solgun yüzü Rune'u endişelendiriyor, yaptığı büyünün etkisinin yakında geçeceğini biliyordu. Büyüyü yenileyebilirdi ama mermileri çıkarana ve yaraları temizleyip dikene kadar adam iyileşmeyecekti.

Rune adamı dinlenmesi için hizmetçilerin odasında bir sandalyeye oturtup gerekli malzemeleri bulmak için dolapları karıştırmaya koyuldu. Tepesinde parıldayan *Meşale* büyüsü çekmeceleri ve kutuları aydınlatıyor, gittiği her yere peşinden geliyordu.

Kızın vücudu panikle uğulduyordu. İşine yaracak hiçbir şey yoktu. Mermileri çıkarmak için daha temiz, daha keskin bir bıçak

bulabileceğini umarak mutfağa yöneldi. Gerçi bir bıçak bulsa bile sonra ne yapacaktı? Yaraların güzelce dezenfekte edilmesi gerekiyordu. Onları dikmek için de iğne ipliğe ihtiyacı vardı.

Rune daha fazla iyileştirme büyüsü öğrenmeye vakit ayırmadığı için kendine sövdü. Olur da sağ kalırsa hatasını telafi edecekti.

Tam Gideon'ın yanına dönecekti ki evin içinden gelen sesler adımlarını durdurdu. Rune elindeki büyü sembolünü dağıtıp *Meşale*'yi söndürerek içeriyi karanlığa gömdü.

Bir adam güldü, çıkan ses alçak ve boğuktu.

"Umurumda değil," dedi bir diğeri. "Bırak o piç kuruları bizi bulsun. Hepsinin hakkından gelirim. Senin için gerekirse..."

Adamın sözleri belli belirsiz bir iniltiyle kesildi, ardından da yere düşen kemerlerin sesi duyuldu.

Rune karanlığın arasından Gideon'a bir bakış attı, yüzünün ısınmaya başladığını hissedebiliyordu.

Yoksa...

Bu insanlar...

Bir gaz lambasının ışığı titreşerek yandı.

İçeriye bir yandan yürürken bir yandan kıyafetlerini çıkaran, saçları dağılmış, dudakları öpüşmekten şişmiş iki genç adam girdi ve içerideki davetsiz misafirleri fark ettiklerinde donup kaldılar.

"*Bart?*" dedi Rune önü açık gömleği göğsünü gözler önüne seren kızıl saçlı genç adama bakarak.

"*Rune?*" diye karşılık verdi ağzı şaşkınlıktan beş karış açılan Bart. Bakışları Gideon'la ikisi arasında gidip geldi.

Kız, Gideon'ın belindeki tabancayı çekti. "Yardım çağırırsanız ikinizi de vururum."

Bart'ın yanındaki genç adam teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. Wentholt vârisinden daha kısa ve tıknazdı, teni daha koyu renkliydi ve takım elbisesi ve yeleğiyle iki dirhem bir çekirdek giyinmiş Bart'ın aksine üzerinde daha sade giysiler vardı.

"Öldüğünüzü sanıyordum," dedi Bart da ellerini kaldırarak. "İkinizin de."

Bartholomew Wentholt her partinin aptal çocuğu olarak bilinirdi. Kafayı kendisiyle bozmuş olması, ayakkabı, at arabası ya da çay seti gibi yeni aldığı her şeyle durmaksızın övünmesi herkesi kısa sürede bıktırırdı. Bart devasa bir mülkün vârisi olması nedeniyle sosyetenin basamaklarını hızlıca tırmanmak isteyen her kız için ideal bir talipti. Ne var ki sinir bozucu kişiliği çoğu aile tarafından itici bulunurdu.

Rune odanın öteki ucundan Bart'ı süzdü. Belki nedeni üstü başının dağılmış olmasıydı ama karşısında balo salonlarında tahammül etmek zorunda kaldığı ahmak aristokrattan çok farklı birini bulmuştu.

"İçeride başka kim var?" diye sordu Gideon. Muhtemelen yere yığılacağından korktuğundan hâlâ Rune'un onu oturttuğu sandalyedeydi.

"Hizmetçim Bess," dedi Bart. "O kadar."

"Peki burada olduğundan kimlerin haberi var?"

Bart başını iki yana salladı. "Kimsenin."

Rune bakışlarını Wentholt'un yanındaki genç adama çevirdi. İçeri girdiğinden beri tek kelime etmemişti. "Bu kim?"

"Bu..."

"Antonio Bastille." Genç adam Bart'ın sözünü kesti. "Wentholtların aşçısıyım. Şuradakinin nesi var?" Başıyla sandalyenin tepesinde kalmak için büyük bir mücadele veriyormuş gibi görünen Gideon'ı işaret etti.

"Vuruldu. İçeride ilkyardım malzemesi bulacağımızı umuyorduk."

Antonio ellerini indirdi. "Şifa sanatları alanında eğitimliyim. Ona yardım edebilirim."

Konuşma tarzı bir aşçı için fazla resmî, biraz da tuhaftı. Rune adını tam koyamıyordu. Tabancanın kabzasını daha sıkı kavradı, ona güvenip güvenemeyeceğinden emin olamıyordu. Fakat Gideon'ın acilen yardıma ihtiyacı vardı ve Rune'un elinden şimdiye dek doğru düzgün bir şey gelmemişti. Gönülsüzce silahını indirdi ve Antonio'yu başıyla onaylayarak kenara çekildi.

Yine de elini tetikten ayırmadı.

"Ona zarar verirsen..."

Kollarını sıvayarak Gideon'a doğru ilerleyen Antonio, "Kadimlerin huzurunda yemin ettim," dedi. "Canlı hiçbir şeye zarar veremem. Ceketini çıkarmama yardım eder misin?"

"Antonio bir müritti," dedi Bart, genç adam Gideon'm ceketinin düğmelerini açarken. "Kadimler Tapınağı'nda yaşıyordu."

Bahsettiği tapınak Rune'un vârisi çağırmaya çalıştığı yerdi. Devrim sırasında yıkılmıştı, müritleri de ya öldürülmüş ya da kaçmaya zorlanmıştı.

Kan Muhafızları'nın etrafı talan ettiği gün Antonio da orada mıydı? Dostlarının katledilmesini izlemiş miydi?

"Üzgünüm," dedi. "Başınıza gelenler çok korkunçtu."

Antonio onu başıyla onaylamakla yetindi, Gideon'ın ceketinin son düğmesini de açarken sessiz kaldı. Rune, Gideon'ın öne doğru eğilmesine yardım etti ve şifacı adamla birlikte kan içinde kalmış kumaşı Gideon'ın üzerinden sıyırdılar. İçine giydiği beyaz gömlek kıpkırmızıydı.

"Bu ne?" Antonio, Gideon'ın boynuna, kızın kanamayı durduracak büyünün sembolünü çizdiği yere dokundu. Başını kaldırıp Rune'a bir baktı. "Sen cadı mısın?"

"Sıkıntı mı var?" diye hırladı Gideon.

Bu haliyle Antonio'ya bir şey yapabilecekti sanki.

Antonio kızın yaptığını onaylarcasına başını salladı. "Bir şey yapmasan muhtemelen kan kaybından ölmüş olurdu," dedi Rune'a. "Hayatını kurtarmışsın."

Sesi kulağa kızın maharetini takdir ediyormuş gibi geliyordu. Rune'un yeteneğine ve Gideon'ın hayatta kalmasına duyduğu bariz memnuniyet rahatlamasına neden oldu. Parmağını tetikten çekip tabancayı masanın üzerine bıraktı. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Gömleğini çıkarmama yardım edebilirsin. Bart, biraz su kaynatır mısın? Bir de evdeki en sert içkiyi getir."

Rune silahını tekrar kapıp Bart'a olduğu yerde kalmasını söyleyeme yeltendi. Sonuçta Komutan'a ya da –daha kötüsü– Cressida'ya haber uçurmayacağının garantisi yoktu. Hatta kendi silahını alıp onları öldürebilirdi bile.

Antonio bunu sezmiş gibi Rune'un koluna dokundu. Hareketi o kadar nazikti ki Rune ona dönmekten kendini alamadı.

"Birbirimize güvenmemiz gerek." Başıyla Bart'ın birkaç saniye önce durduğu kapı eşiğini işaret etti. "Onun sizi mahvedebileceği kadar siz de onu mahvedebilirsiniz."

Rune onun bir ev sahibi ve aşçısından çok daha öte olduğu apaçık ortada olan ilişkilerinden bahsettiğini düşündü.

"Evlenme çağına gelmiş genç kadınları kendinden uzaklaştırmak için çok uğraştı. İlişkimizi gizli tutmaya çalışıyordu," diye açıkladı Antonio.

Bart Wentholt gibi aristokratların potansiyel bir eşte aradığı iki şey olurdu: ona vârisler doğurabilmesi ve sosyetenin üst basamaklarına tırmanmasını sağlayabilmesi. Genç müridin ikisinden de yoksun olduğu gün gibi ortadaydı. Bart ve Antonio'nun evlenmesi tam da bu yüzden imkânsızdı. İlişkileri ortaya çıkarsa Wentholtlar muhtemelen oğullarını bir kızla evlenmeye zorlar, bunu kabul etmezse de onu evlatlıktan reddederlerdi.

"Yıllardır başarıyla sakladığı şeyi şak diye öğreniverdin," dedi Antonio.

"Anlıyorum," dedi Rune.

Hepsi bir numaradan mı ibaretti yani? Bart Wenthold sırf onunla flört eden kızları başından savmak için mi sığ, narsisit bir ahmak gibi davranmıştı?

Öyleyse Rune onu takdir ediyordu. Olmadığı gibi biri davranma konusunda usta olmasına rağmen o bile numarasını yutmuştu.

Bart birkaç dakika sonra yalnızca kaynar su ve bir şişe içkiyle değil, içi cımbız, bandajlar, iğne ve iplik –Rune'un arayıp da bulamadığı her şeyle– dolu bir ilkyardım çantasıyla geri döndü.

Antonio işe koyulurken Gideon kollarını masaya sarıp başını kollarının üzerine dayadı. Antonio mermileri çıkarıp yaralarını alkolle dezenfekte ederken dişlerini sıktı. Rune onun yanına diz çöküp elini tuttu, acı dayanılmaz hale geldiğinde parmaklarını ihtiyaç duyduğu kadar sıkmasına sesini çıkarmadı.

Yaraların nihayet temizlenip dikilmesi ve bandajlanmasıyla Gideon'ın yüzüne bir nebze renk geldi. Antonio kullandığı aletleri temizlerken Rune kanlı ellerini yıkadı, Bart da getirdiği viskiden herkese bir kadeh doldurdu.

Gideon kendi bardağını geri çevirdi. Rune da son içtiğinde olanları hatırlayarak aynısını yaptı.

Antonio bir sandalye çekerken Rune, Bart'a döndü. "Ailenin kalanı nerede?"

"Kıta'dalar. İki hafta önce Umbria'ya, kız kardeşimi ziyarete gittiler. Caelisli bir adamla evli ve savaş söylentileri yayılmaya başlar başlamaz adayı terk etmeleri için onlara yalvardı."

Rune onu başıyla onayladı. Bart'ın annesi emekli bir cadı avcısıydı, yakalanırsa doğruca infaz edilirdi.

"Sen neden onlarla gitmedin?"

"Söylentilere inanmadım." Gaz lambasının ışığı altında parlayan gözlerini Antonio'ya çevirdi. "Belki de inandım ama kulak asmadım."

"Ben kaçmayı reddettim," dedi Antonio, genç vârisin söylemekten kaçındığı asıl nedeni açık ederek. "Bu ada benim yuvam."

Antonio gitmiyorsa Bart da gitmez, diye düşündü Rune satır aralarını okuyarak.

İçeriye huzurlu bir sessizlik çöktü. Duvarlarda asılı gaz lambaları yeterince parlak yanmadığından içerisi loştu, dördünün de yüzlerinin bir kısmına gölge düşüyordu.

"Cressida'nın gözünü kırsala çevirmesi an meselesi," diyerek sessizliği bozdu Rune. "Cressida bu evi, ikinizi de bulacak."

Bart omuzlarını silkti. "Başka nereye gideceğiz ki? Askerleri ailemin malikânesine çoktan el koydu. Geriye bir burası kaldı." Bardağındaki viskiyi döndürüp masanın üzerine bıraktı. "Cumhuriyet'in de Rosebloodların da yanlısı olmadım. Kimin galip geleceği umurumda değil. Sürekli saklanmaktan, numara yapmaktan bıktım." Yanında oturan genç adama bir bakış attı. "Antonio'yla kalan günlerimizi –artık ne kadarsa– hep hayalini kurduğumuz gibi baş başa geçirmeye karar verdik. Köşe bucak kaçmak da bir yere kadar."

Antonio hüzünlü bir tebessümle ona döndü.

"Ya günleriniz sayılı olmasaydı?" diye sordu Gideon sessizliği bozarak.

Herkesin bakışları ona çevrildi.

"Ya alacağınız tepkilerden korkmadan, *kendiniz olduğunuz* dolu dolu bir hayat sürebilseydiniz?"

Bart bakışlarını kaçırdı. "O dediğin anca peri masallarında olur."

Rune onunla hemfikirdi.

Fakat Antonio farklı düşünüyor gibiydi. Viskisini bırakıp, "Ben söyleyeceklerini duymak istiyorum," dedi.

Gideon'ın ihtiyacı olan tek şey bu küçük teşvikti.

"Bu ada uzun zamandır zalim hükümdarların elinde acı çekti," dedi. "Yeni bir şey denemenin, herkesin eşit olacağı bir dünya kurmanın zamanı geldi."

"Saflık ediyorsun," dedi Rune.

Gideon ona bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Bahsettiğin şu yeni dünyayı nasıl kurabilirsin ki? Ordun yok. Müttefikin yok. Öte yandan Cressida başkenti ele geçirdi. Kan Muhafızları'ysa şehri geri almak için toplanıyor. İki taraf da senin ve benim gibilerin eşit olduğu bir dünya istemiyor. Ya Cressida galip gelecek ya da Kan Muhafızları. Kazanan cadılar olursa ölecek ya da ölmeyi dileyeceksin." Adamın başına gelebileceklerin *en kötüsünü* düşününce gözlerini kaçırdı. "Kazanan Kan Muhafızları olursa da ben öldürüleceğim. Olası tek sonuç bu ikisi."

Rune işte tam da bu yüzden bir trene atlayıp dünyanın öteki ucuna gitmeye, sonra da onu denizin ötesine götürmesi için birine para vermeye ya da bir tekne çalmaya niyetlenmişti.

Gideon uzunca bir süre sessiz kaldı ve Rune'un gaz lambasının ışığıyla aydınlanan yüzünü inceledi.

"Yanılıyorsun."

Kız kaşlarını çattı. *Ne?*

"Üçüncü bir ihtimal daha var."

Gideon bakışlarını onu pürdikkat dinleyen tek kişiye, Antonio'ya dikti.

"Çoğumuz bize dayatılan seçeneklerden bıktık. Yozlaşmış bir cadı hanedanı tarafından yönetilmeye dönmek istemiyoruz ama Cumhuriyet'in baskıcı rejiminden de şikâyetçiyiz. Hepimiz içten içe farklı bir şey arzuluyoruz." Tekrar Rune'a döndü. "Aksini iddia edenler, böyle bir dünyanın mümkün olduğunu hayal etmekten korkanlar. Onları ikna edebilirsek bir şansımız olabilir."

Ne var ki Rune, büyükannesinin acımasızca idam edilmesini alkışlayan kana susamış kalabalığı hâlâ hatırlıyordu. Tahta dönmesinin sonuçlarını bile bile Cressida'ya büyük bir mutlulukla sadakat yemini eden cadıları da öyle.

Rune artık etini parçalayan kırbacın acısını hissetmeden, burnunu dolduran kanın kokusunu almadan, ancak ölürse Cressida'nın onu kırbaçlamayı bırakacağından emin olduğu o dehşet anına dönmeden Kraliçe'yi düşünemez olmuştu.

İçini saran korku boğazına yükseldi. Onu kapkaranlık bir denize çekip derinlere sürüklemekle tehdit eden bir korku.

Rune böylesi bir korkuyu hayatında sadece bir kez tatmıştı: Büyükannesiyle birlikte yeni rejimden kaçamayacaklarını ve Rune'un hayatta kalmasının tek yolunun canından çok sevdiği büyükannesini ihbar etmek olduğunu anladıkları gece.

Rune sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve derin nefesler alarak odadan çıktı. Kendine bunun üzerinden iki yıl geçtiğini, onu

ihbar etmesini Kestrel'in istediğini hatırlattı. Rune geçmişte verdiği kararlar için kendisini affetmişti.

Dahası, Cressida başkentteydi. Rune burada güvendeydi.

İyi de ne kadarlığına?

"Rune."

Gideon'ın sesini duyduğunda gözlerini yumdu. Adamın onu bu halde görmesini istemiyordu. Korkudan nefes bile alamaz hale geldiğini bilmesini istemiyordu.

Kendini toplayarak ona döndü.

Gideon peşinden koridora gelmiş, duvara yasladığı elinden güç alarak ayakta durmaya çalışıyordu. Loş ışık bitkin yüzünü aydınlatıyordu.

Gideon'ı henüz terk edemezdi. Sonuçta adam onun yüzünden vurulmuştu. O yüzden bekleyecekti. Sonra da ikisi için de en güvenli olan şeyi yapacak, ortadan kaybolacaktı.

"Cressida'ya başkaldırmak isteyecek cadılar var mı, biliyor musun?" diye sordu Gideon.

Saraydan kaçtığı gece Seraphine'le aynı şeyi konuşmuşlardı. Soren'ın ölmesiyle askerlerinden kaçı kalıp Cressida uğruna savaşmaya devam edecekti? Neredeyse hiçbiri. Kalanlarsa boş vaatler değil, maddi bir karşılık almak isteyecekti.

Soren'ın aradan çıkmasıyla Cressida birkaç gün önceki gücünün büyük kısmını kaybetmişti.

"Seraphine'e haber salabilirim." Seraphine hiç değilse Gideon'ın planını duymak isteyebilirdi. Kalan cadılarsa... "Diğerlerinin böyle bir riski göze alacağını sanmıyorum."

Tıpkı benim gibi.

Gideon peşine en yakınlarını da takıp ölüme gitmek istiyorsa onu durduramazdı. Fakat Rune'un bunu yapmaya hiç niyeti yoktu.

Adam onu başıyla onayladı. "Hiç yoktan iyidir."

Tek bir cadı mı iyi? Yüzlercesine karşı? Koca bir asker ordusuna karşı?

Gideon vücuduna saplanan kurşunlar yüzünden bir tür kan zehirlenmesi geçirip mantıklı düşünme yetisini mi kaybetmişti?

Rune ona döndü. Onu bu davadan vazgeçirebilirdi belki.

"Gideon. Sen de ben de önümüzde sadece iki yol uzandığının farkındayız. Biri zalim bir Cadı Kraliçe'ye, diğeriyse otoriter bir rejime çıkıyor. Alex haklıydı. Özgür olmak istiyorsak tek çaremiz kaçmak ve bir daha asla arkamıza bakmamak."

"Hayır," dedi Gideon yaslandığı duvardan doğrularak. Bu ufacık hareketin bile onun için nasıl bir mücadele olduğu, nasıl yalpaladığı ve çenesini nasıl sıktığı Rune'un dikkatinden kaçmadı. "Üçüncü bir yol daha var. Ama sen bunu görmeyi reddediyorsun."

Kız başını iki yana salladı. "İnan bana, olası her ihtimali değerlendirdim."

"Üçüncü yol daha açılmadı," dedi adam ona doğru bir adım atarak. "Onu bizzat biz açacağız."

Gideon'ın ağzından çıkan her sözcükle çenesini sıkmaktan kızın dişleri acımaya başladı.

"Kim şekillendirecek? İkimiz mi? Kendimizi bir değil, iki ordunun önüne mi atacağız? Kafayı mı yedin sen?"

"Belki."

Korku bütün gücüyle bir kez daha üzerine hücum edip Rune'u boğmaya geldi.

"Kahraman olmaya çalıştığını biliyorum ama şimdi bunun sırası değil," dedi Rune. "Aptallık ediyorsun ve bu, sevdiğin herkesin ölümüne neden olacak."

"Sen de," dedi Gideon gölgelerin arasından onu inceleyerek, "korkunun seni yönetmesine izin veriyorsun."

Rune yumruklarını sıktı.

"İçinde bulunduğumuz duruma verilecek en doğal tepki bu! Beynini burasıyla Wintersea arasında bir yerde düşürmemiş olsaydın sen de korkardın!"

Rune topuklarının üzerinde döndü.

"Korkaklık sana hiç yakışmıyor, Kızıl Güve."

Bir akkor gibi yanan öfkesi Rune'un içini kavurdu. *Korkak demek?*

"Aptal olmaktansa korkak olmayı yeğlerim," dedi.

Koridoru hışımla terk edip kendini Bart'ın yazlık evinin çatı katındaki bahçesine atan Rune hâlâ öfkeden kuduruyor, kendi kendine söyleniyordu.

İçten içe Gideon'ın haklı olduğunun farkındaydı. Korkaklık *ediyordu*. Ama korkaklık hayatta kalmasının tek yoluydu ve Rune ölmemeye kararlıydı.

Hem gayet haklıydı. Gideon'ın fikri *aptalcaydı.*

Ne var ki haklı olmak vicdan azabını dindirmiyordu. Gururunun gidip Gideon'dan özür dilemeye izin vermeyeceğini bildiğinden, aklına gelen bir sonraki en iyi şeyi yapmaya karar verdi. Seraphine'e yerini söyleyecek *Haberci* büyüsünü yapmak için, ilkyardım çantasından yürüttüğü bıçakla baldırının arkasına bir kesik daha atarak teninde uçuşan düzinelerce gümüş rengi güveye bir yenisini ekledi.

Ona aptal dememeliydim.

Önündeki korkuluğun üzerinde karga şekilli bir ışık hayat buldu. Kuşun bedeni yıldızlar kadar parlaktı.

Yüzyıl önce Kraliçe Callidora mesajlarını göndermek için büyülü kargalar kullanmıştı. Daha doğrusu tarih kitapları böyle söylüyordu.

Bu büyüyü de onun yarattığı iddia ediliyordu.

Rune büyüye *Seraphine Oakes* adını üflediğinde karga kanatlarını açıp gökyüzüne yükselerek doğuya doğru süzülmeye başladı. Doğruca saraya gidip kızın yerini Seraphine'e gösterecek, ardından da kaybolup gidecekti.

Buraya gelip gelmemek Seraphine'e kalmıştı.

"Bayan Winters?"

Rune arkasını döndü. Sarmaşıkla kaplanmış kafes motifli iki pencere kafesinin arasında hizmetçi kıyafeti giymiş ihtiyar bir kadın duruyordu.

"Bay Wentholt odanızı hazırlamamı istedi."

Kadın Bess olmalıydı.

Hizmetçi Rune'u misafir kanadındaki bir yatak odasına götürdü. İçeri girdiklerinde yatağın üzerine serilmiş beyaz geceliğe özenle dokundu. "Bu, Bayan Celia'nındı," dedi. "Dolapta diğer giysilerini de bulabilirsiniz. İstediğinizi giyin, sorun etmeyecektir. Üç yıl önce evlendiğinden beri buraya ayak basmadı."

"Teşekkür ederim," dedi Rune ısınmak için kollarını ovuşturarak. Şömine yanmadığından içerisi soğuktu. Ancak kimse bir ateş yakıp da is kokusuyla istenmeyen misafirlere yerlerini belli etme riskini göze almak istemiyordu.

"Normal şartlarda ısınmanız için hamamı hazırlardım. Sıcak su yeraltı kaynaklarından gelir. Fakat Bay Wentholt daha bu akşam geldi ve bununla uğraşacak vaktim olmadı. Dilerseniz yakınlarda yıkanabileceğiniz bir kaplıca var. Yarın yolu tarif edebilirim."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Rune. Güzel bir banyo için yanıp tutuşuyordu. "Çok isterim."

"Başka bir arzunuz yoksa sizi yalnız bırakayım, Bayan Winters."

Rune tam ona iyi geceler dilemek üzereydi ki aklına bir şey geldi.

"Bir şey daha var." Bess'e döndü. "En yakın istasyondan kalkan trenin saatlerini biliyor musun?"

"Öğrenebilirim. Ama..."

"Ama?"

"Etrafta söylentiler dolanıyor, hanımım. İnsanlar Westport İstasyonu'nun yakında kapatılacağını konuşuyor. Kraliçe kimsenin kaçmasını istemiyor."

Rune gözlerini kıstı. *Elbette istemez.*

"Öyleyse..." Rune elbisesinin cebine uzanıp büyü odasından aldığı para kesesini çıkardı. "İstasyon kapanmadan kuzeybatının en uzak noktasına giden trene bana bir bilet alır mısın?"

Keseyi eline tutuştururken Bess gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Elbette, hanımım. Seve seve."

ALTMIŞ İKİ

GIDEON

Gideon, Antonio'yla Bart'ın yüzlerinde ciddi ifadelerle fısıldaştıkları masaya döndü. Bart üstünkörü kurduğu plana pek ikna olmasa da Antonio'nun üstelemesiyle davalarına sıcak bakabilecek aristokratların isimlerini bir kâğıda karalayarak potansiyel müttefiklerin bir listesini çıkarmaya başlamıştı.

Gideon sessizce bir sandalyeye ilişti, kafası dağınıktı. Rune'un arkasını dönüp gitmesini izlerken kalbini koridorda bırakmıştı.

Kızın bir derdi vardı ne olduğunu bilmemek Gideon'ın içini kemiriyordu. Sorun her neyse konuşmak istemiyordu, ondan kaçarak bunu açıkça belli etmişti. Gideon'ın dokunuşu karşısında irkilmişti. Bakışlarını kaçırıp durmuştu. Sanki fikirlerinden bıkmış gibi konuşmanın ortasında çekip gitmişti.

Sanki *ondan* bıkmış gibi.

Yırtık korsesini, dantel içliğini görmüştü. Gideon bunun Soren'ın başının altından çıktığından emindi. Peki o herif ne kadar ileri gitmişti? Rune'u ne kadar incitmişti?

En kötü ihtimaller zihnine doluştu. Bunlara aşinaydı. Hepsini bizzat yaşamıştı. Rune'un birinin insafına kaldığını düşünmek vücudunun öfkeden kaskatı kesilmesine neden oldu.

Onu öldürdüm, demişti kız. *Tereddüt etmeden. Tıpkı bana söylediğin gibi.*

Ancak bu, Gideon'ın içini soğutmaya yetmiyordu çünkü Rune hâlâ olanların etkisindeydi. Ona her baktığında gözlerinde acıyı,

Ninova

ıstırabı ve güçbela bastırdığı öfkeyi görüyordu. Hepsini içine atmaktan her an patlayacakmış gibiydi.

Yabancı topraklarda geziyorlardı ve Gideon'ın engebeli arazide ona rehberlik edecek bir haritası yoktu.

Antonio uzanıp hafifçe Gideon'ın bileğine dokundu. Başını kaldırdığında Bart'ın çıkardığı listeyle gözden kaybolduğunu fark etti.

"Nereye gitti?"

"Yatmaya. Ben de birazdan ona katılacağım ama önce iyi olup olmadığını sormak istedim."

Gideon bakışlarını kaçırdı, Bart'ın viski bardağının masa örtüsünün üzerinde bıraktığı lekeye baktı. "Bu akşam Rune'un üzerine çok gittim."

Antonio elini çekip devam etmesini bekledi.

"Birisi ruhunda yaralar açmış sanırım."

"Ah," dedi Antonio, arkasına yaslanıp ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Başka?"

Gideon başını kaldırıp ona baktı. "Bunları saramayacağımdan korkuyorum."

"Saramazsın zaten. Bunu sadece kendi yapabilir."

Gideon'ın duymak istediği şey bu değildi. Kaşlarını çatarak Antonio'nun gölgeler içindeki suratına baktı. "Ya bu süreçte onu kaybedersem?"

Antonio'nun yüzünde şefkatli bir ifade belirdi. "Aşk sabır ister, Gideon."

Adam yumruklarını sıktı. "Geri çekilip hiçbir şey yapmayayım mı yani?"

Antonio viski şişesini alıp mantarını çıkararak önündeki bardağı doldurdu. "Öyle demedim." İçkiden bir yudum alarak, "İşe bu kadar korkmamakla başlayabilirsin," dedi.

Gideon, Rune'u tam da bununla suçlamıştı: Korkak olmakla.

"*Güvenmeyi* deneyebilirsin. Sadece ona değil, kendine de."

Gideon eski müride boş boş baktı. "Söylediğin hiçbir şey kendimi iyi hissetmeme yardımcı olmuyor."

Antonio güldü. "Bir uyku ilacının faydası olur mu? Gereken malzemeler elimin altında. Senin için biraz hazırlayabilirim. Hiç değilse sabaha kadar acmı hafifletmeye yardımcı olur."

Antonio vücudundaki yaraların acısı kadar yüreğindeki sızıyı da kastediyor olabilirdi.

"Hiçbir şey insanın kafasını iyi bir gece uykusu gibi toplamaz."

Gideon iç geçirerek sandalyesini geriye itti. Ayağa kalkmak için kendini zorladığında yorgun bedeni ona itiraz edercesine sızladı. "İyi. Hazırla madem."

İki orduya –hem Cressida'nın cadılarına hem de İyi Yürekli Komutan'ın muhafızlarına– kafa tutacaksa kafasını toplayacak her şeye ihtiyacı vardı.

Gideon ertesi sabaha yüzüne vuran ışık güneş ışığı ve Rune'un yastıklara sinmiş kokusuyla uyandı. Gözlerini açıp kıza uzandı.

Fakat yatak boştu.

Soğuktu.

Yatağın baş ucunda duran koltuğa baktı ama orada da kimse oturmuyordu.

Sadece bir rüyaydı.

Antonio'nun uyku ilacı fazlasıyla işe yaramıştı. Gideon bütün gece ölü gibi uyumuş, rüyalarında Rune'u görüp durmuştu.

Hepsi o kadar gerçekçiydi ki Gideon rüya olmadıklarına yemin edebilirdi. Rune gecenin bir vakti odasına girip kapıyı arkasından kapamış, yatağın baş ucundaki koltuğa oturup saçlarını okşayarak yüzünden çekmişti. Gideon –daha doğrusu rüyasındaki Gideon– kızın dokunuşuyla uyanmış, parmaklarını Rune'un bileğine dolayıp onu yorganın altına çekmişti. Bir kalkan gibi onu vücuduyla sarıp sarmalamış, kızı ısıtmak için avuçlarını soğuk teninde gezdirmişti.

Rune'un yumuşacık kalçasının hissi hâlâ parmaklarında, dudaklarının tuzlu tadı hâlâ dudaklarındaydı.

Ama hayır. Bunları hissediyor olamazdı. Hepsi bir rüyadan ibaret olmalıydı.

Gideon, Rune'a dokunamazdı. Cressida'nın laneti buna engel olurdu.

Görüntüleri zihninden kovup yataktan kalktı ve giyinip alt kattaki salona inmeye koyuldu. Merdivenin yarısındaydı ki kulağına tanıdık bir hırıltı geldi, "Burada olduğunu biliyorum."

Harrow?

"Onunla konuşmam gerek."

Gideon kalan basamakları da inip en alttakinde duraksadı. Harrow devasa bir şöminenin bulunduğu, dört bir yanma sütunlar serpiştirilmiş geniş odanın girişinde durmuş Antonio'yla konuşuyordu.

"Onu hemen çağırmazsanız..." Altın renkli gözleri Gideon'ınkileri buldu. "*Nihayet.*"

"Beni tutuklamaya mı geldin?" Gideon kalçasının sağlam tarafını korkuluğa yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bir grup askerin içeri dalmasına hazırlıklı olmalı mıyım?"

Harrow sorusu karşısında yüzünü buruşturdu. Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

"Kan Muhafızları başsız kaldı," dedi. "Senin saf değiştirmenle Cressida'nın ordusuna karşı koyma şansları kalmadı. Hepimiz avlanmayı bekliyoruz."

Gideon'ın kaşları çatıldı. "Peki... benden tam olarak ne istiyorsun?"

"Geri dönmeni."

Harrow ona yaklaştığında Gideon morarmış bileklerini ve yanağındaki kırbaç izini fark etti. Gözlerini kıstı.

"Askerlerin Yüzbaşılarına ihtiyacı var."

"Dönersem Noah bu kez beni kesin öldürür. Öldürmese bile..." Gideon başını iki yana salladı. "Artık cadıları katletmekle ilgilenmiyorum."

Harrow'un gözleri öfkeyle parladı. "Geri dönmezsen *biz* birden ölüp bittiğin cadılar tarafından katledileceğiz."

Evin girişinden birden telaşlı sesler geldi. Harrow gerilerek sesin kaynağına doğru döndü.

Muhafızlar onu takip mi etmişti? Bu bir tuzak mıydı?

Gideon kızın yanından geçip elini belindeki tabancaya götürdü. Gerekirse silahını çekmeye hazırdı.

"Büyüsü bana buraya gelmemi söyledi," dedi bir kadın sesi. "Bu eve. O iyi mi?"

Gideon, Seraphine Oakes'un salona girmesini izledi. Göz göze geldiklerinde hem cadı hem de cadı avcısı donakaldı.

Rune istediğimi yapmış.

Seraphine'i çağırmıştı demek.

Gideon elini tabancasından çekti.

"Sen," dedi Harrow tükürürcesine. Gideon ne olduğunu bile anlayamadan kız onun belindeki silahı çekip Seraphine'e doğrulttu.

Hayır. Seraphine'e değil.

Seraphine'in hemen arkasında bir kız daha vardı. Şu ana dek fark etmediği bir kız.

"Sakin ol..." Gideon, Harrow'a doğru bir adım attı. Bu, Gideon'ın ihtiyacı olan son şeydi. Düşmanlar arasında bir barış planlıyordu, daha fazla kan dökmeyi değil.

Harrow, "Bu kızın kim olduğunu biliyor musun?" diye tıslayarak Gideon'dan uzaklaştı. Onunla konuşurken gözlerini kızın üzerinden bir saniye bile ayırmadı. "*Juniper Huynh.* Beni mahzene kilitleyip açlıktan ölmeye terk eden ailenin kızı. Beni *ölüme* terk eden kız."

Gideon bakışlarını Harrow'dan Seraphine'in yanındaki cadıya çevirdi. Ördüğü uzun koyu renkli saçlarını bir omzuna atmıştı ve Harrow'a bakan kahverengi gözleri ıslaktı.

Juniper. Harrow'un âşık olduğu kız.

"Seni şuracıkta vurmamam için bana bir neden söyle," dedi Harrow.

Juniper kendini savunmaya bile kalkışmadı.

"Harrow." Gideon ona doğru bir adım atıp tabancasına uzandı.

Harrow kemerinden bir hançer çıkarıp Gideon'a doğru savurarak onu geri çekilmeye zorladı. Bu esnada ne silahın namlusunu ne de gözlerini salonun girişinde dikilen sessiz cadıdan ayırmıştı. "Onun yerinde Cressida Roseblood duruyor olsaydı onu çoktan vurmuştun. Aksini sakin iddia etme."

Haklıydı. Gideon bir an bile tereddüt etmezdi. Ama...

Birisi Juniper'ın önüne geçerek ona bedeniyle siper oldu. Taba rengi, deri binici kıyafetleri giymişti ve yanakları soğuktan al al olmuştu. Kızıla çalan sarı saçları rüzgârda dörtnala koşmuş gibi dağılmış, tutamları bozulmuş örgüsünden fırlamıştı.

Rune.

Harrow ona gözlerini kısarak baktı. "Kenara çekil, Kızıl Güve."

Rune ona aldırmadı, dik omuzları ve başıyla Juniper'ın önünde durmaya devam etti.

Onu namlunun ucunda görmek Gideon'ın nabzını hızlandırdı. Araya girmek için harekete geçti.

Fakat Rune gözlerini Harrow'dan ayırmadan elini kaldırıp sessizce ona durmasını söyledi.

"Juniper olmasaydı çoktan ölmüş olurdun. Onun ısrarı yüzünden seni o hücreden kurtardım."

Gideon tek kaşını kaldırarak arkadaşına bir bakış attı. Harrow yakalanmış mıydı? Ve Rune da onu kurtarmış mıydı?

Ne beklenmedik bir gelişme.

"Canını Juniper'a borçlusun."

"Yalan söylüyorsun," dedi Harrow silahını cadıların, hançerini Gideon'ın üzerinden ayırmadan.

"Keşke yalan olsaydı." Rune gözlerini kıstı. "Belli ki hak etmiyormuşsun."

Harrow iki silahı da indirdiğinde Gideon şaşırdı. Bunu Rune'a inandığı için mi yoksa ona borçlu olduğu için mi yapmıştı emin değildi.

Nineva

"Güne ne hoş bir başlangıç, değil mi?" Bart bu gergin konuşma sırasında içeri girmiş olmalıydı. Üzerinde, göğüs cebine gümüş renkli iplikle ailesinin arması işlenmiş açık mavi bir bornoz vardı. "Neden kahvaltıda bize katılmıyorsunuz? Antonio, masamızda birkaç kişiye daha yer var mı?"

Antonio bakışlarını sakince içeride gezdirerek herkesi –baş düşmanları– süzdü ve gözleri Seraphine'de duraksadı. Onu görünce kaşları çatıldı ve sanki ona bir soru soruyormuş gibi başını hafifçe yana yatırdı.

Seraphine cevaben başını aşağı eğdi. Hareketi o kadar belli belirsizdi ki Gideon bir an için hayal görüp görmediğinden emin olamadı.

Antonio bakışlarını cadıdan ayırıp Bart'a dönerek, "Var elbette," dedi. "Bess'le ben yiyecekleri hazırlarken sen de konuklarımıza terası göstersene." Harrow'un önüne geçip ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde uzattı. "Üzgünüm ama soframızda silahlara yer yok."

Harrow bir süre genç adamı süzdü. Ardından hem tabancayı hem de hançeri eline tutuşturup terasa doğru ilerlemeye başlayan Bart'ın peşine takıldı. Juniper'a bakmadı bile.

Gideon geride oyalanıp Rune'la göz göze gelmeye çalıştı ama kız çoktan Seraphine'le konuşmaya dalmıştı ve onun bakışlarını üzerinde hissettiyse bile belli etmedi. Gideon, Rune'un arkasına geçip hep beraber bahçelere çıkan bu tuhaf kafileyi takip ederken gözüne kızın binici giysisinin açıkta bıraktığı ensesinde görünen kırmızı renkli iz takıldı. Yeni iyileşmiş bir yarayı andırıyordu.

Kaşlarını çatarak bu yaranın nereden geldiğini merak etti.

ALTMIŞ ÜÇ

RUNE

Dün gece Gideon'ın odasına gitmesi düpedüz aptallıktı.

Gideon'ın aldığı ilaç yüzünden Rune'un yorganının altına kıvrılıp ona sokulduğunu hatırlamadığından emindi. Sorun bu değildi.

Sorun *onun* hatırlamasıydı.

Her bir detay aklına kazınmıştı.

Gideon'ın onu ısıtan sıcacık vücudu, çıplak teninin onunkinde bıraktığı enfes his, etrafına sımsıkı doladığı güçlü kolları. Sanki Rune *onunmuş* gibi. Sanki yanında Gideon oldukça hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi.

İsteseydin her geceyi böyle geçirebilirdin.

İstiyordu da.

Sorun buydu ya.

Rune bir kâbus görüp uyanmış ve kendini karanlık odasında yapayalnız bulmuştu. Son zamanlarda kâbuslarının başrolünde hep Cressida oluyordu. Fakat dün gece büyükannesi onu ziyaret etmişti. Kan Muhafızları onu arındırma platformunun basamaklarından yukarı sürüklerken Rune'un ona yardım etmesi için çığlıklar atıyordu. Fakat kalabalık dört bir yanlarını sarmıştı ve Rune ona ulaşmaya çalıştıkça daha da gerilere sürükleniyordu.

Ta ki büyükannesinin çığlıkları kesilene kadar.

Sonrasında kızın gözüne uyku girmemişti. Odasını dolduran gölgelerin her biri ardında bir kâbus saklıyordu. Mantıksız olduğunu

Nirvana

bilse de Gideon'ı istemiş, bir anlık zayıflığa düşüp odasını aramaya çıkmıştı.

Onu koridorun karşısındaki yatak odasında uyurken bulmuştu. İçeri girdiğinde baş ucundaki komodinde duran şişe gözünden kaçmamıştı. İçindeki sıvıyı koklayan Rune bunun bir uyku ilacı olduğunu hemen anlamıştı.

Kalkıp Gideon'ın yanma gitmesinin bir hata olduğunun farkındaydı ve bundan pişmanlık duyuyordu. Aynı şeyin tekrarlanmasına müsaade edemezdi. Cressida onları bulmadan önce kaçıp gitmeliydi. Yakalanmaları an meselesiydi.

Önünde iki seçenek vardı: ya Gideon ondan koparılacaktı ya da Rune buna fırsat vermeden kendisi çekip gidecekti.

Hayır, üçüncü bir seçenek daha var. Ondan seninle gelmesini isteyebilirsin.

Bu düşünceyi zihninden kovdu.

"Şeker?"

Rune başını kaldırdığında Bart Wentholt'un ona bir fincan kahve ve şekerlik uzattığını gördü.

Fincanı alıp avucunu sıcak yüzeyinin etrafına sardı. "Lütfen."

Artık ona gerçekten baktığı için Bart'ın sıcak kahverengi gözlerinde daha önce hiç fark etmediği bir zekâ parıltısı görmesi ne komikti. Bir dolandırıcı bir diğerine nasıl hayranlık duyarsa, Rune da onu bir aptal olduğuna inandırmayı başardığı için genç vârise öyle hayranlık duyuyordu.

Bart fincanına biraz şeker koyup terastaki masaya yerleşmiş Seraphine'in yanına gitti. Etraflarında çiçeklerden polen toplayan arılar vızıldıyor, ağaçlara tünemiş kuşlar ötüşüyor, gökyüzündeki güneş parıl parıl parlıyordu.

Ada bir savaşın ortasında değilmiş gibi ortama tuhaf bir huzur hâkimdi.

Harrow masanın öteki ucuna, Rune'un yanına ilişmiş Juniper'ın karşısına oturdu. Gideon ise arkadaşıyla Bart'ın arasına yerleşti.

Masanın ortasına cadıları ve vatanseverleri ayıran görünmez bir çizgi çekilmişti sanki. Ortada vatanseverlerin cadıların gizliden gizliye Cressida'ya ya da davasına sadık olmadıklarını inanmalarını gerektirecek hiçbir sebep yoktu. Öte yandan cadılar da bunun bir tuzak olmadığından, Kan Muhafızları'nın her an evi basıp onları tutuklamayacağından emin olmazdı.

Başarmak istiyorlarsa birbirlerine güvenmeleri gerekiyordu. Ama bunu yapmak için de bir sebepleri yoktu.

Belki Gideon aklındakinin ne denli imkânsız olduğunu görüp benimle gelmeyi kabul eder.

"Seraphine, Juniper..." Gideon bakışlarını cadılardan vatanseverlere çevirdi. "Bu, Bart. Anladığım kadarıyla Harrow'u zaten tanıyorsunuz."

Juniper yerinde huzursuzca kıpırdansa da sessiz kaldı. Harrow ise kollarını göğsünde kavuşturup kaşlarını çattı.

"Ee?" dedi Gideon'a. "Planın ne, Yoldaş? Kan Muhafızları her yerde seni arıyor. Cressida da öyle. Sonsuza dek burada saklanamazsın."

"Bir planı yok," dedi Rune.

"*Henüz.*" Gideon ona bıkkın bir bakış attı. "*Henüz* bir planım yok."

"Hâlâ onları Komutan'a teslim edebilirsin." Harrow başıyla Rune, Seraphine ve Juniper'ı işaret etti.

"Fakat bir teklifim var," dedi adam onu duymazdan gelerek.

Yerinden kalkıp terastaki masayla arkasında uzanan bahçelerin arasına geçti. Rune gözlerini fincanına dikip adamın saçmalıklarını sil baştan dinlemeye hazırlandı.

"Kan Muhafızları'nın lidersiz kaldığını kendi ağzınla söyledin, Harrow. Noah Creed babasının boşluğunu dolduramıyor. Ordusunun hızla küçüldüğü doğruysa, kaçan askerleri kendi tarafımıza çekebiliriz. Hepsini tanıyorum. Ne istediklerini, ne uğurda savaşacaklarını biliyorum ve *sizin* tarafınızda da" –Seraphine'le Juniper'a döndü– "aynı şeyi isteyen cadılar olduğuna eminim. Hepimiz

sevdiklerimizle güven içinde, mutlu yaşayabileceğimiz bir dünyanın hayalini kuruyoruz. Zorbalığın, şiddetin ya da nefretin olmadığı, herkesin eşit olduğu bir dünyanın."

Harrow şüpheyle ofladı ve sandalyesinde aşağıya doğru kaydı.

"Bizi yıllardır avlayan *sizsiniz*," dedi Juniper birden. "Neden sözüne," –Harrow'a bir bakış attı– "*sözünüze* güvenelim ki?"

"Demin düşmanınızın zayıf noktasını açık ettim," dedi Gideon. "Kan Muhafızları başlarında güçlü bir lider olmadığından bocalıyor. Bana güvenmeniz için ilk nedeni size verdim."

"Kız haklı," dedi Bart. "İyi Yürekli Komutan'ın askerlerini tarafımıza çekip Cressida'yı yensek bile birbirimizden nefret etmeye kaldığımız yerden devam etmeyeceğimize kim neden inansın?"

Gideon tam ona bir cevap vermek için ağzını açmıştı ki Seraphine yükselen sesleri böldü.

"Cressida'nın ordusuna da tam bir karmaşa hâkim," dedi ellerini masanın üzerinde kavuşturarak. "Soren'ın askerlerinin yarısı Prenslerinin ölümünden Cressida'yı sorumlu tuttu ve gemilerine atlayıp Kıta'ya döndü. Kraliçe elinde kalanları da kaybetmemek için onları maaşa bağladı ama hazinesi eninde sonunda suyunu çekecek."

Duydukları Gideon'ı şaşırtmış gibiydi, cadının söylediklerini doğrulaması için Harrow'a bir bakış attı.

"Cadıların çoğu," diye lafına devam etti Seraphine, "şimdiden Cressida'nın acımasızlığından rahatsız olmaya başladı ama sadakatsizlikleri ölümle sonuçlanacağından seslerini çıkarmaya korkuyorlar. Onları cadı avcılarından koruyan tek şeyin kraliçeleri olduğunun farkındalar ve çoğu sırf bu yüzden ona sadık kalmaya devam edecek. Onu kötünün iyisi olarak görüyorlar. Ne var ki Soren'ın ordusunun büyük kısmını kaybetmişken ve yanında hâkimiyetini güçlendirmek için çaresizce ihtiyaç duyduğu kız kardeşleri olmadığından Cressida gücü elinde tutmakta zorlanacak. Biri cadılara daha iyi bir teklif sunarsa kraliçelerini terk etmeye, hatta belki ona sırt çevirmeye ikna olabilirler."

Rune, Gideon'ın tam da bunu istediğini biliyordu. İki tarafı da bölmek.

Fakat Seraphine buna gerçekten inanıyor muydu? Gideon'ın pervasız davasına ortak olacak mıydı? Gazabının ne denli acı verici olabileceğini bildiklerinden çok az cadı Cressida'ya baş kaldırmaya cüret edecekti. Rune'un sırtındaki yara izleri bunun kanıtıydı. Kraliçe'nin onu neredeyse ölümüne kırbaçladığını kendi gözleriyle görmeyenler de söylentileri duymuştu. Rune ibretlik bir hikâyeydi.

Gideon ellerini masaya koyup öne eğilerek Seraphine'in gözlerinin içine baktı. "Elowyn ve Analise'i diriltmesi ihtimalini ortadan kaldırmamız cadıların işbirliğine daha sıcak bakmasına yardımcı olur mu?"

"İyi bir başlangıç olur."

Sandalyesinin arka ayakları üzerinde dengede duran Harrow, "Bir de kayıp vâris vardı, değil mi?" dedi. "Diriltme büyüsü için onu bulması gerekiyordu. Vârisi bulup öldürürsek planları suya düşer."

Seraphine gerildi. Juniper masanın altından Rune'un elini tuttu.

Rune ise bakışlarını fincanından ayırmadı, Gideon'ın kayıp Roseblood'ı bulup öldürme planını anımsadığında bütün vücuduna bir ürperti yayılmıştı.

Gideon'a gerçeği anlatacak fırsatı olmamıştı. Olsaydı bile Rune adamın bunu bilmesini isteyip istemediğinden emin değildi.

Kayıp vârisin ben olduğumu bilse ne düşünür?

Rune yalnızca Gideon'ın tüm sevdiklerini katleden ailenin biyolojik bir parçası değil, onu istismar eden kadının kardeşiydi.

Harrow'un önerisine kulak verip Cressida'nın onu ele geçirmesine fırsat vermeden Rune'dan kurtulur muydu?

Herkes yapılacak en akıllıca şeyin bu olduğu konusunda hemfikir olurdu. Ölümü hem diriltme büyüsünün hem de Cressida'nın sonsuza dek zalim bir saltanat sürmesinin önüne geçerdi.

Gideon'ın Harrow'un sorusunu düşünüyormuş gibi kirli sakalını sıvazlamasını izledi. Fakat Juniper adamın ona bir cevap vermesine fırsat vermeden araya girdi. Rune'un elini hâlâ bırakmamıştı.

Harrow'a bir bakış atıp iğneleyici bir sesle, "Masumları öldürmek yerine ben başkente döneceğim ve Cressida'nın kız kardeşlerini nereye sakladığını öğreneceğim. Cesetlerini yok edersek diriltilemezler," dedi. Gideon'a döndü. "Hazır oradayken daha fazla cadıyı davamıza katılmaya ikna edebilirim."

Davamıza.

Kızın sözcük seçimi Rune'un dikkatinden kaçmadı.

"Peki *sana* neden güvenelim?" Harrow sandalyesinin ön ayaklarını yere çarparak masanın üzerine eğildi ve bakışlarını Juniper'a dikti. "Bizi ele verebilirsin."

Bizi. Yine *biz* oluvermişlerdi.

Juniper genç kadının bakışlarına karşılık verdi. "Sen sanki aynısını yapamazsın."

Davamız. Biz. Didişseler de farkında bile olmadan aynı taraftaymış gibi konuşuyorlardı.

"Cressida'ya ona ihanet ettiğimi düşündürtecek hiçbir şey yapmadım. Bana güveniyor." Juniper, Harrow'u görmezden gelip Gideon'a döndü. "Elowyn'le Analise'i nereye sakladığını öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

"Ben de onunla gideceğim," diye araya girdi Harrow. "Bize ihanet etmeyeceğinden emin olmak için."

Juniper'ın kaşları havaya fırladı. "Sen mi? Başkente adım atar atmaz tutuklanıp infaz edilirsin."

"Çok da umurunda sanki."

Juniper bakışlarını kaçırdı. Harrow masanın öteki ucundan kızın gözlerine dolan yaşları göremiyordu. Rune onun elini sıktı.

"Peki ya bütün plan başarısız olursa?" diye araya girdi Rune iki kadının tartışmasını bölerek.

Bakışları Harrow'dan Juniper'a, ondan Gideon'a ve Seraphine'e kaydı. "Boş umutlar verdiğiniz insanların ölümünden sorumlu olacaksınız. Küçük oyununuz işe yaramazsa ve Cressida galip gelirse ona karşı duran herkese işkence edip öldürecek. Bunu biliyorsunuz."

Seraphine'in simsiyah gözleri Rune'un yüzünde gezindi. "Haklısın ama ufacık da olsa bir şansımız varsa..."

Gideon yoğun bakışlarıyla masanın öteki ucundan Rune'u yerine mıhlayarak, "Çoktan gitmiş olman gerekiyordu," dedi. "Ama hâlâ buradasın."

Rune'un göğsü öfkeyle doldu. Ona başka çaresi olmadığını, Cressida'nın ona işkence ettiğini haykırmak istedi. Fakat Kraliçe'yi düşünmek bile kırbacının acısını ve o derin dehşeti geri getirmeye yetiyordu.

"Kaçmak mı istiyorsun?" dedi adam. "*Kaç.* Seni tutan yok."

Sözleri kızın canını yaktı. Gideon sanki yanında olması artık umurunda değilmiş, ondan şüphe etmesi canını sıkıyormuş gibi Rune'a sert bakışlar atıyordu.

Rune canını sıkıyormuş gibi.

Bess'le Antonio ellerinde büyük, kapaklı servis kaplarıyla terasa çıktığında gerginlik dağıldı.

"Kahvaltı hazır," diye şakıdı Antonio elindeki kabı masaya bırakırken.

"Birkaç ziyaretçin daha var, Yüzbaşı Sharpe," dedi Bess.

Bir grup insan sanki Bess'in bunu söylemesini bekliyormuş gibi terasa adım attı. Gideon kim olduklarını gördüğünde ayağa kalktı.

"Ash? *Abbie?* Burada ne işiniz var?"

Sadece Ash ve Abbie de değil, *Arcadia*'daki tüm dostları gelmişti.

Gideon'ın eski yoldaşları.

Masanın etrafından dolanıp Gideon'a sımsıkı sarılan Ash, "Laila'dan tuhaf bir telgraf aldım," dedi. "Darda olduğunu ve mümkünse gelmemizi söylüyordu. Söylemeden edemeyeceğim, dışarıda durumlar epey çirkin."

Ash geri çekildi. Gideon eski dostuna hayretle baktı. "Siz de bunca yolu..."

"Sana yardım etmek için geldik elbette." Yarım kalan sorusunu Abbie yanıtladı.

Kızın ona doğru yaklaşmasıyla Ash kenara geçildi. Karşı karşıya kalan Abbie ve Gideon birbirlerini süzdüler.

"Sana desteğe geldik."

Rune kızın Gideon'a nasıl baktığını gözden kaçırmadı. Ona yürekten inanıyormuş gibiydi. Gideon istese onu cehenneme kadar takip edecekti sanki.

Bardağı taşıran son damla da *bu* oldu. Rune sandalyesini inip ayaklanarak terası terk etti.

Rune da Gideon'a öyle bakmak istiyordu. Ona tıpkı Abbie gibi canıgönülden inanmak istiyordu. Onları bu berbat durumdan kurtaracağına güvenmek istiyordu.

Ama inanmıyordu. *Yapamıyordu* işte.

Yalnızca Cressida'nın zalimliğine, gücüne ve intikam arzusuna inanıyordu. Kraliçe'nin bir kez daha galip gelip hepsini idam edeceğine adı gibi emindi. Gideon'ın herkesi doğruca ölümlerine götürdüğü düşüncesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Burada kalıp bunu izleyemem.

Terasla arasına koca bir dünya koymak istiyordu.

Bess bu sabah ona kaplıcaların yerini tarif etmişti. Dünyanın öteki ucu sayılmazdı ama Rune'un biraz kendisiyle kalmasına olanak sağlardı. Günlerdir yıkanmamıştı ve birinin onu orada bulup mahvolmuş bedenini görmesi düşük bir ihtimaldi.

Yosunluk bir uçurumun tepesindeki kaplıcaya varmak at sırtında on dakika sürdü. Leydi'nin sırtından indiğinde üzüntüsü bir nebze olsun dinmişti bile. Kaynaktan fışkıran sıcak su bir şelale oluşturarak aşağıdaki düz taşlara akıyordu.

Leydi'yi etrafta gezinip otlamaya bırakarak havlusunu ve atın heybesine koyduğu sabunu alıp şelaleye ilerledi. Havlusunu kuyu bir kayanın üzerine bıraktıktan sonra soyunup buhar bulutunun içine girdi. Sıcak buhar tenini okşadı.

Islak taşlarda ayak sesleri yankılanarak kaynağa yaklaştı. Şimdiden daha iyi, kendisi gibi hissetmeye başlamıştı.

Abbie'yi gördüğünde göğsünün sıkışmasının ne kadar saçma olduğunu artık görebiliyordu. Gideon'la birbirlerine tek bakışlarının bile içinde küçük, korkmuş bir hayvan gibi kaçma isteği uyandırmaya yetmesinin ne denli küçük düşürücü olduğunu da öyle.

Rune *böyle* bir kız değildi. Aptalca duygulara kapılıp kendini kaybetmezdi.

Rune *hayatta kalmak* için gereken neyse onu yapardı.

Şelalenin altına girip sıcacık suyun tenini ıslatmasına izin verdi. *İhtiyacım olan tek şey bu. Zihnimi biraz boşaltmak.*

Yüzünü gürül gürül akan suya dönüp gözlerini kapadı...

...ve hüngür hüngür ağladı.

ALTMIŞ DÖRT

GIDEON

Gideon'ın eski dostlarıyla selamlaşma faslı bittiğinde masanın başına daha fazla sandalye çekildi. Abbie, Ash ve diğerleri halihazırda oturan konukların arasına sıkıştı. Antonio ve Bess çat kapı gelen boğazları doyurmak üzere daha fazla yemek pişirmek için mutfağa çekilirken Gideon nihayet sandalyesine döndü.

Karşısındaki boş sandalyeyi de o an fark etti.

"Rune nerede?"

Biraz daha kahveyle geri dönen Bess, Ash'in fincanını doldururken, "Atıyla uçuruma gittiğini gördüm. Yakınlarda bir kaplıca var. Sıcak suyun yaralarına iyi geleceğini söylemiştim," diye yanıtladı.

Gideon kızın ensesinde gördüğü yarayı hatırlayarak kaşlarını çattı. "Ne yarası?"

Bess irkilince Ash'in fincanını ıskalayarak kahveyi masa örtüsüne sıçrattı. "Ah! Bildiğinizi sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Affedersiniz. Çenemi kapalı tutmalıydım."

Gideon tam bir cevap almak için kadını sıkıştırmak üzereydi ki Juniper araya girdi, "Rune'un sırtının derisi kemiğe kadar yüzülmüş halde."

Kan, Gideon'ın beynine sıçradı.

"*Ne?*"

Bess kızı başıyla onayladı, Rune'un sırrını birinin daha ifşa etmesi belli ki ihtiyar kadını rahatlatmıştı. "İzleri bu sabah giyinmesine yardım etmemi istediğinde gördüm."

Sırtının derisi yüzülmüş halde mi?

"Bunu kim..."

"Cressida onu öldüresiye kırbaçladı," dedi Juniper.

Masadaki herkesin bakışları ona çevrildi.

"Kanamayı durduracağım diye yeteneklerimi son damlasına kadar kullanmam gerekti," diye ekledi. "Günlerce bilinci bir gidip bir geldi. Adaya dönüş yolu boyunca yataktan kalkmadı. B-bunları... sana anlatmadı mı?"

Gideon masanın altında yumruklarını sıktı.

Seraphine ona dönüp kaşlarını çattı. "Rune bunu yapmanın bedelini bile bile Cressida'ya karşı geldi. Sırf senin lanetini kırmak için."

Lanetimi...

Dün geceki rüyasını düşündü. Rune'un yatağına girişini, yumuşacık, sıcacık bedeniyle ona sokuluşunu.

Hiçbiri rüya değildi.

"Cressida onu öldürecekti," dedi Seraphine. "Sırf ona istediği şeyi verdiğim, kayıp Roseblood vârisinin adını söylediğim için durdu."

Gideon'ın başı dönüyordu.

Cressida, Rune'un kız kardeşi olduğunu biliyor.

Bunu başka kim biliyordu?

Seraphine kızın hayatını riske atmamak için bunu açık açık söylememişti. Fakat Rune, tekrar Cress'in pençesine düşerse...

Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı.

"Nerede şu kaplıca?"

ALTMIŞ BEŞ

GIDEON

Gideon onu şelalenin altında buldu. Kızın sırtı ona dönüktü, başını akan suya kaldırmış, gözlerini kapamıştı. Solgun, çıplak vücudu etrafındaki koyu gri kayalarla taban tabana zıttı.

Rune ıslak saçlarını bir omzunun önüne attığından Gideon yaralarını bütün netliğiyle görebiliyordu.

Sırtı omuzlarından kalçalarına kadar uzanan üst üste binmiş zalim kırmızı çizgilerle doluydu. Derin, taze yara izleriyle. Kızın bu hali karşısında midesi çalkalandı.

Rune'un kırbaçlandığını düşünmek içinde yanan öfkeyi körükledi.

Cressida'ya bunun bedelini ödetecekti.

Bart'ın arının sırtından atlayarak düz, ıslak ıslak parlayan taşa doğru yürüdü.

"Bu yüzden mi benden kaçıyordun?"

Rune korkudan sıçrayarak ona döndü. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü.

"B-burada ne işin var?" Yakınlardaki bir kayanın üzerine bıraktığı havlusunu alıp hızlıca etrafına dolayarak –vücudunu Gideon'dan saklayarak– etrafta otlayan Leydi'ye doğru ilerlemeye başladı. "Burada olmaman gerekiyor."

Gideon önüne geçerek yolunu kesti. "Başka nerede olacağım?"

Rune'un bu konuşmadan kaçmasına ölse izin vermeyecekti.

Kız ona verecek bir cevabı olmadığından çıplak ayaklarıyla geri geri yürüyerek şelalenin altına döndü. Havlusu kısa sürede sırılsıklam oldu.

"*Rune.* Neden bana *söylemedin*?"

Genç kız sorusu karşısında yüzünü buruşturdu.

Gideon birden Rune'un neden bu kadar korktuğunu anlayıverdi. Cressida'nın insafına kalmanın ne demek olduğunu ilk elden tecrübe etmişti.

Ödü kopuyor.

Gideon ona doğru bir adım atarak şelalenin altına girdi. Saniyeler içinde o da Rune gibi sırılsıklam oldu.

"Ben onun kız kardeşiyim," dedi sanki bu Gideon'ı yolundan döndürecekmiş gibi.

"Umurumda değil."

Bu pek de doğru sayılmazdı. Rune'un hayatını tehlikeye soktuğu için umurundaydı.

Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Umurunda... değil mi?"

Gideon kaçıp gitmemesi için Rune'un bileğini kavradı ve başparmağını bilek kemiğinin küçük çıkıntısı üzerinde nazikçe gezdirdi. "Sırtına bakmama izin ver."

Kızın isteğini reddedeceğini anladığında yüzünü avuçlarının arasına aldı. "İzin ver bakayım. Lütfen."

Rune'un omuzları çöktü. Arkasını dönüp ıslak havlunun ayaklarının dibine düşmesine izin vererek sırtını ortaya çıkardı.

Gideon kızın beyaz, pürüzsüz tenini lekeleyen ve birbirleriyle kesişen kırmızı izleri incelerken dişlerinin arasından keskin bir nefes verdi. Bazıları iyileşmişti, bazılarıysa hâlâ açıktı. Gideon ağlamamak için kendini zor tuttu.

"Ah, Rune..."

"Biliyorum." Rune'un sesi çatallandı ve elleriyle yüzünü örttü. "İğrenç görünüyorum.

"Hayır," dedi Gideon öfkeyle. Bunu nasıl düşünebilirdi? Gideon ona doğru bir adım atıp kollarını beline doladı. "Bu mümkün değil."

Dudaklarını omzundaki yara izine götürüp kabarık derinin üzerine bir öpücük bıraktı. Rune'un dudaklarından bir nefes kaçtı. Gideon bir sonraki yarayı öptüğünde kızın vücudu gevşedi. "Sen tanıdığım en nazik, en zeki, en cesur kızsın." İzleri bir bir öpmeye devam edip dudaklarını nazikçe üzerlerinde gezdirdi. "Yara izleri de bunun kanıtı."

Gideon'ın canı yanmıyordu. Kıza gönlünce dokunmakta özgürdü artık.

Lanet kırılmış ve bedeli Rune'un acısı, parçalanmış cesareti olmuştu.

"Seni öldürebilirdi." Gideon onu kendine bastırıp yanağını başının üzerine yasladı. "Kendini neden tehlikeye attın?"

"Sana acı çektirdiğini düşünmeye dayanamadım." Rune elini adamın koluna koydu ve teninden aşağıya kaydırarak parmaklarını birbirlerine kenetledi. "Bir de..."

Rune başını çevirip ona sokulduğunda şakağı Gideon'ın çenesine sürtündü.

"Bir cadı avcısına âşık olacak, onun da beni seveceğini umacak kadar aptal olduğum için. Şayet duygularımız karşılıklıysa aramıza hiçbir şeyin girmesine müsaade edemezdim."

Gideon'ı kollarını gevşetmeye zorlayarak ona döndü. Gideon'ın yüzünü incelerken yanaklarından süzülen sular çenesinden aşağı damlıyordu.

Rune ellerini Gideon'ın gömleğine götürdü, gözleriyle sona sözsüz bir soru soruyordu. Adam onu başıyla onaylayarak düğmeleri açmasına, sırılsıklam olmuş kumaşı çıkarıp havlusunun yanına atmasına müsaade etti.

Rune göğsündeki damgaya baktı ardından da avucunu üzerine koydu. Yaptığı fedakârlığın işe yaradığına inanmıyordu sanki. Gideon'ın acıyla tıslamasını, yara izinin ısınıp kızarmasını bekliyordu.

Fakat hiçbiri olmadı.

Gideon'ın hissettiği tek şey kızın sıcacık vücudundan, nazik dokunuşundan duyduğu zevkti.

Rune yanağını damgaya yasladı.

"Yine olsa yine yapardım," diye fısıldadı. "Bu her şeye bedel."

Bu kızı hak etmiyorum. Gideon kızın yüzünü avuçlarının arasına alıp başını geriye eğdi. *Ama onu hak etmek istiyorum. Rune Winters'ı hak eden adam olmak istiyorum.*

Gideon kızın tüm yüz hatlarını inceledikten sonra onu öpmek için başını eğdi.

Rune titrek bir nefes verdi. Parmaklarını onun saçlarının arasına kaydırdı.

"Dün gece yatağıma geldin mi?" diye sordu Gideon kızın dudaklarına doğru.

"Ben mi? Yatağına mı? Rüya gördün herhalde."

"Öyle mi?"

Akan suyun altında ten tene duruyorlar, birbirlerine dokunuyorlardı. Artık aralarında hiçbir engel kalmamıştı. Sırlar, lanetler gitmişti. Onları durduracak hiçbir şey kalmamıştı...

Rune ona yaslanıp kollarını boynuna dolayınca Gideon kızın kalçalarını sıktı.

"Benimle gel," diye fısıldadı Rune ellerini üzerinde gezdirerek.

Gideon kızın dudaklarına doğru gülümsedi. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Neresi olursa," diye yanıtladı boğazından aşağıya öpücükler kondurup tenini hafifçe ısırarak. "Buradan uzakta herhangi bir yere. Dünyanın öbür ucuna yelken açabiliriz. Hayatımızı *yaşayabiliriz,* Gideon."

Ah.

Başladıkları yere geri dönmüşlerdi.

Gideon ellerini kızın üzerinden çekti.

"Rune."

Rune adamın cevabını sesinden duymuş olmalıydı ki geri çekildi ve yüzü düştü.

"Kaçarsak Cressida kazanır," dedi Gideon. "Laila, Harrow, Bart, Antonio... hepsi ölür. Benden hepsine sırt çevirmemi, *yuvamı* terk etmemi mi istiyorsun?"

"Evet," dedi kız yalvaran gözlerle. "*Benimle* olmak için."

Gideon ikiye bölünmüş halde öylece ona baktı.

Elbette çok cazip bir teklifti bu. Rune'la geçireceği bir hayat her şeye bedeldi. Tam da bu yüzden kalıp mücadele etmesi gerekiyordu. İkisi de buraya aitti. Gideon yuvalarını diğer herkesten çok onun için, *ikisi* için kurtarmak istiyordu. Kaçıp gitmeyi seçerse asla onun hak ettiği adam olamazdı.

Gideon onun yanında durur, onunla omuz omuza çarpışır, kollarında can verirdi. Fakat onunla kaçmazdı. Kaçmak hiçbir şeyi düzeltmezdi.

İnan bana, demek istedi. *Bizi bu beladan kurtaracağım konusunda bana güven.*

"Burada kalamam," dedi Rune savunmacı bir tavırla. Çenesini kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Başka çarem yok. Bunu sen de görüyor olmalısın."

Gideon karşısında yalnızca âşık olduğu, korkudan kim olduğunu unutmuş kızı görüyordu.

"Yuvamız burası, Rune. Senin, benim. Bunun uğruna savaşmaya değer bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

Kızın gözlerinden bir şey geçti fakat bu her neyse Rune onu hemen bastırdı. "Yuva dediğin yer güvenlidir. Bu ada çok uzun zamandır güven nedir bilmiyor."

"O halde yanımda dur ve daha iyi bir dünya için mücadele et."

Kız başını hüzünle iki yana sallayıp Gideon'ın yanından geçerek kıyafetlerine doğru yürüdü. Hepsini ıslak vücuduna geçirip Leydi'ye yöneldi.

Ne var ki Gideon'ın ondan vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. Sevdiği kız, tehlikeye yüzünde bir gülümseme ve elinde hançerle atılan kız, onun cesur ve zeki Kızıl Güve'si hâlâ bu korkunun ardında bir yerlerdeydi.

Rune'un peşinden gidip otlayan atıyla arasına girdi.

"Korktuğunu biliyorum," dedi önünde geri geri yürüyerek. "Bunun kolay olmadığının farkındayım. Ama sana ihtiyacım var, Rune. İnsanları davamıza inandırmak için omuz omuza savaşan bir cadı ve cadı avcısından daha iyi ne olabilir?"

Durup kızın kollarını kavrayarak onu da durdurdu.

"Ufukta yepyeni bir dünya var, Rune. Hepimize ait bir dünya. Fakat onun için mücadele etmezsek asla doğmayacak."

"Ya yanılıyorsan?" dedi kız. "Ya mahvolmuş her şey *düzeltilemezse*?"

"Ya *düzeltilebilirse*?"

Rune elinden kurtuldu. "Cressida ikimizi de öldürecek."

Gideon kızın gözlerinin içine baktı. "O zaman yanı başında ölmek benim için bir onurdur."

Genç kız bıkkın bir nefes vererek başını iki yana salladı. "Beni dinlemiyor musun? Tekrar onun pençesine düşmeni izleyemem!" Kâbuslardan fırlama görüntüleri zihninden kovmaya çalışıyormuş gibi avuçlarını gözlerini bastırdı. "Büyükannemle Alex'in ölümünden sonra zor olsa da kendimi topladım. Ama sen ölürsen yaşayamam, Gideon." Ellerini indirip ona baktı. "Mahvolurum."

Gideon aralarındaki mesafeyi kapayıp, "Olmazsın," dedi. Alnını onunkine yasladı. "Sen çok güçlüsün."

"Belki bir zamanlar öyleydim," diye fısıldadı. "Ama artık değilim."

Gideon ellerini Rune'un kollarında gezdirip boynunu kavradı. Kızın vücudu gitgide gevşiyordu. Fakat onu kendine çekmeye çalıştığında tüm kasları gerildi.

"Ben kararımı verdim." Geri çekildi. "Cevabın bu mu? Benimle gelmeyecek misin?"

Gideon perişan bir halde başını iki yana salladı. "Gelemem. Çok fazla can riske girer."

Rune sert bir baş hareketiyle onu onayladı. Onu anlıyordu anlamasına ama bu, kalbinin kırılmasına mâni olmuyordu. Üzüntüsü yüzünden okunuyordu. "Bu bir veda o halde."

Kız, Gideon'ın yanından geçip Leydi'ye doğru ilerlemeye koyuldu. Atının sırtına atlayıp uzaklaştı.

Gitmesine izin vermek Gideon'ı neredeyse öldürecekti.

Ama başka ne yapabilirdi ki?

ALTMIŞ ALTI

RUNE

Sanki Rune'un kalbi kilden yapılmıştı da biri onu düşürüp tuzla buz etmişti.

Gideon'ın onu neden geri çevirdiğini anlıyordu. Elbette anlıyordu. Yine de bu, yarasına merhem olmuyordu.

Leydi'yle kaplıcalardan uzaklaşırken, *Önüne bakmaya devam et,* dedi kendi kendine. *Sen gidiyorsun. O kalıyor. Her şey buraya kadarmış.*

Treni bu akşam kalkıyordu. Bess söylediği gibi ona bilet almıştı. Günbatımında buradan gitmiş olacaktı.

İstasyona zamanında varmak istiyorsa oyalanmadan yola koyulmalıydı.

Eve dönüp üzerini değiştirmesi ve biletini alması gerekiyordu. Telaşlı adımlarla yatak odasına giderken merdivende Abbie'yle karşılaştı. Rune'u fark eden kız bir şey söyleyecekmiş gibi durup ona doğru döndü.

Rune ona aldırmadan yanından geçip gitti. Gideon'ın eski sevgilisiyle, artık onun kalbini geri kazanmakta özgür olan kızla yüzleşmek istemiyordu.

Koşar adım basamakları tırmandı.

Bu evde bir saniye daha durmaya dayanacak gücü kalmamıştı.

ALTMIŞ YEDİ

GIDEON

Gideon evin ikinci katında, Wentholtların yazlık evinin kapılarına bakan pencerenin önünde duruyordu. Şelalede ıslanan kıyafetleri hâlâ kurumamıştı ve Rune'un Leydi'yle kapılardan çıkmasını izlerken ensesine sular damlıyordu.

O an, bir şekilde, kızın bir daha geri dönmeyeceğinden emin oldu.

Rune'un mülkü çevreleyen ormanda gözden kaybolmasından çok sonra bile orada durdu ve şakağını soğuk cama yaslayarak doğru seçimi yapıp yapmadığını düşündü.

"Onunla gitmedin mi?"

Gideon düşüncelerinden sıyrılarak arkasına döndüğünde karşısında kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmış Harrow'u buldu.

Harrow'u başının tepesinde yaptığı topuzla görmeye o kadar alışmıştı ki neredeyse onu tanıyamayacaktı. Saçlarını ilk kez açık bırakmıştı. Koyu renkli, uzun, düz tutamları güneş ışığının altında parlıyor, yüzünün sert hatlarını yumuşatıyordu.

"Sevdiğim kız masumları bile bile ölüme terk eden bir adama hayatta saygı duymaz."

"Belki artık o kız değildir."

Öyle.

Âşık olduğu Rune'un canı yanmıştı ama hâlâ korkunun ve öfkenin ardında bir yerlerdeydi. Buna canıgönülden inanıyordu. Sadece

kim olduğunu unutmuştu. Gideon da bir zamanlar aynı yollardan geçmişti.

"Onunla gitseydim günün birinde korkaklığım yüzünden benden nefret ederdi," dedi. O etmese bile Gideon kendinden nefret ederdi. "Onunla kurmak istediğim hayat bu değil. *Onun* da yaşamak istediği hayat bu değil." Bakışlarını pencereye çevirdi. "Sadece bunu hatırlayamayacak kadar korkmuş durumda."

Harrow yanma gelip camdan dışarı baktı.

"Hiç değilse güvende olduğundan emin olmak için peşinden gitmelisin."

Gideon arkadaşına dönüp tek kaşını kaldırdı. "Ne zamandan beri Rune'un güvenliği için endişeleniyorsun?"

Harrow onu duymazdan geldi. "Westport İstasyonu Cressida'nın askerleri ve casuslarıyla dolu. Kızıl Güve'yi bulmak için yanlarında tazıları da getirdiklerinden eminim."

Adamın midesi kasıldı. "Ne?"

"Bess bu sabah gidip ona bilet almış."

Harrow bunu nereden biliyordu? Wentholtların yazlık evine gelmesinin üzerinden daha iki saat geçmişti.

"En azından trene güvenle bindiğini kendi gözlerinle görmelisin." Harrow altın rengi gözlerini ona çevirdi. "Yanılıyor muyum?"

"Tavırlarındaki değişikliğin şu cadınla bir ilgisi var mı?"

Harrrow onu uyarırcasına gözlerini kısıp, "Juniper benim cadım *değil*," diye çıkıştı.

Ama iş işten geçmişti. Gideon zırhındaki çatlağı görmüştü bir kere. Juniper'ı –ya da Gideon'ı– affetmemiş olabilirdi ama Harrow'un içinde bir şeylerin değiştiği barizdi.

Birbirlerine baktılar.

"Benimle misin yani?" diye sordu Gideon.

Harrow'un genzinden alaycı bir ses döküldü ve arkasını dönüp kapıya yöneldi. "Hizmetlerimin karşılığını en çok kim veriyorsa onunlayım."

"Şimdiye dek benden tek kuruş almamış olman ne komik," diye bağırdı Gideon arkasından. Harrow ona verdiği bilgiler için hiçbir karşılık istememiş, hiçbir şart koşmamıştı.

"Bir şeyin karşılığını illa para olmak zorunda değil," diye seslendi kız. Saçları attığı her adımla bir o yana bir bu yana savruluyordu.

Gideon bunun üzerine ne diyeceğini bilemedi. Birlikte çalıştıkları yıllarda, cadıları yakalayıp arındırmaya göndermesine yardım etmek için Harrow'un paylaştığı bilgilerin karşılığını Gideon ona başka şekilde mi ödemişti?

Belki de ödemesi ölen cadılardı.

O zamanlar öyleyse bile Harrow şimdi nasıl bir karşılık bekliyordu?

Westport İstasyonu mahşer yerinden farksızdı.

Gideon, Bart'ın ısrarı üzerine kalabalığın arasında göze batmamak için genç adamın kahverengi takım elbiselerinden birini giymişti.

Kimse iki dirhem bir çekirdek giyinmiş bir adamın Yüzbaşı Gideon Sharpe olduğundan şüphelenmezdi.

Evden çıkmadan önce Ash'in tabancasını kemerine takmış, cebine fazladan bir kutu mermi atmıştı. Şimdi de Bart'ın yün şapkasıyla yüzünü gizlemiş vaziyette peronun tuğla duvarına yaslanmış, trene doğru ilerleyen insan kalabalığını tarıyordu.

Etraftaki karmaşanın nedenini öğrenmesi uzun sürmemişti. İstasyon, Kızıl Güve olduğu söylenen bir haydutun peşindeki Kraliçe'nin emriyle günbatımında kapatılıyordu. Cressida yakınlardaki tüm istasyonları kapatarak avının kaçmasına engel olacağını umuyordu.

Raylardaki tren Westport'tan kalkan son vasıtaydı, eğer bu savaş ülkelerini parçalarsa istasyon belki de bir daha hiç açılmayacaktı. Haliyle gerçekten kaçmak istiyorsa Rune'un bu geceki trenden başka şansı yoktu.

Onu neredeyse anında buldu.

Onun *farklı* bir versiyonunu demek daha doğru olurdu sanırım. Tıpkı *Arcadia*'da yaptığı gibi dış görünüşünü değiştirmişti. Kızıla kaçan sarı saçları yerini arkadan örülmüş buğday sarısı buklelere bırakmıştı. Rune yakınlarda tehlike olup olmadığını kolaçan etmek için etrafına bakındığında, Gideon çenesinin biraz daha sivrildiğini, gözlerininse maviye döndüğünü fark etti.

Bu illüzyonu gemide görmemiş olsa onu gözden kaçırabilirdi.

Gideon kızın, neredeyse dolu olan son trene binmek için çaresizce birbirlerinin üzerine çıkan insanların ve karmaşayı kontrol etmeye çalışan görevlilerin arasından sıyrılmasını izledi.

Sağ salim vagonlardan birine bindiğinde Gideon vakit kaybetmeden geri dönecekti. Etraf Cressida'nın askerleri ve tazılarla doluyken oyalanmayı göze alamazdı.

İstasyon şefi son çağrı anonsuna başladığı sırada Rune biletleri kontrol eden görevliye ulaştı. Gideon tam rahat bir nefes vermiş, kız vagona adım atar atmaz gitmeye hazırlanmıştı ki bir havlama sesi donup kalmasına neden oldu.

Bakışlarını kalabalığa çevirdiğinde bir tazmın peşinde sürüklediği askerin insanları yararak Rune'a doğru ilerlediğini gördü. Hayvanın havlaması yakınlardaki birkaç askerin de dikkatini çekmişti.

Rune trene binse bile köpek peşinden gelecekti.

İçeride kapana kısılacaktı.

Gideon yaslandığı duvardan doğrulup kalabalığın arasına dalarak omuzları ve kollarıyla kendine yol açmaya çalıştı. Rune'la biletleri kontrol eden görevlinin durduğu yerin birkaç metre ötesinde doğrudan tazının önüne çıktı.

Tökezlemiş gibi yaparak bütün ağırlığını askerin üzerine verip köpeğin tasmasına dolandı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Köpeğine hâkim olsana."

Köpek havlayarak iki adamı da trene doğru sürüklemeye çalıştı. Ama tasması Gideon'ın baldırına dolanmıştı ve o da kök salmış gibi kıpırdamıyordu. Gideon'ın uzun boyu ve iri cüssesi Rune'u

görmesine engel olduğundan asker köpeğin nereye gitmeye çalıştığını kestiremiyordu.

"Kenara çekilin, efendim yoksa sizi görev başındaki askere müdahaleden tutuklamak zorunda kalacağım."

Gideon'ın kaşları havaya fırladı. "Ben mi müdahale ediyormuşum? Yoluma çıkan *sizsiniz.*"

Arkalarından yükselen tren düdüğü herkesi raylardan uzak durmaları konusunda uyardı. Gideon omzunun üzerinden arkasına hızlı bir bakış attığında Rune'un vagona bindiğini, görevlininse basamakları trenden uzaklaştırdığını gördü.

"Sizi son kez uyarıyorum, efendim."

Köpek hırlayıp debelendi. Tasma Gideon'ın bacağını sıktı.

"Kenara çekilmezseniz sizi tutuklarım."

Tren perondan ayrılmadığı müddetçe askerler vagonları kontrol etmeye kalkışabilirdi. Gideon bunun olmasına izin vermeyecekti.

"Köpeğinizin tasmasına dolanmışken nasıl kenara çekileyim," dedi üniformalı genç adama sert bir bakış atarak.

Yanlarına iki asker daha geldi.

"Sorun ne?"

İlgiyi üzerinde tutmak isteyen Gideon, "Sorun," diyerek önündeki askeri ortalığı karıştırmaya yetecek kadar sertçe itti. "İtlerini kontrol etmeyi beceremeyen *veletler.*"

"Sakin olun."

Gideon adamlardan birinin kelepçelerine uzandığını gördü.

"Bu, memura saldırı sayılır."

Gideon tam onun da ağzının payını verecekti ki üçüncü bir ses araya girdi.

"Yüzbaşı Sharpe?"

Gideon sesin kaynağına döndüğünde karşısında yanakları gümüş rengi büyü izleriyle dolu bir kadın buldu. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve kedileri andıran keskin gözleri üzerine kenetlenmişti.

Cadıyı tanımıyordu ama kadının onu tanıdığı ortadaydı.

Gideon, inleyerek istasyondan ağır ağır uzaklaşan trene baktı.

Hiç değilse Rune güvende.

Cadı, adamın bir şeye kalkışmayacağından emin olmak için hançerini Gideon'ın boğazına dayayarak, "Onu bana bırakın," dedi.

Askerin bacağına sımsıkı dolanmış tasmayı bırakmasına bakılırsa kadın onlardan daha kıdemli olmalıydı. Özgür kalan tazı trenin arkasından koşturmaya başladı.

Fakat artık çok geçti. Tren yola çıkmıştı. Onu yakalamak istiyorlarsa trenden daha hızlı hareket edip bir sonraki istasyona gitmeleri gerekiyordu. Bu da imkânsızdı, ne yayan ne de at sırtında yetişemezlerdi.

Askerler köpeği kovalarken cadı, Gideon'ın kemerine sıkıştırdığı tabancayı buldu. Silahı alıp namlusunu kürekkemiklerinin ortasına bastırdı.

"Kraliçe seni ölü ya da diri bulmamızı emretti." Onu raylara doğru ittirdi. "*Yürü* hadi."

ALTMIŞ SEKİZ

RUNE

Rune kalabalık koridorda ilerleyerek boş bir koltuk aradı.

Vagon tıka basa doluydu. Al yanaklı çocuklar –bazen iki üç tanesi aynı anda– ebeveynlerinin kucaklarında oturmuş, yetişkinlerse koridora doluşmuştu. Yalnızca Rune'un geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorlardı. Ya biletleri kontrol eden görevli insanlara acımıştı ya da treni olması gerekenden daha fazla yolcuyla doldurmak için rüşvet almıştı.

Nedeni Rune'un umurunda değildi.

Kaçmayı başarmıştı.

Yerini bulduğunda bedenindeki gerginlik uçup gitti. Oturup cama döndüğünde şaşkın bir nefes verdi. Pencerenin ötesindeki bazı insanlar kapılara uzanan basamaklar çekildiği halde trene binebilmek için görevlilere para vermeye çalışıyor, diğerleriyse binmeyi başaran sevdiklerine veda ederken ağlıyordu.

"Bir an başaramayacağız sandım," dedi karşısındaki koltukta kucağında küçük çocuğuyla oturan kadın. "Şimdi ne olacak?"

Kocası eğilip kadının başının üzerine bir öpücük kondurdu. "Bilmiyorum," diyerek karısının elini tuttu. "Bir yolunu buluruz. Önemli olan birlikte olmamız."

Rune bakışlarını kaçırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştı.

Trenin düdüğü bir kez daha çaldı.

Camdaki yansımasıyla göz göze geldiğinde perondaki kalabalık kaybolup gitti. İllüzyonla yarattığı kızı değil, kendisini görüyordu. Büyü yansımalarda işe yaramazdı.

Yüzünü incelerken zihnindeki o sinir bozucu ses geri döndü.

Kimim ben?

Gerçek Rune Winters kim?

Yüzünde büyükannesinden bir parça arayıp dursa da Kestrel Winters'a dair tek bir şey bulamıyordu. Mantıklı olan buydu gerçi, onu evlat edinen büyükannesiyle arasında kan bağı yoktu. Öte yandan Rune kendinde kız kardeşlerinden de bir parça göremiyordu. Yüzünde ne Cressida'yı ne Elowyn'i ne de Analise'i andıran bir iz vardı.

Fakat yansımasını incelemeye devam ederken saçının tonunu bir başkasında gördüğünü anımsadı. Gözlerinin rengini, çenesinin şeklini.

Sadece birinde değil, üç farklı kişide görmüştü bunları. Kısa zaman önce.

İçinde fitili yeni yakılmış bir mumun alevi gibi vahşi, parlak bir şey titreşti.

Hayır.

O alevi söndürmeye çalıştı. O yola tekrar giremezdi. Kararını çoktan vermiş, *bu* yolda yürümeyi seçmişti.

Gidiyorum.

Etrafa dumanlar saçan tren ağır ağır ilerlemeye başladı. Rune şakağını soğuk cama yasladı. Birazdan Cressida'nın pençesinden kurtulacaktı. Birazdan Kan Muhafızları'ndan sonsuza dek kaçacaktı.

Birazdan, diye düşündü tren perondaki kalabalıktan uzaklaşırken, *özgür olacağım.*

Artık hiçbir şey onu geri döndüremezdi.

Nihova

ALTMIŞ DOKUZ

GIDEON

Gideon cadının onu itmesiyle boş rayların üzerine tökezledi. Arkalarında peron uzanıyordu.

Tren gitmişti.

Rune gitmişti.

Gideon bunu düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine cadının onu bir atın sırtına atıp doğruca Cressida'ya teslim etmek yerine neden raylara ittiğine odaklanmayı seçti.

Belki de ona minnettar olmalıydı.

"Cressida sana selamını iletmemi istedi, Yüzbaşı Sharpe."

"Cressida'nın cehennemin dibine kadar yolu var."

"Göğsünden söktüğüm kalbini ona verirken mesajını iletirim." Gideon'ın tabancasını kürekkemiklerinin arasına bastırdı.

Gideon cadının ne kadar güçlü olduğunu ya da ne tür büyüler yapabileceğini bilmiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı: Mücadele etmeye kalkarsa kadın onu vuracaktı.

"Sence de biraz üzücü, değil mi?" Gideon onu oyalamaya, demir raylara çıkarken bir kaçış planı kurmaya çalışıyordu. Fakat üzerinde sadece cebine attığı mermi kutusu vardı. Tabancasını cadı almıştı. "Dünyalar tatlısı kişiliği kalbimi elinde tutmaya yetmeyince onu cesedimden söküp ona götürmen için *seni* gönderdi. Acaba onu bir kutuya koyacak mı? Belki yastığının altında saklar, ha?"

Kadın tabancayı daha sert bastırdı. "Kraliçe'yi aşağılamaya devam et de seni raylara bağlayayım. Ölümün son sürat üzerine gelmesini saniye saniye izlersin."

İstese bunu pekâlâ yapabilirdi. Başkente yiyecek, kömür ve diğer temel ihtiyaçları getiren ikmal trenleri seferlerine devam ediyor olmalıydı. Cressida savaşı kazanmak istiyorsa bunlara ihtiyacı vardı.

Gideon korkup sinmeyi reddetti. "Cressida Roseblood asla benim kraliçem olmayacak."

"Tükürdüğün her şeyi yalayacaksın."

"Öyle olsun. Öldür beni. Benim yerime yüzlercesi karşınıza dikilecek."

"Onlar da geberecek," diye hırladı cadı. "Dizlerinin üzerine çök."

Uzaklardan bir tren düdüğünün sesi duyuldu.

Gideon kadının söylediğini yaparken sesin geldiği yöne bir bakış attı. Fakat tren hâlâ görüş alanına girmemişti.

Cadının geri çekilip kafasına bir kurşun sıkmasını beklemişti. Fakat kadın hançerini çekip keskin kenarını boğazına dayadı.

Çelik soğuktu. Ölümün gelmesini bekleyen Gideon ürperdi.

"Biricik Cumhuriyet'inin yerle bir oluşunu gözlerinle göremeyecek olman çok yazık," diye fısıldadı cadı kulağına. "Tatlı rüyalar, sevgili..."

ÇAT!

Gideon irkildi, patlayan silahın sesi kulaklarını çınlattı.

Fakat beklediği acı gelmedi. Kurşunun keskin sızını hissetmedi.

Cadının hançeri düştü. Birkaç saniye sonra da bedeni yanındaki rayların üzerine yığıldı.

ÇAT!

Hâlâ dizlerinin üzerinde duran Gideon dönüp ellerinin üzerine düştü.

ÇAT! ÇAT! ÇAT!

Arkasında birisi duruyordu, silahını ölü cadıya doğrultmuştu. Şarjör boşalana kadar kadının üzerine mermi yağdırdı.

Kurtarıcısının bakışları Gideon'a kaydı.

Rune'un illüzyonu bozulmuştu. Örgüsünden fırlamış kızıl sarı tutamlar batan güneşin ışığı altında parıldıyor, namlusu tüten tabancayı indirirken gözlerinde fırtınalar kopuyordu. Yanakları kıpkırmızıydı, teni terden pırıldıyordu ve göğsü sanki buraya kadar var gücüyle koşmuş gibi hızla inip kalkıyordu. Onu çok geç olmadan kurtarmak için.

Gideon hiç böyle gözalıcı bir manzara görmemişti.

Ya da böyle öfkeli birini.

"Ne bok yiyorsun, Gideon?"

YETMİŞ

RUNE

Tren perondan uzaklaşırken Rune onu gördü. Şık bir takım elbise giymiş, yün şapkasıyla yüzünü gizlemiş Gideon rayların üzerindeydi...

Sırtına bir silah dayanmıştı.

Ansızın Rune'un içinde vahşi bir şeyler kabardı.

Fakat tren istasyondan ayrılıyor, inmek için son şansı da avuçlarından kayıp gidiyordu. Rune trenden inmenin neye mal olacağını biliyordu. Fakat birden hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Gideon dışında hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Yolcuları itekleyerek koridoru aştı ve görevlilerden biri söylediğini yapana kadar kapıyı açmaları için delirmiş gibi avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ardından atladı.

Hareket eden bir trenden.

Platforma.

Tren istasyondan ayrılırken dünyası başına yıkılmış gibi hissetti ve ona zamanında ulaşamayacağından korkarak rayların üzerinde koştu. Rune kendini bildi bileli bu kadar hızlı koşmamıştı. Ciğerleri yansa da bacakları çığlıklar atsa da durmadı, hatta daha hızlı koştu.

Ve şimdi Gideon buradaydı. Kendini rayların üzerine atmış, elleri kir içinde kalmış, o gülünç yün şapkası başından düşmüştü.

Ve *yaşıyordu.*

Rune rahatlamanın etkisiyle dizlerinin üzerine çöküp hüngür hüngür ağlamak istedi.

Peron gözden kaybolmadan dışarıya son bir bakış atmış olmasaydı adam ölecekti. Rune ise her şeyden bihaber gidecekti.

Bir yumruk kalbini sıktı.

"Burada ne işin var?" diye sordu perondaki bir askerden çaldığı tabancanın kabzasını sıkarak. Öfkesi içine sığmıyordu.

"Ben mi?" dedi Gideon doğrularak. "Asıl *senin* burada ne işin var?"

Rune ayaklarının dibindeki ölü cadıyı işaret etti. "*Hayatını* kurtarıyorum!"

Kız iyice uzaklaşmış trene, son kaçış yoluna baktı. O da orada olmalıydı.

"Her şeyi mahvettin!" Tabancayı bir kenara fırlattı. Mermisi bittiğinden artık bir işine yaramazdı. "Kaçmak için son şansım buydu!"

Adamın yüzü karardı. "İnmeseydin o zaman!"

"Seni öldürmesine izin mi verseydim?"

"Ben de bu yüzden geldim ya. Trene sağ salim bindiğinden emin olmak için."

Uzaktan gelen bir havlama sesi tartışmalarını böldü. Gideon'm bakışları Rune'un arkasındaki perona kaydı. Gördüğü şey her neyse beti benzi attı. Rune'un bir kenara fırlattığı tabancayı alıp kemerine sıkıştırdı. "Gitmemiz gerek. *Hemen.*"

Rune arkasına bir bakış attığında bir grup askerle tazının son sürat üzerlerine geldiğini gördü. Tabancalarını çoktan çekmişlerdi.

Kahretsin.

Gideon kızın elini kavrayıp koşmaya başladı. Nereye kaçacaklardı ki? Etraflarında sadece göz alabildiğine uzanan raylar ve park edilmiş tek tük vagonlar vardı.

Köpeklerin havlaması ve patlayan silahların sesleri uzaktaki trenin gürültüsünü bastırıyordu. Neyse ki askerlerle aralarında hatırı sayılır bir mesafe vardı ve koşarken ateş etmeleri nişan almalarını zorlaştırıyordu.

Gök gürültüsünü andıran başka bir gümbürtünün ardından gelen düdük sesiyle Rune bakışlarını raylara çevirdi. Sesin kaynağı indiği tren değildi. İstasyonun en uzak ucundaki raydan başka bir tren geliyordu.

Ve Gideon doğruca ona doğru koşuyordu.

Var gücüyle koşmaya devam eden Rune, "Dalga geçiyor olmalısın," dedi hırıltılı bir nefesle.

"Yavaşlamak zorunda." Gideon da nefes nefeseydi. "İstasyonda durmayacak... ama yavaşlayacak."

Rune arkasına bir bakış attı. Tazılar arayı kapatıyordu.

Başka çareleri yoktu. Vagonlardan birine atlamak zorundalardı.

Tren Rune'un kendini buna hazırlamasına fırsat vermeden yanlarına geldi, motorun sesi kulaklarını çınlatıyordu. Fren yapmasıyla tekerleklerinden kulak tırmalayıcı bir gıcırtı yükseldi, neredeyse hiç yavaşlamamıştı. Ses o kadar yüksekti ki ne havlayan köpekler ne de patlayan silahlar duyuluyordu.

Rune ve Gideon daha hızlı koşmaya başladı.

Çoğu vagonda pencere olmasına bakılırsa bu bir ikmal treni değildi. Fakat içinde yolcu yoktu. Gerçi olsa da onları göremezdi.

Gideon, *Hazır mısın?* dercesine elini sıktı.

Rune hazır değildi. Tren hâlâ çok hızlıydı. Ya vagona zıplamayı başaramazsa? Ya tekerleklerin altına yuvarlanırsa?

Fakat hırlayan köpekler enselerindeydi ve Rune'un bacakları iflas etmenin eşiğine gelmişti. *Yavaşlıyordu.*

Tren onları geçip gitmek üzereydi. Geriye sadece üç vagon kalmıştı.

"Hani yavaşlayacaktı!"

Gideon bir şey söylemedi. Elini bırakıp zıplamaya hazırlandı. Son bir gayretle öne atıldı. Rune adamın doğru zamanı beklemesini izledi: Sondan ikinci vagonun yanına gelmesini bekleyip havaya sıçradı.

Botlarının parmak uçları vagonu buldu. Kendini korkulukların üzerinden çekti.

"Gösteriş budalası!" diye homurdandı Rune.

Gideon arkasını dönüp onu beklemeye koyuldu.

Ama çok geçti, vagon Rune'un yanından geçip gitmişti. Trenin son vagonu yaklaşırken Gideon'ı gözden kaybetmişti.

Bu son şansıydı.

Ya şimdi ya da hiç.

Geride kalmak istemiyorsa zıplamak zorundaydı.

Tazılar neredeyse yetişmişti. Mermiler başının yanından vızır vızır geçiyordu. Teslim olmalıydı. Pes etmeliydi. Boşuna uğraşıyordu.

Hayır.

İçinde bir şey kıvılcımlandı. Eski, aşina olduğu bir his. Kurtarma operasyonlarından birine geri dönmüştü sanki. Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı'nı aklıyla alt etmiş, bir cadıyı daha arındırılmaktan kurtarma ihtimali için her şeyini riske atmıştı.

Rune bu heyecanı, bunun kendini nasıl yenilmez hissettirdiğini unutmuştu.

Bunu özlemişti.

Ben Kızıl Güve'yim.

Yıllardır aklını kurcalayan sorunun cevabı buydu işte.

Sen tanıdığım en nazik, en zeki, en cesur kızsın.

Rune Winters *buydu*. İçinde bulunduğu şu andaki kızdı.

Bakışlarını son vagona dikti, bunun son şansı olduğunun farkındaydı.

Bütün gücüyle zıplayıp korkuluklara doğru süzüldü.

Trenin geçip gitmesine saniyeler kala korkulukları bulan parmakları demir çubukları sımsıkı kavradı. Soğuk çeliğe çarpan dizleri acıyla sızladı.

Rune bütün gücüyle tutundu.

Trenden seken mermileri, rayların üzerinde hırlayan köpekleri görmezden gelerek kendini yukarı çıktı.

Kaçtığım şey buydu. Ne Cressida'dan ne de Kan Muhafızları'ndan kaçıyordu.

Rune kendinden kaçıyordu. Ya olmazsa korkusuyla bütün kalbiyle istediği şeyden kaçıyordu.

Vagonun kapısı açıldı. Gideon dışarı fırlayıp tabancasıyla askerlere ateş açtı. Mermisi bitene kadar durmadı. Bittiğinde de şarjörü tekrar doldurup kaldığı yerden devam etti. Tren istasyondan çıkıp tekrar hızlanarak onları muhafızların menzilinden çıkarana kadar da durmadı.

YETMİŞ BİR

RUNE

Darmadağın olmuş üstleri başları, hızla inip kalkan göğüsleriyle karanlık vagona girdiler. Tren sarsılıp tıngırdıyordu. Tren raylarda aniden yalpalayınca Rune dengesini korumak için elini dar koridorun duvarma yaslayıp nefeslenmeye çalıştı.

Gideon'a baktığında adamı karşı duvara yaslanmış vaziyette onu izlerken buldu. Pencerenin ardındaki güneş neredeyse batmak üzereydi.

Rune hayatını onun yanında riske atan, birlikteyken ayrı olduklarından çok daha iyi olduklarını tekrar tekrar kanıtlamış devasa genç adamı inceledi.

Hangi akla hizmet onu terk etmişti ki?

Çünkü onu kaybetmekten korkuyorum.

Ama kaçmak da onu kaybetmek demek değil miydi? Hem de bile isteye.

Aklından ne geçiyordu?

Rune, Gideon'dan onunla gelmesini hiç istememeliydi. Bu ondan vicdanına, *altın kalbine* sırt çevirmesini istemekten farksızdı. Onunla kaçmayı kabul etmesinin Gideon'a neye mal olacağını adı gibi bilmesine rağmen yine de sormaktan geri durmamıştı.

Sanki Rune kaçmaları için ona yalvaran, bunu yaparak da aslında onu hiç tanımamış olduğunu gösteren Alex'le yer değiştirivermişti.

"İyi misin?" diye sordu Gideon sessizliği bozarak.

Rune adamın sorusunu belli belirsiz idrak etti. İstasyondan ayrılan diğer treni, camda göz göze geldiği yansımasını düşünüyordu.

"Bana çocuk isteyip istemediğimi sormuştun," dedi.

Gideon duymayı beklediği son şey buymuş gibi başını şaşkınlıkla yana eğdi.

"Üç tane istiyorum."

Rune kır çiçekleriyle dolu bir tarlada kahkahalar atarak koşuşan üç çocuğu o gün sarı evde, başlarının üzerinden vızır vızır geçen kurşunların arasında görmüştü.

Babalarının Gideon olduğunu hemen anlamıştı. Fakat annelerinin *kendisi* olduğunu bu akşam, trenin camındaki yansımasını izlerken fark etmişti. Yüzünde onlardan parçalar görmüştü.

Rune günün birinde kendi ailesini kuracağını, birilerine ait olacağını umut etmeye bile korkuyordu. Bunun gerçek bir Görü mü yoksa bir gündüz düşü mü olduğundan bile emin değildi. Bildiği tek şey bunu istediydi. *Onları* istediğiydi.

Fakat onlara kavuşmak için kalması gerekiyordu.

Gideon elini koyu renk saçlarının arasından geçirip pencereye baktı.

"Tren güneye gidiyor," dedi. "Sıradaki istasyona varmamıza birkaç saat var. Orada inip seni başka bir terene bindirebilirim. Ya da henüz askerler ya da cadılarla dolmamış bir liman bulup bir tekne çalabiliriz."

Kız kaşlarını çattı.

Duymayı beklediği yanıt tam olarak bu sayılmazdı.

"Gideon dediğimi duy–"

"Günün birinde bir ailen olsun istiyorsun." Bakışlarını pencereden ona çevirdi. Yüzünde... hüzünlü bir ifade vardı. "Anlıyorum. Bu yüzden kaçmak istiyorsun."

"Hayır." Rune başını iki yana sallayarak ona doğru bir adım attı. "Yani *evet.* Ama..." Sarsılan tren yüzünden tökezlememek için iki eliyle onun ceketinin yakasını kavradı. "Sana bir teklifim var, Gideon."

Adam kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Kalmamı hâlâ istiyor musun?"

Gideon elini kızın yüzüne götürüp dağılmış saçlarının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Her şeyden çok."

"Benim de bir isteğim var. Beni kalmaya ikna edecek bir şey."

Gideon artık pürdikkat onu izliyordu. "Dinliyorum."

Rune bakışlarını kaçırdı, birden tereddüde düştü. Ya o da aynı şeyi istemiyorsa?

"Bazen," dedi gözlerini adamın ceketini tutan ellerine dikerek, "karın olduğumu hayal ediyorum."

Gideon'ın kaşları havaya fırladı. "Öyle mi?" Yüzüne memnun bir sırıtış yayıldı. "Hayallerin benimkilerden *çok daha* masum..." Sırıtışı kaybolup gitti. "Bir saniye. Ne demek istiyorsun?"

Başparmağını kızın çenesine koyarak Rune gözlerine bakmaya zorladı.

"Karın olmak istiyorum, Gideon."

Gideon'ın hızlanan nabzı boğazında atıyordu. "Peki istediğin şu çocuklar... *bizim* çocuklarımız mı olacak?"

"Evliliğimizden doğan çocukların bizim olacağına eminim." Rune sesini alçaltarak ekledi, "Bunu sen de ister misin?"

Gideon parmaklarını kızın saçlarının arasına geçirdi. "İster miyim?" Alnını onunkine bastırdı. "Rune. Seninle evlenmek hayatımın en büyük onuru olur. Seninle evlenirsem kalıp mücadele edeceksin, öyle mi?"

"Belki." Bir elini adamın göğsünde gezdirip kalbinin üzerinde duraksadı. "Bu şantaj sayılır mı?"

Gideon'ın dudakları kıvrıldı. "Seve seve mağduru olurum."

Binici eldivenlerini çıkararak ikisini de peş peşe yere attı. Rune'un yüzünü çıplak avuçlarının arasına alıp çenesi boyunca kaydırdı, dokunuşu nazik ama sağlamdı. Gideon'ın tenini teninde hissetmek Rune'un içini öyle müthiş bir arzuyla doldurdu ki bundan yoksun kalmanın onu öldüreceğini sandı.

Gideon'ın bakışları Rune'un dudaklarına kaydı.

"*Arcadia*'da seni rüyanın ortasında uyandırdığım geceyi hatırlıyor musun?"

Rune'un yanakları kızardı.

Kadimler aşkına. Bunu hâlâ unutmamış mıydı?

"Ne gördüğünü bana hiç söylemedin."

Rune utançtan yerin dibine gireceğini sandı. "Bu konunun peşini bırakmayacak mısın?"

Gideon başını iki yana sallayarak eğilip dudaklarını kızın boynuna bastırdı.

"Daha sonra anlatsam?" dedi Rune.

Adam dudaklarını kızın tenine nazikçe sürterek, "Bir sonraki istasyona varmamıza saatler var," diye mırıldandı.

Gideon boynuna öpücükler kondururken Rune yumruklarını sıktı, rüyayı bütün netliğiyle hatırlıyordu. Kazanlardan yükselen buharı. Gitgide tırmanan hararetli öfkelerini. Adamın vücudunun...

"Rüyamda bana..."

Rune yutkundu.

"Bana... dokunuyordun."

"Dokunuyor muydum?" Gideon başını kaldırdı, yüzünde ukala bir gülümseme vardı. "Böyle mi?" Elini kızın kolu boyunca ağır ağır gezdirerek tüylerini diken diken etti. Rune titreyip başını iki yana salladı.

"Göster bana."

"Neden bu kadar diretiyorsun?"

"O gece adımı söyleyişin..." Parmak eklemlerini kızın bluzunun düğmelerinde gezdirdi. Duraksayıp en üstteki düğmeyi açtığında Rune'un midesi arzuyla kasıldı. "Tekrar duymak istiyorum."

Rune adamın sözleri karşısında kızardı.

"Gideon..."

Parmakları bir sonraki düğmeye ilerlerken adamın kararmış gözleri ona meydan okuyormuş gibi Rune'unkilere kenetlendi.

O ellerin ve ağzının neler yapabildiğini biliyordu. Gideon ona bunu daha önce göstermişti.

Ona –ya da meydan okumasına– karşı koyamayan Rune bluzunu pantolonundan çıkardı.

Gideon'ın elini tutup ipek kumaşın altına kaydırarak nasırlı avucunu karnına bastırdığında adamın bileğinde atan nabzın hızlandığını hissetti. Gideon'ın elini tıpkı rüyasındaki gibi memesine çıkararak ona ne istediğini gösterdi ve memesini avuçlarken adamın gözbebekleri genişledi.

Adam başparmağını meme ucuna sürttüğünde Rune zevkle iç geçirdi.

"Başka?" Şakağını onunkine sürten Gideon'ın sesi alçaktı.

Rune etrafına bakındı. İçeride onlardan –bir de muhtemelen trenin öteki ucundaki kondüktörden– başka kimse yoktu.

Rune pantolonunun düğmesini açıp adamın öteki elini kavradı. Avucunu karnına götürdükten sonra bacaklarının arasına kaydırdı. Gideon titrek bir nefes verdi. Elini Rune'un kadınlığına bastırdığında etraflarındaki hava çıtırdadı.

Rune gözlerini adamın yüzünden bir saniye bile ayırmadı.

Gideon bu kez dizginleri eline aldı. Birbirlerine bakarlarken elini Rune'un kıvrımlarında hareket ettirip onu okşamaya başladı. Bir parmağını içine kaydırdığında kız keskin bir nefes verdi ve etrafında kasıldı.

"O gece rüyanda bunu mu gördün?" diye sordu adam nefes nefese. "Ha?"

Rune onu başıyla onayladı, Gideon arzusunu körükledikçe vücudu ısınıyordu. Ellerini adamın sert göğsünden yukarı kaydırıp kollarını boynuna doladı. Parmak uçlarına yükselip parmaklarını saçlarının arasına geçirerek Gideon'ın dudaklarına yapıştı.

Onu öpmek evine dönmek gibiydi. Ona kim olduğunu, nereye ait olduğunu hatırlatan, ayaklarını yere bastıran bir güçtü.

"Rune..."

Adamın dudaklarından dökülen adı içini kavurdu.

Gitgide derinlere ilerleyen parmağı ısrarcıydı. Gideon ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Rune kalçasını adamın eline bastırdı.

"*Gideon.*"

Ne var ki adam başladığı işi bitirmek yerine geri çekildi.

Aniden kollarının arasından kayıp gidince Rune dengesini kaybetti. "N-ne yapıyorsun?"

Gideon koridordaki kapılara bir bakış atarak içlerinden birine yönelip açtı. Ardında saklı boş depo ortaya çıktı. "Bir yolcu trenindeyiz."

"Yani?" Gideon'ın ilgisinin, *dikkatinin* başka yere kaymasına sinir olan Rune bakışlarını tekrar üzerine çekmek için bluzunu çıkarıp yere bıraktı.

Gideon'ın gözleri doğruca sutyenine kenetlendi.

"Yani..." dedi ona doğru bir adım atarak. "Yolcu trenlerinin yataklı vagonları olur."

Kızı kendine doğru çekip kollarını beline doladı. Rune tekrar dudaklarını buluşturdu ve Gideon onu içinde bulundukları vagonu bir sonrakine bağlayan kapıya doğru geri geri yürütürken öpüştüler. Gideon onu öpmeyi bırakmadan kapıyı açtığında buz gibi bir esinti uğuldayarak içeriye hücum etti.

Rune şaşkınlığın etkisiyle tiz bir çığlık koyuverdi. Gideon ellerini kızın çıplak kollarına sürterek tüylerini diken diken etti. Onu ısıtmaya çalışıyordu.

Rüzgâr saçlarını ve kıyafetlerini uçuşturdu. Güneş batmıştı ve tepelerindeki gökyüzüne serpiştirilmiş yıldızlar ışıl ışıldı.

Gideon elini ona uzatıp, "Hazır mısın?" diye bağırdı rüzgârın uğultusunu ve trenin gürültüsünü bastırarak.

"Delilik bu!" diyerek güldü Rune. Elini tutup onu diğer vagona kadar takip etti.

Gideon kapıyı açtığında bu vagonun da bir depo olduğunu gördüler.

Nirvana

Rune onu duvara doğru itip ceketini çıkarırken, "Burası iyi işte," dedi.

"Cazip bir teklif," dedi Gideon, sarsılan tren yüzünden yalpalayarak. "Ama olmaz."

Öpücükleri ve dokunuşuyla Rune'u peşinden gelmeye teşvik ederek bir sonraki kapıya doğru ilerledi. Rune yürürlerken adamın gömleğinin düğmelerini açıp kumaşı üzerinden çıkardı ve dudaklarını göğsündeki yara izine bastırdı. Dudaklarıyla tenini keşfe çıkıp diliyle tadına baktı.

Nefesi kesilen Gideon elini duvara yasladı. Rune bir an için ona teslim olacağını düşündü. Ancak Gideon kendini toplayıp kapıyı açarak onu bir sonraki vagona sürükledi.

Birkaç vagon daha aşıp arkalarında birkaç kıyafet daha bıraktıktan sonra aradıkları yataklı vagonu nihayet buldular.

Bu süre zarfında gece çoktan çökmüştü, içerisi yalnızca pencerelerden süzülen ayışığıyla aydınlanıyordu. Gideon odalardan birini seçip Rune'u içeriye çekti ve onu ranzaya yönlendirirken iç çamaşırlarını çıkardılar.

"Sen de bana neyden hoşlandığını söyle," diye fısıldadı Rune. Elleri onu temiz çarşafların üzerine yatıran Gideon'ın üzerinde geziniyordu.

Adam bacaklarının arasına girip saçlarına "Senden hoşlanıyorum," diye mırıldandı. Birkaç vagon önce başladığı işi nihayet bitirecekti.

Rune başını iki yana salladı. Cevabı yeterince tatmin edici değildi.

Gideon son sevişmelerinde onu nasıl tatmin edeceğini çok iyi biliyordu. Rune kilitli bir kapıydı da onu açacak tek anahtar Gideon'ın elindeydi sanki.

Rune da onun anahtarını istiyordu.

Gideon kızın sırtındaki yaraları acıtmamaya özen göstererek nazikçe üzerine eğildi ve ağzını boylu boyunca vücudunda gezdirmeye koyuldu.

Rune kararlılığından ödün vermeyerek dirseklerinin üzerinde doğrulup, "Yalnız kaldığında," dedi, "kurduğun hayallerde ne yapıyoruz?"

Gideon dudaklarını Rune'un kalçasından çekip başını kaldırdı. "Yalnız kaldığında bizi mi hayal ediyorsun?"

Rune gülümseyerek bakışlarını kaçırdı. "Soruma cevap ver, Gideon."

Adam bir an için itiraz edecekmiş gibi görünse de kızın dağılmış örgüsüne uzandı.

"Bunu hayal ediyorum."

Kızın saçlarını açıp omuzlarının üzerine dökülmesine izin verdi.

"Ve bunu."

Yerlerini değiştirerek onu kucağına çıkardı. Rune gülerek adamın üzerine oturdu.

"Bir de... bunu."

Doğrulup kızın boynunu kavrayarak dudaklarını kendininkilere çekti. Adam onu açlıkla öperken Rune'un boğazından keyifli bir mırıltı döküldü. Gideon kolunu beline dolayıp onları tek vücut haline getirerek kendini yavaşça ona doğru itmeye başladı. Ona ne istediğini gösterdi.

Her darbesiyle Rune'un içindeki ateş harlandıkça harlandı.

Rune başının üzerindeki ranzaya tutunarak Gideon'ın hareketlerine kalçalarını yuvarlayarak karşılık verdi. Nefes alıp verişini, nabzını, iniltilerini takip ederek neyin hoşuna gittiğini bulup tekrarladı. Ta ki mükemmel tempoyu tutturmayı başarana kadar.

Aralarındaki bu şeye hayret etti. Kendilerinden çok daha büyük bir şey, bir ateş büyüsü misali onları birbirlerine bağlıyordu sanki.

"Rune." Adamın dudaklarından dökülen adı bir dua gibiydi. "*Rune.*" Parmaklarını kızın saçlarına geçirdi. "Yavaşlamazsan..."

Gideon'ın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Ben de bunu istiyorum, aşkım."

Adam şefkatli ama bir o kadar da meydan okumayla dolu gözlerini onunkilere dikti. Dayanmaya, kendini tutup onu beklemeye çalışıyordu.

Rune gözlerini kıstı, kazanmayı kafasına koymuştu. Ta ki Gideon bir kahkaha patlatana kadar. Kulaklarını dolduran ses, sevgisinin ve zevkin sesi onu darmaduman etti. Rune kendini bu melodik tınıda kaybetti. Alnını adamınkine yaslayarak ateşin onu da sarmalamasına izin verdi.

Sanki bu bir sonmuş gibi, yarınları yokmuş gibi seviştiler.

Olur da başka şansları olmazsa diye.

YETMİŞ İKİ

GİDEON

Tren bir sonraki istasyona girerken yavaşladığında vagondan atladılar. Kıyafetlerini çoktan toplayıp üzerlerine geçirmişlerdi. İstasyon kırsalın ortasındaydı, bir yanında buğday, diğer yanındaysa çavdar tarlaları uzanıyordu. Yakınlarda otlayan iki at bulup onları ödünç almaya karar verdiler. Rune sahipleri onları iade etmelerine fırsat kalmadan hayvanları arar da bulamazsa diye arkasında içi para dolu bir kese bıraktı.

Wentholtların yazlık evine doğru yola koyuldular, ormanın içinden ilerleyip nehri takip ederek anayollardan olabildiğince uzak durmaya özen gösterdiler. Wintersea görüş alanlarına girdiğinde riski göze alarak evin terk edip edilmediğini kontrol etmeye karar verdiler. Atlar gitmişti. Görünürde devriye gezen bir muhafız yoktu. Malikâne ıssız görünüyordu.

Rune'un geçen gelişinde almayı başaramadığı, Cressida ve İyi Yürekli Komutan'a karşı verecekleri mücadelede işlerine yarayabilecek büyülerle dolu kitapları almak için dikkatlice içeri sızdılar. Attıkları her adım boş mermer koridorlarda yankılanıyordu. Duvarlardaki tablolar parçalanmış, masalar devrilmişti ama bunun sorumlusu Kan Muhafızları mı, haydutlar mı yoksa Cressida'nın paralı askerleri mi emin olamıyorlardı.

Altı üstüne getirilmiş koridorlarda yürürken Gideon bu eve ilk gelişini hatırladı. Kan Muhafızları, Kestrel Winters'ı arındırmaya

göndermek üzere yaka paça evinden çıkarırken Gideon ihtiyar cadının torunundan gözünü ayırmadığı o geceye gitti.

Rune'un bir köşede durup askerlere müdahale etmeden olan biten her şeyi heykel gibi donuk ifadesiyle izlediğini anımsadı. Gideon kızın elini tutup sıktı, hayatının en korkunç gecesinde onun da payı olmasından nefret etti.

Geçmişi değiştiremem, diye düşündü birlikte etrafa verilmiş zararı inceleyerek yürürlerken. *Ama belki birlikte geleceği değiştirebiliriz.*

Merdiveni tırmanmaya başladıklarında Rune boştaki elini maun tırabzana koydu. "Günün birinde burası yine yuvam olacak," dedi kendinden emin bir sesle.

Kız ihtiyacı olan her şeyi alırken Gideon yatak odasının önünde nöbet tuttu. Koridor boyunca sessiz adımlarla volta atıp en ufak bir sese kulak kabartarak koridorun ucundaki pencerenin önünde duraksıyor, davetsiz misafirlere dair bir iz olup olmadığını kontrol etmek için mülkü tarıyordu.

Fakat Wintersea gerçekten terk edilmiş gibiydi. Dışarıda kimse yoktu.

Tam pencereden çekilecekti ki bir ses duydu. Metale çarpan metali andıran bir ses.

O kadar belli belirsizdi dışarıdan bir yerden geldiğini düşündü.

Ama çok geçmeden tekrar duyuldu.

Tın!

Bakışlarını ayaklarının altındaki zemine çevirdi.

Tın! Tın!

Kaşlarını çattı.

Altımızdan geliyor.

Rune başını yatak odasından koridora uzatıp "Şunu sen de duyuyor musun?" diye fısıldadı. Kollarının arasında tozlu, deri ciltli bir büyü kitabı tutuyordu ve dağılmış saçları mum ışığıyla altın ve kızılın tonlarına boyanmıştı.

Gideon tabancasını çekerek merdivene yöneldi. "Büyü odana gir ve ben dönene kadar çıkma."

Durup kızın dediğini yapmasını beklemedi, Rune'un sözünü canı isterse dinleyeceğini biliyordu. Bunun yerine oyalanmadan alt kata indi. Hizmetçilerin kanadına ulaştığında çınlama çoktan kesilmişti. Rune peşinden gelmemişti. Gideon duraksayıp kulaklarını dört açtı.

Ses tekrar duyuldu.

Tın! Tın!

Tekdüze değildi, her çınlama arasındaki sessizlik düzensiz görünüyordu. Bazen daha şiddetli bazen daha yumuşaktı. Biri bir şeye önce öfkeyle ardından da bıkkınlıkla vuruyordu sanki.

Gideon sesi artık daha net duyuyordu ve tam altından geliyordu.

Bodrum.

Hizmetçi kanadını didik didik aradıktan sonra mutfaktan aşağıya uzanan dar bir merdiven buldu. Basamakları indi.

Bodrum katı bir kiler kadar rutubetliydi. Duvarlar ve zemin kaba yontulmuş taştan yapılmıştı. Etrafta tek bir pencere olmadığından içerisi zifiri karanlıktı. Gideon bir gaz lambası almak için yukarı dönmek zorunda kaldı.

TIN! TIN! TIN!

Hızlı adımlarla sesin ardından geldiğine emin olduğu kapıya ilerledi.

TIN!

Gideon tabancasının emniyet kilidini açtı.

TIN!

Kapının kolunu çevirdi.

TIN!

Kapıyı açtı.

Oda kör karanlıktı. Kapının açılmasıyla ses bıçak gibi kesildi. Gideon lambasını kaldırıp içeriyi aydınlattı.

Burası kazan dairesiydi. Bodrumdan daha sıcaktı ve içerisi evin üst katlarına su pompalayan demir borularla doluydu.

İçlerinden birinin yanında kırmızı üniformalı Laila duruyordu.

Bilekleri boruya kelepçelenmişti ve elinde bir İngiliz anahtarı tutuyordu. Çınlamanın nedeni onu borulara vurması olmalıydı.

"Gideon?" Kızın koyu renkli saçları nemden kıvır kıvır olmuş, gözlerinin altı morarmıştı.

"*Laila?*" İçeri girip şaşkınlıkla ona baktı. "Burada ne işin var? Rookery'de olman... gerekmiyor muydu?"

"Rune'la kaçmanıza izin verdiğim için cezalandırıldım."

Adam söylediklerini idrak edemeyerek bön bön kızın suratına baktı. Noah'nın kız kardeşinin ihanetine kızması bir şeydi ama onu ölüme terk etmek?

"Noah sadakatimi kanıtlamam için peşine düşüp seni yakalamamı emretti. Bunu reddettiğimde de Cressida'nın paralı askerlerinin eline düşeyim diye beni buraya kelepçeledi."

Gideon'ın içi öfkeyle doldu.

"Askerlerin savaş zamanlarında kadınlara neler yaptığım bilmiyor mu?" dedi sıktığı dişlerinin arasından.

"Bilmez mi?" dedi Laila bakışlarını kaçırarak. "O yüzden beni arkada bıraktı ya." Kız elindeki İngiliz anahtarına bir bakış attı. "Bir seçim yapmam gerekiyordu. Ya açlıktan ölecektim ya da yanlış askerlerin pençesine düşecektim." Tekrar Gideon'a döndü. "Neyse ki doğru adam içeri girdi."

Laila'nın sesindeki rahatlamayı duyabiliyordu. Bambaşka bir kadere mahkûm olduğunu sanmıştı.

Gideon kızın yanına ilerleyip ona sarıldı. Laila başını adamın omzuna dayayıp titrek bir nefes verdi.

"Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi tahmin bile edemezsin."

Gideon kısacık bir an için savaşta olduklarına şükretti. Böyle zamanlarda ahlak kuralları esnerdi. Noah'yla yüz yüze gelirse Gideon onu gönül rahatlığıyla vurabilirdi.

"Peki ya diğerleri? Seni burada, bu halde bırakmasına razı mı oldular?"

Laila başını iki yana salladı. "Hiçbir şeyden haberleri yok ki. Noah adamlarına beni bodruma kapamalarını söylediğinde askerlerin hepsini çoktan göndermişti. Muhtemelen Rookery'ye vardılar ve benim ertesi gün geleceğimi düşündüler."

Gideon kızın kelepçelerine uzanıp kilidi yokladı.

"Noah anahtarı yanında götürdü."

Gideon zincirleri bırakıp boruları inceledi. Parçalar birbirine kaynatılmıştı. Bir baltanın –ki bir balta bulabileceğini bile kesin değildi– bile pek işine yaramayacağından emindi.

Onu nasıl kurtaracaktı?

"Ben yardımcı olabilirim."

Ses arkalarından gelmişti. Laila'nın bakışları açık kapıya, gölgelerin arasında duran Rune'a kayarken Gideon arkasını döndü. Öne uzattığı elinde soluk renkli beyaz bir ateş yanıyordu. Omzunda içi kitaplarla dolu deri bir çanta asılıydı.

"Eminim hatırlıyorsunuzdur" –dudaklarının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı– "kilitleri açmaya yarayan bir büyüm var."

YETMİŞ ÜÇ

RUNE

Laila'yı kelepçelerinden kurtardıktan sonra atlarına atlayıp hep birlikte Wentholtların yazlık evine doğru yola koyuldular ve günbatımından kısa süre sonra eve vardılar. Yalnızca iki atları olduğundan Rune, Gideon'ın arkasına oturdu.

Ağaçların arasında gezinen kırmızı üniformalıları ilk fark eden Rune oldu. Bir düzine kadar Kan Muhafızı arazide devriye geziyordu.

Atlarını durdurdular.

Evde daha kaç tanesi vardı?

Ne önemi var? diye düşündü Rune kıstığı gözleriyle muhafızları süzerek. Bundan daha beter belalar atlatmıştı. Dahası, içerideki herkes arkadaşıydı.

Gideon'ı bırakıp atın sırtından atladı ve doğruca eve yöneldi.

"*Rune,*" diye fısıldadı adam. Fakat onu durdurmaya fırsat bulamadan altı asker ağaçların arasından çıkıp tabancalarını üzerlerine doğrulttu.

Gideon ve Laila ellerini hemen havaya kaldırsa da Rune, Gideon'ın belindeki tabancayı –ya da kendi bacağındaki hançeri– kapma planları kuruyordu ki şaşkın bir ses duyuldu.

"Ateş açmayın!"

Kızıl saçlı genç asker tabancasını indirerek diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

"Sharpe'la Creed gelmiş."

Rune kaşlarını çatarak tehlikede olmadıklarını fark etmenin rahatlığıyla atlarından inen Gideon'la Laila'ya bir bakış attı.

"*Felix?* Burada ne işin var?" Gideon kızıl saçlı askere doğru ilerleyip elini sıktı.

"Komutan sizi yakalamamız için bizi gönderdi," dedi Felix.

Gideon donakaldı, eli yanına düştü. "Bizi tutuklamak için mi geldiniz?"

"Hayır, efendim." Felix hazırola geçmiş yoldaşlarına baktı. "Emrinize girmek için buradayız."

Gideon tek kaşını kaldırdı. "Emrime girmek mi?"

"Evet, efendim."

Gideon ona bir açıklama yapacağını umuyormuş gibi Laila'ya döndü.

"Ee, Yüzbaşı?" Kız kollarını göğsünde kavuşturdu. "*Emrin* ne?"

Gideon, Laila, Ash, Abbie ve bir grup Kan Muhafızı, Bart Wentholt'un salonuna doluşmuş, bir sonraki hamlelerini planlarken Harrow'dan mesaj geldi. Juniper'la ihtiyaç duydukları bilgiyi öğrenmeyi başarmışlardı.

Gideon,

Analise'le Elowyn'in cesetleri Kavşak'ta saklı. Cressida yeni aydan önce onları ziyaret etmeyi planlıyor. Yaptığı büyü zayıflıyor ve etkisi geçecek olursa kardeşlerinin cesetleri çürümeye başlayacak. Bu olmadan önce büyüyü güçlendirmesi gerek.

Harrow

Kavşak, üç büyük nehrin kavuştuğu noktaydı, hepsi tehlikeli bir boğazda birbirleriyle çarpışıyordu. Çarpışma gücünün yarattığı güçlü akıntılar suda ölümcül bir girdap oluşturuyordu.

Gideon kâğıt parçasını Rune'un elinden aldı ve evirip çevirerek, "Hepsi bu mu?" diye sordu. Juniper'ın bazı cadıları saflarına katma girişimine dair hiçbir şey yoktu. Harrow başkentte kalmayı mı yoksa geri dönmeyi mi planladıklarından bile bahsetmemişti.

"Bir yenileme büyüsü," dedi Rune'un omzunun üzerinden mesajı okuyan Seraphine. "Yeni ayda yapılmak zorunda. Bir şekilde bunu başaramazsa önümüzdeki ayı beklemesi gerekir."

"Beklemek gibi bir lüksü yokmuş gibi görünüyor," dedi Rune.

Cressida bu yeni ayı kaçırmayacaktı.

"Evde adanın haritası var mı?"

Bart salondan çıkıp bir haritayla geri döndü. Haritayı masanın üzerine yayıp bulundukları yerden Kavşak'la aralarındaki mesafeyi ölçtüler.

"Üç günlük mesafede," dedi Gideon.

"Yeni aya dört gün var," diye ekledi Seraphine.

"Oraya Cressida'dan önce ulaşırsak," dedi Rune, "cesetleri bulup yok edebilir, onları diriltme ihtimalini ortadan kaldırabiliriz." Bunun daha fazla cadının Kraliçe'ye sırt çevirme cesaretini toplamasına neden olacağını *umuyordu.*

Gideon'a döndü. Denemek zorundaydılar.

Rune, Gideon ve Seraphine'in Kraliçe'den önce davranıp Kavşak'a gitmesine karar verdiler. Bart ve Antonio geride kalacak ve Harrow'la Juniper'ın saflarına kattıkları cadılarla dönmesini bekleyeceklerdi. Bu sırada Laila, Ash, Abbie ve diğer muhafızlar Rookery'yi basıp içerideki müttefiklerinin de yardımıyla kaleyi Noah'nın elinden alacaklardı.

Fakat Rune kız kardeşlerinin cesetlerini bulmayı başarsa bile onları koruyan büyüyü bozmak için bir karşı büyü yapması gerekecekti. Cressida'nın büyüsünün zayıflamış olması, Rune'un Analise'le

Elowyn'i yakma girişimini engelleyecek kadar güçlü olmadığı anlamına gelmiyordu.

Kararlı adımlarla salondan çıkıp Wintersea'den getirdiği büyü kitaplarının başına geçti. Sorununun çözümünün sayfalarda saklı olduğunu umdu.

Rune çalışma odasının zemininde oturuyordu, etrafını çevreleyen mumların alevleri karanlığın içinde dans ediyordu. Büyü kitapları dört bir yanına dağılmıştı.

Hepsini karıştırmış ama bir karşı büyü bulamamıştı.

Döşeme tahtaları gıcırdadığında Rune okuduğu sayfayı bırakıp başını kaldırdı. Antonio elinde bir gaz lambasıyla kapı eşiğinde duruyordu.

Genç adam etrafı aydınlatmak için lambayı öne uzatarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Rune iç geçirerek dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarının etrafına doladı.

"Analise'le Elowyn'i koruyan büyüyü bozacak bir şey bulmam gerek," dedi önünde açık duran sayfadaki sembollere bir bakış atarak. "Ama elimdeki kitapların hiçbirinde öyle bir büyü yok."

Belki de o böyle bir büyü yaratmalıydı. Bunu daha önce de yapmıştı. *Hayalet Yürüyüşü* onun icadıydı.

Ama bunu başarmak aylar sürmüştü.

Rune'un böyle bir vakti yoktu.

Cressida'nın koruma büyüsünün cesetleri yok etmelerine engel olmayacak kadar zayıfladığını umdu. Sonuçta Cadı Kraliçe bu yüzden Kavşak'a gelecekti. Gitgide solan büyü kız kardeşlerinin cesetlerini savunmasız hale getirdiği için.

Başaramazlarsa...

Onları çalıp daha sonra yok edebiliriz.

Ceset çalma fikri midesini bulandırdı. Yine de Rune, Cressida'ya bir darbe daha vurmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı.

Antonio içeri girdi ve mumdan çemberi aşıp bağdaş kurarak kızın yanına oturdu. Rune'un burnuna şeker ve tarçın kokusu doldu, muhtemelen Bess'le mutfakta geçirdikleri günün kokusu genç adamın saçlarına ve kıyafetlerine sinmişti.

Antonio bir büyü kitabını önüne çekip kapağını açtı. Sayfadaki sembolleri incelemek için öne eğildiğinde gömleğinin yakasından fırlayan minik madalyon mum ışığının altında parıldadı. Omzuna baykuş tünemiş gözlüklü bir kadın motifi vardı üzerinde.

Bilgelik.

Kadimlerden biri.

Rune genç adamın önünde sallanan oval kolye ucuna uzanıp, "Bilgelik'le mi kutsandın?" diye sordu. Gümüş madalyon hemen hemen başparmağının ucu kadardı.

Sorusunu idrak eden Antonio zinciri boynundan çıkarıp ona uzattı. "Evet."

Gümüşe işlenmiş kadının yüzünü inceleyen Rune, Wintersea'de kitaplarını toplarken karşısına çıkan Kadim çağırma büyüsünü anımsadı.

"İçlerinden birini çağırmak mümkün olamaz, değil mi?" diye sordu dalgın dalgın.

Antonio bir süre sessiz kaldı. "Kraliçe Althea yaptı."

Rune başını kaldırıp bakışlarını adama çevirdi. "Buna inanıyor musun?"

Bunu büyükannesinin ona anlattığı hikâyelerden biliyordu. Söylentiye göre Bilgelik, Kraliçe Althea'nın en sadık danışmanıydı ve Cascadia on yıllar boyunca refah içinde yaşamasını buna borçluydu.

"Bu bir gerçek," dedi Antonio madalyonu alıp boynuna geçirerek. "Althea'mn saltanatının sonlarına doğru saraydakilerin sadakati yön değiştirdi ve kuzeni Winoa Roseblood güçlenmeye başladı. Althea, Winoa ve destekçilerinin doğru olduğuna inandığı şeyi, kanında büyü akmayanların cadılara itaat etmesi gerektiğini reddetti. Ama Winoa'nın fikirleri sarayı çoktan ele geçirmişti ve

Althea'yı tahttan indirmeye yönelik planları destekleyenlerin sayısı gitgide artıyordu."

Rune tarihin bu kısımlarını hiç bilmiyordu. Antonio'yu pürdikkat dinledi.

"Althea ona bir tavsiye vermeleri için Kadimleri çağırdı," diye devam etti Antonio. "Diriliş Savaşlarının, Yedi Kız Kardeş'in ölümlülerin meselelerine bir daha asla burunlarını sokmamaya yemin etmesinin üzerinden asırlar geçmişti. Ama Bilgelik, Althea'ya acıdı ve çağrısına kulak verdi.

"Althea, Winoa'nın tehlikeli ideolojisinin kökünü kurutmak, onu Cascadia'ya ihanetle suçlayıp unvanını elinden alarak sürgüne göndermek istiyordu. Bilgelik bunun ülkeyi parçalayacak ve sayısız insanın ölümüne neden olacak bir iç savaşın fitilini ateşleyeceğinin farkındaydı. Kraliçe'ye, Winoa'nın ve destekçilerinin cadı üstünlüğü fikrinin gerçek yüzünü, bir sapkınlık olduğunu herkese gösterecek bir konsey toplamasını önerdi."

Rune'un kaşları çatıldı. "İşe yaradı mı?"

Antonio başını iki yana salladı. "Hayır. Winoa, Kraliçe'nin bakanlarının desteğiyle tam da Althea'nın saraydaki yozlaşmanın kökünü kazıyacağını umduğu salonda kuzenine ihanet etti. Konsey toplantısı yerine bir katliam yapıldı. Althea ve destekçileri kılıçtan geçirildi ve Winoa onların kanıyla onlarca yıl sürecek, zalimlik ve katliamla dolu Roseblood Saltanatı'nı başlattı."

Antonio sözlerini bitirdiğinde mumların alevleri titreşti. Rune şaşkınlıkla ona bakakaldı, duyduklarına inanamıyordu.

Büyükannesinin hiçbir hikâyesi bunlardan bahsetmiyordu. Gerçi nedenini anlayabiliyordu, bu korkunç detaylar kâbuslarına dadanırdı.

"Bilgelik bunun olmasına göz mü yumdu yani?"

"Kadim, Althea'nın altındaki taşlar kadar soğuk bedenini kendi kan gölünün ortasında yatarken buldu. Tavsiyesinin yol açtı-

Nadava

ğı korkunç trajediyi görmesiyle insan formuna bürünüp kendini Cascadia'ya bağladı. Ancak hatasını telafi ettiğinde bu dünyanın ötesindeki kız kardeşlerinin yanına dönecekti."

Rune bu hikâyeye canıgönülden inandığı her halinden belli Antonio'yu inceledi. Bilgeliğin bir tür koruyucu gibi dünyadaki çarpıklığı düzelteceği doğru anı beklemesi hoş bir düşünceydi. Ama bunun bir efsane olduğu apaçık ortadaydı.

Gerçek olsaydı Bilgelik hâlâ burada, aramızda dolaşıyor olurdu.

Althea'nın bir konsey toplama fikrini kendi başına bulmuş olması, tarihçilerin işin içine Bilgelik'i sonradan katmış olması kulağa çok daha mantıklı geliyordu.

Antonio başıyla kucağında açık duran kitabı işaret etti. "Arkana büyüleri yasaklı değil miydi? Neden büyükannenin bunlarla dolu bir kitabı var?"

"Bilmem," dedi Rune söz konusu büyüye bir bakış atarak.

Sayfanın başında, *ÖLÜYÜ DİRİLTMEK,* yazıyordu.

Rune sayfaları karıştırırken bu büyüye denk gelmiş, daha sonra detaylıca incelemek üzere kitabı bir kenara bırakmıştı. Ama Antonio lambasının ışığı altında satırları okumaya başlamıştı bile.

ÖLÜYÜ DİRİLTMEK
SINIF: ARKANA

Büyünün işe yaraması için birinci dereceden bir akraba kurban edilmelidir. Anne baba, evlat ya da kardeş dışında verilen kurbanlar yeterli gelmeyecektir. Ölüyü diriltmek için aşağıdaki adımlar takip edilmelidir:

Önce kurbanın taze kanıyla ölünün bedenine gerekli sembolleri çizin. İşaretler tamamlandığında büyü hançerinizi kurbanın kalbine saplayın. İşaretlerin içinde barındırdığı büyü kurbanın yaşamını sömürüp ölüye aşılayarak dirilmesini sağlayacaktır. Haliyle kurban, büyü tezahür etmeye başladığında canlı olmalı, semboller

çizildikten sonra öldürülmelidir. Kurban kısa süre önce öldürülmüş olsa bile büyü işe yaramayacaktır. Kurbanın canı yalnızca büyü yapılırken alınmalıdır yoksa büyü başarılı olmaz.

Sayfanın sonuna küçük bir not düşülmüştü:

Söz konusu büyü Cascadia yasaları gereğince yasaktır. Şayet korkunç bir nedenden ötürü yapılması zorunluysa kurbanın öleceğini ve büyüyü yapan cadının geri dönüşü olmayacak şekilde yozlaşacağın unutmayın. Riskleri aklınızda bulundurun.

Rune titredi.

İnsanlar onun Analise ve Elowyn'in kız kardeşi olduğunu bilse, çoğunluğun iyiliği için onu öldürme konusunda hemfikir olurdu. Bu, Cressida'nın onları diriltmesi ihtimalini sonsuza dek ortadan kaldırırdı.

Antonio kitabı kapayıp kucağından indirdi.

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu. "Gitmeye kararlı görünüyordun."

Rune, Gideon'ın daha iyi bir dünyaya duyduğu inancı, bu uğurda ölmeye nasıl hazır olduğunu düşündü. Gelecekteki çocuklarının bir tarlada kahkahalar atarak neşe içinde koşturmalarını düşündü.

"Gideon'ın haklı olduğunu fark ettim," dedi. "İnsan ancak mücadele ederse yaşamak istediği dünyaya kavuşur."

Bakışları Antonio'nun boynundaki madalyona kaydı.

"Müritler nikâh kıyabiliyor mu?"

"Bazı durumlarda evet." Antonio başını hafifçe yana eğdi. "Neden sordun?"

"Her şey sona erdiğinde nikâhımızı kıyar mısın?"

Genç adam kızın *ererse* değil, *erdiğinde* dediğini fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Sadece gülümsedi.

"Onur duyarım."

Nirvana

Aşağıdan gelen yaylı çalgıların hafif melodisi kızın dikkatini dağıttı. Rune ve Antonio kaşlarını çatarak birbirlerine baktı, ikisinin de şaşkınlığı yüzlerinden okunuyordu.

Müzik mi?

Aşağıya inip bunun neyin nesi olduğunu öğrenmeye karar verdiler, giriş kata yaklaştıkça enstrümanların sesi yükseliyordu. Gideon, Laila ve diğerlerini strateji kurmaları için yalnız bıraktıkları odada kendilerini bir cümbüşün ortasında buldular.

Mobilyalar duvarlara doğru itilmişti ve hâlâ üniformaları içindeki iki asker ellerinde birer kemanla odanın ortasında durmuş yaylarını hızla tellere sürtüyordu. Kalanlarsa sanki savaşın ortasında değillermiş de parti sonrası bir eğlenceye katılmış gibi etraflarında dans ediyordu.

Rune yukarı büyü kitaplarını karıştırmakla meşgulken eve birkaç kişi daha gelmişti. Rune çoğunu tanıyordu; bunlar, bir cadı olduğunu saklayıp sığ bir sosyetikmiş gibi davrandığı zamanlar sosyal çevresinde olan aristokratlardı.

Bart dans ederek yanlarına geldi, yanakları al al olmuştu.

Gözü yeni gelenlerin arasındaki bir kıza takıldığında, "Şu Charlotte Gong mu?" diye sordu Rune. Charlotte dans edenlerin hemen ötesinde bir grup askerle konuşurken nişanlısı da Laila'ya sarılıyordu. "Öteki de... Elias Creed mi?"

Noah ve Laila'nın erkek kardeşi Kamu Güvenliği Bakanlığı'nda –diğer görevlerinin yanı sıra temel olarak cadı arındırmalarıyla ilgilenen bürokratik ofiste– çalışıyordu.

Rune hep Chorlotte'ın gizliden gizliye cadılara sempati duyduğundan şüphelenmişti. Belki burada olmasının nedeni buydu.

Belki Elias bile bunca zamandır cadı yanlısıydı.

"Gidecek başka yerleri yokmuş," dedi Bart eğlenen kalabalığı izlemek için dönerek. "Cressida'nın askerleri başkentin seksen kilometre çevresindeki her mülke ya ele koydu ya da içlerindeki her şeyi yağmaladı. Şehirden kaçmayan herkes esir alındı. *Gördüklerin*"

–başıyla yeni konuklarını işaret etti– "paçayı kurtaracak kadar şanslı olanlar."

Antonio parıldayan gözlerle dans eden insanları işaret etti. "Peki ya bu neyin nesi?"

Bart'ın dudakları gaz lambasının ışığının altında keyifli bir sırıtışla kıvrıldı.

"Son bir parti," diyerek Antonio'nun elini tutup onu dans pistine doğru çekti. "Öleceksek mutlu ölelim, sevgilim."

Rune ikisinin bu deliliğin içinde gözden kaybolmasını yüzünde bir tebessümle izledi. Duvara yaslanarak içeriye bir göz gezdirdi, Harrow'la Juniper'ın eksikliği dikkatinden kaçmadı. Başkentte kalmaya mı karar vermişlerdi? Yoksa elleri kulaklarında mıydı? Karşılarında bu çılgın partiyi bulduklarında ne düşüneceklerdi?

Bakışları dans eden insanların arasından Gideon'ı buldu. Charlotte'ın etrafına toplanmış kalabalığın arasındaydı ve kızın anlattıklarını dinliyordu. Gideon kızın bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi anında başını kaldırdı.

Yanındakilerden izin isteyerek ona doğru yürümeye başladı. Günlerdir tıraş olmadığından kirli sakalı uzamıştı ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı. Yorgun ama kararlı görünüyordu.

O yaklaşırken düşünceleri birden trende yaptıklarına kaydığında Rune sertçe yutkundu. Gideon da sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi bakışlarını onunkilere kenetlemişti.

"Bana bir dans borçlusun," dedi Gideon müziği bastıracak kadar yüksek sesle.

Rune kaşlarını kaldırdı. "O nereden çıktı?"

"Bir keresinde bana *gerçek* bir partide eşlik etmen için sana meydan okumuştun. Unuttun mu yoksa?"

Balo elbiseleri olmayacak. Parayla tutulmuş müzisyenler ve saçma danslar gerektiren şarkılar da öyle, demişti ona uzun zaman önce Wintersea'nin koridorlarında. Tam da *böyle* bir partiyi kastederek.

Bir gün söyle, orada olacağım.

Dikkatli olun, Bayan Winters, blöfünüzü görebilirim.

Gideon hemen önünde duruyordu. Rune duvara biraz daha ağırlığını verip bakışlarını adamın göğsünden yüzüne çevirdi. Gözlerine bakabilmek için başını geriye atmak zorunda kaldı. Biraz ilerisinde devam eden parti –müzik, kahkahalar, dans eden insanlar– kaybolup gitti. İçeride sadece ikisi kaldı sanki.

"Beni... neyle suçlamıştın?" dedi Rune, nedense birden nefes nefese kalmıştı. "Virane yerlerde 'ayaktakımıyla' dans ederken yakalanmak istememekle miydi?"

"Yanıldığımı kanıtla o halde." Parmak eklemlerini kızın elmacık kemiğinde gezdirdi.

Rune parmaklarını onunkilere kenetleyip Gideon'ı üst kata, yatak odalarından birine sürüklemek istedi. Ama bu arzuyu bastırıp adamı süzdü. Onu gözleriyle ölçüp tarttı. "Yeterince ayaktakımı mısınız bilemedim, Bay Sharpe. Daha büyük bir skandal yaratacak birini bekleyeceğim sanırım."

Gideon alçak sesle hırladı. Rune'un belini kavrayarak yüzünü boynuna gömdü ve tenini hafifçe ısırdı. "İstediğin skandal olsun."

Rune bir kahkaha patlatarak adamın onu curcunanın göbeğine sürüklemesine izin verdi.

Alışık olmadığı bir dansa başladılar. Kalbi şarkının ritmine uyup yerinden çıkacakmış gibi atarken, yüzü kızarıp saçları terli tenine yapışırken Rune sanki bu duyup duyacakları son şarkıymış gibi etraflarında dönen, ayaklarıyla zemini döven insanlara baktı.

Cressida'yı yenemesek bile, diye düşündü, *istediğimiz yeni dünyaya kavuştuk.*

O dünya burada, içinde bulundukları bu odadaydı.

Düşmanların sadece müttefik değil, sevgili, dost ve en önemlisi birbirlerine denk olabildiği dünya. Kimsenin gerçek kimliğini saklamak zorunda kalmadığı bir dünya.

Rune, Alex'in de yanlarında olup bunu görebilmesini diledi.

Şarkının bitmesiyle içeride alkışlar koparken Gideon ona sırıttı. O da terlemiş, nefes nefese kalmıştı. Rune'un yüzünü avuçlarının arasına olarak sertçe dudaklarına yapıştı.

Kız şaşkına döndü. Kan Muhafızları'nın Yüzbaşısı herkesin içinde bir cadıyı mı öpüyordu? Bir hafta önce olsa bunu gülünç bulurdu. *İmkânsız* olduğunu düşünürdü.

Fakat yepyeni bir şeyin kıyısında duruyorlardı. Kozasından yeni çıkan bir kelebek kadar narin, büyüleyici bir şeyin. O kelebeğin bu geceyi çıkarıp çıkaramayacağını kim bilebilirdi ki?

Rune da adamı aynı tutkuyla öptü, olur da bu gece sonsa diye bu anı zihnine kazımaya kararlıydı. Çünkü hayatında ilk kez tamamen kendisiydi.

Ve bu her şeye bedeldi.

Uğruna ölmeye bile.

YETMİŞ DÖRT

RUNE

At sırtında üç gün süren zorlu yolculuğun ardından Kavşak'a ulaştılar.

Yolun yarısında grupları ayrılmıştı. Laila içeride ondan haber bekleyen hatırı sayılır miktardaki askerin yardımıyla kaleyi ele geçirmeyi umarak muhafızları da alıp Rookery'ye doğru yola çıkmıştı. Rune ve Gideon buradaki görevlerini başarıyla tamamlarsa ona katılacaktı.

Bart, Harrow ve Juniper'ın yanlarında cadılarla dönme ihtimaline karşı yazlık evde kalmıştı. Charlotte Gong, Elias Creed ve diğer kaçak aristokratlar da Bart'la kalmış, Cressida'nın ordusu tarafından işgal edilmiş mülkler ve kasabalarda hayatta kalanları bulma umuduyla arama ekipleri oluşturmuştu.

Gideon ve Rune, yanlarında Seraphine ve Antonio'yla Kavşak'a doğru ilerledi. Genç müritin son anda onlara katılmaya karar vermesi Rune'u şaşırtmıştı.

"Bart senden ayrılmaya nasıl razı oldu?" diye sordu.

Atıyla kızın hemen yanında ilerleyen Antonio etraflarındaki dağlara göz gezdirerek, "Bazen sevdiklerimizle yollarımızın ayrılması gerekir," dedi. "Ama aşk gerçekten en yüce güçse dönüp dolaşıp tekrar birbirimizi buluruz. Bu dünyada değilse bile ötekinde."

Kulağa uğursuz bir kehanet gibi gelen sözleri Rune'u ürpertti.

Ninova

"Buna inanıyor musun?" diye sordu kız. "Aşkın en yüce güç olduğuna?"

Antonio ona su ıslak mıdır diye sormuş gibi tuhaf bir bakış attı. "Sen inanmıyor musun?"

Günbatımında Kavşak'ı görmeden gürül gürül akan suyun sesini duydular. Boğaz bir yara gibi açılıyor, aşağıda ise beyaz, aç bir girdap kıvranıyordu. Nehrin akıntıları birleşerek dev bir gidere hücum ediyormuş gibi öfkeyle dönüyordu.

Su kütlesinin ortasında pek büyük sayılmayacak bir ada duruyordu. Etraflarını esir almış güçlü rüzgârın etkisiyle bir o yana bir yana sallanan çürük çarık bir halat köprü, adayı boğazın kıyısına bağlıyordu.

Rune içten içe o adaya gitmesi gerektiğini biliyordu. Cressida kız kardeşlerini oraya, girdabın kalbine saklamıştı.

Seraphine'e bir bakış attığında onun da sanki aynı şeyi hissediyormuş gibi gözlerinin adaya kilitlendiğini gördü.

Rune yapacağı büyünün yazdığı kitabı koyduğu çantasının kayışını düzelterek, "Gideon'la gidip etrafı kolaçan edelim," dedi. "Sana ihtiyacım olursa el sallarım, Seraphine."

Kadın onu başıyla onaylarken Antonio etraflarındaki uçurumları gözleriyle taramaya devam etti. Kızıl gökyüzünde soluk bir çizgi gibi parlayan ay, onlara Cressida'nın yakında geleceğini hatırlatıyordu. Yeni aya sadece yirmi dört saat kalmıştı. Bir an önce Rune'un kız kardeşlerini bulup gitmeleri gerekiyordu.

Gideon köprüyü test etmek için önden ilerledi. Cesetleri kazıp çıkarmaları gerekirse diye sırtına bir kürek bağlamıştı ve tabancası her zamanki gibi belindeydi. Halatlar adamın ağırlığıyla sallandığında Rune'un yüreği ağzına geldi. Fakat Gideon ipi sımsıkı tutmaya devam ederek hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Adaya ulaştığında başıyla Rune'a gelmesini işaret etti.

Rune köprüye adım attı.

Kıyafetleri ve saçları etrafa saçılan minik su damlacıklarından nemliydi. Islak ve kaygan ip eline sürtünerek derisini sıyırdı. Ayağı defalarca kaydı ve altındaki azgın suya düşmekten kıl payı kurtuldu.

Düşerse bu akıntılardan sağ çıkamazdı. Girdap onu altına çekerdi ve yüzeye çıkıp nefes almayı başarsa bile dalgalar onu kayalara çarpa çarpa canını alırdı.

Rune doğrulup büyü kitabının güvende olduğunu kontrol ettikten sonra ilerlemeye devam etti.

Gideon bakışlarını üzerinden bir saniye bile ayırmadı. Rune adamın her hareketini izlediğini, her tökezleyişinde gerildiğini hissetti. Yeterince yaklaştığında ona elini uzattı.

Rune adamın elini sımsıkı kavradı.

Gideon onu güvenli adaya çekti.

Ayrılarak etrafta kabartılmış bir toprak parçası ya da kayalara kazınmış doğal olmayan bir desen aradılar. Cressida kardeşlerini buraya iki yıl önce gömmüştü ve büyüsünü yenilemek için birkaç kez ziyaretlerine gelmiş olmalıydı.

Fakat cesetler toprağın altında değildi.

Analise ve Elowyn'i sazlıkların ardına gizlenmiş durgun bir havuzda yatarken buldu. Dikkatini etraflarındaki parıltı çekti. Uzun otların kıpırdanmasıyla soluk ışık gözüne çarpmış, Rune gül ve hilal şeklindeki beyaz imzayı hemen tanımıştı.

Sazlıkları aşıp havuzun kıyısına geldi. Su berraktı. Cressida'nın büyü imzasının altında onları gördü: Sanki uykuya dalmış gibi huzur içinde yatan iki genç kadın.

İki kız kardeşin de gümüş rengi saçları yüzlerini çevreliyordu. Uzun, açık renkli kirpikleri beyaz tenli yanaklarını okşuyordu. İkisinin de alnında sonlarını getiren merminin deliği duruyordu.

Rune'un nefesi kesildi.

Kız kardeşlerim.

Yutkundu, Cressida'nın onları hayata döndürmesini bekleyerek huzur içinde uyudukları bu yere adım atmak istemiyordu. Fakat onları koruyan büyünün gücünü test etmek, cesetlerini *yok etmek* için onları kıyıya sürüklemesi gerekliydi.

Rune derin bir nefes alıp sığ suya adım attı. Botu yüzeye değer değmez havuz karardı. Yıldırımı andıran bir güç patlayarak Rune'a çarptı. Gözleri kamaşan kız geriye, sazlıkların içine uçtu.

Kıçının üzerine indi, acı bütün vücuduna yayıldı.

Rune yüzünü buruşturarak doğrulup hâlâ onun yüzünden dalgalanmaya devam eden siyah suya baktı.

Belli ki büyü hâlâ yerli yerindeydi.

O halde Harrow neden zayıfladığını söyledi?

Karşı büyü olmadan eli kolu bağlıydı. Rune havuza girip onları kıyıya sürükleyemezse...

"Ne oldu?" Gideon telaşla kızın yanına gelip çömeldi. "İyi misin?" Havuzun ortasında yatan Elowyn'le Analise'i görünce gözleri karardı.

"Büyü yanlarına yaklaşmama izin vermiyor," dedi Rune. "Belki Seraphine bir çaresini bulabilir."

Ne var ki Gideon'm yardımıyla ayağa kalkıp birlikte köprünün başına döndüklerinde Rune, Kraliçe Kız Kardeşler'i koruyan büyünün sorunlarının en küçüğü olduğunu fark etti.

Kükreyen girdabın öteki ucundaki Seraphine ve Antonio dizlerinin üzerindeydi, kafalarına birer tabanca dayanmıştı. Arkalarındaysa boğazı sarmış yüzlerce asker duruyordu.

Aralarında cadılar da vardı. Düzinelercesi. Ellerindeki hançerler güneşin son ışıklarının altında parıldıyordu.

Gözleri Juniper'ın üzerinde duraksadı. Kızın gözleri ağlamaktan kızarmış, elleri önünde bağlanmıştı. Hemen arkasındaysa hançerini cadının boğazına yaslamış Cressida duruyordu.

Harrow da yakalanmıştı. Askerlerden biri İstihbarat Şefi'nin saçını kavrayıp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

Başaramadık, diye düşündü Rune.

"Üzgünüm, Yoldaş!" Harrow'un acı dolu sesi suyun üzerinde yankılandı. "Beni bir seçim yapmaya zorladı!"

Rune, Harrow'un üç gece önce gönderdiği, Cressida'nın Kavşak'a gideceğini söyleyen notu anımsadı.

Hepsi bir tuzaktı.

Rune'un kafasındaki düşünceler altındaki girdaptan daha hızlı dönüyordu.

Dönmemelerinin nedeni *buydu* demek. Gideon'ın aldığı mesaj bu yüzden üstünkörü yazılmıştı. Cadılardan biri Juniper'ın müttefik topladığını Cressida'ya ispiyonlamış, Kraliçe de kızı Harrow'a ulaşmak için kullanmıştı.

"Sana ihanet etmekle Juniper'ın ölümünü izlemek arasında bir seçim yaptı," dedi Rune yüksek sesle düşünerek. Şoku ve öfkesi yüzünden okunan Gideon'a döndü. "Cressida onu bizi tuzağına çekmezse Juniper'ı öldürmekle tehdit etmiştir."

İçten içe onu hâlâ seviyor, diye düşündü Rune.

"Cress buradaki amacına ulaşır ulaşmaz ikisini de öldürecek zaten," diye homurdandı Gideon.

"Amacına ulaşmadığından emin olacağız o halde," dedi Rune.

Gideon bir noktada tabancasını çekip karşı kıyıdaki askerlere doğrultmuştu. Fakat mermisi eninde sonunda bitecekti ve karşısındaki askerlerin de eli boş değildi. Çoğu kendi silahlarını çoktan çekmişti.

Cressida hepsine Rune'a zarar vermemelerini tembihlemiş olmalıydı. Ona canlı ihtiyacı vardı sonuçta.

Aynısı Gideon için de geçerli miydi?

Hayır, diye düşündü Gideon'ı raylarda vurmaya kalkan cadıyı, Cressida'nın adamın göğsünü hedef alarak sıktığı ama Alex'in önüne atladığı mermiyi anımsayarak.

Gideon gözden çıkarılabilirdi.

Rune adamın boştaki elini tutup parmaklarını birbirine kenetleyerek bakışlarını boğazda gezdirdi.

Etrafımız sarılı.

Rookery'ye giden Laila ve muhafızlarla aralarında kilometreler vardı. Yanlarındaki müttefikleri –Seraphine, Antonio, Juniper ve Harrow– rehin alınmıştı. Geriye sadece Rune'la Gideon kalmıştı ve namlularını öteki kıyıdan üzerlerine dikmiş düşman askerleriyle aralarındaki tek şey etraflarındaki ölümcül girdaptı.

Rune'un nefesi kesildi. Cressida peşinde bir grup cadıyla köprüyü aşmaya başlamıştı.

"Kendi ayaklarınızla geldiğiniz için teşekkür ederim!" Cadı Kraliçe sallanan köprüye aldırmadan kendinden emin adımlarla ilerliyordu. Pelerinini çıkarmıştı ve bacağındaki büyü hançeri parıldıyordu. "İşimi ancak bu kadar kolaylaştırabilirdiniz!"

ÇAT!

Gideon tabancasını ateşledi. Kurşun, Kraliçe'yi ve cadıları sarmalayan görünmez bir kalkandan sekerek karanlığa doğru uçtu.

ÇAT! ÇAT!

Sonraki mermiler de sekti.

"*Gideon,*" dedi Rune onu uyarırcasına. Kıyıdaki askerler adamı nişan almış, Cressida'nın emrini bekliyordu.

Fakat Gideon onu duymuyordu. Tetiği her çekişinde çaresizliğini hissediyor, tabancayı doldururken titreyen ellerinde görüyordu. Gideon savaşmadan ölmeyi reddediyordu.

Savaş çoktan bitti, diye fark etti Rune, Cressida ve cadıları adaya ulaştığında.

Tüm müttefikleri yakalanmıştı. Tek silahları Gideon'ın tabancası –ki Cressida karşısında hiçbir işe yaramıyordu– ve Rune'un büyü kitabıydı. Fakat yapmaya kalkışacağı her büyü, cadıların etraflarını sarmalayan büyü kalkanından tepecekti. Böyle bir işe kalkışmak bile boşuna olurdu, Cressida ve cadıları Rune büyü sembollerini çizmeyi bitirmeden tepelerine binerdi.

Yüzlerce kurşun Gideon'ı delik deşik ederdi.

ÇAT!

Cressida on adım ötelerindeydi. Yanlarına varması an meselesiydi. Dağılmaya başlamış cadılar Gideon'la Rune'un çevresini sarıyordu. Karşıdaki askerlerin silahları hâlâ üzerlerindeydi.

Cressida ateş emrini vermek, Gideon'ı öldürmek üzere kolunu kaldırdı.

Rune birden onu alt etmenin bir yolu olduğunu fark etti.

İlelebet devam eden *Sürgit* büyüsünü düşündü.

Rune bu sayede Gideon'ı sonsuza dek güvende tutabilirdi.

Bu adayı yuvası bilmiş, güven içinde yaşamayı hak eden onlarca insanı düşündü.

Rune, Cressida onu çalmadan önce hayatından vazgeçerek herkesi kurtarabilirdi.

Çağırma taşlarında gördüğü rüyayı anımsadı. Gideon'la yağmurun altında, karanlığın ortasında yüzleşmişlerdi. Girdaptan fışkıran su damlacıkları herkesi sırılsıklam ederken farkındalık yüzüne bir tokat gibi çarptı. *Yağmur değildi.*

Rüya değildi.

Kızın gözleri farkındalıkla doldu.

ÇAT!

Rune yanı başında patlayan silahın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Gözleri korkuyla kararmış Gideon'a döndü.

"Köprüye ulaşmaya çalış," dedi cadılara kurşun yağdırmayı bırakmadan. "Ateş etmeye devam edersem belki..."

Gerçeği kabullenmek istemiyordu. Gözlerinin önündekini görmeyi reddediyordu. Rune köprüye yaklaşamazdı bile. Bir mucize eseri bunu başarsa bile karşı kıyı bir sürü cadıyla doluydu. Askerlerden bahsetmiyordu bile.

"Gideon."

Adam onu duymamış gibiydi.

Cressida neredeyse gelmişti. Askerlerin Gideon'ı vurması, Rune'un onun ölümünü izlemek zorunda kalması an meselesiydi. Ardından Kraliçe, Rune'u da öldürecek, kız kardeşlerini diriltip terör saltanatını iyice güçlendirecekti.

Rune hemen harekete geçmezse geçen gece tecrübe ettiği dünya sonsuza dek yok olacaktı.

Buna müsaade edemezdi.

ÇAT!

"Seraphine'e ulaşabilirsen," dedi Gideon, "belki..."

Rune, Gideon şarjördeki son mermiyi de boşuna ateşlemeden sıcak namluyu kavrayıp tabancayı aşağıya indirdi.

"*Gideon.*"

Adam başını çevirip bir an için yüzünü inceledi. Saçlarına konmuş minik su damlacıkları parıldıyor, tutamları olduğundan daha koyu renkli gösteriyordu.

"Tabancayı bırak."

Gideon kaşlarını çattı, bakışları çılgınca bir kafa karışıklığıyla doldu.

Rune korkusunu bastırarak, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Bunu yapmak bütün gücüne mal olmuş gibi görünse de Gideon nihayet silahını almasına izin verdi.

Kurban, büyü tezahür etmeye başladığında canlı olmalıdır.

Rune ölecekti. Orası kesindi. Bu kesinliğin ışığında önünde tek bir seçenek vardı. Yapılacak son bir hamlesi kalmıştı.

Kurban kısa süre önce öldürülmüş olsa bile büyü işe yaramayacaktır.

Rune titreyen elleriyle Gideon'ı kendine doğru çevirerek birkaç adım ötelerindeki dehşeti görüş açılarından çıkardı.

Kurbanın canı yalnızca büyü yapılırken alınmalıdır yoksa büyü başarılı olmaz.

"Gözlerimin içine bak." Silahın horozunu kontrol etti. Tıpkı Gideon'ın ona öğrettiği gibi.

Elleri daha da şiddetli titremeye başladığında Rune bunu kendi başına yapamayacağını anladı. Gideon'ın yardımına ihtiyacı vardı.

Adam gözlerini Cressida'dan çekip kızınkilere kenetledi. Rune elini Gideon'ın kalbinin üzerine koyup, "Seni sevdiğim için ne kadar *şanslı* olduğumu, buna ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum." Sesi titredi. "Aramızdaki bu şey ne kadar kısa sürmüş olursa olsun."

Gideon'ın çenesi gerildi. "Sen ne diyor–"

Rune başını iki yana salladı. Yaşlar görüşünü bulanıklaştırdı.

"Ölüm kaçınılmazsa sonum böyle olsun istiyorum." Rune adamın elini tutup parmaklarını tabancaya sararak namluyu kalbine bastırdı. "Burada. Seninle."

Gideon dehşet dolu gözlerle silaha, tetikteki parmağına baktı.

"Hayır," dedi geri çekilmeye çalışarak. "*Rune.* Benden seni..."

"*Mecbursun.*" Gideon'ın gömleğini kavrayıp uzaklaşmasına engel oldu. Boğazı düğümlendi. Yaşlar yanaklarından aşağıya süzülmeye başladı. "Tek yolu bu. Bunu yapmazsan olacakları biliyorsun."

Gideon tiksintiyle bakışlarını kaçırdı, kızın göğsüne yaslı tabancayı tutan eli gevşedi.

"Sen yapmazsan o yapacak." Rune omzunun üzerinden arkasına bir bakış attığında Cressida'nın ona sırıttığını gördü. Bir kâbustan fırlamış gibi görünüyordu. Çok yakındaydı. Neredeyse gelmişti. Onları birbirinden sonsuza dek ayırmak üzereydi. "Başka seçeneğin yok. Beni öldürüp insanlara çok daha korkunç bir kâbus yaşatacak."

Tekrar ona döndüğünde Gideon'ın gözlerinin de yaşlarla parladığını fark etti.

"Ya sen ya o," dedi. "Bunu onun yapmasına izin verme. Beni seviyorsan onun yapmasına müsaade etmezsin. *Lütfen,* Gideon."

Yalvaran sesi çatallandı.

Gideon tabancayı sımsıkı kavradığında Rune elini çekti. Adamın yüzünü avuçlarının arasına alıp parmak uçlarına yükselerek onu öptü.

Sıcacık yaşlar ikisinin de yanaklarını ıslattı.

"Seninle olmak bir onurdu, Yüzbaşı," diye fısıldadı adamın dudaklarına doğru.

Gideon'ın dudaklarından alçak sesli bir haykırış dökülse de Rune'u yüzüstü bırakmadı.

Tetiği çekerek onu tam kalbinden vurdu.

Nirvana

YETMİŞ BEŞ

RUNE

Silahtan yükselen ses Rune'un kulaklarını sağır etti. Barutun kokusu burnunu yaktı. Göğsü acının ve sıcaklığın esiri oldu. Dizlerinin bağı çözülmeden hemen önce Cressida'nın öfkeli çığlığı havayı yarıp geçti.

Gideon kıza sımsıkı sarılıp onunla birlikte yere çöktü. Kan göğsündeki delikten oluk oluk akarken gücü Rune'u rahatlatıcı bir battaniye gibi sarmaladı.

Bir adamın aynı anda hem bu kadar nazik hem de böylesine güçlü olabilmesi Rune'u şimdi bile şaşırttı. Kucağında yattığının belli belirsiz farkındaydı. Soğuk yanağının altındaki sıcaklık onun göğsüydü, hissettiği onun kalbiydi.

Kalbinin sesini çok özleyeceğim, diye geçirdi içinden.

"Ne yaptım ben?" diye feryat etti Gideon. Bütün vücudu zangır zangır titriyordu. "*Ne yaptım ben?*"

"Beni kurtardın," diye fısıldadı Rune kanlı parmaklarıyla adamın yanaklarına birer sembol çizerken. Gideon kederine öyle dalmıştı ki Rune'un ne yaptığının farkında bile değildi. "Hepimizi kurtardın."

Cressida'nın kız kardeşlerini diriltmek için Rune'un hayatına ihtiyacı vardı ve Gideon da bunu Cadı Kraliçe'den çalmıştı.

El ve ayak parmaklarını saran soğukluk yavaş yavaş içine işlerken Rune bir daha asla ısınamayacağını anladı.

Gözlerini kapayarak Gideon'a, birlikte kurabilecekleri hayata ve asla tanışamayacağı o üç neşeli çocuğa sessizce veda etti.

Cressida yanlarına varmak üzereydi. Rune kırbaçlandığı sırada, etrafında minik bir göl oluşturan kanının içine yığılmadan hemen önce Larkmont'un zeminine çizdiği son sembolü hatırlayarak gülümsedi.

Sadece lanetini bozmadım, demek istedi Gideon'a. *Onu tersine çevirdim. Sonsuza dek. Cressida sana elini süremeyecek.*

Ama bilinci hızla onu terk ediyordu ve sözcükler bir türlü dudaklarından dökülmüyordu.

Cressida'nın ne kadar yakında olduğunu sezen Gideon ona daha sıkı sarıldı. Gözyaşları kızın suratına damladı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı kızın saçlarına. "Bunu çoktan söylemeliydim. *Seni seviyorum, Rune Winters.*"

Ölüm kapıya dayanmıştı. Gölgesi Rune'un üzerine düşerken Antonio'nun sözleri zihninde çınladı.

Bazen sevdiklerimizle yollarımızın ayrılması gerekir. Ama aşk gerçekten en yüce güçse dönüp dolaşıp tekrar birbirimizi buluruz. Bu dünyada değilse bile ötekinde.

Rune elini Gideon'ın kalbine bastırarak fısıldadı, "Öteki dünyada beni bul."

Sözlerini bitirir bitirmez Ölüm onu buldu.

YETMİŞ ALTI

GIDEON

Gideon dibi çoktan gördüğünü sanmıştı.

Ne yanılmıştı ama.

Rune'un nefes alıp verişlerinin durduğu an bunu anladı. Vücudu kan içinde kalmış kollarına yığıldığında ona inanmazlıkla bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Gitti.

Boğazından hıçkırıklar dökülen Gideon alnını onunkine yasladı.

Cressida arkasında bir yerlerde bağırıyor, ona küfürler yağdırıyordu. Kraliçe'nin varlığı yaklaşan bir fırtına gibiydi.

Fakat Gideon'ın umurunda değildi. Etrafındaki dünya bir bulanıklıktan ibaretti.

Bana ne yaparsa yapsın.

Cadı Kraliçe'nin gölgesi üzerine düştüğünde Gideon hâlâ Rune'a sarılıyordu.

"Bu yaptığın için sana çektireceğim acıları hayal bile edemezsin."

Gideon bakışlarını Rune'un yüzünden çekip ona doğru başını kaldırdı.

Cressida'nın çıplak kolları kanlı büyü sembolleriyle doluydu ve yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Saçları sanki fırtınanın vücut bulmuş haliymiş gibi etrafında dalgalanıyordu.

Varlığı sağır edici bir gök gürültüsüydü.

Konuşurken kollarına daha fazla kan sürerek yeni semboller çizdi. Hava büyüsüyle, parmakları elektrik akımlarıyla çatırdadı.

Kraliçe ellerini savurarak şimşeği Gideon'a fırlattı.

Hava cızırdadı. Bu muazzam güç onu yere sereceğine sanki görünmez bir zırha çarpmış gibi üzerinden sekip Cressida'ya çarptı.

Yere serilen *o* oldu.

Ne?

Rune'a sarılmaya devam eden Gideon, Kraliçe'nin acı içinde inleyerek doğrulmasını izledi. Cressida başını iki yana sallayarak kendini ayağa kalkmaya zorladı. Köprüyü aşan diğer cadılar geri çekilmişti, tedirgin bakışları kraliçeleriyle Gideon arasında gidip geliyordu.

Cressida adama dönüp gözlerini kıstı. Kalçasındaki tabancayı çekip ateş etti.

Mermi hedefi on ikiden bulmalıydı. Gideon ondan sadece birkaç adım uzaktaydı. Fakat yine geri sekip doğruca Cressida'ya fırlayarak yüzünü kıl payı sıyırdı.

Kâhinin kızını tuttukları eve girdikleri gün Rune'un ceketine çizdiği sembolü hatırladı.

Zarar görmemizi engellemek için, demişti Gideon'a. *Bir zırh işlevi görecek büyü sembolleri göğsünü hedefleyen bir hançeri savuşturup üzerinden kurşunları sèktirecek.*

Kollarının arasında yatan, gözlerini bir daha açmamak üzere yummuş kıza baktı.

Bunu Rune mu yapmıştı? Ölmeden önce bir şekilde ona son bir koruma büyüsü mü yapmıştı?

Kesin olan bir şey varsa o da Cressida'nın Gideon'a zarar veremeyeceğiydi.

Gideon biricik aşkını nazikçe yere bırakarak ayağa kalktı.

Cressida dört el daha ateş etti. Hepsi de adamın üzerinden sekip gitti.

Kraliçe geriye sendeledi.

Bir çığlık atarak kolunu kesti ve fışkıran kanla tenine daha fazla sembol çizdi. Şiddetlenen rüzgâr Gideon'ın kulaklarında uğuldadı. Girdap hızlanıp bir hortum gibi kabararak etraflarında dönmeye başladı. Cressida kolunu kaldırıp Gideon'a doğru savurarak girdabı üzerine saldı.

Tonlarca su Gideon'ın üzerine hücum etti. Kendini darbeye, akıntıya kapılıp kayalara çarpmaya hazırladı.

Ama darbe hiç gelmedi.

Su, Rune'un görünmez bir kubbeyi andıran kalkanına çarparak bir şelale gibi etrafında döküldü. Hızla tekrar bir girdaba dönüştüğünde neredeyse Cressida'yı da beraberinde alıp götürüyordu.

Gideon'm saçının bir teli bile ıslanmamıştı.

Cadı Kraliçe tekrar ayağa kalkıp adama ufacık bir zarar bile veremediğini fark ettiğinde gözleri öfkeyle parladı. Daha fazla sembol çizerek yeni bir büyü yapmaya hazırlandı.

Kıyıya dizilmiş tüm cadılar hançerlerini çekip kaldırdı. Hepsini aynı anda bir ok misali Gideon'ın üzerine fırlattılar. Güneşin son ışıklarında parlayan sivri uçların hepsi adamın boğazını hedef almıştı.

Ama onlar da işe yaramadı.

Bir bir Rune'un büyüsüne çarpan hançerlerin uçları bükülüp parçalandı ve etraftaki kayalara şıngırdayarak düştüler.

Cressida'nın gözleri bu kez korkuyla doldu.

"Ne duruyorsunuz, embesil herifler!" diye haykırdı köprünün öteki ucundaki askerlere. "Vurun şunu!"

Kurşunlar birer kuyrukluyıldız gibi göğe yükseldi. Doğruca Gideon'ın üzerine geliyorlardı.

Her biri etrafa fırladı.

Gideon, Kızıl Güve'sini düşünerek hüzünle gülümsedi.

Öteki dünyadayken bile harikuladesin, aşkım.

Askerler seken kurşunlardan kaçmak için siper alırken silah sesleri bıçak gibi kesildi. Gideon, kaosu fırsat bilen Juniper'ın onu esir

almış adamı yere serip tabancasını aldığını gördü. Harrow yanındaki askerin üzerine atlayıp elindeki bağlarla adamı boğarak bayılttığında nabzı hızlandı. Arkadaşı onun tabancasını kaptığı gibi ateş etmeye başladı.

ÇAT! ÇAT! ÇAT!

Köprüyü geçmiş cadılar ateş hattından kaçmak için geri çekilmeye, köprüye doluşmaya başlamıştı.

Gideon bakışlarını Cressida'nın üzerine dikti.

Rüzgâr suratlarını dövüyordu. Artık sadece ikisi kalmıştı.

"Kardeşim bir zamanlar sana merhamet etti," diye bağırdı Gideon girdabın kükreyişini bastırarak. "Ben aynı hataya düşmeyeceğim." Aralarındaki mesafeyi kapadı. "Dizlerinin üzerine çök."

Cressida hançerini ona doğru savurdu. "Asla!"

Gideon kıs kıs güldü. "Artık bana zarar veremezsin, Cress. Beni bir daha asla incitemeyeceksin."

Bunu Rune yapmıştı, bu kudretli Cadı Kraliçe'yi Gideon Sharpe'ın karşısında acınası bir yaratığa çevirmişti.

Cressida'nın ona saplamaya çalıştığı hançeri tutan bileğini kavradı. Kemiklerini kırarcasına sıkıp onu elini gevşetmeye zorladı.

Hançer bir tangırtıyla yere düştü.

Ardından boğazına sarılıp onu boğmaya başladı. Cressida dizlerinin üzerine düştü. "Cehennem diye bir yer varsa, umarım sonsuza dek yanarsın."

"Durma o zaman." Adama diktiği simsiyah gözleri parıldadı. "Beni cehenneme gönder."

Gideon onun boğazını daha da sıktı.

"Sana musallat olmayı asla bırakmayacağım, Gideon. Sonsuza dek..."

"Dur!"

Seraphine köprüyü aşmış, peşinde Antonio'yla yanlarına doğru koşuyordu. Başlarının tepesinde süzülen beyaz, büyülü alev alacakaranlıkta yollarını aydınlatıyordu. Girdabın ötesindeki Juniper ve

Harrow düşmanın köprüye ulaşmasını engelliyordu. Yanlarında bir düzine cadıyla bedenden kalkan oluşturmuş, onları koruyorlardı.

Seraphine haklıymış, diye fark etti Gideon.

Cressida'ya sırt çeviren cadıların sayısı gitgide artıyordu. Elowyn'le Analise'i diriltme planının suya düşmesi ve kraliçelerinin Gideon'ın insafına kalmasıyla kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamıştı. Onlar da Cressida'ya yardım etmeye çalışanlara engel olmak için birer birer barikata katılıyordu.

Seraphine, Cressida'nın yanına çömeldi. Antonio da birkaç saniye sonra yanlarına katıldı. Müridin kucağında Rune, sırtındaysa kızın deri çantası vardı. Rune'u dikkatlice Seraphine'in öteki tarafına yatırdıktan sonra çantayı açıp içindeki büyü kitabını çıkardı.

Tepelerinde asılı duran beyaz alev hepsinin üzerine ürkütücü bir parıltı düşürüyordu.

"Cadıların barikatı aşması an meselesi," dedi Gideon kadına. Cressida'nın boynundaki ellerini tekrar sıkıp nefesini kesti. "Şu iti gebertmem gerek."

"Birazdan." Seraphine koluna dokundu. "Güven bana."

Gideon cadının sözünü dinleyip Kraliçe'nin boynundaki ellerini gevşetti.

Seraphine, Rune'un bacağındaki kında duran hançeri alırken Antonio büyü kitabının kurdele bir ayraçla işaretlenmiş sayfasını açıp okuyabilmesi için kadına çevirdi.

Büyüyü gören Cressida güldü.

"Bir *Arkana* mı? İkimiz de yozlaşma riskini göze almayacağını biliyoruz, Seraphine."

Gideon hareketi çok geç fark etti. Cressida hilal şekilli hançerini kapıp yanındaki cadıya savurdu.

Bileğini kavrayıp onu durduran Antonio oldu.

"Minik kraliçecik," diyerek güldü Seraphine. "Ben yozlaşmam."

Cressida kaşlarını çatarak kadına döndü.

"Benim adım *Bilgelik.*" Sesi kınından çekilmiş bir hançer gibi çınladı. "Bu anı ne zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Cadı Kraliçe'nin beti benzi attı. Doğrulmaya yeltendiğinde Gideon onu yere çarpıp bedenini dizlerinin arasına sıkıştırarak boğazını sıktı.

Seraphine... Bilgelik mi? Kadimlerden biri olan Bilgelik?

Dünyayı yaratmış uhrevi bir varlıktan ziyade yirmilerini biraz geçmiş fani bir kadına benziyordu.

Kraliçe'nin Antonio'nun tuttuğu koluna bir kesik atan Bilgelik'in koyu gözleri titreşip bembeyaz parıldadı. Parmaklarını fışkıran yoğun, kırmızı kana batırıp Rune'a döndü. Açık avuçlarına, boğazının çukuruna, dudaklarına, alnına ve Antonio'ya botlarını çıkarmasını söyledikten sonra ayak tabanlarına birer tane olmak üzere kızın cansız bedenine yedi sembol çizdi.

İşini bitirdiğinde havaya bakırımsı bir koku yayıldı ve tuhaf bir şeye karıştı. Şu dağların kendisinden bile daha eski bir şeye. Etraflarında birbirlerine çarpan ölümcül akıntıdan çok daha ilkel bir şeye.

Büyü.

Kadim ve kudretli bir büyü.

Bilgelik tekrar Gideon'ın kıskıvrak yakaladığı, artık kaçma umudu kalmamış Cadı Kraliçe'ye döndü. Antonio, Cressida'nın kollarını başının üzerine mıhladığında Gideon onun boğazını bırakıp geri çekilerek bacaklarını zaptetmeye devam etti. Cressida çırpınıp dursa da nafileydi, iki adam onu sımsıkı tutuyordu.

Kadim, iki eliyle kavradığı Rune'un hançerini havaya kaldırdı.

"Bu dünyanın kraliçeleri ve komutanları gücün ellerinde olduğunu sanıyor," dedi. "Ama gerçek güç ilahidir ve hükmü kesindir."

Hançeri doğruca Cressida'nın kalbine sapladı.

Cadı Kraliçe'nin nefesi kesildi ve Rune'un tenine çizilmiş semboller ay gibi bembeyaz bir ışıkla parıldadı. Sanki Cressida'nın verdiği nefesi o alıyor, Bilgelik'in büyüsü Kraliçe'den çaldığı yaşam gücünü ona aktardıkça hayata dönüyordu.

Gitgide kabaran büyü Gideon'ı serseme çevirdi, dişlerini sızlattı. Başı her an patlayacakmış gibi acı verici bir basınçla dolana kadar da güçlendi.

Sonra Cressida çırpınmayı bıraktı.

Basınç kaybolup gitti.

Rune keskin bir nefes aldı.

Ninova

YETMİŞ YEDİ

RUNE

Hayata dönmek dünyanın mucizelerine tekrar kavuşmak gibiydi. Rune gözlerini açtığında etraf karanlıktı. Ama ölümün karanlığı gibi değildi bu. Daha farklıydı. Tepesindeki karanlık ağa minicik ışık taneleri takılmıştı.

Yıldızlar, diye fark etti.

Hayatı boyunca onların kıymetini bilmemişti. Neden daha sık durup güzelliklerini takdir etmemişti? Her geceyi hayranlıkla gökyüzünü izleyerek geçirmiş olmalıydı. Günün birinde tekrar parlamayacaklarını bilmesi gerekirdi.

Rune ciğerlerini doldurup göğsünü şişiren derin bir nefes aldı. Bu da bir mucizeydi. Nefesini verip dünyaya karışmasına müsaade etti, ardından bir nefes daha aldı.

Her gün tekrar tekrar ciğerlerine dolup boşalan bu nefesin ne kıymetli bir armağan olduğunu neden fark edememişti?

"Rune?"

Bu kez aldığı nefes yarım kaldı.

Gideon.

Adamın sesi Ölüm'ün buzunu çözerek içini tekrar ısıttı. Rune doğrulduğunda onu kendisine bakarken buldu.

Onun Gideon'ını. Parmaklarını yüzündeki her bir sert hattın üzerinde gezdirmek istedi. Ellerini dolaşmış saçlarının arasına geçirmek, kirli sakalarını avuçlarında hissetmek istedi.

Kanlı semboller –*Cadı Zırhı* ve *Sürgit* için çizdikleri– hâlâ adamın yanaklarındaydı.

"Alex seni seviyor," deyiverdi Rune kelimelerin nereden geldiğini kendisi bile anlamadan. "Öldüğü gün bunu sana iletmem için bana söz verdirtmişti. Ama... sözümü tutmadım."

Şimdi Alex'i, uykudan uyandıktan sonraki anlarda bile etkisinden çıkamadığı bir rüya gibi her tarafında hissediyordu.

Gideon öne doğru eğilip kızın başının arkasını kavradı. Alnını onunkine yaslarken dudaklarından titrek bir kahkaha döküldü.

"Demin mi hatırlattı?" Yüzündeki gülümseme sesine karışıyordu.

"B-bilmiyorum," diye fısıldayarak kollarını adamın boynunun etrafına doladı. Ona sıkıca sarılarak kokusunu içine çekti. "Belki de."

Gideon'm omzunun üzerinden Cressida'nın cesedinin başına diz çökmüş Seraphine'le Antonio'yu gördü. Seraphine bir şeyler fısıldıyor, Antonio ise Rune'un büyü kitabını okuyabilmesi için cildi kadının önünde tutuyordu.

Cressida'nın cesedi ansızın siyah alevlerin arasında kaldı. Rune Cadı Kraliçe'nin, *kız kardeşinin* yanmasını izledi.

Gideon kollarını etrafına doladı ve Rune da ona daha sıkı sarıldı.

Ateş söndüğünde geriye sadece bir avuç kül yığını kaldı. Ardından Seraphine bir rüzgâr çağırarak Cressida Roseblood'ın son kalıntılarını girdaba savurdu.

"Ya diğer ikisi?" diye sordu Antonio, Elowyn ve Analise'in cesetlerinin yattığı havuza dönerek. Cressida'nın ölümüyle büyü imzası da kaybolup gitmişti.

Onları koruyan büyü bozulmuştu.

"Onları da yakacağız," diye yanıtladı Seraphine. Genç müridin kız kardeşleri kıyıya sürüklemesine yardım etmek için ayağa kalktı. "Ne olur ne olmaz."

Gideon, Rune'u son bir kez sıkıp onlara yardım etmek için yanından ayrıldı.

Büyünün tamamlanmasıyla üç eski Cadı Kraliçe'den geriye rüzgâra karışan küllerinden başka bir şey kalmadığında Seraphine bakışlarını uzaklardaki bir şeye dikti.

Rune ayağa kalkıp kadının neye baktığını görmek için başını çevirdi. Gideon ve Antonio da ona katıldı ve üçü suyun kıyısında altı figürün belirmesini izledi. Her biri kadın formundaydı ve ayışığından yapılmışlar gibi hafifçe parıldıyorlardı.

Rune'un ağzı beş karış açık kaldı.

"Bunlar?.."

Seraphine ağır adımlarla siluetlere doğru yürümeye başladı. İnsansı görünüşü attığı her adımla soldu ve en sonunda o da parlak ayışığına dönüştü.

Ama kardeşlerine katılmadı. Duraksayarak Rune'a döndü. Yüzünün hatları değişmemişti ve saçları hâlâ bir bulut gibi başının etrafında dalgalanıyordu. Fakat artık etten kemikten değil, başka bir şeydendi.

"Elveda, Rune Winters."

Sesi kulağa hem Seraphine gibi hem de Seraphine değilmiş gibi geliyordu. Bir kayadaki oyuktan uğuldayarak geçen bir rüzgârı, fırtınanın ortasındaki bir denizi andırıyordu. Vahşi ve kudretli.

Elini Rune'un yanağına götürdü, dokunuşu bir kelebeğin kanatları kadar yumuşacıktı. "Kestrel seninle gurur duyardı."

Ardından kız kardeşlerine katılmak üzere arkasını döndü.

Birbirlerine tekrar kavuştuklarında şafak vaktindeki yıldızlar gibi kaybolup gittiler. Bu dünyanın ötesindeki yuvalarına çekildiler.

YETMİŞ SEKİZ

Laila Creed, Rookery'nin taş koridorlarında ilerliyordu, doğan güneşle birlikte içerisi seslerle dolmaya başlamıştı. Denizin üzerindeki gökyüzünü pembeye boyayan gün ışığı pencerelerden içeriye süzülüyordu. Peşindeki askerler rehineleri bir grup Kan Muhafızı'nın kahvaltı ettiği yemekhaneye sürüklüyordu.

Cascadia Ordusu –Laila ve askerleri yolculukları sırasında kendilerine bu ismi takmıştı– dün gece onlara kapıları açan ve mühimmat veren Gideon Sharpe'a sadık Kan Muhafızı erlerin yardımıyla hizmetçi kanadından sımsıkı korunan kaleye sızmıştı. Dün yardım edenlerin rütbeleri yükseltilmişti.

"Laila... Laila, *lütfen.*"

Genç kadın, "Kapayın şunun çenesini," diye bağırarak yemekhanenin çift kanatlı kapısını açtı.

Arkasından içeri doluşan Cascadia Ordusu yemek yiyen askerlere ait silahlarıyla duvarların önüne ve masaların arasındaki boşluklara dizildi.

Laila durdu. İçerideki tüm bakışlar ona çevrildi.

"Beni dinleyin!" diye bağırdı geniş salondaki herkesin onu duyabilmesi için. "Bundan böyle yeni emirlere uyacaksınız!"

Arkasındaki iki asker aralarındaki rehineyle öne çıkarak adamı dizlerinin üzerine çöktürdü. Bilekleri arkasından bağlanmıştı ve az önceki emriyle Noah Creed'in ağzına bir kumaş parçası da tıkılmıştı.

Yemekhanedeki askerlerin hepsi İyi Yürekli Komutan'a şok içinde baktığından adam bakışlarını yere çevirdi.

"Şu andan itibaren kimse cadı olduğu için avlanmayacak ya da incitilmeyecek! Her türlü arındırma bundan böyle yasadışıdır!"

"Kim demiş?" diye çıkıştı üç masa ötedeki ukalanın teki.

Laila sesin kaynağına bir bakış attığında askerlerinin adamın icabına çoktan baktığını gördü.

"Komutan Gideon Sharpe," diye hırladı Laila.

Gideon'ın adını duymasıyla içerideki herkes suspus oldu.

"Önünüzde üç seçenek var." Başparmağını havaya kaldırdı. "Cascadia Ordusu'na katılıp bundan böyle Komutan Sharpe'tan emir alabilirsiniz." İşaretparmağını kaldırdı. "Üniformanızı teslim edip evinize gidebilirsiniz." Ortaparmağını kaldırdı. "Hapse atılıp geri kalan günlerinizi bu şerefsiz herifin yanındaki hücrede çürüyerek geçirebilirsiniz." Başıyla yere sinmiş kardeşini işaret ederek bir tekme attı. "Sorusu olan var mı?"

Kimse elini kaldırmadı.

"Harika. Kahvaltınıza devam edin. Sonrasında hepiniz avluya, kararınızı açıklamaya bekleniyorsunuz. Ya yeni düzenin emrine gireceksiniz ya da kapı dışarı edileceksiniz."

Laila'nın silahlı askerlerinin gözetimi altındaki Eski Kan Muhafızları gergin fısıltılarla yemeklerini yemeye geri döndü.

SONSÖZ

ÜÇ AY SONRA

Ön pencerelerden dışarıya bakan Rune, gözlerini Wintersea Malikânesi'nin dışına sıralanmış at arabalarından alamıyordu. Şık şıkıdım giyinmiş konuklar ön kapıdan içeri süzülürken lacivert gökyüzünde dolunay parıldıyordu.

Rune titremelerini durdurma umuduyla ellerini kavuşturdu.

Bunu yapamayacağım.

Elbisesinin eteklerini toplayarak topuklarının üzerinde döndü ve gece için özenle dekore edilmiş, birbirleriyle sohbet eden konuklarla dolup taşan balo salonuna inen merdivenin yanından geçip gitti. Bart Wentholt'un kızıl saçları gözüne ilişti ve Juniper'ın neşeli kahkahası kulağına geldi. Fakat arkadaşları bu kararını daha da güçlendirdi.

Aşağıya inemem.

Rune sessiz yatak odasına sığındı. Partinin başlamasıyla ışıklar kapatılmıştı ve büyü odasının kapısı aralıktı.

Kapıyı ardına kadar açarak içeri girip doğruca pencereye yöneldi. Mandalı açıp camı dışarı doğru itti.

Ilık esinti tenini okşadı.

Rune bir an duraksadı, gözlerini kapayıp derin bir nefes alarak kendine ne kadar şanslı olduğunu hatırlattı. Her şeyin kıymetini bilmeye karar vermişti. Yüzüne vuran esintinin, ayın ve gökyüzünün, bilhassa da yuvası bildiği adanın.

Yazın yerini sonbahara bıraktığı o ara mevsimdelerdi. Ağaçlar renk değiştiriyor, rüzgârlar gitgide şiddetleniyordu. Hava sıcaklığı bir gün yaz değerlerinin üzerine çıkarken ertesi gün kar yağacakmış gibi soğuyordu.

Bu geceyse ilkine daha yakındı. Ilık ve hafif rüzgârlıydı.

Rune eteklerini toplayıp pencere pervazına tırmandı, niyeti sarmaşığın yardımıyla aşağıya inip bahçelerden kaçmaktı.

"Yolculuk nereye?"

Kız arkasından gelen sesle donakaldı.

Rune kır çiçeklerinin arasından kıvrılarak ormana, oradan da denize uzanan patikanın bulunduğu tarlalara baktı.

"Ne yolcuğu, ben, şey... bahçeleri kontrol ediyordum."

Yanaklarına hücum eden kana içinden küfürler savurdu ve davetsiz misafirine döndü. Gideon Sharpe kollarını geniş göğsünde kavuşturup kapı pervazına yaslanmış, yüzünde keyifli bir ifadeyle onu izliyordu.

"Lizbeth'ten patikaların güzelce aydınlatıldığından emin olmasını rica etmiştim" –Rune gözlerini büyü kitaplarıyla dolu raflarda gezdirerek adama bakmamak için elinden geleni yaptı– "böylece konuklarımız gezintiye çıkabilir. Unuttu mu diye kontrol etmek istedim."

"Normal bir insan gibi arka kapıdan çıkıp bakmak aklına gelmedi mi?"

Rune tarlaların arasından geçen, ayışığıyla aydınlanan patikaya hasret dolu bir bakış attı.

Gideon pervazdan doğrulup yanına geldi. "Gerçekte ne yapıyordun?"

Rune bakışlarını adamın asker tarzı frakında gezdirdi. Kiremit renkli kumaş kızın üzerindeki turkuaz balo elbisesini öne çıkarıyordu. Kravatını yamuk yumuk bağlamamış olsa Gideon mükemmel tarzı olan bir centilmen gibi görünecekti.

Aşağıya böyle inmesi söz konusu bile olamazdı.

"Sence de yüzmek için harika bir akşam değil mi?" dedi aralarındaki mesafeyi kapayarak. Parmakları adamın kravatını düzeltmek için yanıp tutuşuyordu.

"*Yüzmek* için mi?"

"Hı-hı." Adamın boynundaki beyaz ipek kumaşa uzanıp düğümü çözmeye koyuldu. "Bir düşünsene... sen ve ben. *Çırılçıplak.* Denizde. Kimse yokluğumuzu fark etmez bile."

Gideon bir kaşını kaldırdı. "Nedense içimden bir ses, insanların bu gece kutlama yapmak için evinde toplandıkları yeni meclis temsilcilerinin yokluğunu fark edeceğini söylüyor."

Rune suratını asıp ipek kumaşı çekiştirerek boynundan çıkardı ve adamın yakasını kaldırıp tekrar bağladı. "Biraz gecikeceğiz sadece."

Herkes zil zurna sarhoş olana ve evlerine dönmeye başlayana kadar.

Rune seçim sonuçları açıkladığından beri ahırdaki ürkek bir at gibiydi. Cascadia'nın yeni hükümetinin kalbi Avam Kamarası'nda bölgesini temsil etmeye layık görülmüştü. On üç temsilci seçilmişti ve her birinin mecliste bir koltuğu vardı. Altı koltuk cadıların, kalan yedisiyse cadı olmayanlarındı.

Rune, Gideon'ın kravatını iki kez dolayıp kumaşa bir düğüm attı ve ucunu yeleğinin içine sıkıştırdı.

İşte şimdi kusursuz.

"Antonio koca hafta pastayı hazırlamakla uğraştı."

"Abarttığına eminim," diye mırıldanarak ellerini Gideon'ın göğsünden yukarı kaydırıp kollarını boynuna doladı. Tatlı dili işe yaramazsa onu ikna etmek için başka yollara başvurması gerekecekti...

"Aşağıya toplanmış yüz insan..."

Rune dudaklarını adamın boynuna bastırdı.

Gideon'm sözü bıçak gibi kesildi. Rune ardında öpücükler bırakarak ağır ağır yukarıya ilerledi. Adamdaki değişimi, sertleşen aletini hissetti. Gideon elini kızın beline dolayarak onu kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Kocamı öpüyorum?" Parmaklarını onun saçlarının arasına geçirip ayak parmaklarının üzerine yükseldiğinde Gideon'ın dudakları onu bekliyordu.

Dudakları buluşurken Gideon kızı sıkıca kendine bastırdı.

Rune birden kravatı tekrar bağladığına pişman oldu. Hazır çıkarmışken kumaşı bir kenara atmalıydı. Önce ceketinin ardından da gömleğinin düğmelerini açıp...

Gideon kızın altdudağını ısırırken Rune'un elleri adamın ceketinin düğmelerini açmak için harekete geçti. Fakat kocası neyin peşinde olduğunu fark ettiğinde bileklerini kavrayarak onu durdurdu.

"*Rune,*" dedi bıkkın bir homurtuyla. "Beni baştan çıkararak partiden kaçmaya ikna edemeyeceksin."

Kız dudaklarını bükerek geri çekildi.

"Herkes *senin* için geldi."

Sözleri vicdanını sızlattığında Rune bakışlarını kaçırdı.

"Sorun ne?" Gideon elini tutup başparmağını kızın yüzükparmağındaki minik büyü izinin üzerinde gezdirdi. "Korkulacak hiçbir şey kalmadı. Tek yapman gereken kendin olmak."

Ben de bundan korkuyorum ya.

"Ya herkesi hayal kırıklığına uğratırsam?" diye fısıldadı. Hâlâ Gideon'ın gözlerine bakamıyordu. "Ya gerçek Rune Winters'tan hoşlanmazlarsa?"

Gideon bir kahkaha patlattı.

"Sevgilim." Kızın çenesini iki parmağının arasına alıp yüzünü kendininkine çevirdi. "Bu mümkün değil."

Rune elinden kurtulmak için geri adım atmaya yeltendi ama Gideon onu belinden yakalayıp çekerek çıplak omzunu hafifçe ısırdı, ardından elbisenin üstünden görünen yara izinin ucuna bir öpücük bıraktı.

"Sen hayal kırıklığının tam tersisin."

"Ya her şeyi elime yüzüme bulaştırırsam?" Parmaklarını tekrar adamın saçlarının arasına geçirdi. "Ya bunların hiçbiri işe yaramazsa?"

"O zaman işe *yarayana* kadar denemeye, sorunları çözmeye devam ederiz." Gideon belini bırakıp Rune'un elini tuttu ve dudaklarına götürüp yüzükparmağının dibindeki halkaya benzeyen yara izini öptü. "Tıpkı diğer her konuda yaptığımız gibi."

Rune bakışlarını adamın parmağındaki yara izine çevirdi.

Antonio sözünü tutup nikâhlarını kıyarken Rune'un yaptığı büyülerin iziydi bu. Dostlarının huzurunda yeminlerini ederlerken Rune iki büyü yapmıştı: Biri birbirlerine daima doğruyu söylemeleri, diğeriyse verdikleri sözü daima tutmaları içindi.

Bir çift alyans yerine bu büyü izlerini taşıyorlardı.

"Bir yerden başlaman gerek," dedi Gideon. "Atacağımız ilk adım da *bu*."

Adam parmaklarını onunkilere kenetleyerek Rune'u büyü odasından dışarı sürükledi. Kız biraz dirense de çok geçmeden pes ederek kocasının onu balo salonuna inen merdivenlere götürmesine izin verdi.

Rune merdivenin tepesinde durdu. Tepesindeki avize parıldıyordu. İnsanlar bir bir dönüp Kızıl Güve ve Ordu Komutanı'na bakarken Rune'un nabzı hızlandı.

Rune büyü odası ve açık penceresinin bulunduğu yöne özlem dolu bir bakış attı.

Gerginliğini fark eden Gideon ona doğru eğilip kulağına, "Benim de sana bir teklifim var. Ev tekrar bize kaldığında planını hayata geçirelim. Denizde. *Çırılçıplak*. Anlaştık mı?" diye fısıldadı.

Rune gülümsemesini altdudağını ısırarak bastırdı. "Anlaştık."

Bunu üzerine Gideon kızın kolunu kendininkine geçirdi ve birlikte dostlarına döndüler.

"Yepyeni bir dünya kurmanın vakti geldi, Rune. Hazır mısın?"

TEŞEKKÜRLER

Daniella Burby'ye; yaptığın her şey için ama en çok da bana inandığın için sana teşekkür ederim. Birbirimizi bulduğumuza çok seviniyorum.

Vicki Lame'e; beni mutlu eden kitaplar yazmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Seninle çalışmaya devam etmek beni mutluluktan havalara uçuruyor!

Hikâyelerimin bütün dünyaya yayılmasına yardımcı oldukları için Wednesday Books ekibine teşekkür ederim: Vanessa Aguirre, Sara Goodman, Eileen Rothschild, Alexis Neuville, Brant Janeway, Alyssa Gammello, Kerri Resnick, Olga Grlic, Eric Meyer, Chris Leonowicz, Cassie Gutman ve Martha Cipolla.

Taryn Fagerness'a; dünyanın dört bir yanındaki editörlerime, çevirmenlerime ve yayınevlerime teşekkür ederim. Hikâyelerimi farklı dillerde görmek hâlâ aklımı başımdan alıyor.

Kitabıma destek olup okuyuculara tavsiye eden yerel kitapçılara teşekkür ederim. (Thistle Bookshop ve Words Worth Books'a ayrıca teşekkürler!)

Bu ikileme üzerinde çalışırken ailemin geçimini sağlamasına destek olan Canada Council for the Arts'a teşekkür ederim.

Ben iki satır daha yazabileyim diye biricik prensesime göz kulak olan aileme teşekkür ederim.

Joe'ya; benden bir an bile şüphe etmediğin için teşekkür ederim. Bu şansı hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama varlığına şükretmediğim tek günüm geçmiyor.

Son olarak da, *değerli okurlarım*, sizlere teşekkür ederim. *The Last Namsara*'dan beri benimle olanlara da kitaplarımı yeni keşfedenlere de. Sizleri eğlendirmenin müthiş bir ayrıcalık olduğunu hissettiğimi bilmenizi isterim. (Tabii eğlenmediyseniz ve bu teşekkürü sırf ne saçmalamış bu kadın diye okumuyorsanız. Öyleyse devam edin lütfen.) Hayatımı hikâyeler yazarak idame ettirmek benzersiz bir mucize ve bunu bir an bile hafife almıyorum. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım.

Bu ne kadar umurunuzdadır bilmem ama *Kalpsiz Avcı* benim "sikerler" projemdi. Bu hikâyenin başına ilk geçtiğimde çocuğumu henüz doğurmuştum ve tek derdim günü atlatabilmekti. İnsanların kâğıda dökülmek için yanıp tutuşan bu hikâye hakkında ne düşündüğü umurumda bile değildi. Yalnızca bir şeyler yazmak umurumdaydı ve zaman son derece kıymetli olduğundan bunu *kendi gönlümün istediği* hikâye dışında bir şeyler karalayarak heba edecek değildim. Yazdıklarımı okuduktan sonra menajerim ya da editörümün beni sepetlemesi bile umurumda değildi. Kendimi tutmamaya kararlıydım. Bunu istesem de yapamazdım. Anne olmanın getirdiği ilkel, "gereksiz hiçbir şeye tahammülüm yok" hissinin esiri olmuştum.

Sonra ortaya *Kalpsiz Avcı* çıktı... ve yayımlandığı hafta içinde her yerde tükendi.

Ardından *New York Times* Çoksatanlar Listesi'ne girdi.

Şaşkına döndüm. Bilgisayarımın başına çok satan bir hikâye yazacağım diye oturmamış, sadece *bu* hikâyeyi yazmak istemiştim. Buradan çıkarılacak bir ders varsa sanırım bu, içinizdeki o *sikerler* hissinin peşinden koşun olurdu.

Senin için umduğum şey de bu, değerli okurum. Hikâyesinin başında Rune için (bir bakıma da kendim için) beslediğim umudun aynısı. Umarım başkalarının fikirlerini bu kadar önemsemeyi bırakıp *yaşamana* izin verirsin. İçinde kendin olma cesaretini bulur, hayatını –hatta belki dünyayı– kendin ve sevdiklerinin ihtiyaç duyduğu hale getirmeyi başarırsın.